ATEŞLİ BİR ROMANTİK KOMEDİ

BAYAN DOĞRU İLE SAHTE RANDEVU

CLAIRE KINGSLEY

"Dün gece seni öptüğümde rol yapmıyordum."

Everly Dalton, yürüyen ve konuşan aynı zamanda martini içen bir flört felaketiydi. Kurbağaları öpmek bir yana, ilk randevuyu bile atlatamazdı. Buna rağmen iş yerinde tuttuğunu koparan bir kadındı. Milyarder Shepherd Calloway'in, şimdiye kadar sahip olduğu en uzun soluklu asistandı. İş arkadaşları büyük, kötü kurtla nasıl başa çıktığını ve buna rağmen nasıl ısırılmadığını merak ediyordu.

Shepherd Calloway, onu sadece parası için isteyen kadınlardan bıkmıştı. Kimsenin 'zengin sevgilisi' olmakla ilgilenmiyordu. Artık tek amacı, imparatorluğunu yönetmek ve flört etmekten uzak durmaktı. Ta ki servet avcısı eski sevgilisi tuzak kurup onu zor bir duruma sokana kadar.

Bulduğu çözüm çılgıncaydı ancak zamanlaması daha iyi olamazdı. Everly'nin yanına taşınıp 'kız arkadaşı gibi' davranmasını istediğinde, onun da patronundan gelecek bir iyiliğe ihtiyacı vardı. Bu, büyük ve tuhaf bir iyilik olsa da yaptıkları anlaşma sayesinde herkes istediğini elde edebilecekti.

Ayrıca Everly, birkaç ay sürecek olan bu sahte romantizmi başarıyla atlatabilecek kadar güçlü bir kadın olduğunu düşünüyordu...

Fakat aynı yatakta uyumanın tuhaf gerilimi ve sahte randevular arasındaki çizgiler gittikçe bulanıklaştığında, Everly gerçek Shepherd'ı henüz tanımaya başlamıştı.

BÖYLECE SAHTE RANDEVULAR, ARTIK FAZLASIYLA GERÇEĞE DÖNÜŞMEK ÜZEREYDİ...

/pukkayayinlari Çeviren: Yağmur Koçagözoğlu

PUKKA YAYINLARI

9 786259 961149

EVERLY DALTON'UN RANDEVU FELAKETLERİ

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

CLAIRE KINGSLEY

Çeviren: Yağmur Kocagözoğlu

ÖNSÖZ

Everly Dalton, kendisini bir randevu felaketi olarak tanımlar. Kızlar gecesinde arkadaşlarına flört konusundaki maceralarını anlatırken siz de ona katılabilirsiniz. Bakalım Everly kurbağaları bulmaya devam mı edecek, yoksa sonunda Beyaz Atlı Prensi'yle mi tanışacak?

Bu seri, ilk olarak Claire Kingsley'nin e-posta bülteninde yayınlandı. Her bir bölüm, Everly'nin (genel olarak felaket olan) randevu anılarından birini anlatmakta. Bu novella, tarihsel olarak Everly'nin Bayan Doğru İle Sahte Randevu adlı kitabından öncesini konu almaktadır.

1

EVERLY

Barmen içki siparişlerimizi alıp masadan uzaklaştıktan sonra, "Artık resmileşti," dedim. "Randevu konusunda gelmiş geçmiş en şanssız insan benim."

Kızlar gecesi düzenlemiş ve favori barlarımızdan birinde, en iyi arkadaşlarım Nora ve Hazel'la içki içmek için buluşmuştuk. Buraya çok sık gelirdik. Barmen bize bir lakap bile takmıştı: *Dirty Martini** *Koşu Kulübü*. Bazen koşuya çıkardık ama martinilerimizi daha çok severdik.

Nora mükemmel manikürlü ellerinden biriyle uzanıp kolumu sıktı. Her zaman olduğu gibi güzel şeftali rengi kazağı, *boyfriend* kot pantolonu ve omuzlarına dökülen gür kahverengi saçlarıyla adeta aşırı tarz biri olduğunu vurguluyordu. "Ah, tatlım. O kadar mı kötü?"

"O kadar kötü."

Hazel gözlüğünü düzeltti. "Kendine fazla yüklenmeden önce şansın verilerle ölçülebilen bir şey olmadığını unutma." Üzerindeki siyah beyaz pilili elbise, kızlar gecesine göre değildi. Daha çok iş kıyafetini andırıyordu ama söz konusu kişi Hazel'dı. Tıpkı herhangi bir varsayımı kanıtlamak için verileri kullanma konusundaki ısrarı gibi, bu da ona özgüydü.

* Dirty Martini: Martininin içine zeytinlerle beraber zeytinlerin normalde içinde bekledigi hafif tuzlu sudan da biraz eklenmesiyle yapılan içkinin adıdır. Tuzlu zeytin suyu, normalde berrak olan martiniyi bulandırdığı için "dirty/kirli" ismini almıştır.

"İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz," dedi Nora. "Veri olsun ya da olmasın, Everly kesinlikle gelmiş geçmiş en büyük randevu felaketi."

Ona gözlerimi devirdim. "Teşekkürler."

"Bunu kötü niyetle söylemiyorum, tatlım," dedi Nora. "Bize anlatmak mı istersin, yoksa sadece içip unutmak mı?"

Barmen elinde tuttuğu martinilerimizi nazikçe masaya bıraktı.

İçkimden bir yudum almadan önce, "Sanırım ikisi de," diye karşılık verdim. "Pekâlâ, Zack ile şu yeni flört uygulamasında tanıştık."

Nora gözlerini devirdi. "Eh, ilk hatan bu olmuş."

"Biliyorum, biliyorum ama her şeyi doğru şekilde yaptım. Buluşmaya karar vermeden önce biraz mesajlaştık. Yemin ederim ki hiçbir ikaz işaretine rastlamadım. En azından bana penisinin fotoğrafını falan göndermedi. Çok normal görünüyordu."

Hazel ve Nora birbirlerine baktılar.

Derin bir nefes aldım. "Victrola Kafe'de buluştuk ve ilk başta her şey harikaydı..."

Victrola Kahve Dükkânı'na girerken gömleğimi düzelttim. Eskitilmiş bir kot pantolon, bilekte biten botlar ve bol kesim pembe bir süveter seçmiştim. Rahat ama yine de sevimli ve biraz da seksiydi. Sarı, dalgalı saçlarımı açık bırakmıştım ve randevu için gayet iyi göründüğümü düşünmüştüm.

Zack çoktan gelmiş, arka taraftaki bir masada oturuyordu. Elini selam vermek için kaldırdığında rahat bir nefes verdim. Aslında profil resmine benziyordu. Bu güzel bir değişiklikti. Kahve içmek için tanıştığım son adam, tipik bir erkek problemi olan saç dökülmesini gizlemek için düpedüz sahte bir fotoğraf kullanmıştı. Onu tanıyamamıştım bile.

Gülümsedim ve el sallayarak karşılık verdim. Zack tatlıydı. Gerçekten tatlıydı. Gür, koyu renk saçları ve kaşlarının mavi gözleriyle olan kombinasyonunu çok beğenmiştim. Üstelik keskin bir çene hattı vardı. O, ayağa kalkarken kalbim birazcık teklemişti. Uzundu. Pek çok erkek, çevrimiçi randevu uygulamalarında boyları hakkında yalan söylerdi. Zack belli ki bunu yapmamıştı. Mavi gömleği ve kot pantolonu kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Bu adam sadece sevimli değildi. Aynı zamanda ateşliydi de.

"Merhaba," dedim. "Ben, Everly."

"Zack." Masanın etrafından dolaşıp yanıma gelerek, sandalyemi çekti.

Centilmen erkekleri severdim. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda tekrar gülümsedim. Bir yandan da heyecanımı fazla belli etmemeye çalışıyordum. Bu adam şimdiden listedeki birçok kutucuğun yanına bir tik atmıştı. Çekici. Kibar. Bir itfaiyeciydi ve bu bile başlı başına seksiydi.

"Sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel," dedim.

"Seninle de." Derin bir nefes alarak parmaklarını gür saçlarının arasından geçirdi. "Üzgünüm, biraz gerginim."

Gergin mi? Sevimliye ne dersin? "Ah, hayır. Gerilecek bir şey yok."

Garson geldiğinde kahvelerimizi söyledik. Parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirdi. Onu ben geriyor olamazdım, değil mi? Ne de olsa Nora gibi biri değildim. Onun saldırganlığı erkekleri her zaman tedirgin ederdi. Bunu yaparak zayıfları ayıkladığını söylerdi. Ben ise kendini insan yiyici ilan eden biri değildim. Sadece sonsuza dek sürecek olan mutluluğumu arayan bir kızdım.

"Peki, ne kadar zamandır itfaiyecisin?" diye sordum.

"On yıl," dedi. "Bu meslek çocukluk hayalimdi. Annem muhtemelen hâlâ anaokulunda sınıfça yerel itfaiye istasyonunu ziyaret ettiğimizde aldığım plastik şapkayı taktığım bir fotoğrafımı saklıyordur."

Aman Tanrım, bu adam daha ne kadar tatlı olabilirdi? "Bu çok sevimli."

"Teşekkürler. Peki ya sen? Ne iş yapıyorsun?"

Kasıtlı olarak ayrıntıları atlayarak, "Yönetici asistanıyım," diye cevapladım. Patronum Seattle'da tanınırdı. Adını erkenden söylemek, erkeklerin içine kapanmasına sebep oluyordu.

Kahvelerimizi beklerken biraz daha gündelik şeylerden bahsettik. Şaşırtıcı derecede rahattı. Garson siparişlerimizi getirdiğinde ikimiz de gülümsüyorduk.

"Kazağını beğendim," dedi. "Rengi güzelmiş."

Kazağımın ucunu çektim. "Ah, teşekkürler. En iyi arkadaşlarımdan biri seçmeme yardım etti. Genellikle çok fazla sarı şey giyerim."

Yüzünde tam olarak anlamlandıramadığım bir duygu belirdi ama üzerine kafa yoramadan hızla geri kayboldu. "Sarı sana oldukça yakışıyordur."

"Teşekkürler."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Saçlarını hiç topuz yapar mısın?"

Göz kırptım. Garip bir soruydu. "Tabii, bazen. Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Kadınların saçları hakkında keskin fikirlerin mi var?"

Omuz silkti. "Sadece saçlarını toplarsan iyi görüneceğini düşündüm. Boynunu ve omuzlarını ortaya çıkarır."

Tamam, belki o kadar da tuhaf değildi. Saçımı toplayıp tepede tuttum ve ardından görebilmesi için çenemi yana yatırdım.

Alev alev yanan bakışlarla "Ah, evet, mükemmel." dedi.

Vay canına. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Gerginlikten, hafif girişkenliğe geçişi vücudumun biraz karıncalanmasına sebep olmuştu.

"Sanırım... belki bir dahaki sefere toplarım."

Aniden elini cebine atarak bir saç tokası çıkardı. "Belki şimdi yapabilirsin."

"Saçlarımı şimdi mi toplamamı istiyorsun?"

Sırıttı. "Tabii. Sakıncası var mı?"

Saç tokasını aldım. Garip bir istekti ama belki de boyun ve omuzlara karşı bir ilgisi vardı. Boynumu biraz ısırmasına izin verirdim. *Neden olmasın ki?*

"Tamam. Hemen döneceğim." Lavaboya gidip, tel toka ya da saç spreyi olmadan düzgün bir dağınık topuz yapmaya çalıştım. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, asla göründüğü kadar kolay bir şey değildi.

Geri döndüğümde Zack beni tepeden tırnağa süzdü. "Evet, bu neredeyse mükemmel."

Neredeyse mi? "Şey, halka açık tuvaletlerde saç yapmak biraz zor olabiliyor."

"Hayır, hayır, harika görünüyorsun. Beni şımarttığın için teşekkürler." Ayağa kalkıp telefonunu çıkardı. "Hızlı bir *selfie* çekebilir miyiz?"

"Hımm." Tereddüt ettim ama bana o seksi sırıtışı attı. "Tamam."

Kolunu etrafıma dolayıpu telefonunu uzattı. Düğmeye bastığında gülümsedim. Birlikte çok tatlı görünüyorduk. Sonra eğildi ve yanağıma bir öpücük kondururken bir tane daha çekti. Nefesimi tutarak fotoğrafa bir göz attım. Gözlerim kocaman açılmış, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu bile oldukça sevimliydi.

"Teşekkürler," dedi.

"Elbette." O telefonda bir şeyler yazarken yerime oturdum. Hemen sonra telefonunu elinden bıraktı.

*Selfie*mizi birine mi göndermişti? Tam olarak neler olduğundan emin değildim. Zack ne kadar seksi olursa olsun, bu iş tuhaf bir hal almaya başlamıştı.

"Fotoğrafı birine mi gönderdin?"

"Ah, şey..." Altdudağını ısırdı, o sevimli gerginlik yeniden ortaya çıkmıştı. "Evet, bir bakıma öyle yaptım. O kadar güzel görünüyorsun ki seninle hava atıyordum."

Ensemden dökülen saçlara dokunurken bir kere daha kızardığımı hissettim. *Benimle hava mı atıyordu?* "Ah, bu... çok tatlı."

"Tatlı olan sensin." Kahvesini kendisinden uzağa itti. "Bak, yeniden flört etme konusunda yeniyim bu yüzden bir şeyleri yanlış yapıyorsam özür dilerim."

"Hiç de bile. Gayet iyisin."

"Teşekkürler. Ee... evime gidelim mi? Ya da seninkine?"

Sırtım dikleşti. "Ne?"

"Yeni bir apartmana taşındım. Buraya yürüme mesafesinde bir yer. Eğer senin evin daha rahat olacaksa orası da olur."

Az önce paralel evrene mi girmiştim, yoksa sevimli bir şekilde gergin, fazlasıyla ateşli itfaiyecim beni sevişmek için evine mi davet etmişti?

"Şey, bu... biraz ani oldu. Kahvelerimizi içtikten sonra yemek planı falan yaparız diye düşünmüştüm."

Sandalyesinde geriye yaslandı. "Ah. Özür dilerim, kahvenin sadece ısınma amaçlı olduğunu sanıyordum."

Ondan etkilendiğimi inkâr edemezdim. Ayrıca ilk buluşma seksi konusunda yargılayıcı değildim. Yine de sadece yatmak isteyen bir adam da aramıyordum.

Nora olsaydı ne yapardı? Üstüne pek düşünmeye gerek yoktu. Elbette onu evine götürür, o çılgın vücudunun keyfini çıkarırdı. Bu pek benim tarzım değildi. Peki ya Hazel ne yapardı? Bunu düşünmemin de pek yardımı olmamıştı. Hazel'ın randevuları genellikle bilimsel yöntemleri tartışmakla geçerdi.

"Bu sadece... düşündüğümden biraz daha hızlı," dedim. "İkimizin de... biraz daha fazlasını aradığımızı sanıyordum."

"Tabii ki daha fazlasını arıyorum," derken dudakları yine o sırıtışla kıvrılmıştı. "Üzgünüm, gerçekten bu konuda hiç pratiğim yok. Sadece aramızdaki çekimin normalden farklı olduğunu hissediyorum. Bunu sen de hissediyor musun, yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

Ben... bir şeyler hissediyordum. "Ben-"

"Aman Tanrım, Zack, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Masamızın yanında duran kadını görmek için bakışlarımı çevirdim. Kot pantolon, uçuşan sarı bir gömlek ve burnu açık topuklular giymişti. Elleri kalçalarındaydı, sarı saçları ustalıkla yapılmış dağınık bir topuz halindeydi. O fazlasıyla şeye benziyordu...

Bu tuhaftı. Aynı bana benziyordu.

"Danielle, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Zack.

Danielle gözlerini devirdi, elleri hâlâ kalçalarındaydı. "Bana mesaj attın. Yine."

"Mesaj mı attım? Yanlış tuşa basmış olmalıyım. Bunca yolu gelmene gerek yoktu."

"Sen ciddi misin? Hemen yan tarafta çalıştığımı biliyorsun ve bana o mesajı kazara gönderdiğine asla inanmıyorum."

Kendimi son derece rahatsız hissederek boğazımı temizledim. Bu onun eski sevgilisi miydi? Kafeyi o seçmişti ve eski sevgilisi hemen yan tarafta mı çalışıyordu? *Selfie*yi ona mı göndermişti? *Ah, Tanrım.*

"Bak, burada kız arkadaşımla randevudayım ve kahve içmeye çalışıyorum. Araya girilmesini istemiyorum."

Az önce *kız arkadaş* mı demişti? "Şey-"

Danielle homurdandı. "Doğru, eminim üç hafta önce seni terk ettiğimden beri ilişkinizin ciddileşmesi için biraz zamanınız olmuştur."

Gözlerim irileşti.

"Yoluma devam ediyorum, Danielle. Sen de aynısını yapmayı düşünmelisin."

"Devam mı ediyorsun? O tıpkı bana benziyor."

Ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Bunun için üzgünüm, Everly. Hadi evime gidelim."

"Zack, Seattle'daki bütün sarışın piliçleri becerebilirsin, umurumda değil. Ancak bana benzeyen kadınlarla fotoğraflarını bana göndermeyi bırak. Bu kahrolası derecede ürkütücü."

Uzattığı eline bir saniye baktıktan sonra çantamı topladım. "Şey, sanırım bunu kendi aranızda halletmenize izin vermeliyim... her neyi *halletmeniz* gerekiyorsa artık."

"Everly, gitme," dedi. "Bu kadın deli, ne dediğini bilmiyor."

"Ah, deli olan ben miyim?" diye sordu Danielle. "Eski sevgilisinin benzerleriyle yatmaya çalışan ve kanıt olarak da o kadınların fotoğraflarını gönderen ben değilim."

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktım ki dizimi masaya çarptım. Her iki fincan da döküldü ve her yer sıcak kahveye bulandı. "Ah!"

"Bunun seninle ilgili olduğunu düşündüğün anlaşılıyor," diye karşılık verdi Zack.

"Bana onunla çektiğin bir *selfie* attın!"

Dizimi ovuşturarak ikisinin arasında bakışlarımı dolaştırdım. Buradan hemen gitmem gerekiyordu. "Ben artık..."

İkisi de beni fark etmişe benzemiyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde cüzdanımdan bir beşlik çıkarıp, kahvemin

ücretini karşılaması için masanın üzerine fırlattım. Hâlâ Danielle'in tıpatıp aynısı olmaya yetecek kadar ona benzeyip benzemediğim hakkında bir şeyler tartışıyorlardı.

Kavga eden çifti arkamda bırakıp, topallayarak kapıdan çıktım...

Nora kaşlarını kaldırdı. "Seni eski sevgilisine benzediğin için mi seçmiş?"

Başımla onaylayarak, "Evet," diye cevap verdim.

Hazel hafifçe omuz silkti. "İnsanların genellikle tercih ettikleri fiziksel özellikler vardır."

"Beğendikleri bir tip olması, eski sevgilisinin benzerleriyle yatmaya çalışmakla aynı şey değil," dedi Nora. "Ayrıca ona *selfie* mi gönderdi? Everly, seni tanımasaydım bunu uydurup uydurmadığını düşünürdüm."

"Ne yazık ki hayır." Omuzlarım çöktü. "Lanetlenmiş olmamın sebebi ne? Önceki hayatımda korkunç bir şey yapmış olmalıyım. Üstelik geçmiş yaşamlara inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum."

"Sadece bir talihsizlik," dedi Nora. "Yakında senin için işlerin tersine döneceğinden eminim."

Parmağımın ucunu martini kadehimin kenarında gezdirerek iç çektim. "Umarım. Bir kızın sonunda prensini bulması için kaç tane kurbağa öpmesi gerekir?"

Nora içkisinden bir yudum aldı. "Pekâlâ, sorununun yarısı burada. Hâlâ peri masallarına inanıyorsun."

Nora haklıydı. Peri masallarına inanırdım. İyimser olmaktan kendimi alamıyordum. Özellikle de aşk söz konusu olduğunda.

Aradığım adam dışarıda bir yerlerdeydi. Bundan emindim.

2

EVERLY

Martinimden bir yudum alırken yanaklarım koşumuzdan dolayı hâlâ alev alevdi. Evet, koşunun ardından hemen bara gelmiştik. Brody's, Phinney'deki salaş mekânlardan biriydi ve iyi bir antrenmanı burada sonlandırmaktan hoşlanırdık.

Ayrıca kilometrelerce yol kat ettiğimiz için kendimizi ödüllendirmenin bir martiniden daha iyi bir yolu var mıydı?

Nora hâlâ güzel duran at kuyruğunu kabarttı. Antrenmandan sonra bile nasıl bu kadar iyi görünebildiğine anlam veremiyordum ama her seferinde böyle görünüyordu. "Geçen geceki randevun nasıldı, Hazel?"

Hazel gözlüğünü burnunun üstüne itti. Gri kapüşonlusunun fermuarını kapatmış ve saçlarını örmüştü. "İyiydi."

Randevunun ayrıntılarına girip girmeyeceğinden emin olamayarak birkaç saniye bekledim ama devamı gelmedi. "İyi mi? Bu kulağa pek güzel gelmiyor. Bu adamdan hoşlandığını sanıyordum."

"Kulağa kesinlikle bir orgazm eksikliği var gibi geliyor," dedi Nora. "*İyi* olmasının nedeninin, bu olduğundan şüpheleniyorum."

"Nora haklı," dedi Hazel. "Fiziksel olarak uyumlu görünmüyoruz."

Ispanak salatamın üzerine biraz çilek sirkesi döktüm. "Eğer ondan yeterince hoşlanıyorsan belki fiziksel şeyleri çözebilirsin."

Nora tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Ne?"

"Bunda doğruluk payı var," dedi Hazel. "Yine de aramızdaki uyumsuzluk, cinsel kaygıların ötesine geçiyor."

"Adam sıkıcı," dedi Nora.

Hazel başını salladı. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Peki ya sen, Everly?" Nora dikkatini bana yöneltmişti. "Dün gece bir randevun vardı. Nasıl gitti?"

"Sizin binada çalışan adam mıydı?" Soru Hazel'a aitti.

"Evet, lobide sürekli gördüğü takım elbiseli seksi şey," dedi Nora.

Uzun bir iç çektim.

"Eyvah." Nora martinisini masaya koydu. "Ne oldu? Dökül bakalım, kızım."

Cin ve vermutun verdiği canlandırıcı hisle birlikte, biraz güçlenme umuduyla bir yudum daha aldım. "Şey, beni El Gaucho'ya götürdü. Hep orada yemek yemek istemişimdir..."

Masamıza doğru yürürken Stephen'ın eli sırtıma dokunuyordu. El Gaucho'da rezervasyonumuz olduğunu söylediğinde heyecanlanmıştım. İlk buluşma için fazla şık bir mekân olsa da burayı her zaman denemek istemiştim. Daha önce rezervasyon yaptırmış olmama rağmen o kendim için değil, patronum içindi. Burada akşam yemeği yemek, dilek listemde yer alıyordu.

Flörtüm, kaslı vücuduna mükemmel şekilde uyan kömür rengi bir takım elbise giymişti. Düzgünce kesilip, geriye taran-

mış koyu sarı saçları ve pürüzsüz bir çene hattı vardı. İyi görünüyordu.

Buna rağmen parfümü biraz sertti. Ucuz kokmuyordu. Tam tersine, bir tasarımcıya ait, pahalı bir şeyin erkeksi derinliğine sahipti. Öte yandan parfümleri etkili kılan o ince dokunuştan yoksundu. Sıkarken biraz aşırıya kaçmıştı ve ona ne zaman yaklaşsam burnumu gıdıklıyordu.

Yerlerimize oturduk ve ayak bileklerimi üst üste yerleştirdim. Yuvarlak kesim yakası olan, dekolteli küçük siyah bir elbise seçmiştim. Kendimi güzel hissettirmesinin yanında, tenimi fazla açıkta bırakmayacak şekilde yeterince kumaşı vardı. Sarı saçlarım yukarıdan toplanmıştı ve son zamanlarda savurganlık yaparak aldığım o sevimli bordo topuklu ayakkabılarımı giymiştim.

Stephan, dudaklarında beliren hafif gülümsemeyle, "Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Ayrıca bunun için de... teşekkürler." Etrafımızdaki gösterişli şeyleri işaret ettim. Koyu ahşap, konforlu deri ve parıldayan mum ışığıyla sarmalanmıştık. Arka planda bir piyanodan caz müzik yükseliyordu. Bütün mekân fazlasıyla eski tarzda ve göz kamaştırıcıydı.

Sanki bu onu pek etkilememiş gibi gözlerini yarım saniye etrafta gezdirdi. "Elbette."

Menüyü alarak seçeneklere göz gezdirdim. El Gaucho lüks ve pahalı bir yerdi. Bunu biliyordum ama şimdi, ne sipariş edeceğime karar verme zamanı geldiği için biraz gergindim. O ne sipariş verecekti acaba? Belki de beklentisi hakkında daha iyi bir fikir edinebilmek için önce onun sipariş vermesi konusunda ısrar etmeliydim.

Garson yanımıza geldi. Otuzlu yaşlarında görünüyordu. Saçlarını yukarı dikmiş ve siyah gömleğinin kollarını sıvamıştı, hoş görünümlü bir adamdı.

"İyi akşamlar," dedi. "Başlangıç için size bir içki getirmeme ne dersiniz? Belki şarap?"

Stephen'ın gözleri şarap listesinde gezindi ve çenesini ovuşturdu. "Bir şişe *Salishan Cellars Reserve Cabernet* alalım."

"Mükemmel bir seçim," dedi garson. "Akşam yemeğine karar vermeniz için size biraz zaman vereceğim."

Garson şarap menüsünü alırken bir bakış atmayı başarmıştım. Gerçekten az önce iki yüz dolarlık bir şişe şarap mı sipariş etmişti?

Stephen, kısa bir süre elindeki menüye göz attıktan sonra sanki çoktan karar vermiş gibi masaya koydu. Beni izlerken gözleri aşağı yukarı hareket etti ve dudağının kenarı tekrar kıvrıldı. Hararet dolu bakışlarıyla beni açıkça değerlendirme şekli kadınlığımı sızlatmıştı.

Dikkatimi menüde tutmaya çalıştım ama altdudağını ısırdı. Tanrım, altdudağını ısırışı... Vücudum tepki vermekte gecikmedi. Kalp atışım hızlanmış ve yanaklarım kızarmıştı. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücum ederek koltuğumda kıpırdanmama neden oldu.

Vay canına, bu adama karşı önemli ölçüde fiziksel tepki veriyordum.

Öte yandan şarap meselesini hâlâ merak ediyordum. Burada buluşmak yerine beni almakta neden ısrar ettiğini de. Ayrıca kapıyı açmadan önce arabanın önünde bir müddet beklemiş olması, bunu Tesla kullandığını fark ettiğimden emin olmak için mi yaptığı fikrini aklıma getirmişti.

Garson şarapla geri döndü. Tadına bakmamız için bir kadehe az miktarda doldurdu ama ikinciyi doldurmadan önce Stephen

parmağını kaldırarak onu durdurdu. Kadehi aldı, burnuna götürdü ve kokladı. Sonra şarabı birkaç kez döndürüp küçük bir yudum aldı.

Kadehi masaya bırakırken, "Kabul edilebilir," dedi. "Devam edebilirsin."

Garsonun dudakları tek çizgi haline gelirken Stephen'ın şarabını doldurmayı bitirip sonra benimkine geçti.

Parlak bir gülümsemeyle ona baktım. "Çok teşekkür ederim."

Parasını o ödüyor olabilirdi ama Stephen'ın şarabı tatmam için garsonun önce bana biraz ikram etmesine izin vermemesi tuhaftı. En azından ödemesini umuyordum, eğer ücreti gerçekten iki yüz dolarsa.

Kadehimi kaldırarak bir yudum aldım. Tadı kesinlikle iki yüz dolarlık şarap gibiydi. Ya da iki yüz dolarlık bir şarap için hayal ettiğim gibi. Dilimin üzerinden ipek gibi kayıp boğazımdan aşağı süzüldü. Son notasında damağımda oyalanan baharatlı bir zenginlik vardı. Daha önce de güzel şaraplar içmiştim ama bu inanılmazdı.

Kadehimi masaya bırakırken, "Vay canına," dedim. "Bunu seçmiş olmana şaşmamalı. Gerçekten lezzetli."

Bir yudum daha aldı, bakışları içindekileri inceliyormuş gibi kadehteydi. "İdare eder."

"Şarap meraklısı mısın?"

"Her zaman kaliteli seçimler yaptığımdan emin olacak kadar bilgim var."

"Ah." Başka ne diyeceğimi bilemeyerek menüye döndüm. "Karar vermek zor. Ne yemeyi düşünüyorsun?"

"Ben her zaman üçlü biftek alırım."

Söz konusu olan Seattle'daki en güzel restoranlardan biri değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki her zaman takıldığı yer burasıydı. Ben ve kız arkadaşlarım için Brody's neyse burası da onun

için öyle gibi duruyordu. Ayrıca üçlü biftek menüdeki en pahalı yemeklerden biriydi.

"Güzel görünüyor," dedim. "Ama muhtemelen benim için çok fazla gelir."

O kurnaz sırıtışıyla, "Ne istersen sipariş et," dedi. Sesinde sırtımın ürpermesine neden olan bir şey vardı.

Karışık sinyaller veriyordu. Bu adamla ne yapacağımı bilmiyordum. Bana, tatlı niyetine beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Ayrıca tavırlarındaki saldırgan tutumun hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Olabilecek en iyi şekilde buyurgan ve otoriter biriydi ama gösteriş yaptığı hissinden de kurtulamıyordum. Kendine güven ile kibir arasında ince bir çizgi vardı, o yanlış tarafa daha yakındı.

Garson geri geldiğinde siparişlerimizi almak istedi. Adam bana bakıyor olmasına rağmen önce Stephen konuştu. Sipariş olarak karidesli Dungeness yengeci kokteyli, bir kâse trüf çorbası ve üçlü biftek verdi.

Bitirdiğinde, hâlâ garsona hitaben konuşuyor olmasına rağmen bakışları benim üzerimde durdu. "Ve sevgili flörtüm ne isterse."

Sesinde yine o ton vardı. Nazik olduğunu söyleyemezdim. Bana güzel bir akşam yemeği ısmarladığı için pek memnun görünmüyordu. Hem benim hem de garsonun tüm bunların onun için hiçbir şey olmadığını bilmemizi istiyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifadesi vardı.

Pekâlâ, gösteriş yapmak istiyorsa belki de ona izin vermeliydim.

"Başlangıç için deniztarağı alacağım. Sonrasında tatlı patates kabağı salatası ve fileto madalyon." Sadece benim akşam yemeğim tek başına yüz dolardan fazla ederdi.

"Mükemmel," diye karşılık verdi garson ve Ardından siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrıldı. Ben şarabımı yudumlarken Stephen son tatiliyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladı, Kosta Rika'da özel sörf dersleri. Bu kadar bronz olmasına şaşmamalıydı. İlk başta onu sörf şortu dışında hiçbir şey giymemiş bir halde, ıslak olarak hayal etmek hoş bir görüntüydü. Ayrıca dünyanın en iyi ve en pahalı sörf eğitmenlerinden birini tuttuğu gerçeğini vurgulamasa olmazdı.

Mezeler geldi, deniztarağı o kadar inanılmazdı ki adeta dilimde eriyordu. Biraz daha şarap içtim, Stephen işten ve diğer egzotik tatillerinden bahsederken salatama başladım. Benim hakkımda birkaç soru sordu, yani en azından biraz o, biraz da ben konuştum. Ona ilgi duymakla, küstahlığından duyduğum rahatsızlık arasında gidip geliyordum.

Sonuçta bu bir ilk buluşmaydı ve belki de sadece iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu.

Garson yemeklerimizi getirdiğinde zaten deniztarağı ve salatamla doymuştum. Bu kadar çok yemek sipariş ettiğim için kendimi biraz aptal hissediyordum.

Stephen hemen yemeye başladı. Ben de çatal ve bıçağımla etimi keserek küçük bir lokma aldım.

Mezelerimiz gelmeden önce başladığımız sohbete devam ederek, "Yunanistan gerçekten harika," dedi. "Akdeniz manzaralı bir villa var, şimdiye kadar bulunduğum en güzel yerlerden biri."

"Kulağa hoş geliyor." Bir lokma daha aldım.

Tekrar sırıttı. "Birkaç ay içinde oraya başka bir gezi planlıyorum. Belki bu sefer yalnız gitmek zorunda kalmam."

Cevap verebilmek için yutkundum ama boğazım aniden düğümlenmişti. Göğsüm acıyla kasılırken öksürmemek için ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım.

İşte o an nefes alamadığımı anladım.

Gözlerim büyürken boğazımı tuttum. Aman Tanrım, bir parça biftekle boğuluyordum.

"Everly?" diye sordu Stephen. "Sen iyi misin?"

Elim hâlâ boğazımdayken başımı salladım. Ciğerlerime ince bir hava akımı girip çıktı -hava yolum tamamen kapanmamıştı- ama göğsüm yandı ve panik yükselmeye başladı.

Masadan uzaklaştı. "Fenalaşacak mısın?"

Başımı tekrar daha hızlı salladım ve boğazımı işaret ettim.

İfadesi tiksintiyle gölgelenirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu ve bakışlarını etrafta gezdirdi. "Sadece... tuvalete gidip kendini daha iyi hissedene kadar orada kalabilir misin?"

Bir nefes daha aldım, öksürmeye çalıştım ama biftek kımıldamadı. Neden bana yardım etmiyordu?

Stephen manşetlerini düzeltti ve akşam yemeği yiyen diğer insanlara göz attı. "Everly, bu biraz fazla. Olay çıkaracaksın."

Tiz bir ses çıkardım -tek çıkarabildiğim buydu- ve yanımızdaki masada oturan insanlar bize baktı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

"Aman Tanrım." Stephen peçetesini masaya bıraktı. "Burada öylece oturup masanın üzerine kusacağına inanamıyorum."

Başımı iki yana sallayarak boğazımı işaret ettim. *Kusmayacağım seni pislik. Boğuluyorum!*

"Hanımefendi?"

Sese doğru dönüp tekrar boğazımı işaret ettim.

"Aman Tanrım, boğuluyor."

Stephen ayağa kalktı. Nihayet.

Parlak bir ceket giyen ve büyük mücevherler takan tombul bir kadın yerinden fırlayıp yanıma gelerek beni sandalyemden kaldırdı. Kollarını kaburgalarıma doladı ve ellerini göğüs

kemiğimin bittiği yere bastırdı. Yumruklarıyla göğsümün altına bastırırken homurdandım. Bir kere. İki kere. Tekrar.

Biftek parçası takıldığı yerden kurtulup ağzımdan fırladı. Masamızın ortasından sekti ve yere yuvarlandı.

Ellerimi göğsüme bastırarak derin bir nefes aldım. İçeri, dışarı. Kıymetli oksijen, yanan ciğerlerimi doldurdu.

"Ah, tatlım, iyi misin?" Kadın, hasta bir çocuğu teselli eden bir anne gibi sırtımı okşuyordu.

Sandalyeme çöktüm ve masanın altına saklanabilmeyi diledim. Restorandaki tüm gözler üzerimdeydi ve garsonların bir kısmı masamızın etrafına toplanmıştı.

"Galiba." Sesim hırıltılı çıkmıştı.

"Al bakalım." Bana masadan bir kumaş peçete uzattı -muhtemelen benimkiydi- ve oturabilmek için Stephen'ın sandalyesini çekti. "Acele etme."

"Çok teşekkür ederim. Boğuluyordum ve... Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

"Yardım etmek için burada olmaktan mutluyum." Masanın boş tarafını işaret etti. "Özellikle de flörtün yokken."

"Bir dakika, o nerede?"

"Sanırım gitti."

Tekrar öksürürken ağzımı kapattım. "Gitti mi?"

Kadın haklıydı. Bakışlarımı restoranın içinde gezdirdim ama Stephen'dan herhangi bir iz göremedim. Gitmişti.

"Bu olayda o kadar çok sorun var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi Nora. "Dün gece birisi sana Heimlich Manevrası* yapmak zorunda kaldı ve biz bunu şimdi mi duyuyoruz?"

* Karın bölgesine bası uygulayarak, yabancı bir nesne nedeniyle yemek ya da nefes borusu tıkanan kişinin hava yolunu açmayı hedefleyen bir ilk yardım yöntemi.

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Biter bitmez kendime geldim. Göğsüm biraz ağrıyor ama iyiyim."

"Beni aramalıydın," dedi Nora.

"Sana söylediğim gibi, ben iyiyim." Martinimden bir yudum daha aldım. "Eve geldiğimde sadece yatmak istiyordum."

"Bu konuda doktoruna danışmalısın," dedi Hazel.

"Stephen gitti mi?" diye araya girdi Nora. "Sen boğulurken öylece seni bırakıp gitti mı?"

"Evet, doğruca çıkıp gitti."

"Ne göt herifmiş ama," dedi Nora.

Hazel başını sallayarak ona katıldı. "*Göt herif*, bu tür berbat davranışlar için hafif kalır."

"Bekle." Nora manikürlü parmağını bana doğrulttu. "Hesabı sana mı kitledi?"

Omuzlarım çöktü. "Evet, öyle yaptı."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Böyle şeyler uyduramam," dedim. "Ne var biliyor musun? Bir süreliğine erkeklerle işim bitti. Sonsuza kadar da bitmiş olabilir. Ne tür bir şerefsiz boğulmakta olan bir kadını bırakıp gider ki?"

"Adil olmak gerekirse Stephen'ın yaptıkları tüm erkekleri temsil etmiyor," dedi Hazel.

"Biliyorum ama bu sefer bir şeyleri doğru yaptığımı sanıyordum. Kendinden çok emin görünüyordu ve her şey kontrolü altında gibiydi. Biraz... dominant olan erkeklerle pek bir sorunum yok, anlıyor musun? Kontrolcü ya da götün teki değil, sadece ne istediğini bilen birisinden bahsediyorum. Kulağa hoş geliyor. Yine de yardıma ihtiyacım olduğunda kaçıp gitti."

"O aşağılık adama ne düşündüğümü söyleyebilmek için binanızın lobisinde kamp kurmak çok cazip gelmeye başladı," dedi Nora.

"Aman Tanrım, lütfen yapma," dedim. "Orada çalışıyor olması zaten yeterince kötü. Ondan nasıl kaçacağım?"

"Kaçmayacaksın," dedi Nora. "Gözünün önünde yavru bir köpeğe tekme atmış gibi ona dik dik bakacaksın ve bunun için onu asla affetmeyeceksin."

Hazel gözlüğünü tekrar düzeltti. "Bu kabul edilebilir bir tavsiye."

Nora gülümseyerek, "Teşekkürler, Hazel," dedi ve bakışları arkama kaydı. "Dönüp bakma ama biri masamıza geliyor."

"Ne?" Bakmak için döndüm. Haklıydı. Açık gri bir süveter ve kumaş pantolon giymiş bir adam bize yaklaşıyordu.

"Bakmamanı söylemiştim."

"Karşındaki kişiye *bakma* dedikten sonra bakmamasını bekleyemezsin."

Nora içkisini bıraktı ve mükemmel dişlerini göstererek adama gülümsedi. Çekiciydi -neredeyse sevimliydi- havalı sarı saçları ve mavi gözleri vardı.

Gülümseyerek, "Affedersiniz hanımlar," dedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Nora karşılık verdi. "Rahatsız etmedin"

Bana döndü. "Bu muhtemelen aptalca gelecek ama şuradaki arkadaşım senin çok güzel olduğunu düşünüyor fakat gelip kendini tanıtamayacak kadar utangaç."

Barın yanında duran arkadaşına baktım. Başını salladıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Bu... oldukça tatlıydı. Sevimli.

"Eh, bu... çok tatlı," dedi Nora.

"Ben Jake ve arkadaşım Preston. Gelip merhaba demesi için onu ikna etmeyi denedim ancak dediğim gibi utangaç biri. Numaranı yazmaya ne dersin? Belki onu, sana mesaj atması için ikna edebilirim."

Bakışlarım tekrar Preston'a kaydı. Bu mesafeden söylemek zordu ama kızarıyor olabilir miydi? Uzun boylu ve zayıftı, Jake'e benzer bir süveter ve pantolon giymişti. Çekiciydi. Üstelik saçları çok hoştu.

Kaşlarımı kaldırarak Hazel ve Nora'ya baktım. *Yapmalı mıyım?*

Hazel hafifçe başını sallayarak onayladı. Nora ise kayıtsız bir şekilde omuzlarını silkti ama bu, evet demek sayılırdı.

"Pekâlâ," dedim. "Adım Everly."

"Teşekkürler, Everly." Jake arka yüzü yukarı gelecek şekilde masaya bir kartvizit koydu ve bana bir kalem uzattı. Adımı ve numaramı yazdıktan sonra kartı ona doğru ittim. "İşte oldu."

"Tekrar teşekkürler," dedi Jake. "Eğer ona biraz olsun lafım geçiyorsa Preston'dan mesaj alacaksın."

Yanımızdan uzaklaştıktan sonra arkadaşlarıma döndüm.

"Az önce bu gerçekten yaşandı mı?"

"Erkeklerle sonsuza dek işin bitmemiş miydi?" diye sordu Nora. "Yoksa bu sadece utangaç tatlı davetler alana kadar bir iki günlüğüne miydi?"

İç çektim. "Utangaçlığının iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Stephen iddialı ve neredeyse kendinden çok emindi. Ben boğulurken beni terk etmemiş olsa bile bütün gece gösteriş yapıyormuş gibi hissetmemi sağladı. Utangaç, tatlı anlamına gelebilir. Tatlı bir adamdan daha kötüsüne denk gelme ihtimalim de vardı."

Nora omzunu silkti. "Doğru, yani sanırım."

"Ona numaramı vermemem gerektiğini düşünüyorsan neden öyle söylemedin?"

"Hayır, bence sorun yok," dedi. "Adam benlik değil ama zaten numarasını sorduğu da ben değilim. Haklı olduğuna eminim. Utangaç Preston tatlı olabilir. Kim bilir, belki de seni romantizme boğar."

"Bu seferki korkunç olmayacak," dedim.

Telefonum titrediğinde bakmak için çantamdan çıkardım. Tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti.

Merhaba, ben Preston. Jake konusunda üzgünüm.

Başımı kaldırdım ama Preston ve Jake artık barda değillerdi. Belki de Jake masamıza geldiğinde çıkmak üzereydiler.

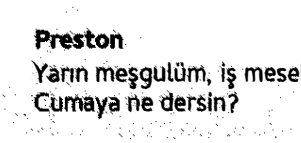
Everly
Tanıştığıma memnun oldum. Ve sorun değil.

Preston
Yani... Bunda pek iyi değilim ama belki bir ara dışarı çıkmak istersin?

"O mu?" diye sordu Nora.

Yazmaya devam ederken onu başımla onayladım.

Everly
Tabii, bu harika olur.

"Eh, işte buyurun." Ayrıntılar üzerinde anlaştıktan sonra telefonumu yerine geri bıraktım. "Preston'la bir randevum var."

"Aferin sana tatlım," dedi Nora.

Gülümsedim. Utangaç, tatlı bir adam. Belki de ihtiyacım olan şey buydu.

3

EVERLY

Elimde bir kadeh *chardonnay*[*] ile armut koltuğumun yumuşaklığına sokuldum. Beni yargılamayın, bu koltuklar gerçekten çok rahattı. Hazel ve Nora kanepenin uçlarına yerleştiler. Hazel pijamalı kucağına sarı bir battaniye çekerken, Nora taytından bir parça tüy aldı.

Yüzümüzdeki bakım maskeleri hepimizi bir kostüm partisine geyşa olarak katılacakmışız gibi gösteriyordu ama Nora bize cildimizin parlayacağına dair güvence vermişti.

Pijama partisi mi? Pek değil. Evde kızlar gecesi mi? Kesinlikle.

Nora kırmızı manikürlü parmağıyla beni işaret etti. "Bunu nasıl bu kadar sevimli yapıyorsun?"

En sevdiğim solmuş tişörtüme baktım. Üzerinde *Sen Bardağın Yarısını Boş Görüyorsun, Ben İse Votka İçin Yer Görüyorum* yazıyordu ve yanında da küçük sevimli bir kokteyl bardağı vardı. Birbirleriyle uyumsuz olduğunu bilsem de kareli bir pijama altı ve bir çift sarı terlikle kombinimi tamamlamıştım.

"Rahat kıyafetlerimle dalga mı geçiyorsun? Şu anda kızlar gecesi düzenliyoruz. Yaptığın alçaklık, Nora."

"Dalga geçmiyorum, yemin ederim. Ciddiyim, o kadar tatlısın ki o iğrenç renk kombinasyonu bile sende şirin duruyor."

[*] Beyaz şarap üretiminde kullanılan bir yeşil üzüm türü.

"Ah. Teşekkürler."

Hazel işaretparmağını yanağına bastırdı. "Yüzüm karıncalanmaya başladı. Bu şeyin düzgün işlediğinden emin değilim."

"Hayır, karıncalanma normal," diye karşılık verdi Nora. "Bu işe yaradığı anlamına geliyor."

"Ambalajı nerede?" diye sordu Hazel. "İçeriğini kontrol etmek istiyorum."

Nora elini salladı. "Tamamen doğal ve organikler."

"*Organik* ya da *tamamen doğal* kesinlikle *güvenli* olduğu anlamına gelmez," dedi Hazel.

"Hazel, Nora bize cildimiz için kötü bir şey vermez herhalde," dedim. "Güzellik yönetimini ne kadar ciddiye aldığını biliyorsun."

"Haklısın," dedi Hazel.

"Size söylüyorum, bunlar harika." Nora bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Tamam, bu kadar gevezelik yeter. Preston'la işler nasıl gitti?"

"Doğru." Bir iç çektim. "O konuya gelecek olursak..."

"Kılık değiştirmiş bir pislikti, değil mi?" diye sordu Nora.

"Ah, hayır, Preston çok iyiydi," dedim. "Ama onunla bir daha görüşmeyeceğim."

"Neden?"

Preston tam karşımda oturuyordu. Gömlek ve kumaş pantolon giymişti. Sarı saçları düzgünce kesilmiş, yüzü pürüzsüzdü. Çekici ve bakımlıydı. Ayrıca kibardı, yumuşak dilliydi ve de iyi bir dinleyiciydi. Arkadaşı onun için utangaç demişti ama şu anda sohbet ederken gevşemiş görünüyordu. Belki biraz çekingen olabilirdi ama iyi vakit geçiriyorduk.

Sorun ne miydi? Cazibe konusunda beni pek etkilemiyordu.

Sohbet ederken, bu resimde neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştım. Son randevum tam bir şerefsizdi, yine de inkâr edilemez bir şekilde ondan etkilenmiştim. Ta ki bir parça biftek ile boğulurken beni orada bırakıp, hesabı benim üzerime yıkana kadar. Stephen gibi bir adamla asla çıkmamıştım -en azından bir kereden fazla- ama onun özgüvenli duruşunda ve iddialı oluşunda çekici bir şeyler vardı.

Preston, fiziksel olarak en az Stephen kadar çekiciydi. Kişisel zevklerine bakılırsa belki daha fazla çekici bile olabilirdi... Uzun ve inceydi, iyi giyimliydi ve güzel kokuyordu.

Öyleyse neden önemli olan yerlerimde kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum?

Onunla yatağa atlamak istediğimden falan değildi ancak şöyle güzel bir fiziksel çekim beklemek çok mu fazlaydı?

Fincanını kaldırdı ve kahvesinin kalanını yudumladı. Benim fincanım çoktan boşalmıştı. Benimle tanışmanın güzel olduğunu söylemek üzere olduğunu ve her şeyin bu randevuyla sınırlı kalacağını düşündüm.

"Bu gayet hoştu," dedi. Sanki bu çok beklenmedik bir şeymiş gibi kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Öyleydi." Bunu içten bir şekilde söylemiştim. Hoş geçmişti. Yine de ikinci bir buluşma için "hoş" yeterli miydi?

"Sanırım günlük kafein dozumu karşıladım ama..." Sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi tereddüt etti. "Alışveriş merkezine gitmem gerekiyor. Alışveriş pek bana göre değil bu yüzden erteliyorum fakat belki birlikte gitmek eğlenceli olabilir. Bana katılmak ister misin?"

Pekâlâ, önünde külotumu indirecek kadar onu arzulamıyordum ama şimdiye kadar iyi vakit geçirmiştik. Ayrıca ondan hoşlanmıştım. Biraz alışveriş yapmak muhtemelen eğlenceli olurdu.

Hem belki de ona baktığımda neden o küçük heyecan dalgalanmalarını hissetmediğimi anlayabilirdim.

"Elbette, çok isterim."

"Harika."

Dışarıda hava serindi ama çok soğuk değildi. En sevdiğim soluk mavi trençkotumla kot pantolon ve sevimli bir çift ayakkabı giymiştim. Arabayla gelmiştim, bu yüzden kendi arabama ilerleyerek sürücü koltuğuna yerleştim. Alışveriş merkezi uzakta değildi. Preston'ı takip ederek yanına park ettim.

İçeri girdiğimizde telefonuma mesaj bildirimi geldi.

"Buna bakmamın bir sakıncası var mı?"

Preston yanımda durdu. "Hiç yok."

Telefonumu çantamdan çıkardım. Nora'ydı.

Nora
Zorunlu seri katil kontrolü.

Everly
Pardon?

Nora
Utangaç çocuk? Seri katil mi?
Bardayken anlaması zordu.
Yaşıyor musun?

Everly
Sana şu an mesaj atıyorum, değil mi?

Nora
Herhangi birisi atıyor olabilir.
Yaşadığına dair kanıta
ihtiyacımız var.

Everly
Kiminle?

Nora
Hazel'dayım.

Telefonumu kaldırdım ve hızlı bir *selfie* çektim.

Everly
Gördün mü? Ben iyiyim.

Nova
Aferin kızım. Onunla flört et.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Preston.

"Sadece kız arkadaşlarım beni kontrol ediyor." Telefonumu çantama geri sıkıştırdım.

"İyi arkadaşlar," dedi.

"Gerçekten de öyleler."

Alışveriş merkezinin içinde yan yana dolaştık. Preston'ın hiç acelesi varmış gibi görünmüyordu ama ellerini de kendisine saklıyordu. Ne elini belime yerleştirmişti ne de dirseğime hafifçe dokunmuştu. Bana dokunmaya en çok yaklaştığı an, kafede paltomu çıkarmama yardım ettiği zamandı. Belki de utangaçlığını böyle yansıtıyordu. Gerçekten çok çekingendi.

Tarçınlı ruloların* tatlı kokusu havayı doldurdu ve ben de kokunun tadını çıkarmak için yavaşladım. Preston yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı.

* İçi şeker ve tarçınlı, rulo şeklinde, genellikle üzerinde krema ile sıcak servis edilen bir çörek.

"Bir tane ister misin?"

"Tarçınlı rulo mu?" Elbette isterdim ama ilk randevumda yapışkan şekerli bir karbonhidrat kütlesi de yemezdim.

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Birini seninle paylaşacağım."

Bu fazlasıyla iştah kabartıcıydı. Preston'ın, büyükannesinin kurabiye kavanozundan kurabiye kaçırmak üzere olan bir çocuk gibi bana sırıtması her şeyi daha da çekici kılıyordu.

"Hadi ama," dedi. "En son ne zaman ucuz bir alışveriş merkezi yemeği yedin?"

"Hatırlamıyorum bile."

"Ben de öyle. Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem."

Güldüm. "Tamam, beni ikna ettin."

Bir tarçınlı rulo aldı ve üzerine krema koydurdu. Yürürken bir yandan da dönüşümlü olarak çöreği ısırıyorduk.

"Ee, bu tipik bir randevu stratejisi mi?" diye sordum. "Kahve içmek için bir kızla buluşup sonra da onu hamurişiyle tıka basa doyurmak yani?"

Kıkırdadı. "Hayır, pek sayılmaz. Yine de eğlenceli, değil mi?"

"Öyle."

Bir anlığına ona baktım. Yakışıklı olduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Yine de bende bir etki yaratmıyordu.

Kalan tarçınlı ruloyu da bitirdikten sonra bir mağazaya girdik ve erkekler reyonuna yöneldik.

"Özellikle aradığın bir şey var mı?" diye sordum.

"Ofisim, kısa bir süre önce cuma günleri serbest kıyafet giyilen bir uygulamaya geçti ve bu günler için gündelik giyim seçenekleri konusunda dikkate değer bir eksikliğim var."

"Dur tahmin edeyim. Senin için gündelik demek, kravat olmaması anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi. "Aslında evet."

"Tamam, ne bulabileceğimize bir bakalım."

Onu doğrudan günlük erkek giyimine yönlendirerek raflara bakmaya başladım. Daha az düğmeli bir şeyler Preston için oldukça seksi olabilirdi. Belki de biraz gevşemeye ihtiyacı vardı. Ucuz yiyecekler yememizi önerdiğinde yüzündeki sırıtış hoşuma gitmişti. O dik omurgasının ve manikürlü gibi duran ellerinin arkasında bir seks tanrısı mı saklıyordu?

Bir gömlek rafına bakmak için durduğunda ben de onu baştan aşağı süzmek için bir dakika ayırdım. Onu biraz dağınık hayal etmeye çalıştım. Dağınık saçları ve birkaç günlük sakalıyla. Bu benim etkilenmemi sağlar mıydı?

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Neden ona karşı bir şey hissetmiyordum? Çekiciydi, uyumluydu, iyi giyimliydi. Yine de aramızda sıfır kimya vardı. Hiç kıvılcım yoktu.

Aman Tanrım, belki de sorun bendeydi.

Stephen'dan etkilenmiştim ve sonra onun tam bir pislik olduğunu fark etmiştim. Şimdiyse Preston, tam bir centilmenlik örneği olarak buradaydı ve ben ondan hiç etkilenmiyordum. İyi bir erkek istediğini söyleyen ama gerçekte kötü adamları arzulayan kadınlardan biri miydim yoksa? Sırf bacaklarımın arasında karıncalanma yarattıkları için şerefsizlerle çıkmaya mahkûm muydum?

Yeniden durduğumuzda parmaklarımı bir gömleğin yumuşak kumaşında gezdirdim. Gerçekten sadece pisliklere mi ilgi duyuyordum? Bu doğru olamazdı. İyi adamları severdim, utangaç olanları bile. Benimle konuşamayacak kadar çekingen olmasına rağmen Preston'a bir şans vermiştim.

Kısa kollu bir gömlek ve üzerine tam oturan kot pantolon giymiş bir adam yanımızdan geçti. Bakışlarım birden kot pantolonla sarılmış kıçına kaydı. Hemen başımı çevirdim -bir

randevudayken durup başka bir adamın poposuna bakacak değildim- ve Preston'ın da aynı yöne baktığını fark ettim.

Bir dakika...

Adam uzaklaşırken başını yana eğdi sonra giysi rafına göz atmaya geri döndü.

Az önce hayal mi görmüştüm, yoksa ikimiz de aynı adamı mı kesmiştik?

Koyu mavi bir gömleği tuttum. "Bu güzel."

Preston gömleğin kolunu başparmağı ve işaretparmağı arasında kaydırdı. "Fena değil."

Gömleği rafa geri koyarken başka bir adam daha yanımdan geçti. Preston'ın gözleri ona kaydı.

"Pantolonu yakışmış," dedim.

Alçak bir sesle, "Evet," dedi ve boğazını temizledi.

"Onu mu kesiyordun?"

"Ne? Hayır."

Kollarımı kavuşturdum "Emin misin?"

Derin bir nefes verdi, omuzları biraz düştü. "Pekâlâ. Belki. Evet."

"Tamam, yani..."

"Özür dilerim, Everly. Sana karşı tamamen dürüst olmadım."

"Dinliyorum."

Derin bir nefes daha aldı. "Ben geyim."

Birden içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Gey miydi? Aramızda herhangi bir kimya olmamasına şaşmamak gerekirdi. Sebebi iyi bir adam olması değildi, aynı cinsten hoşlandığımız içindi.

O halde neden benimle çıkmıştı?

"Kafam karıştı. Eğer geysen neden bana çıkma teklifi ettin?"

"Uzun hikâye."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam. Yaklaşık altı ay önce bir ilişkiden çıktım. En hafif tabirle... toksik bir ilişkiydi. Jake bana arkadaşlık etti, yanımda oldu ve bu fikri ortaya attı."

"Hangi fikri? Bana çıkma teklif etmen fikrini mi?"

Başını eğdi. "Bir kadınla çıkmayı. Uzun zamandır gey olduğumu biliyordum, dolayısıyla daha önce bir kadınla hiç randevuya çıkmadım. Jake benim yalnızca şerefsiz erkeklerden hoşlandığımı düşünüyor. Belki de bir kadınla çıkmanın bana biraz netlik kazandıracağını falan düşündü."

"Sen ciddi misin?"

"Şimdi sana açıklarken kulağa çok daha kötü bir fikirmiş gibi geldi."

"Eh, oldukça berbat," dedim. "Kız kardeşim eşcinsel ve onu asla bir erkekle çıkmaya ikna etmeye çalışmam. Demek istediğim... hadi ama hangi yüzyılda yaşıyoruz?"

"Beni heteroseksüel yapmaya çalışmıyor. Sanırım işleri biraz karıştırıp konfor alanımdan çıkmam gerektiğini düşündü. İlk fikri çok daha kötüydü. Beni bir kadınla seks yapmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bu konuda taviz vermeyi reddettim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ah, şu arkadaşlar."

Preston başını salladı. "Beni ikna etmesine izin vermemeliydim. Dinle, üzgünüm. Seni barda gördüğümüzde güzel olduğunu söyledim. Bir kadının güzelliğini takdir etmek için heteroseksüel olmama gerek yok. Benim için gidip numaranı alacağını söyledi. Onun ciddi olduğunu düşünmüyordum ama birdenbire yanında, seninle konuşuyordu. Bütün olanlardan sonra götlük edip sana mesaj atmamazlık yapmak istemedim."

"Ama neden benimle randevuya çıktın ki? Mesaj atıp arkadaşının sınırı aştığını ve gerçekten ilgilenmediğini söyleyebilirdin."

"Yapmam gerekirdi ancak duygularını incitmek istemedim," diye yanıt verdi. "Hem bugün kahve içerken çok güzel vakit geçirdim. Konuşması kolay birisin ve biraz daha takılmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Sana karşı dürüst olmadığım için üzgünüm."

Derin bir nefes alıp omuz silktim ve kollarımı serbest bıraktım. "Eh, daha kötü ilk randevularım da oldu. Hâlâ alışveriş konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Gerçekten mi?"

"Tabii, neden olmasın? Ama bana bir konuda söz vermelisin."

"Ne sözü?"

"İlk cuma gününün kıyafetini ben seçeceğim ve sen de onu giyeceğine söz vereceksin. Ayrıca bana bir *selfie* göndereceksin."

Gözlerini kısarak kollarını göğsünde bağladı. "Bilmiyorum."

Sırıttım. "Güven bana."

"Tamam, sanırım bunu hak ettim." Etrafımızdaki kıyafetleri işaret etti. "Elinden geleni ardına koyma."

"Gey mi?" Hazel gözlüğünün arkasından kaşlarını kaldırdı. "Bu kesinlikle bir uyum sorunu yaratır."

"Bunu bardayken fark etmediğime inanamıyorum," dedi Nora. "Normalde böyle şeyleri uzaktan bile hissederim."

"Anlamış olmam gerekirmiş gibi hissediyorum," dedim. "Her neyse, gerçeği öğrendiğimde içim rahatladı."

"İçin mi rahatladı?"

"Eh, evet," diye onayladım. "Bu ondan neden etkilenmediğimi açıklıyor. Sadece şerefsizlerden hoşlanan iyi kız klişesi olduğumdan endişelenmeye başlamıştım."

"Saçmalama," dedi Nora. "Ee, onun için hangi kıyafetleri seçtin?"

"Kötü bir şey seçmedim," dedim.

"Neden?" diye sordu Nora. "Sana yalan söyledi."

"Söyledi ama ona da dediğim gibi bundan daha kötü ilk randevularım oldu. Bence onun sadece biraz değişikliğe ihtiyacı vardı. Kabul ediyorum, yanlış bir izlenim bırakıp bana çıkma teklif etmesi hoş değildi ancak ona karşı çok fazla sempati besledim. Ayrılığından biraz daha bahsetti ve oldukça kötüydü. Öte yandan ondan hoşlandım."

"Anlaşılabilir bir durum," dedi Hazel. "Joey Schilling'i hatırlıyor musun?"

"Birinci sınıfta çıktığın çocuk mu?" diye sordum.

Hazel başını salladı. "Görünüşe göre geymiş. Uyumsuzluğumuzun nedenini fark ettiğimde benzer bir rahatlama duygusu yaşadım. Ben de ona kızmamıştım."

"Gördün mü?"

Nora elini sallayarak, "Pekâlâ, duygular, kendini keşfetme, falan filan," dedi "Cuma günü işe giderken ne giymesi gerekiyor?"

"Bir Jack Daniels tişört, siyah deri ceket ve eskitilmiş bir kot pantolon," dedim. "Ah, bir de yüksek taban Converse. Size söylüyorum, acayip sevimli görünüyordu. Kendisine benzemiyordu bile."

"Onu slip mayoyla işe gönderme fırsatın vardı ve sen bunları mı seçtin?" diye sordu Nora.

"Acımasız olmak istemedim," dedim. "Sadece konfor alanından biraz çıkmasına yardım ettim, o kadar."

"Seni destekliyorum," dedi Hazel. "Ayrıca haklısın, eşcinsellik ilk buluşmada karşılaştığın en kötü şey değil."

Kadehimi kaldırdım. "Aynen öyle."

Nora somurtkan bir ifadeyle dudağını sarkıttı. "Tamam, muhtemelen haklısın. Onun bir seri katil çıkmadığına sevindim."

İçkimden bir yudum aldım. "Bu daha önce hiç karşılaşmadığım bir randevu felaketi."

"O halde uğursuzluğu çekme," dedi Nora.

"Bu gerçek bir tehlike teşkil etmiyor," diye devam etti Hazel. "Uğursuzluk diye bir şey yoktur."

"Belki vardır, belki yoktur," dedi Nora ve kadehindeki şarabını bitirdi.

Armut koltuğuma yaslandım ve parmaklarımı tüylü sarı kumaşın üzerinde gezdirdim. Preston'la randevum berbat geçmemişti ama kesinlikle hayal kırıklığı yaratmıştı. Bir ilişkiye hazır, çekici ve heteroseksüel bir adamla tanışmayı isteyerek çok mu ileri gidiyordum? Dünyaları falan istemiyordum. Milyonerlerin peşinde değildim, sarışın erkeklerle çıkmayı reddetmiyordum ya da çıkmamı engelleyen başka kriterlerim yoktu.

Sadece iyi bir adam istemiştim. Bağ kurabileceğim, bir hayatı paylaşabileceğim birini. Yatak odasının içinde ve dışında, bunu benim için yapan birini.

O adam dışarıda bir yerde miydi? Bunu gerçekten merak etmeye başlamıştım.

4

EVERLY

Bar kalabalık olduğundan arka tarafa yakın bir masa seçmiştik. Loştu ama en azından birbirimizi duyabiliyorduk.

Nora bar taburesine otururken etrafına baktı ve "Neden bu kadar kalabalık?" diye sordu. "Bugün günlerden salı."

"Güzel soru," dedim. Çok sık olmasa da bu bara gelirdik. Martinileri mükemmeldi ama genelde bu kadar kalabalık olmazdı.

"Taco Salısı*," dedi Hazel. Yakındaki masalardan birine *taco* tabağı taşıyan bir garsonu işaret etmişti.

Nora ile aynı anda, "Ah," dedik. Taco Salısı her şeyi açıklıyordu.

Garsonlardan biri içkilerimizi getirdiğinde martinimi ucunda zeytin olan kürdanla karıştırdım.

"Yanılıyor muyum yoksa geçen gece randevunuz mu vardı, Bayan Everly?" diye sordu Nora.

Başımla onayladım. "Chad."

"Karın kasları olan adam mı?" Nora devam etti. "O adam bir spor salonu müdavimiydi, değil mi?"

"Spor salonu müdavimi de ne?" diye sordu Hazel.

* ABD'nin birçok şehrinde, salı akşamları genellikle taco olmak üzere Teksas-Meksika yemeklerinin restoranlarda uygun fiyatlarla sevis edildiği bir gelenekten bahsetmektedir.

"Bilirsin, *fitness* fazlasıyla ilgi duyan adamlardan bahsediyorum," dedi Nora. "Boş zamanlarının çoğunu hem spor yapmak hem de sosyalleşmek için spor salonunda geçirirler. Takviyelere fazlasıyla ilgililerdir." Hafifçe şakağına vurdu. "Burada pek bir şey yok."

Ne yazık ki bu oldukça doğruydu.

"Sayılır," dedim. "Gerçi tüm gece boyunca takviyeler ve antrenman diyetleri hakkında konuşmak gerçekte olandan daha iyi olurdu."

"Eyvah," dedi Nora. "Bu sefer ters giden neydi?"

Bara girerken Chad kapıyı benim için tuttu ve içerideki gürültü akşamın havasına karıştı. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, bu yüzden de önyargılı olmak istemiyordum ama ilk bakışta, her zaman alışık olduğum kalabalığa benzemiyordu. Bana üniversite barının final haftasından hemen sonraki halini hatırlatmıştı. Ucuz içkileri ve shotlarıyla ünlenmiş bir yer gibiydi. Tıpkı doksanlı yıllardaki gibi kokuyordu; çoğunlukla bira, Meksika karpuzlu vücut spreyi ve Axe deodorantı karışımıydı.

İnsanlar masaların etrafında toplanmış, içkilerini içerken konuşup gülüşüyorlardı. Siyah, dar kesim elbisem ve parti pembesi topuklu ayakkabılarım, onları seçtiğimde son derece iyi bir randevu kıyafeti gibi görünmüştü. Şimdiyse buraya göre kendimi aşırı şık hissediyordum. Erkekler salaş giyinmişti, çoğunun üzerinde kot pantolon vardı ve kadınlar da onlardan farklı değildi.

Kalabalığın içinden geçerek küçük, bar yüksekliğinde bir masanın önünde durduk.

Chad gürültüyü bastırmak için yüksek sesle konuştu. "Ben gidip bize içki getireyim."

"Teşekkürler." Beni duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Chad ile tanışmamıza bir iş arkadaşım vesile olmuştu. Ona bir şans verip randevuya çıkmaya karar vermeden önce birkaç hafta mesajlaşmıştık. Karın kaslarının bir sürü fotoğrafını göndermesine rağmen yeterince iyi birine benziyordu. Kabul ediyorum, kızlar ve ben onu sosyal medyadan gizlice takip etmiştik. Çevrimiçi kişiliğinin büyük bir kısmını göz alıcı karın kaslarının fotoğrafları oluşturuyordu. Görünüşe göre bu onun ilgi alanıydı.

Atletik açıdan çekiciydi. Uzun ve iriydi, fiziksel varlığı etkileyici türdendi. Geniş omuzları ve kalın kollarıyla oldukça formda görünüyordu. Onun lisede spor yaptığını hayal edebiliyordum. Belki üniversitede de yapmıştı.

Her zaman hoşlandığım tiplerden değildi -eğer *yanlış* adamlardan başka bir tipim varsa- ama beni çok güldürmüştü bu yüzden bunun bir anlamı olmalıydı. Komiklik iyiydi. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, karın kaslarının da payı vardı.

Komik ve hoş karın kasları mı? Bu benim kitabımda bir randevuyu hak ediyordu.

Chad'in bir şeyler sipariş edecek kadar nasıl yaklaşacağını merak ederek bara baktım. Adım atacak yer yoktu.

Daha küçük bir adamı kollarının altından tutmasını izlerken ağzım açık kaldı. Onu küçük bir çocuk gibi kaldırıp yolundan çekmişti. Daha sonra bardaki yerine geçti ve barmene işaret verdi.

Vay canına. Bu da önemli bir ayrıntıydı.

Bar logolu bir tişört giymiş adam elinde mikrofonla küçük bir sahneye çıktı. "Merhaba parti insanları!"

Kalabalık çılgınlar gibi tezahürat yaptı.

"Ben Maverick ve bu gece sizin sunucunuz olacağım." Büyük bir kutuyu sahnenin kenarına yaklaştırdı. "Kimler biraz ödül kazanmaya hazır?"

Daha fazla tezahürat yükselmişti.

Chad iki birayla geri döndü. Benim bira içtiğimi düşünmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etsem de ona teşekkür etmeyi ihmal etmedim.

Maverick* kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. Bunun gerçek adı olup olmadığını merak ettim. Belki de ek iş olarak striptiz yapıyordu ve bu da onun lakabıydı. "Tamam, ilk önce. Trivia**!"

Daha fazla alkış yankılandı.

"Burası harika, değil mi?" diye sordu Chad. "En iyi Trivia gecelerini düzenliyorlar. Senin için güzel bir şey kazanacağım."

İnsanlar sahnenin etrafında toplanmaya başladı, neredeyse bulunduğumuz masanın etrafını sarmışlardı. Adamlardan biri biraz fazla yaklaştığında Chad onu kayıtsızca kenara itti ve ardından bana göz kırptı.

Maverick kalabalığa popüler kültüre yönelik sorular sormaya başladı. Oyunun zorlayıcı olmadığı açıktı. Sorular temel düzeydeydi. İnsanlar cevapları adeta haykırıyordu. Maverick'in kimin ne dediğini nasıl anladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o kalabalığa rastgele ödüller fırlatıyordu.

Chad her seferinde cevabını haykırıyor ve kazanamayınca kaşlarını çatıyordu. "Çok gerideyiz. Biraz daha yaklaşalım."

"Ah, hiç sanmıyorum..."

İtirazlarımı ya görmezden gelmişti ya da duymamıştı. Elimi tutup beni de yanına çektiğinde arkasından ilerledim. Topuklu ayakkabılarım zemine o kadar yapışıyordu ki neredeyse bir tanesi ayağımdan çıkacaktı.

İğrenç.

---

* Maverick adında, Güney Afrika'da yetişkinlere yönelik müstehcen dansların yapıldığı bir gece klübüne gönderme yapılmıştır.

** Bir genel kültür bilgi oyunu.

Chad kalabalığın arasından kendine bir yol açtı, insanlar *Prenses Gelin*'deki* Fezzik** geçiyormuş gibi onun için kenara çekildiler. Elimi tuttu, beni yönlendirdi ve sahneye yaklaşana kadar durmadı.

"*Geri döneceğim* repliğiyle tanınan aktör hangisidir?" diye sordu Maverick.

Chad aptalca bir aksan taklidiyle, "Ah-nold!***" diye bağırdı

Mekândaki herkes onunla aynı şeyi bağırdı ve Maverick kazanan olarak barın diğer tarafındaki birini seçti.

"Lanet olsun," dedi Chad.

"Pekâlâ millet, hadi bunu bir sonraki aşamaya taşıyalım," dedi Maverick. Bununla beraber kalabalık yeniden tezahüratlarla coşmuştu. "Bonus turunun zamanı geldi."

İki tane bar fedaisi -bar tişörtleri giyen iri adamlardı- sahnenin önünde yer açmaya başlayarak insanların geri çekilmesini sağladı.

Chad sayesinde ön tarafa yaklaşmıştık. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ön sırada oturmak istediğimden pek emin değildim.

"Pekâlâ parti insanları," diye devam etti Maverick. "Bu geceki bonus mücadelesi için gönüllülere ihtiyacım var."

Chad'in eli havaya fırlarken diğer kolu da kabaca omuzlarıma dolandı. "Bu iş bizde, Mav!"

Maverick bizi işaret etti. "Siz ikiniz."

"Evet!" Bir kolu hâlâ omzumdayken yumruğunu kaldırdı.

Aman Tanrım.

---

* William Goldman'ın romanından sinemaya uyarlanan fantastik türde bir film.

** Prenses Gelin filminde, André the Giant tarafından canlandırılan kurgusal, dev karakter.

*** Arnold Schwarzenegger'den bahsediyor. Sözü geçen replik Terminatör serisinin 1984 yapımı ilk filminde geçer.

Maverick daha fazla çift seçerken Chad beni ortaya doğru itti.

"Chad, bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedim, ihtiyatlı olmaya çalışıyordum. "Bonus mücadelesi ne demek?"

"Merak etme bebeğim, çok eğlenceli olacak."

Bebeğim mi? Bu da nereden çıkmıştı? Elbiseme ve topuklu ayakkabılarıma baktım. Belki de bonus mücadelesi basit bir şeydi. Sonuçta Trivia soruları kolay olmuştu.

Chad kollarını yukarı kaldırıp gerdi sonra bacağını büktü ve baldırlarını esnetmek için ayak bileğini tuttu. Ne yapıyordu böyle?

"Pekâlâ yarışmacılar," dedi Maverick. "Bu gecenin bonus mücadelesi balon patlatmaca! Kazanan çift benden bir tur içki alacak."

"Kesinlikle evet," dedi Chad. Bakışları hararetliydi.

Crop tişört ve kısa şort giyen birkaç kız şişirilmiş balonlarla geldiler.

"Bu iş şöyle yapılıyor," dedi Maverick. "Biriniz bir balon alıyor. Diğerinin ise onu patlatması gerekiyor."

"Kolay!" Kalabalıktan insanlar bağırdı.

Maverick sanki dramatik olmaya çalışırmış gibi, "Ama," dedi ve parmağını kaldırdı. "Balon partnerlerden birinin poposuna bağlanacak." Kendi poposunu işaret ederken kaşlarını oynattı. "Ve diğer partner balona elleriyle dokunamayacak."

Ah, hayır. Bu *hiç* hoşuma gitmemişti.

Kısa şortlu kızlar, çiftlerin yanında dolaşırken insanlar güle-rek tezahürat yaptılar.

"Al bakalım, tatlım," dedi kızlardan biri bana. "Bunu üzerine sabitleyeceğim."

Ben daha ne olduğunu anlamadan, ufak tefek ama iri göğüslü esmer kız beni döndürdü -şaşırtıcı derecede güçlüydü- ve Chad esneme hareketlerine devam ederken elbisemin arkasına bir şey yaptı.

Kız göz kırptı. "Tamamen hazırsın."

Etrafıma dönüp bakmaya çalıştım. Elbisemin arkasına, tam kıçımın üzerine parlak pembe bir balon iliştirmişti.

En azından ayakkabılarımla uyumluydu, değil mi?

"Hazır mısınız?" diye sordu Maverick. "Unutmayın, balona ellerinizle dokunmak yok. Bu diskalifiye olmanıza neden olur. Bunun dışındaki her şey mümkün. Balonunu patlatan ilk çift kazanır. Başlayın!"

Chad omuzlarımdan tutup, beni ona sırtım ona dönük olacak şekilde döndürdüğünde bağırdım. Ellerini omuzlarımda tuttu ve birkaç kez bana çarpıp balonu aramızda sıkıştırdı.

Kalçalarımı tutarak, "Ayaklarını yere sabitle, tatlım," dedi Chad. "Chad'ın tam gücüne maruz kalmak üzeresin."

"Chad, bekle!"

Chad, elleri kalçalarımdayken kasıklarını balona doğru itti. Bir adım öne doğru sendeledim ama beni bırakmadı. Kendini tekrar kalçalarıma doğru itti. Balonun sıkıştığını hissedebiliyordum ancak patlamamıştı.

Hızını artırarak kalçalarını daha da hızlı itti. Hızla ileri doğru savruldum. Saçlarım yüzüme çarpıyor, topuklarım zeminde kayıyordu.

"Evet, bebeğim," diye homurdandı Chad. "İşte böyle. Hadi."

Çılgın bir maymunun kullandığı bir matkap gibi kasıklarını bana doğru sürtüyordu. Beni yüzüstü düşmekten alıkoyan tek şey, kalçalarımdaki acı veren tutuşuydu. Yine de balon hâlâ patlamamıştı.

Eğer Chad seks sırasında da böyleyse, pas geçmek zorunda kalacaktım.

Diğer çiftlerin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalabalıktan yükselen gürültü neredeyse sağır ediciydi. Chad etraftan yükselen, "Patlat! Patlat! Patlat!" tezahüratları eşliğinde kendini defalarca balona çarptı.

Balon sıkıştı ve yana doğru kaydı. Chad'in kasıkları kıçıma çarparken bir kez daha homurdandığını duydum.

O şey miydi...? Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Sertleşmiş miydi?

Aptal sikini kıçımdan çekmek için kalçalarımı öne doğru eğdim. Tam ellerini kalçalarımdan çekip buna bir son vermek üzereydim ki tekrar ileri atıldı.

Balon büyük bir gürültüyle patladığında kalabalık çılgına döndü. Chad beni o kadar hızlı bırakmıştı ki fedailerden birinin kollarına doğru sendeledim. Adam doğrulmama yardım ettiğinde Chad'e saldırmaya hazır bir şekilde arkama döndüm. Ancak o, öne doğru eğilmiş bir halde kasıklarını tutuyordu, yüzünde güçten düşmüş ve ıstırap dolu bir ifade vardı.

Ne olmuştu?

Elbisemin arkasına uzandım. Balon gitmişti, patladığında etrafta uçuşan parçaları görmüştüm ama elbisemin üzerinde keskin bir şey vardı.

İğne.

Şortlu kız balonu elbiseme tutturmak için büyük bir çengelli iğne kullanmıştı. Chad, kasıklarını bana vururken gevşeyip ona saplanmış olmalıydı, tam da...

"Bıçaklandım," dedi Chad boğulur gibi. Kelimeler ağzından zar zor dökülmüştü, neredeyse ne dediğini anlayamıyordum. Yüzü kızardı ve elleri hâlâ erkekliğindeyken yere yığıldı. "Sikimden!"

Nora o kadar çok güldü ki dökülmemesi için içkisini masaya bırakmak zorunda kaldı. "Sikinden mi bıçaklandı?"

Ben de gülmeden edemedim. "Evet. İğne tam aletine isabet etti."

Hazel, "Bunun olma ihtimali astronomik olmalı," dediğinde onu onayladım. "Ben de aynısını düşünmüştüm."

"O iyi mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Ciddi bir şekilde yara falan almadı," dedim. "Yine de ayağa kalkması yaklaşık yirmi dakikasını aldı. Sağlık görevlileri onu kontrol etti ve iyi olduğunu söylediler."

"Sağlık görevlileri mi?" Nora kahkahalarının arasından sordu. "Gerçekten ambulans çağırmaları gerekiyor muydu?"

"Eh, bu onun hatasıydı." Omuz silktim. "Bıçaklandığını söyleyip duruyordu. Birisi de 911'i aramış."

Nora gözlerinin kenarındaki yaşları sildi. "Ah, Everly. Seninle ne yapacağız böyle?"

İçkimi yudumladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ, belki bundan sonra spor salonu müdavimleriyle çıkmazsın," dedi Nora. "Ya da hâlâ eski sevgililerine takılı kalanlarla, narsist siklerle ya da gey erkeklerle..."

"Kesinlikle hayır," dedim.

Nora hafifçe elime vurdu. "Pes etme, tatlım. Modern flört hayatı, bir mayın tarlasıdır."

Hazel gözlüğünü düzeltti. "Katılıyorum."

"Teşekkürler, hanımlar."

Bakışlarımı barın içinde gezdirerek martinimi yudumladım. Annem, aramayı bıraktığımda doğru adamı bulacağımı söyleyip duruyordu. Peki ama ortaya çıkmazsam onunla nasıl tanışacaktım?

Kendimi olasılıklara açık tutmam gerekiyordu.

5

EVERLY

Martinim çok lezzetliydi ve görünüşe göre buna sahiden ihtiyacım vardı. İş yerinde uzun ve yoğun bir hafta geçirmiştim, üstelik henüz günlerden çarşambaydı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Hazel. Gözleminde yargılayıcı bir ifade yoktu, basit bir gerçeği ortaya koymuştu.

Yanılmıyordu.

"Yoruldum." Martinimi bıraktım. "İşyeri tam bir karmaşaydı. Patronum pazartesi günü iki kişiyi kovdu, bu yüzden herkes panik içinde. Elbette hepsi bana geliyor. Kendimi ofis terapisti gibi hissediyorum."

Nora uzanıp kolumu sıktı. "Bu beni şaşırtmadı. İnsanların daha iyi hissetmelerini sağlama konusunda iyisin."

"Teşekkürler. Yine de yorucu bir şey."

İş hakkında konuşacak havamda değildim. İşimi seviyordum ve işler yakında sakinleşecekti. Her zaman öyle olurdu ama şu anda biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Başka bir şey konuşalım." dedim. "Sizin işleriniz nasıl gidiyor?"

Nora omuz silkip siyah saçlarını omzunun üzerinden attı. "İyi. Aslında aynı. Vibratör teknolojisindeki gelişmeleri konu

alan bir makale üzerinde çalışıyorum. Bu, bariz sebeplerden dolayı eğlenceli."

Gülmeden önce kızaran tiplerden olduğum için yanaklarım kızarmıştı. "Kulağa mükemmel geliyor. Peki ya sen Hazel?"

"Ödeneğim onaylandı. Bu da gelecek hafta test deneklerini almaya başlayacağımız anlamına geliyor." Gözlüğünü düzeltti. "Uzun vadeli mutluluk için çeşitli hedefler üzerinde, duygusal zekâya karşı bilişsel zekânın etkisini araştırıyoruz."

"Vay canına, kulağa büyüleyici geliyor," dedim.

"Bu hafta sonu olan randevundan sonra bize mesaj atmadığına göre ya sıkıcı ya da fazlasıyla berbat olduğunu varsayıyorum." Nora kaşlarını kaldırarak bakışlarını bana yöneltti. "Ya da güzeldi ve sonunda biriyle yattığın gerçeğini hep birlikte haykırabilmemiz için bunu bize bizzat söylemeyi bekledin."

İçkimden bir yudum daha aldım. "İlk ikisinin birleşimi. Ve hayır, kesinlikle kimseyle yatmadım."

"Bu berbat bir şey," dedi Nora. "Yeni oyuncak önerilerine ihtiyacın varsa araştırmam hakkında sana bilgi verebilirim."

"Teşekkürler ama ben iyiyim."

Nora tek omzunu silkti. "Nasıl istersen. O halde bize randevundan bahset."

"Eh, nasıl olduğunu bilirsiniz, her zaman iyi başlarlar..."

Brunch* büfesi harika görünüyordu. Randevum Jerry ve ben geniş bir kabin bölmesinde oturmuştuk çünkü bunu kendisi talep etmişti. Mimozalarımızı yudumlarken bir yandan da mini kişlerimizi, taze çilekli ve kremalı lokmalık pankeklerimizi ve diğer aperatif kahvaltılıklarımızı yiyorduk.

* İngilizce'de breakfast (kahvaltı) ve lunch (öğle yemeği) kelimelerinin birleşiminden türemiş ve öğle vakti yapılan kahvaltı anlamına gelen bir kelime.

Jerry, tabağındaki yiyecekleri hiçbiri birbirine değmeyecek şekilde dikkatlice yerleştirmişti. Onunla bir flört uygulamasında tanışmıştık, birkaç defa mesajlaştıktan sonra brunch için buluşmamızı önermişti. Koyu çerçeveli gözlükleri ve gömleğiyle inek bir öğrencinin tatlılığına sahipti. Boeing'de mühendisti. Mesajlarımızdan havacılığa ilgi duyduğunu anlamıştım ama Tanrı'ya şükür randevumuza üzerinde uçak rozeti koleksiyonu olan bir yelek giyerek gelmemiş ya da beni altı saatlik Uçuş Müzesi turuna götürmek için ısrar etmemişti. Elbette bütün bunlar, bunları yapan biriyle çıktığım anlamına gelmiyordu.

Pekâlâ, evet. Çıkmıştım.

"Başlasak iyi olur," dedi Jerry. Neden getirdiğini merak ettiğim evrak çantasından bir dosya çıkardı. Ardından onu masaya, hemen kahvaltısının yanına koydu.

"Başlasak derken?"

Bir tükenmez kalem çıkararak arkasına bastırdı. "Üstünde durmamız gereken şeyler var."

"Öyle mi?"

Sanki bu her şeyi açıklarmış gibi, "Elbette. Bu ilk randevumuz," dedi. Dosyayı açınca sarı bir not defteri ortaya çıktı.

"Not mu alıyorsun?"

"Evet." Kalemini kâğıdın üzerinde tuttu. "İlk soru. Eğitim seviyesi?"

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, dudaklarım aralanmıştı. Şu anda ciddi miydi?

"O halde, üniversiteye gitmedin?" Kalemini kâğıda yaklaştırdı.

"Hayır, diplomam var. Sadece bunları neden sorduğundan emin-"

"Şu anda çalışıyor olduğunu zaten biliyorum." Bir şeyler yazdı. "Evin sana mı ait, yoksa kirada mı oturuyorsun?"

"Kirada ama bu tuhaf bir soru."

"Aslında bu senin lehine. Benim evim var bu yüzden kiracı olman olası komplikasyonları azaltıyor."

"Bir dakika, komplikasyon mu?"

"Son zamanlarda herhangi bir yabancı ülkeye gittin mi? Özellikle CDC'nin* hakkında sağlık uyarıları yaptığı bir yere?"

Neden bu şimdiye kadar içinde bulunduğum en tuhaf soru-cevap gibi geliyordu? "Şey, hayır."

Başını kaldırıp baktı. "Emin misin?"

"Evet, sanırım yakın zamanda yabancı bir ülkeye gitseydim bunu bilirdim."

"Nadir bulaşıcı hastalıklar için pek olası değil," diye mırıldandı. Bir yandan da yazmaya devam ediyordu. Aniden kaşları çatıldı ve not defterindeki birkaç sayfaya göz attı.

"Jerry, bunun neyle ilgili olduğunu pek anlamış değilim."

"Üzgünüm." Notlarına geri döndü. "Genellikle çok daha hazırlıklıyımdır ama sorularımı evde unutmuşum. Hiç benlik bir hareket değil. Bunu hafızamdan yapmam gerekecek."

"Ne soruları?"

"Birini tanımak ve uyumumuzu ölçmek için bulduğum en iyi yol bu," dedi. "Sana karşı dürüst olacağım. Otuz altı yaşındayım. Ciddi olmayan randevularla ilgilenmiyorum. Bir kadınla çıkmak için zaman ve çaba harcayacaksam uzun vadeli bir ilişki potansiyeli olup olmadığını önceden bilmem gerekiyor."

Flört uygulamasındaki profili uzun vadeli bir ilişkiyle ilgilendiğini açıkça ortaya koymuştu. Onunla konuşmaya başlamamın nedenlerinden biri de buydu. Olgun ve sakin görünüyordu ki bu bana çekici geliyordu. Belki de tüm bunlar mühendis kimliğinden kaynaklanıyordu.

* CDC: Centers for Disease Control and Prevention. Amerika Birleşik Devletleri Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri.

"Tamam, sanırım bu mantıklı. Ben de sana soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Bunun ihtiyatlı bir davranış olacağını düşünüyorum."

Ellerimi önümde birleştirdim. "Pekâlâ o zaman."

"Harika. Sonraki soru. Aşıların güncel mi?"

Tekrar gözlerimi kırpıştırdım. "Şey, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Harika. Kendini daha çok kariyer odaklı mı, yoksa aile odaklı olarak mı tanımlarsın?"

"Birinden birini seçmek zorunda olduğumu düşünmüyorum. Sevdiğim bir işim var ama yine de aileme zaman ayırıyorum."

Alnı kırıştı ve bir şeyler yazmadan önce dudaklarını birbirine bastırıp kendi kendine mırıldandı. "Peki ya diğer ilgi alanların neler? Neyde yeteneklisin? Müzikle ilgilenir misin?"

"Lisedeyken koroda şarkı söylemiştim ve bazen 'Take On Me'yi söylerken yüksek notalara çıkabiliyorum."

Bunu moralimi biraz olsun yükseltmesi için bir şaka olarak söylemiştim -her ne kadar özellikle birkaç içkiden sonra gerçekten yüksek notalara çıkabilsem de- ama Jerry etkilenmiş gibi görünmüyordu. Not defterine bir şeyler yazmaya devam etti.

"Peki ya sağlık geçmişin? Hastaneye yatış, genetik bozukluk, ciddi hastalık ya da herhangi bir ameliyat var mı?"

"Sana tıbbi bilgilerimi verme konusunda pek rahat değilim." Uyum sağlamaya çalışıyordum ancak bu iş giderek tuhaflaşmaya başlamıştı.

"Bel-kalça oranını biliyor musun?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yeterli bir bel-kalça oranı, çocuk doğurmaya uygunluğun iyi bir göstergesi olabilir."

"Gerçekten bana çocuk doğurabilecek kalçalara sahip olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Bizim ailemizdeki bebekler genellikle iridir. Doğduğumda beş kiloymuşum. Bu bir sorun. Çok güzelsin ama muhtemelen çok zayıfsın."

Jerry bana aşırı iri bir bebek gibi gelmemişti. Uzun boyluydu ama zayıftı. Hatta neredeyse benim zevkime göre çok zayıftı ama fiziksel görünüşe çok fazla takılmamaya çalışıyordum.

"Bu sorunun tuhaflığını değiştirmiyor."

"Peki, o zaman daha doğrudan bir sorum var."

Mimozamdan bir yudum aldım. "Sormuş olduklarını göz önünde bulundurursak, daha mı doğrudan?"

"Çocuk istiyor musun?"

Mimozamı masaya bırakarak nefes verdim. Doğrudan olsun ya da olmasın, eğer uzun vadeli uyumluluk sağlama konusunda bu kadar endişeliyse bu yerinde bir soruydu. Evet, ilk buluşma için biraz garipti ama cevaplamamın önünde bir sakınca yoktu. "Evet, istiyorum. Bir gün."

Bir not daha yazdı. "Güzel."

"Soru sorma sırası hâlâ bana gelmedi mi?"

"Ele almam gereken birkaç konu daha var ama elbette." Kaleminin arkasına basıp bana uzattı. "Not almak ister misin? Sana boş bir kâğıt verebilirim."

"Hayır, teşekkürler." Ne sormak istediğimden emin olamayarak tereddüt ettim. Röportajda gibi hissetmekten hoşlanmamıştım. "Sen çocuk istiyor musun?"

"Amaç bu zaten."

"Amaç mı? Kulağa daha çok bir projeymiş gibi geliyor."

Masamıza yaklaşan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. "İşte buradasın."

Kim buradaydı?

Çiçekli bluz ve açık renk kot pantolon giyen, saçları kırlaşmış, orta yaşlı bir kadın masamızın yanında durdu. Kabinde Jerry'nin yanına otururken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Nasıl gidiyoruz?" Sesi oldukça tatlıydı.

"Henüz bitirmedim, dolayısıyla yüzdeleri henüz hesaplamadım," dedi Jerry.

Kadını işaret ederek sordum. "Şey, bu kim?"

"Pardon," dedi Jerry. "Bu benim annem, Linda."

Annesi mi? Ben annesinin neden bizimle oturduğunu ve Jerry'nin yüzdelerle neyi kastettiğini sormaya fırsat bulamadan konuşmaya devam etti.

"Evcil hayvan tüylerine alerjin var mı?"

"Şey, hayır."

Sandalyesinde geriye yaslandı. "Şimdiye kadar her şey iyi. Tıbbi geçmişi henüz bulamadığım bir şeyi ortaya çıkarabilir ama sağlıklı görünüyor."

Linda bana dikkatle baktı. "Öyle. Yanaklarında güzel bir renk var. Kalçaları nasıl?"

"Biraz dar kemikli görünüyor ama emin olmak için bazı ölçümler yapabiliriz."

Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşurlarken geveledim ama ağzımdan tutarlı bir şey çıkamıyordu.

"Altı aylık bir deneme yapacağız," dedi Jerry. "Bence hemen bir köpekle başlamalıyız, bir evcil hayvana ortak ebeveynlik yapmanın nasıl olduğunu görmeliyiz. Everly, eğer kiraladığın dairede evcil hayvanlara izin verilmiyorsa köpek benim evimde uyuyabilir ancak evcil hayvan bakımı ve eğitim süresi boyunca eşit bir şekilde ilgi göstereceğiz."

"Ne?"

"Jerry, sanırım biraz hızlı gidiyorsun," dedi Linda.

"Evet, öyle yapıyor. Teşekkür ederim."

"Henüz yemek yediğini görmedim," dedi Linda.

Ona gözlerini kırpıştırarak baktım. "Affedersin?"

"Devam et." Yemeğimi göstererek yemem gerektiğini işaret etti. "Bir lokma al."

"Neden beni yemek yerken görmek istiyorsun?"

Linda sorumu tamamen görmezden geldi. "Kaç kadeh içki içti?"

Jerry not almaya devam ederken başını kaldırdı. "Sadece önündekini."

"Kabul edilebilir ancak bu bir alışkanlıksa problem yaratır."

Jerry'nin mimozasını işaret ettim. "Onun da içkisi var."

"O bir erkek, canım," dedi Linda.

"Narlı mimoza içen bir erkek," dedim.

Linda, sanki onun bunu yazmasını istiyormuş gibi Jerry'nin notlarını işaret ederek, "İnatçılık seziyorum," dedi. "Bu, bir de içki..."

Jerry gözlüğünü düzeltti ve bana baktı. "Doğru ama kimse mükemmel değil. Everly, Edwin ve Delilah isimleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne için? Köpek için mi?"

Kaşları yeniden çatıldı ve Linda da homurdandı.

"Hayır. Köpeğe Jasper adını vereceğiz. Gelecekteki çocuklarımızın isimleri. Bana tercihen bu sırayla bir erkek ve bir kız çocuğu vermen bekleniyor."

"Bu işte o kadar çok yanlış var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ben sorun göremiyorum," dedi Jerry. "Çocuk istediğini zaten söylemiştin."

"Evet, bir gün doğru adamla, doğru koşullar altında," diye karşılık verdim. "Bir kadının bebeğinin cinsiyetini seçemeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

"İstenilen cinsiyette bir bebeğe sahip olma olasılığını artırmanın yolları var," dedi Jerry. "Her şey ilişki sırasında uygun zamanlama ve pozisyonla ilgili."

"İşe yarıyor canım," dedi Linda. "Kitabı getirmedim ama bir kopyasını edinmene yardımcı olacağım."

Bu durum kırbaç darbesi almış gibi hissetmeme neden olacak kadar hızlı bir şekilde tuhaflaşmıştı. Kendimi bu işe nasıl bulaştırmıştım? Mesajlaştığımızda son derece normal görünüyordu. Belki biraz soğuktu ama deli değildi. Kendimi paralel bir evrene ışınlanmış gibi hissediyordum.

"Dinle Jerry, brunch için teşekkürler ancak bbu olanlar biraz fazla." Tabağımı kenara ittim. "Çok özel birini arıyor gibisin fakat o kişi ben değilim."

"Aksine, hesaplamalarıma göre mükemmele yakınsın." Kalemiyle not defterine vurdu. "Bugün Humane Society'yi* ziyaret edelim mi, yoksa başka bir gün senin için daha mı iyi olur?"

"Köpek sahiplenmiyoruz."

Linda elini göğsüne koydu. "Evcil hayvanları sevip sevmediğini sormadın mı?"

Jerry notlarına göz attı. "Gözden kaçırmış olabilirim. Anketimi evde unutmuşum. Alerjisi olmadığını biliyorum..."

"Evcil hayvanları çok severim ama mesele bu değil," dedim.

"O halde çarşamba senin için uygun mu?" diye sordu. "Muhtemelen öğle yemeği molasında seni araya sıkıştırabilirim ancak benimle orada buluşman gerekecek. Seni almaya zamanım olmaz."

* ABD'de hayvanlara yapılan zulmü durdurmaya çalışan bir kurum.

"Unutma, çarşamba günleri kütüphanede gönüllü olarak çalışıyorum," dedi Linda. "Saat birden önce olmadığı sürece bana uymaz."

Jerry telefonunu çıkardı. "O halde takvimimi kontrol edeyim. Everly, bu haftaki programın nasıl?"

Hızla çantamı alıp ayağa kalktım. Bu insanlar delirmişti ve söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinlemedikleri belliydi. "Bütün hafta boyunca ve sonsuza kadar tamamen doluyum. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum demek isterdim ama bu doğru olmaz. Korkunç bir deneyimdi."

Arkamı dönerek sarı yüksek topuklu sandaletlerimin beni götürebileceği kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım. Linda adımı seslendi ama arkama bakmadım.

"Bu tuhaf tipleri nerede buluyorsun?" diye sordu Nora. "Profilinde 'psikopat, uzun süreli bodrum mahkûmunu arıyor' mu yazıyordu?"

Oturduğum yerde çöktüm. "Bilmiyorum. Not defterini ve kalemini çıkarana kadar tuhaflığını gizlemek konusunda çok başarılıydı. O aptal kalemin çıkardığı klik sesini hâlâ duyabiliyorum."

"Veriye olan arzusuna saygı duyabilirim ama yaptığıyla sınırı aşmış," dedi Hazel.

"Bir sınır *olduğunu* bilmiyormuş gibi görünüyordu." İçkimden bir yudum aldım. "Belki de benim kaderimde yalnız olmak var."

"Elbette yok," dedi Nora. "Sadece şanssız olduğun bir dönemdesin."

"Daha çok lanetlenmiş gibi."

"Bak ne diyeceğim," dedi Nora ve telefonumu aldı. "Bir sonraki randevunu ben seçiyorum."

"Bilmiyorum."

Profiller arasında gezinirken, "Bir düşün," dedi. "Kaderi, şansı, evreni ya da yaşadığın tüm bu berbat randevuların sorumlusu her ne ise onu kandıracağız. Ayrıca benim mükemmel bir zevkim var."

"Şans diye bir şey yok ama önerisinin haklılık payı var," dedi Hazel. "Potansiyel hayat arkadaşını seçerken bilinçsizce kendini sabote ediyor olman mümkün."

"Neden kendimi sabote edeyim ki?"

Hazel gözlüğünü düzeltti ve koltuğunda kıpırdanarak *sana bir ders vermek üzereyim* duruşuna geçti. "Şöyle ki..."

"Bekle." Nora elini kaldırdı. "İşte bu."

Telefonumu bana verdiğinde ekranda bir fotoğraf açıktı. Adam inkâr edilemez derecede çekiciydi. Bir Instagram modeli olabilirdi. Kirli sarı saçları, güçlü çenesi, sevimli gülümsemesi... Profilini okudum. Hiç evlenmemişti, otuz bir yaşındaydı ve bir inşaat şirketinin sahibiydi. Suşiyi, sörf yapmayı, kaya tırmanışını ve golden retriever cinsi köpeği Magnolia'yı seviyordu.

"Şey görünüyor..."

"Tapılası," dedi Nora. "Ona mesaj at."

Hazel'ın görebilmesi için telefonu kaldırdım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Onaylıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Ona mesaj atacağım ve cevap verip vermeyeceğini göreceğim."

Nora tekrar kolumu sıktı. "İşte bizim kızımız."

6

EVERLY

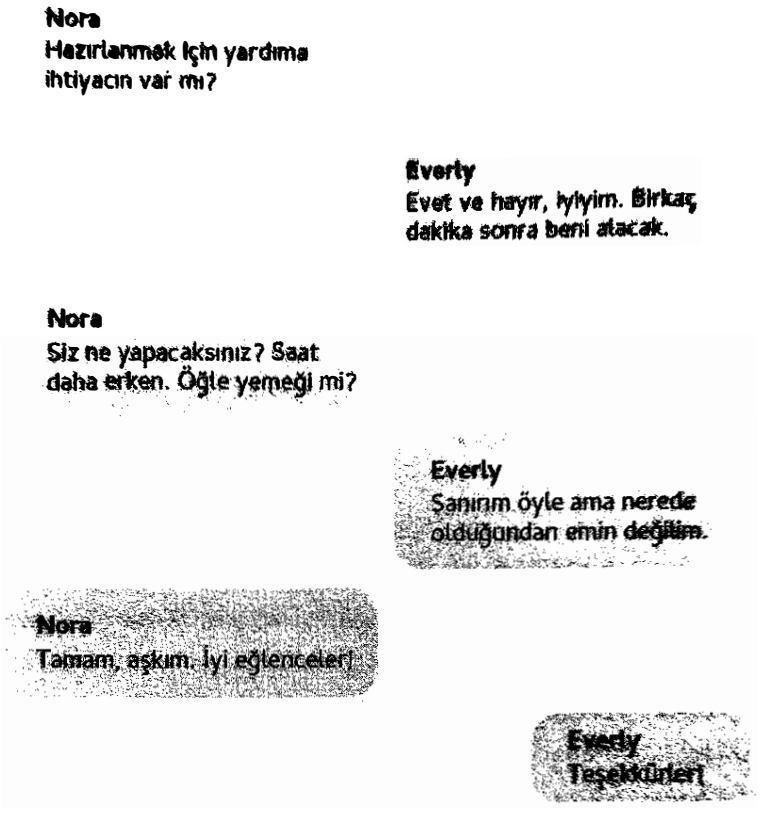
Aynanın karşısında kendime son bir kez baktığım sırada telefonum titredi. Elbisemi seçerken tercihimi favori rengim olan sarıdan yana yapmıştım. Beli dardı ve etek kısmına doğru bollaşıyordu. Altına da Nora'dan ödünç aldığım lila rengi topuklu ayakkabıları giymiştim. Tam olarak nereye gittiğimizden emin olamadığımı göz önünde bulundurursak, ilk buluşma için biraz şık olabilirdi. Yine de bana kendimi iyi hissettirmişti, bu yüzden giydiklerime bağlı kalmaya karar verdim.

Son zamanlarda kendimi kötü ilk randevular silsilesinde bulsam da bugün hakkında iyimserdim. Nora kaderi, evreni ya da flört şansının efendisini kandırmak amacıyla benim için birini seçmeyi önermişti. Gunnar Johanessen'i bir flört uygulamasında bulmuştu ve şu ana kadar adam harika görünüyordu. Birkaç kez karşılıklı mesajlaşmıştık. Etkileyici ve komikti. Yakışıklıydı. Bir inşaat şirketinin sahibiydi.

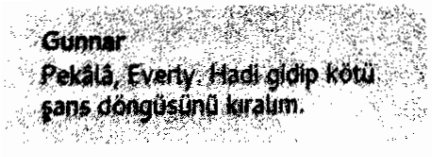
Bugün ilk buluşmamızdı ve şansımın dönmek üzere olduğunu hissediyordum.

Telefonum tekrar titreyince kontrol etmek için elime aldım.

Nora
Randevun için heyecanlı mısın?

Telefonum tekrar çalmadan önce rujumu bir kez kontrol ettim. Mesaj Gunnar'dandı, geldiğini yazmıştı.

Binamın önünde bekliyordu. Ona el salladığımda bana kapıyı açmak için siyah Ford Explorer model arabasından çıktı.

Centilmendi ve bu iyi bir başlangıçtı.

Daha önce yüz yüze tanışmadığımız için selamlaşarak kendimizi tanıttık. Tam olarak fotoğraflarındaki gibiydi; koyu sarı saçları, mavi gözleri ve kaslı bir yapısı vardı. Sadece çekici değildi, aynı zamanda muhteşemdi.

Ne kadar seksi olduğunu söylemek için o anda Nora ve Hazel'a mesaj atma isteğime direnmek zorunda kalmıştım.

Arabaya bindiğinde gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Evet, tamamen hazırım. Nereye gidiyoruz? Öğle yemeğine mi?"

Arabayı caddeye çıkardı. "Ah, doğru. Evet, öğle yemeği yiyecektik ve harika bir Tayland mekânı biliyorum ama meğerse gitmem gereken bir düğün varmış."

"Düğün mü?"

Kıkırdadı. "Evet. Arkadaşım Diego bugün evleniyor. Harika bir şey, nişanlısı Brittany tam bir tatlılık abidesi."

Aman Tanrım. Şimdiden başlamış mıydı? Kötü şans perisi beni çoktan bulmuş muydu?

"Sadece sormam gerekiyor. Bugün için plan yaptığımızda düğünü hatırlamadın mı, yoksa...?"

"Gerçekten unutmuşum." Otoyola girerken gözlerini bana çevirdi. "Kulağa bayağı kötü geliyor, değil mi? Takvimimde yazmıyordu ve bu tamamen benim hatam. Gelecek hafta sonu olduğunu sanıyordum. Bunu, bu sabah diğer arkadaşım Tom smokinimi alıp almadığımı sorduğunda fark ettim. Ona bir randevum olduğunu söyledim ve o da '*Hey dostum, onu da getir,*' dedi. Ben de evet diye düşündüm, mükemmel bir çözümdü. Biricik dostum Diego'nun evlendiğine şahit olurken güzel randevum da bana eşlik edecek."

"Şey, smokin? Düğünde görevli misin?"

"Elbette. Diego'nun sağdıcıyım." Başparmağıyla arkayı işaret etti. "Arkada."

Omzumun üzerinden baktım. Arka koltukta gerçekten de siyah bir elbise çantası vardı.

"Prova yemeği falan yapılmadı mı?"

Omuz silkti. "Hayır ama keşke yapsalardı. O zaman bunun bugün olduğunu hatırlardım."

"Gunnar, bir düğüne gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha uygun bir şeyler giyerdim." Yani onu kibarca reddettiğimi ve öğle yemeğini başka bir zaman yiyebileceğimizi söylemeye çalışıyordum.

"Öncelikle, harika görünüyorsun. Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok. Ayrıca, çok üzgünüm. Bunun tamamen durup dururken olduğunun farkındayım. Ben spontane bir adamım. Bu, hayatı ilginç kılıyor ama bazen herkesin benim gibi her koşula uyum sağlamayacağını unutuyorum. Eğer geri dönüp seni evine bırakmamı istersen sorun değil."

"Şey..."

"Ama kararını vermeden önce," derken parmağını kaldırdı. "Arkadaşlarım gerçekten çok havalıdır. Bizi maymun gibi giydirmiş olabilirler ama her şey tamamen gündelik olacak. Sadece bilirsin, *kabul ediyor musun, kabul ediyor musun, harika, gelini öpebilirsin.* Sonrasında güzel bir yemek, bol şarap, biraz dans ve biraz da pasta olur. Çok uzun süre kalmamıza bile gerek yok."

Ne yapacağımı düşünürken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. İlk buluşmada düğüne gitmek en iyi ihtimalle alışılagelmişin dışında bir durumdu ama çok kötü sonuçlanan geleneksel tarzda randevularda da bulunmuştum. Belki de bu evrenin bana sunduğu kötü şansımı atlatma yollarımdan biriydi.

"Hayır, sorun değil, beni eve götürmene gerek yok. Bunun eğlenceli olacağından eminim."

Bana tekrar gülümsedi, gerçekten harika bir gülümsemesi vardı. "Harika. Bu konuda bu kadar soğukkanlı davrandığın için teşekkür ederim."

"Bekle, hediye getirmedim. Onlara bir hediye kartı bile almadım."

"Bu konuda endişe etme," dedi. "Hiçbir şey beklemeyecekler."

"Peki o zaman. Eğer eminsen."

"Kesinlikle eminim." Yeniden sırıttı. Gömleğinin kumaşının kolunun üzerinde gerilmesi de fena değildi.

Bu iyiydi.

Seattle'ın doğusuna doğru yolumuza devam ederken manzaranın değişmesini izledim. Çok geçmeden ağaçlar ve dağ zirveleriyle çevrili bir geçidin üzerindeydik. Çok güzeldi ama düğünün evden neredeyse iki saat uzakta bir yerde olduğunu değil, yakınlarda olduğunu düşünmüştüm.

"Bu düğün tam olarak nerede?"

"Buralarda bir yerde, bir şarap imalathanesinde." Orta konsolu karıştırıp bembeyaz bir zarfı ortaya çıkardı. "Davetiye orada. Adres üzerindedir."

Zarfı alıp davetiyeyi çıkardım. "Nereye gittiğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Az çok. Çözeceğim."

Davetiyede Echo Creek'teki Salishan Cellars Şarap İmalathanesi'nin adresi vardı.

On dakika sonra, yolu tarif etmem sayesinde şarap imalathanesine ulaştık. Mekân muhteşemdi. Dağlarla çevrili yemyeşil bahçeler ve armut ağaçları vardı, uzaktan üzüm bağları görülebiliyordu. Çok güzeldi.

Gunnar takım elbise çantasını alıp omzuna attı ve birlikte şarap imalathanesine doğru yürüdük. Buraya bayılmıştım. Koyu renkli ahşap kirişler ve yumuşak aydınlatmayla çok şık bir yerdi.

Geniş merdivenlerden koyu saçlı hamile bir kadın indi. Bir bluz ve pantolon giymişti, elinde bir pano taşıyordu. Burada çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Gunnar?" diye sordu.

"Evet, benim. Nasıl bildiniz?"

Elbise çantasını işaret etti. "Bu bir smokin ve tanışmadığım tek sağdıç da Gunnar." Kadın elini uzattı. "Zoe Miles. Etkinlik yöneticisiyim. Üstünüzü değiştirmeniz gerekiyor. Size nereye gideceğinizi gösterebilirim."

"Teşekkürler." Bana döndüğünde sesini alçalttı. "Dinle Everly, bu kadar harika olduğun için çok teşekkür ederim. Bunu kesinlikle telafi edeceğim. Sadece burada bekle. Söz veriyorum, daha sonra eğleneceğiz."

Zoe bana gülümsedi. "Tadım odasında beklemek isterseniz memnuniyetle karşılarım."

"Teşekkür ederim."

Gunnar, Zoe ile birlikte yanımdan ayrıldı ve ben de koridorun ucundaki tadım odasına gittim. Düğünün başlamasına daha bir saat vardı, bu yüzden kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Şarap muhteşem olsa da buraya uygun olmadığımı hissederek koltuğumda kıpırdandım. Bu da kötü geçen ilk buluşma şansının bir belirtisi miydi? Yoksa şimdiye kadarki en iyi ilk buluşmaya mı dönüşmek üzereydi? Düğünler çok güzel ve çok romantik olurdu. Eğer Gunnar'ın arkadaşları söylediği kadar eğlenceliyse belki de harika insanlarla tanışırdım.

Hâlâ bir potansiyeli vardı. Henüz pes etmeyecektim.

Ayrıca kendi arabamla da gelmemiştim, bu da Gunnar ayrılmaya karar verene kadar burada sıkışıp kaldığım anlamına

geliyordu. Yine de bunun hakkında çok fazla düşünmemeye karar verdim.

Sonunda bahçedeki düğün davetlilerinin arasına katıldığımda, tek başıma otururken tamamen yabancı birinin düğünündeymişim gibi görünmemeye çalışıyordum. En azından kimse bana kim olduğumu veya neden burada olduğumu sormamıştı.

Gunnar düğünün sıradan olacağı konusunda haklıydı. Ve kısa... Daha önce hiç bu kadar hızlı bir törene katılmamıştım. Birbiriyle uyumlu şeftali rengi elbiseler giymiş nedimelerin her biri, bir sağdıcın kolunda sunak boyunca yürüdüler. Gunnar geçerken bana göz kırpmıştı. O smokinin içinde cidden harika görünüyordu.

Ön tarafta duran damat, gelin sunağa yürürken sanki hayatında hiç bu kadar mutlu olmamış gibi görünüyordu. Kadının gelinliği sade, beyaz bir elbiseydi ve üzerinde çok hoş görünüyordu.

Gelinin sunağa çıkmasından törenin sonuna kadar geçen süre on dakikadan fazla sürmedi. Ben yeminler yüzünden gözyaşlarına boğulma şansı bulamadan bitmişti bile.

Davetlilerin alkışları eşliğinde sunaktan indiler, ardından Gunnar benimle buluşmak için geri geldi.

"Bu güzeldi," dedim.

"Evet, harikaydı. Diego iyi bir adam. Onun adına mutluyum."

Derin bir nefes aldım. Ne şık ne de basit giyinmiştim. Gunnar muhtemelen herhangi bir hediye getirmeyişimin fark edilmeyeceği konusunda haklıydı. Güzel bir şaraphanedeydik. Her şey göz önünde bulundurulduğunda bu güzeldi. Görünürde hiç kötü şans emaresi yoktu. Ya da ben kutlama başlayana kadar öyle sanıyordum.

Törenden iki saat sonra Gunnar, damat ve diğer sağdıçlar -kendisi onları arkadaşları olarak adlandırıyordu- bir tur daha tekila shot atarken kenardaydım. Tekilayı kimin getirdiğinden

emin değildim ama müzik başlar başlamaz içmeye başlamışlardı. Üstelik sek bir şekilde.

Gelin ve nedimeleri, diğer konukların çoğuyla birlikte dans etmekle meşguldü. Gerçi *dans etmek* doğru bir tabir olmayabilirdi. Nedimeler erkeklerle birlikte shot atıyorlardı ve soyunmaya bir adım uzaktaydılar. Etekleri yukarı sıyrılmıştı, külotları görünüyordu ve o kadar çok twerk yapılıyordu ki kendimi şehir merkezindeki ucuz bir kulüpteymişiz gibi hissediyordum.

Gunnar yanıma gelip kolunu omzuma doladı. "Neden kızlarla dans etmiyorsun?"

Burnumu kırıştırıp kolunun altından çıkmaya çalıştım. Tekila içmekten kokmaya başlamıştı. "Böyle iyiyim. Dans etmemeyi tercih ederim."

"Hadi ama Everly." Ne kadar çok içtiği göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede düzgün konuşuyordu. "Hadi eğlenelim."

Ellerimi tuttuğunda isteksiz de olsam beni dans pistine götürmesine izin verdim. Diğer adamlar da yumruklarını havaya kaldırıp tezahürat yaparak onu takip ettiler. Gelin müzik eşliğinde kıçını sallayarak damadın yanına geldi. Arkadaşları tezahürat yaparken kalçalarını tuttu ve kendini ona doğru itmeye başladı.

Şarkı değişirken Gunnar beni döndürdü. Geriye doğru bir adım attım ve bir insandan oluşan sağlam bir duvara çarptım. Başka bir sağdıçtı. Sırıtışını gördüm ve aniden kendimi onunla Gunnar'ın arasında buldum, ikisi de aynı anda bana sürtünmeye çalışıyordu.

Ellerimi ikisinin de göğsüne koyup onları ittim. Gülerek dans etmeye devam edip, tekrar yaklaşmaya çalıştılar. Küçük dans pistini daha fazla insan doldurdu ve ne olduğunu anlayamadan etrafım sarılmıştı. Sanki bu hepsinin parfümüymüş gibi tekila kokusu her yerdeydi.

Bir nedime beni yakaladığında bir an için bu kaostan kurtulduğumu sandım. Ancak kolunu omuzlarıma doladı, dizlerini büktü ve neredeyse yere kadar eğildi. Ben şoktan kaskatı dururken o tekrar yukarı çıkıp göğüslerini bana doğru sürttü.

Burası, üniversite kasabasındaki ucuz bir gece kulübünde, finallerin son gecesinin kutlandığı halinden daha kötüydü.

Sarhoş nedimenin elinden kurtulduğumda yaşlı bir adama çarptım. Kollarını kaldırdı ve kasıklarını tekrar tekrar ileri doğru itti. Bana, üzerine atlayıp bacaklarımı beline dolamamı ya da kıçıma kendini bastırabilmesi için eğilmemi beklermiş gibi bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse diğer konukların yarısının yaptığı da buydu.

"Pasta!"

İlk defa kimin bağırdığına dair hiçbir fikrim yoktu ama saniyeler içinde dans pisti tezahüratlarla inledi.

"Pasta! Pasta! Pasta! Pasta!"

Yumruklar havaya kalktı. Tüm o kalabalık, tek bir bedenmiş gibi kıvrandı ve her biri dans ederek pasta masasına doğru ilerledi. Gelin ve damat tökezleyerek, gülerek ve birbirlerine vurarak masanın diğer tarafına geçtiler. Bir şarap imalathanesi çalışanı elinde bir bıçakla oradaydı. İki aptal sarhoşun eline keskin bir alet geçmesin diye vücudumu feda etmek için öne çıkmak üzereyken damat yumruğunu doğrudan pastaya gömdü ve bir avuç dolusu alıp gelinin yüzüne fırlattı.

Bir anlığına herkes durdu. Davetlilerin tamamı toplu şekilde bir nefes alırken şok edici bir sessizlik anı yaşandı. Gelinin gözlerindeki kremayı silip elinde kalanı yere silkelemesini izlerken dehşete kapılmıştım.

Sonra kollarını başının üstüne kaldırarak coşkuyla bağırdı ve bir avuç dolusu pasta alıp damadın kasıklarına fırlattı.

Düğünün misafirleri tezahüratlarla coştular. Sağdıçlardan birisi pastaya doğru atıldı ama Gunnar oraya ondan önce ulaşmıştı. Elini beyaz şekerlemenin içinden geçirip, bir avuç dolusu alarak diğer adama attı.

Herkes pasta savaşına hazırlanırken başımı örterek eğildim.

Eğilmiş halde kapıya doğru koştum. Pasta parçaları etrafa saçılırken insanlar arkamda çığlık atıyordu. Gunnar ve kocaman birer çocuk olan kardeşlik çetesindekiler, beyaz pastayı ve vanilya aromalı tereyağ kremasının parçalarını fırlatarak mücadeleye öncülük ettiler.

Her nasıl olduysa elbisemin üzerinde yalnızca tek bir krema lekesiyle lobiye çıkmayı başardım. Bir banyo buldum ve üzerimi temizledim. Dışarı çıktığımda kutlama salonundaki gürültü azalmış olsa da oraya geri dönmeyi tercih etmedim.

Bunun yerine kapıdan çıkıp geniş verandada durdum ve temiz havayı içime çektim. Güneş dağların ardında batmış ve akşamın son ışıkları gökyüzünü pembeye boyamıştı.

Çantamın içindeki telefonumun titrediğini hissedince çıkardım ve numarayı gördüğüm anda kalbim sıkıştı. Beni kontrol etmek için arayan Nora değildi. Sonuçta öğle yemeğimin çoktan bitmiş olması gerekirdi. Hazel da değildi.

Arayan patronumdu. Cumartesi günü beni aramasının sebebi neydi ki?

"Merhaba, Bay Calloway."

"Yeni sözleşmeyi Veta Tech'ten aldık mı?"

Çakıllı sesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Düğün bana sanki başka bir gezegendeymişim gibi hissettirmişti. En azından Shepherd Calloway'in kaba sorusunun keskin monotonluğu tanıdıktı.

"Hayır, almadık."

"Bana hatırlat, pazartesi günü durumu takip edeceğim."

"Elbette," dedim.

Vedalaşmadan telefonu kapattı.

"Peki o zaman." Kendi kendime mırıldanarak telefonumu çantama koydum.

"İşte buradasın, güzellik." Gunnar tökezleyerek verandaya çıktı. Kolu nedimelerden birinin omzuna dolanmış, saçına pasta bulaşmıştı. "Ben de seni arıyordum."

Ellerimi kalçalarıma koyup şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

Nedime burnunu boynuna sürtüp, parmağını göğsünde gezdirince kadının belindeki tutuşunu sıklaştırdı.

"Kahretsin, bu şimdiye kadar katıldığım en iyi düğün," dedi. "Diego kahrolası bir adam. Hadi gidelim."

"Ne?"

"Yan tarafta bir otel var. Çılgınlar gibi eğleneceğiz." Bacağına doğru sürtünen nedimeye baktı. "Ah, bu Dee. Ateşli, değil mi? Hiç endişelenme Everly, ikinize birden yeterim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken ağzım açık kalmıştı.

Kelimeleri geveleyerek, "Ya da belki sadece ikinizi izlerim," dedi. "Dee, bu geceki randevumla biraz eğlenmek ister misin?"

Dee'nin sarhoş bakışları bana döndü. "Elbette. Ama eğer ben onun amını yalayacaksam o da benimkini yalayacak."

"Aman Tanrım," dedim. "Hayır. Burada ne haltlar dönüyor Gunnar?"

"Hayır mı?" Ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Buna uyacağını düşünmüştüm. Sadece eğleniyoruz. Eğlenmeyi sevmiyor musun?"

"O türde bir eğlenceyi değil." Beni yan taraftaki otele sürüklemeye çalışacaklarından korkarak bir adım geri attım. "Git ve beni bir daha arama. Asla. Hatta şu anda numaranı engelliyorum, muhtemelen çok sarhoşsun ve hatırlamayacaksın."

Telefonumu kaldırdım ve fotoğrafını çektim; Gunnar'ın her tarafı pastayla kaplıydı, sarhoş bir nedime azgın bir maymun gibi ona asılıyordu. Ona delil olarak fotoğrafı gönderdim ve hemen numarasını engelledim.

"İyi o zaman." O ve Dee sendeleyerek merdivenlere doğru ilerlediler. "Zaten berbat bir randevuydun."

Onlar uzaklaşırken arabasına binme ihtimaline karşın polisi aramaya hazır bir şekilde onları izledim. Neyse ki yan taraftaki otele doğru tökezlediler. Aynı anda hem minnettardım hem de aşırı derecede iğrenmiştim.

"Affedersiniz hanımefendi, iyi misiniz?"

Sesi duyunca yerimden sıçradım. Verandanın merdivenlerinin dibinde muhtemelen zıt yönden gelen bir adam duruyordu. İlk dikkatimi çeken şey alyansı oldu. Fark ettiğim ikinci şey ise onun ölümüne muhteşem olmasıydı.

Ama alyans...

"Evet," desem de artık ben bile numara yapamazdım. "Hayır, çok kötüyüm. Üçlü yapmayı reddettiğim için randevum beni bıraktı ve bir nedimeyle birlikte ayrıldı. Otoyola çıkana kadar beni bir düğüne getireceğini bile bilmiyordum. İstersem beni geri götüreceğini söyledi ama bu bizim ilk randevumuzdu ve çok tuhaf olmasına rağmen sorun olmayacağını düşündüm. Çünkü onu seçen Nora'ydı, bunun ilk randevuda şanssızlık döngümü kırması gerekiyordu."

Hiçbir anlam ifade etmediğimi bilerek nefes almayı bıraktım.

Basamaklardan yukarı çıkarken yüzünde şaşkınlıktan ziyade ilgi vardı. "Peki, bakalım doğru anlamış mıyım? Nora senin arkadaşın, sanırım en iyi arkadaşın?"

"Evet."

"Senin randevuya çıkman için bir adam seçti çünkü erkekler konusunda şansın yaver gitmiyordu. Yani oradaki sikimsonik

randevun..." Gunner'ın gittiği yönü işaret etti, "İlk randevunda seni bir düğüne götüreceğini söylediğinde, sen de Nora'nın arkanda olduğunu ve olasılıklara açık olman gerektiğini düşündüğün için buna razı oldun?"

"Evet, tam olarak böyle."

"Tatlım, bu berbat bir şey. Çok güzelsin ve gerçekten hoş görünüyorsun. Yeni tanıştığımızı biliyorum ama bu konularda içgüdülerim iyidir. Kesinlikle hoşsun. Hatta belki fazla hoş, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bugün her şeyin en iyisini yapmak için gerçekten çok uğraştın çünkü tüm ilk buluşmaların arasında bu randevunun, bu kadar korkunç bir şekilde yanlış gidebileceğine inanamadın. Bu Nora'nın adamıydı."

"Evet ama tüm bunları nereden biliyorsun?"

Sırıttı ve kahretsin, gerçekten çok tatlıydı. "Ne diyebilirim ki bu konularda iyiyimdir. Bu arada ben, Cooper Miles."

Elini sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum. Ben, Everly Dalton."

"Everly, yaşadığın zorluklara rağmen sanırım bugünü bir zafer olarak adlandırabiliriz. Ben öyle adlandıracağım çünkü, seninle tanıştığımız için gerçekten mutluyum. Yanlış anlama, sana asılmıyorum. Güzel olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Çok güzelsin. Ama ben evliyim ve karımı deliler gibi seviyorum. İkizlerimiz oluyor."

"Bu harika," dedim. "Tebrikler."

"Gerçekten harika." Gözleri büyümüştü. "Teşekkür ederim."

Yaşadığım onca şeye rağmen kendimi gülerken buldum. "Peki, teşekkürler Cooper. Aslında kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyebilirim."

Parmağını bana doğrulttu. "Mükemmel. Benim işim bu. Yani kelimenin tam anlamıyla işim bu değil. Buradaki baş yetiştirici benim, dolayısıyla işim aslında üzüm yetiştirmek. Yine de

insanları mutlu etmek, ikinci işim gibi bir şey. Gayri resmi bir şey diyebilirsin. Her ne kadar tamamen resmi olsa da. Çünkü bu işte gerçekten iyiyim."

Bu adam deliydi ama en azından beni güldürüyordu. "Evet, öylesin."

"Hey, dinle." Tavrı değişti, yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. "Eve nasıl döneceğini biliyor musun?"

Omuzlarım çöktü. "Hayır. O... Ona ne demiştin?"

"Sikimsonik mi?"

"Evet, buraya sikimsoniğin arabasıyla geldim ve Seattle'da yaşıyorum." Başımı salladım. "Gerçekten aptalca bir şeydi. Buraya hiç gelmemeliydim."

"Merak etme Evie, sana Evie diyebilir miyim? Biz arkandayız." Cebinden telefonunu çıkararak, birkaç kez ekrana dokunup kulağına götürdü. "Merhaba kurabiyem, nasıl hissediyorsun? Mükemmel. Hâlâ annemin yanında mısın? Ona bu gece böğürtlen kulübesinde kimsenin olup olmadığını sorabilir misin?"

Telefonun diğer ucundan bir kadın sesi geldi ama ne dediğini duyamadım.

"Güzel. Yeni arkadaşım Everly burada bir düğündeydi ve randevuya çıktığı sikimsonik onu terk etti. Kız Seattle'da yaşıyor ve eve gitmek için arabası yok. Eğer isterse bu gece burada kalabilir diye düşünüyorum. O zaman onu yarın eve nasıl götürebileceğimizi bulabiliriz."

"Ah, Cooper, buna gerek yok..."

Bir elini kaldırdı. "Seni çok fena seviyorum, biliyor musun? Bu çok iyi bir fikir. Tamam, ona söyleyeceğim. Evet, bu harika olurdu. Teşekkürler, kurabiyem. Seni seviyorum."

"Gerçekten beni alması için birini arayabilirim."

Telefonunu cebine atarak, "Bir alternatif olarak," diye başladı. "Burada birkaç misafir kulübemiz var. Bu gece boşlar ve sen de burada kalabilirsin."

"Vay canına, bu çok hoş."

"Kulübelerimiz son derece konforludur, ayrıca büyük küvetlere sahiptir. Amelia sana harika bir Salishan tişörtü vermemizi önerdi çünkü, pijaman olduğunu düşünmüyorum. Bu şekilde rahat edebilirsin. Ayrıca biliyorsun, biz bir şarap imalathanesiyiz. Dolayısıyla çok fazla şarabımız var. Neyse, Amelia seni oraya götürmesi için Brynn'i gönderiyor. Brynn benim kız kardeşim. Amelia gelecekti ama hamile ve bebekler ikiz, bu yüzden sık sık yatmak zorunda kalıyor. Seni kendim götürürdüm ancak erkek kardeşlerime az önce katıldığın kardeşlik partisi konusunda yardım etmem gerekiyor."

"Düğünün bir kardeşlik partisine dönüştüğünü nasıl anladın?"

"Zoe mesaj attı. O pisliklerle baş edemeyecek kadar hamile. Kardeşlerim yolda olsa da Leo'nun çoktan orada olduğuna eminim. Muhtemelen arka taraftan geçmiştir. Belki Chase de olabilir, emin değilim. Ancak orada çok çılgınca bir şey olmuş gibi görünüyor."

"Tahmin bile edemezsin."

"Sorun değil, biz hallederiz. Kimse bir yeri ateşe vermediği sürece bir şey olmaz. Yarın gün doğar doğmaz seni eve götürebiliriz. Ya da gelip seni alması için birini arayabilirsin, hangisini istersen. Her iki durumda da bu gece biraz rahatlamaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Kendimi hâlâ biraz şaşkın hissediyordum. Cooper gerçekten hızlı konuşuyordu. Şu anda Nora'yı arayıp beni alması için buraya gelmesini söylemeyi düşündüm ama saat geç olmuştu. Ayrıca yeterince yorulmuştum. Buraya varması iki saat, eve gitmemiz iki saat daha sürerdi.

Ek olarak, banyo kulağa muhteşem geliyordu.

"Biliyor musun, bu konuda seni dinleyeceğim. Bugünün ardından dinlendirici bir akşama hayır diyemem."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Cooper. "Burada biraz takıl, kız kardeşim hemen gelecek."

"Çok teşekkür ederim, Cooper. Sana gerçekten minnettarım."

Gülümsedi. "Ne zaman istersen. Dinle, sana küçük bir tavsiye verebilir miyim?"

"Ah, tabii."

"En yakın arkadaşının bir daha senin için randevu seçmesine izin verme."

Güldüm. "Hayır, kesinlikle izin vermeyeceğim."

Başını eğerken gözleri kısılmıştı. "Bana bir şey için söz verir misin?"

"Bilmem, belki. Ne için söz istiyorsun?"

"Sakın elindekiyle yetinme," dedi. "Her kadın onu deli gibi seven ve onsuz bir hayatı hayal bile edemeyen bir erkeği hak eder. Güven bana, o adam dışarıda bir yerde. Onu bekle, tamam mı? Seni delicesine seven bir adamdan daha azına razı olma. Söz mü?"

Buna kesinlikle itirazım yoktu. "Tamam, evet, söz veriyorum."

"Mükemmel. İyi geceler, Everly. Seninle tanışmak harikaydı."

"Teşekkürler. Seninle tanışmak da harikaydı."

Cooper içeri girince, ben de verandada kız kardeşini beklemeye başladım. Nora ile Hazel'a bu seferki randevu felaketini anlattığımda ne diyeceklerini merak ediyordum.

Everly Dalton için sırada ne olduğunu merak mı ediyorsunuz? Acaba sonsuza dek sürecek mutluluğunu bulabilecek mi... ya da en azından düzgün bir randevuya çıkabilecek mi?

Bağımsız ve ateşli bir romantik komedi olan Bayan Doğru İle Sahte Randevu'da bu cevapları bulabilirsiniz!

Okumaya devam edin...

BAYAN DOĞRU İLE SAHTE RANDEVU

CLAIRE KINGSLEY

Güven çemberimdeki kızlara...

1

EVERLY

Beni garip bulabilirsiniz ama hiçbir zaman pazartesi sabahlarından nefret etmemiştim.

Her pazartesi, yeni bir başlangıç demekti. Bir önceki haftanın izlerini -ya da benim durumumda hafta sonu gerçekleşen felaketler silsilesini- üzerimden silkelemek ve önüme bakmak için bir şanstı.

Son birkaç ayda, kaç pazartesi kötü geçen bir randevuyu arkamda bırakma ihtiyacı hissettiğimi düşünmek istemiyordum. Öte yandan, ne kadar korkunç olursa olsun, şimdi flört konusundaki berbat şansımı düşünmenin zamanı değildi. Bu konuyu, bu gece kız arkadaşlarımla konuşacaktım. Martini* içip sarhoş olurken tabii ki ...

Şu an için yapacak işlerim vardı. Ve burada, bu ofiste, iflah olmaz flört felaketi olan Everly Dalton değildim. Yönetici asistanı olan Everly Dalton'dum. Ayrıca işimde de çok iyiydim.

"Günaydın, Everly."

Ön taraftaki resepsiyonist Nina'ya gülümsedim. "Günaydın. Bugün saçını çok beğendim."

Yüzü parladı. "Teşekkür ederim."

* Cin ve sek vermut ile hazırlanan alkollü bir tür kokteyl. Çekirdeksiz bir ya da iki yeşil zeytin ile birlikte martini kadehinde servis edilir.

Gülümseyerek ve iş arkadaşlarımı selamlayarak koridor boyunca yürüdüm. Hepsi bir gülümsemeyle selamıma karşılık vermişti. Leslie bile -ki kendisi tanıdıklarım arasında sabahlardan en çok nefret eden kişiydi- bardağının üzerinden hafifçe sırıtmıştı.

"Günaydın, gün ışığı," dedi Steve. Üzerinde her zamanki ekoseli gömleği ve kahverengi hırkası vardı. Benden pek de büyük değildi, aramızda beş veya altı yaştan fazla olduğunu düşünmüyordum. Ama kıyafetleri onu ellili yıllardaki bir büyükbaba gibi gösteriyordu. İşten sonra başka bir fermuarlı hırkayla muhtemelen kahverengi terlikler giydiğinden emindim. Ama çok tatlı biriydi.

"Günaydın, Steve," diye karşılık verdim. Bana *gün ışığı* lakabını kendisinin taktığını düşünmekten hoşlanıyordu ama muhtemelen bu zamana kadar bana böyle seslenen onuncu kişi falandı. Bu belki de en sevdiğim renk olan sarıyı çok fazla giymem veya sık sık gülümsememle alakalıydı. Onun masası benimkinin yanında, koridorun hemen karşısındaydı. Bu şekilde sık sık sohbet ederdik. "Millie nasıl?"

"Sanırım beslenme şeklini tekrar değiştirmem gerekiyor. Ruh halini iyileştirmeye yardımcı olup olmadığını görmek için balıkları listeden çıkarmayı düşünüyorum."

Millie, Steve'in kedisiydi ve sürekli olarak hayvanın beslenme şeklini değiştiriyordu, böylece onun kaba bir varlık olmaktan çıkacağını düşünüyordu. Ona Millie'nin sadece yaşlı, huysuz bir kedi olduğunu ve hiçbir özel beslenme programının onu nazikleştirmeyeceğini söyleyecek cesaretim yoktu. Kedisinin ondan nefret ettiğini ve muhtemelen suratını parçalamak istediğini duysa yıkılırdı.

"İyi bir plana benziyor. Beni haberdar et."

"Mutlaka edeceğim," diyerek masasına döndü.

Gerçekten Millie'nin beslenmesiyle ilgili her şeyi duymak istiyor muydum? Pek değil. Ancak onu dinleyen birisinin olması Steve'i mutlu ediyordu. Bu yüzden ara sıra, biraz kedi muhabbetine katlanmakta bir sakınca görmüyordum. Daha fazla insan, arkadaş canlısı olmak için çaba harcarsa dünyanın çok daha iyi bir yer olacağına inanıyordum.

Gerçek şuydu ki insanları mutlu etmeyi seviyordum. Bu durum, benim için kedinanesi* gibiydi. Huysuz birisinin gülümsemesini sağlamak mı? Ulaşabileceğiniz en iyi kafa yapıcı şeydi. Leslie'yi, yani başka bir deyişle Bayan Sabahlardan Nefret Ederim'i, gülümsetmek gibi... Bir süre üstünkörü *günaydınlarıma* direnmişti. Yine de sonunda onun pes etmesini sağlayabilmiştim. Kahvaltılık küçük kekler ve sert bir espresso ile birkaç kez masasına uğrayarak hile yapmam işe yaramıştı.

Herkesin zırhında mutlu yanlarını bulmak için girebileceğim bir yer, bir çatlak vardı. En huysuz insanlar bile Everly Dalton'un gün ışığıyla boy ölçüşemezdi.

Bir adam hariç.

Sanki güneşin önünden bulut geçmiş gibi karanlık bir gölge oluştu ve ofise bir soğukluk yayıldı. Saate baktığımda, sekiz yirmi yedi olduğunu gördüm. Tam zamanında.

Kata ayak basması, durgun suya atılan bir kayanın oluşturduğu dalgacıklarla eşdeğerdi. Ondan yayılan dalga, gelişi konusunda herkesi uyarıyordu. Tanıdığım ve mutlu etme çalışmalarımdan etkilenmeyen tek kişi oydu. Patronum, Shepherd Calloway.

Steve bakışlarını bana çevirdi, yüzü buruşmuştu. Fark etmemiş gibi yaptım. Benim için üzüldüğünü biliyordum. Bay Calloway için çalışmak kolay değildi. Soğuk, sert ve talepkârdı. Hiç teşekkür etmez ya da herhangi bir övgüde bulunmazdı.

* Kedi ve kedigilleri cezbeden otsu bir bitki. Bu otu yediklerinde bazı kediler sarhoş gibi görünür, salyaları akar ve yerde yuvarlanırlar.

Onun için çalıştığım ilk birkaç ay, dehşet içinde yaşamıştım ve beni kovacağından emindim. Her zaman çok sinirli görünüyordu.

Bir süre sonra ise onun tarzının böyle olduğunu anlamıştım. Bana kızgın değildi. Açıkçası, umurunda bile değildim. Bazen bir polis sorgusu sırasında, beni teşhis etmek zorunda kalsa hangisi olduğumu anlayıp anlamayacağını merak ediyordum. Doğrudan yüzüme baktığı zamanlar o kadar nadirdi ki, nasıl göründüğümü gerçekten bilmediğini öğrensem şaşırmazdım.

Bana hiç "Everly" diye seslenmese de adımı bildiğinden oldukça emindim. İşin aslı, bana hiçbir şekilde seslenmezdi. Ciddiydim. Hitap etmeden sadece söylemesi gerekeni söylerdi. Selamlaşma olmazdı. Vedalaşma olmazdı. Sadece, *"Bugün takvimimde ne var?"* veya *"Toplantımdan önce bana dosyaları gönder,"* olurdu.

Etrafa yaydığı dalga güçlendi ve katımızdaki ani sessizlik ayak sesleriyle bölündü. Olduğum yerden kalktım. Bir yığın evrakı ve kalbi kadar kara olan koyu kahvesini alarak onu bekledim.

Ofisine giden koridor boyunca kimseye bakmadı. Çalışanlarına ne gözucuyla baktı ne de başıyla selam verdi. Yalnızca kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin içinde ofisine doğru kararlı adımlarla yürüyordu. Koyu renk saçları mükemmel biçimde şekillendirilmiş, kirli sakalı da mükemmel bir şekilde kesilmişti.

Benim olduğum tarafa pek fazla bakmadan, masamın yanından geçip gitti. Saat sekiz yirmi sekizi gösterirken ben de bir adım arkasından yürümeye başladım.

Onu ofisine kadar takip ettim. Daha sonra kahvesini masanın kenarına on beş santimetre uzaklıkta ama tam da ortada olmayacak şekilde, yani ceketini çıkardığında devirmeyeceği veya dizüstü bilgisayarını açtığında çarpmayacağı şekilde masaya yerleştirdim. Uzaktan kumandayı alıp panjurları açmaya başladım

ve içeriye çok fazla ışık girmeyecek kadar açılmalarını sağladım. Takım elbisesinin ceketini çıkardığında, onu alıp kapının yanındaki vestiyere asmak için hemen yanındaydım.

Canlı bir sesle,"Günaydın, Bay Calloway," dedim.

Cevap vermedi. Asla vermezdi. Karşılığında bir kez bile günaydın dememişti. Yine de ben diyordum. Hem de her gün. Rutinimizin bir parçasıydı, bu yüzden söylememek garip gelebilirdi.

Oturup dizüstü bilgisayarını açtı. Bakışlarını kahveye çevirmeden uzandı ve bir yudum aldı.

"Duggan ve Nolan'daki avukat istediğim şeyi gönderdi mi?" Konuştuğunda sesi pürüzsüz ve dümdüzdü. En ufak bir duygu belirtisi yoktu. Söylediği her şey aynı tonda çıkıyordu. İnsanlar, Shepherd Calloway'den korkuyordu ama bunun nedeni bağırması değildi. O, insanlar hata yaptıklarında bağırmaz ya da onları azarlamazdı. Onları dondururdu. Buz mavisi gözleri ve alçak sesi herhangi bir azarlama seansından daha tüyler ürperticiydi. Bir bakışıyla kalbinizi durdurabilen bir adamdı.

"Evet, sorun yok." Masasının yan tarafına kalın bir evrak zarfı yerleştirdim.

İki parmağıyla dokundu ve yaklaşık üç santim kadar yukarı kaydırdı.

"Ayrıca size muhasebedeki Mark'tan bir şey getirdim." Kenarların güzel bir şekilde hizalandığından emin olarak, zarfın üstüne bir dosya klasörü yerleştirdim.

"Neden kendisi vermedi?" diye sordu.

Çünkü herkes senden korkuyor, bu nedenle masama erkenden geliyorlar ve senin henüz ofisinde olmadığını fark etmemiş numarası yapıyorlar. "Sanırım siz henüz gelmediğiniz için."

Cevap vermedi.

"Saat onda, on ikide ve üçte toplantınız var." Telefonumdan, benimkiyle senkronize edilmiş olan takvimine hızla göz attım. "Öğlen toplantınızn McCormick ve Schmick'te, sizin adınıza rezervasyon yaptırdım. Dişçi randevunuzu gelecek haftaya aldım, çünkü saat üçteki toplantınıza çok yaklaşacaktı. Acele etmek zorunda kalmanızı istemedim. Ancak önümüzdeki salı öğleden sonra için herhangi bir şey planlamadan önce bana sorun, çünkü bu randevuyu bir daha ertelememeliyiz. Ağız sağlığı önemlidir."

Cevap vermeyeceğini bildiğim halde duraksadım. Vermedi de.

"İhtiyacınız olan raporlar hakkında Leslie ile konuştum, onları bu öğleden sonra size getirecek. Geçen hafta sonu Hope Galası'ndan aldığınız tablo, bugün geç saatlerde evinize teslim edilecek ve ben de teslimat için bir süreliğine orada olacağım. Bu, bir saat kadar ofis dışında olacağım anlamına geliyor."

Başını kaldırmadan, "Yarın, akşam yemeği için rezervasyona ihtiyacım var," dedi. "İki kişilik. Tulio veya Assiaggo kabul edilebilir. Canlis olmaz. Ayrıca cumartesi gününden itibaren Maui'de on günlüğüne bir oda ayırt. Her zamanki tatil yerlerinden birisi olsun. Hangisi olduğu önemli değil."

Saklamaya çalıştığım kendini beğenmiş gülümsememin, yüzüme yayılmasına izin verebilirdim aslında. Bana bakmıyordu ama yine de kendimi durdurmak için dudağımı ısırdım. Tulio veya Assiaggo'da iki kişilik akşam yemeği ama Canlis'te değil ve Maui'ye son dakika gezi... Görünüşe göre, en yeni servet avcısı Svetlana'dan ayrılmıştı.

Kendisinin gitmeyeceğini söyleyeceğini bilmeme rağmen, "Takviminizi boşaltayım mı?" diye sordum. Ayrılıklarından dolayı Svetlana'yı yatıştırmak için onu tatile gönderecekti. Yine de bunu bilmiyormuş gibi yapıp sormak zorundaydım.

"Hayır, ben gitmeyeceğim."

"Tamam." Yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. Svetlana'dan nefret ediyordum. Gülünç derecede muhteşem olan Bulgar bir modeldi; uzundu, zayıftı ve büyük göğüsleri vardı. Bu kadar kalpsiz bir kadına asla bu kadar olağanüstü bir güzellik verilmemeliydi ancak ondan nefret etmemin asıl nedeni bu değildi. Bay Calloway'le sadece onun parası için birlikte olduğunu bildiğim için ondan nefret ediyordum.

Kadın bunu saklama gereği bile duymuyordu. Sanki şirketin yarısına sahipmiş gibi buralarda dolanırdı, görünüşe göre bunun kaçınılmaz bir son olduğunu düşünüyordu. Sanki onunla evlenecekmiş gibi... Ah. Bunun düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu.

Kabul etmek gerekirse, çıktığı ilk servet avcısı kadın değildi. Adam, onları süper güçlü bir elektromıknatıs gibi kendisine çekiyordu. Çıktığı kadınların çoğu benzerdi; delicesine güzellerdi, farklı zekâlara sahiplerdi ve ilk öncelikleri Shepherd Calloway'le birlikte olmanın -hatta belki evlenmenin- onlara getireceğini varsaydıkları abartılı yaşam tarzıydı.

Bay Calloway'in, kız arkadaşlarına lüks hediyeler yağdıran türden bir milyarder iş insanı olmadığını öğrenmeleri, soğuk bir duş etkisi yaratıyor olmalıydı. Şık akşam yemeklerine çıkabilirlerdi ve onun kolunda Seattle'ın seçkinleri arasında özel etkinliklere katılabilirlerdi. Adam, kesinlikle onların etrafta görülmeleri için bir araçtı.

Anladığım kadarıyla kız arkadaşlarına karşı da çalışanlarına karşı olduğu kadar soğuk ve duygusuzdu. Onlar için asla çok para harcamazdı. O kadınların romantik akşam yemeklerinin, güzel mücevherlerin ve lüks tatillere giden limuzin gezilerinin beklentisine girdiklerinden şüphem yoktu. Elde ettikleri şeyse onları, neredeyse beni görmezden geldiği kadar görmezden gelen, muhtemelen zahmet etmek hiç aklına gelmediği için onlara hediye almayan bir adamdan fazlası değildi.

Svetlana'yla ilişkisi uzun sürmemişti ki bu da sürpriz değildi. Takip ettiğimden değildi ama onunla birkaç aydır görüşüyordu ve görünüşe göre kadın nasıl görünürse görünsün, ona yaşamaya gönüllü olduğundan daha fazla sinir harbi yaşatmıştı. Vay canına, bunun hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Umursamak için hiçbir nedenim yoktu. Bay Calloway'la arkadaş değildik. Yani, bir kadının parası için ona kancayı takmaya çalışması benim için önemli olmamalıydı. Fakat önemliydi. Bunu yapmamam gerektiğini bilecek kadar akıllı olmama rağmen onu önemsiyordum. Elimde değildi. Sadece yaratılışımın böyle olduğunu düşünerek görmezden gelmeye çalışıyordum.

Kendi kendime böbürlenebileceğim böyle anlar dışında.

"Bu kadardı," dedi.

"Tamamdır, Bay Calloway. Bir şeye ihtiyacınız olursa masamda olacağım."

Bu da her gün söylediğim şeylerden bir başkasıydı ve Bay Calloway asla cevap vermezdi. Gelgelelim bu bizim rutinimizin bir parçası olmuştu, o yüzden yine de söylemiştim.

Masama döndüğümde Steve bana güven verici bir şekilde gülümsedi. "Göründüğünden daha dayanıklı olduğun kesin."

İçimde beliren ufak tatmin parıltısıyla omuz silkerek sırıttım. İnsanlar işim hakkında yorum yaptığında hep böyle hissederdim. Shepherd Calloway'in sahip olduğu diğer tüm asistanlardan daha uzun süre dayanmıştım ve bu ayrıcalığı büyük bir gururla taşıyordum.

Bu şirkette sadece iki tür insan dayanabilirdi; onunla aynı seviyede olmaya yeterince yakın olup ondan korkmayanlar ve onunla etkileşime girmesi gerekmeyen insanlar.

Diğer herkes genellikle altı ay, ortalamadan daha dayanıklılarsa belki bir yıl kadar dayanabilmişti.

Üç yıldır onun için çalışıyordum. Bu, şirket için bir rekordu. Ben gelene kadar bazı kadınların çanta değiştirmesi gibi o da asistan değiştirip durmuştu. Birisi geliyor, birisi gidiyordu. Peki ya ben? Bayan Everly Dalton? Onunla gerçekten başa çıkabilen tek asistan ben olmuştum.

Aslında, bundan zevk aldığımı söyleyebilirdim. Herkesin korktuğu adama erişebilmek hoşuma gidiyordu. Buradaki tüm güce sahip olan adama... Konumumun bana kazandırdığı saygıyı seviyordum. Bu duvarların dışında insanlar beni şeker kadar tatlı, vanilya kadar yalın, kocaman bir gülümsemesi olan sıkıcı bir sarışın kız sanıyorlardı.

Öte yandan iş arkadaşlarım beni tamamen başka bir şey olarak görüyordu. Büyük kötü kurtla nasıl başa çıkabildiğimi ve nasıl hiç ısırılmadığımı merak ederken, bakışlarında saygıyla karışık bir korku oluyordu.

İş arkadaşlarımın düşündüğü kadar zor değildi. Onu tanıdıktan sonra -benimle pek konuşmadığı düşünüldüğünde elimden geldiği kadar iyi tanıdıktan sonra- onunla anlaşmak kolaylaşmıştı. Rutinini öğren. Kontrolümde olan her şeyin zamanında yapıldığından emin ol. Onun yolunda durma.

İşe yaramıştı. Sorun çıkmamıştı. Vermeyeceğini bildiğim hiçbir şeyi ondan beklememiştim. Dostça davranmayacaktı. Günümü sormayacak ya da iyi yaptığım bir iş için bana teşekkür etmeyecekti. İkisi de kabulümdü. İşimi iyi yaptığımı biliyordum, maaşım da bunu yansıtıyordu.

Bu durum işime yarıyordu ve o, bunu kabul etse de etmese de Bay Calloway için de işe yaradığını biliyordum.

Steve'e göz kırpıp telefonumu elime aldım. Yapılacak işlerim vardı.

2

EVERLY

Ayakkabılarım sabit bir ritimle kaldırıma çarparken nefesime odaklanmaya çalıştım. Koşmak en sevdiğim aktivite değildi. Hiçbir zaman koşucu diyeceğiniz türden biri olmamıştım ama otuzunuza geldiğinizde, bir şeyler değişiyordu. Aynı şekilde toparlanmak mümkün olmuyordu.

En azından kız arkadaşlarım ve ben yapamamıştık. Eskiden gözümüzü bile kırpmadan -ya da kilo almadan- yaptığımız hiçbir şeyi yapamazdık. Pazartesileri martini, salıları tako, çarşambaları şarap, susuz geçen perşembeler ve cumaları da fast food olamazdı. Bizi yargılamayın. Birimiz destansı bir ayrılık yaşadı diye ucuz pizza ve çikolatalı dondurmayla âlem yapamazdık artık. Ama dürüst olmak gerekirse, en iyi arkadaşlar sırf söz konusu ayrılık yirmi dokuz yaşından sonra gerçekleşti diye tıka basa yiyip sarhoş olma görevlerinden *kaytaramazlardı*.

"Hâlâ bitirmedik mi?" diye sordu Nora. Koşarken makyajı tamamen yerindeydi ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Gür siyah saçlarına, hareket ettikçe dalgalanarak sallanan, güzelce maşalanmış bir atkuyruğu şeklini vermişti.

Hazel yüksek teknolojili saatine baktı. "Neredeyse. Dört nokta üç kilometreye ulaştık. Bugün beş kilometre koşacağız."

"Ah," dedi Nora. Tükenmiş gibi davranmasına rağmen sesi soluk soluğa bile çıkmıyordu.

"Nora..." *Nefes.* "Harika gidiyorsun." *Nefes.* "Nefes alışın bile düzenli."

Hazel, gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Metabolizma hızı iyiye gitmeye başlamış."

Hazel ve Nora'yla çok uzun bir süredir yakın arkadaştık. Şu anda üçümüz de aynı apartmanda yaşıyor olsak da ortaokuldayken tanışmıştık. O zamanlar *en yakın arkadaş olma ihtimali en düşük olan kızlar* olarak seçilebilirdik. Birbirimizden çok farklıydık. Nora, her zaman son derece güzel ve popüler olmuştu. Erkekler ona âşıktı, kızlarsa onun yerinde olmak istiyordu. Hazel, kendi tarzında muhteşemdi ama bunu küçümseme eğilimindeydi. Bunun yanında, harikaydı ve içtenlikle söylüyorum ki gerçek bir dâhiydi. Sanırım bir yerlerde plaketi bile vardı.

Son olarak, bir de ben vardım. İnsanlar beni genellikle güzelden çok sevimli bulurlardı. Sarışın olmak ve kuşkusuz biraz fazla neşeli olmak, sevimlilik faktörüne etki ediyordu. İyimser olmakla ünlüydüm, bu doğruydu. Her şeyin ve herkesin iyi tarafını görme eğilimindeydim. Bu da ara sıra başımı belaya sokardı.

Tamam, belki *ara sıra* değildi. Belki de *sık sık* başımı belaya soktuğunu söylemek daha doğru olurdu.

"Bunu sadece bu hafta içmeyi planladığım bol miktarda votkayı dengelemek için yaptığımın farkındasın, değil mi?" diye sordu Nora.

"Nora, düzenli egzersizin faydalarından bahsetmiştik," diye karşılık verdi Hazel. "Başlangıç olarak-"

Nora ile aynı anda, "Dur," dedik. İkimiz de Hazel'ı seviyorduk ama bir kez bir konuyu anlatmaya başlayınca onu susturmak zordu.

"İstatistiklerle dolu konferansını en az bir düzine kez dinledik," dedi Nora.

"Gerçekten çok iyi," dedim nefeslerimin arasından. "Yani, iyi bilgi demek istiyorum."

"Sadece iyi belgelenmiş gerçekleri anlatıyorum."

Koşuya başladığımız park görüş alanımıza girince, nabzımızı düşürmek için yavaşlayarak soğuma yürüyüşüne geçtik. Sokak lambaları üstümüzde titreyerek parladı. Genellikle akşamları koşardık, birazdan güneş batacaktı. Ellerimi belime koyup derin nefesler aldım. Hazel nabzını ölçmek için parmaklarını boğazının kenarına bastırdı. Her koşunun başında ve sonunda daima nabzını kaydederdi. Nora spor sutyeninin cebinden telefonunu çıkararak mesajlarına baktı.

"İyi işti, hanımlar," dedim. "Harika bir koşuydu."

"Öyleydi," dedi Hazel. "Yine de aynı egzersiz programına çakılıp kalmış gibiyiz. Fartlek* antrenmanlarını programımıza dahil etmeyi düşünebiliriz."

"Anlamadım, ne?" diye sordu Nora. "Gaz çıkarmaya benzer bir şey söylemedin, değil mi?"

"Fartlek," diye tekrarladı Hazel. "Hızlı oyun anlamına gelen İsveççe bir terim. Yaptığın antrenmanı periyotlara bölüyor; hızlı koşu periyotları, daha yavaş bir tempoda toparlanma periyotları gibi."

Nora güldü. "Herhangi bir hızda koşmanın nasıl bir *toparlanma periyodu* olarak kabul edildiğini anlamıyorum. Bahsettiğin şeyin *koşudan* bir farkı yok."

"Bilemiyorum, bence kulağa hoş geliyor," dedim. "Hazel programımızın haritasını çıkarabilir ve bize ne yapacağımızı söyleyebilir."

* Fartleks, açık arazilerdeki tepeler, virajlar, kum yığınları gibi alanlarda farklı hızlarda koşulan bir tür antrenmandır. Yazar burada, İngilizce'de "gaz çıkarma" anlamına gelen "fart" ile bu terim arasındaki kelime benzerliğine vurgu yapmaktadır.

Otoparka ulaştığımızda, soğuma yürüyüşünü bitirerek esnemek için Hazel'in arabasının arkasında durduk. İşimizi bitirdiğimizde, caddenin karşısına geçerek Brody's Bar'a gittik.

Brody's caddenin hemen karşısında olduğu için koşularımızın başlangıç noktası olarak burayı seçmiş olabilirdik. Barları, Seattle'ın en iyilerinden biriydi ve barmenler buraya ter içinde gelmemize hiçbir zaman aldırış etmezlerdi. Aslında bize takma adımızı, yani Dirty Martini* Koşu Kulübü ismini veren, kadrolu barmenlerden biri olan Jake'ti.

Bu gece Jake'in vardiyası vardı, içeri girdiğimizde bize başıyla selam verdi. Bar bölümünde, yüksek arkalıklı tabureleri olan uzun bir masa seçtik. Brody's ahşap panelleri ve rahat koltuklarıyla hoş ve rahat bir havaya sahipti. Ayıca yiyecekleri çok iyiydi, özellikle de ev yapımı patates cipsi. Tabii bunları çok sık sipariş ettiğimizden değil...

"Buzlu su servisi başlasın mı?" diye sordu Jake.

"Talimatları biliyorsun, bebeğim," dedi Nora. Somurtkan dudaklarını bir gülümsemeyle kıvırarak ona göz kırptı.

Jake de ona göz kırparak karşılık verdi fakat sadece oynuyordu. Nora da bunu biliyordu. Adam şeytani derecede yakışıklıydı ama sol elindeki büyük, kalın, altın yüzük Jake'in bekâr olmadığını sürekli hatırlatıyordu.

Nasıl olsa Nora, konu erkekler olduğunda hiçbir zaman ciddi olmazdı. Ancak flört etmeyi seviyordu. Muhtemelen koşmak ve içmek dışında favori hobisi buydu. Ve aslında koşmasının tek nedeni de onu zorluyor olmamızdı.

Jake, üçümüze de birer limonlu ve buzlu su getirip ardından siparişlerimizi aldı. Hepimiz, her zamanki gibi salatayla birlikte dirty martini sipariş ettik. Salata, yirmili yaşların sonunda

* Zeytin suyu eklenen bir tür martini kokteyli.

olduğumuz gerçeği sebebiyle vermek zorunda kaldığımız başka bir tavizdi.

Martinilerden vazgeçmeye gönüllü değildik.

Siparişlerimiz çabucak geldi, burayı sevmemizin bir başka nedeni de buydu. Yemeye başladıktan bir süre sonra Hazel, "Hafta sonun nasıldı?" diye sordu. "Heyecan verici bir şey yaptın mı?"

Nora omuz silkti. "Max'le tekrar çıktım ama sanırım ilişkiyi bitireceğim."

"İyi de siz ikiniz sadece bir aydır falan görüşüyorsunuz," dedim. "Ondan gerçekten hoşlandığını sanıyordum."

"Fena bir adam değil," dedi. "Fakat onunla çıkmaya devam edersem bağlanacak. Bunun olmasını istemiyorum."

"Gerçek bir ilişki içinde olmak, çok mu korkunç olurdu?" diye sordum.

"Sadece ilgilenmiyorum," diye yanıtladı. "Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Bir erkek yalnızca işleri karmaşıklaştırır."

Konuyu uzatmadım. Nora, geçici erkek arkadaşlarından biri ciddileştiğinde hep böyle şeyler söylerdi. Bir erkeğin ona karşı hisler beslediğini düşündüğü anda hızla kaçıp giderdi. Düşününce, bar hesabı geldiğinde, eski sevgilimin arkadaşlarının ortadan kaybolmasından daha hızlı olduğunu bile söyleyebilirdim.

"Peki ya sen, Hazel?" diye sordum.

Hazel gözlüğünü düzeltti. "Şey, malum kişi başka bir makale daha yayınladı. Bilim camiasının, onu neden mecazi olarak şehirden sürmediğini anlamıyorum. Adam tehlike teşkil ediyor."

Hazel, dahi olmanın yanı sıra Wisconsin-Madison Üniversitesi'nde psikoloji araştırmacısıydı. Aylardır başka bir psikologla amansız bir rekabete dönüşen bir durumun içine girmişti. Bahsettiği tek şey buydu.

"Makalesini okudun mu?" diye sordum.

"Tabii ki. Kanıtı olmayan her bir kelimesini okudum. Kendisine biliminsanı demeye hakkı yok."

Nora ve ben birbirimize baktık. Dâhi olsun ya da olmasın, Hazel tek yönlü bir zihne sahip olma eğilimindeydi. Arada bir, o inkâr etse de onun için *takıntılı* kelimesini kullanırdık. Kesinlikle bu adama ve onun sözde kötü araştırmasına takıntılı hale gelmeye başlamıştı.

"Onunla nasıl başa çıkman gerektiğini biliyorum." Nora içkisinin arkasından sırıttı.

Hazel dudaklarını büzerek tek kaşını kaldırdı. "Corban Nash ile yatmayacağım."

"Aslında Hazel'a katılıyorum," dedim. "Bu berbat bir fikir."

"*Yatmakla* ilgili hiçbir şey söylemedim," dedi Nora. "Daha çok onu birkaç kez anlamsız bir şekilde becererek aklını başından almanı düşünüyordum."

Yanaklarım kızardığında, boğazımı temizleyerek bakışlarımı kaçırdım.

Nora tiz bir kahkaha attı. "Everly, çok tatlısın. Seni utandırmaya bayılıyorum. Bunu yapmak o kadar kolay ki."

"Hayır, değil," diye itiraz etsem de tamamen haklı olduğunu biliyordum. Beni utandırmak çok kolaydı.

"Hadi ama Hazel," dedi Nora. "Çok fazla bastırılmış cinsel enerjin var. Bütün o güzel kadınlığının sergilenmeye ihtiyacı var."

"Aynı fikirde değilim," dedi Hazel. "Artık randevulara çıkmamaya karar verdim. Ve seks yapmamaya... Ve erkeklerle herhangi bir ilişki alışverişinde bulunmamaya..."

"Neden böyle aptalca bir karar verdin?" diye sordu Nora.

Hazel gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Yani herkesin bildiği şekilde de ifade etmek gerekirse, daha önce o yollardan geçtim, tüm bunları yaptım. Gelişigüzel randevulara çıktım.

Uzun süreli bir ilişki yaşadım. İkisi de bana göre değil. Ayrıca hayatımda şu anda odaklanmam gereken başka şeyler var."

"Sen en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan," dedim.

Nora burnunu kırıştırdı. "Yani erkek yok mu? Hiç mi?"

"Hayatımdan memnun olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Elbette erkeklere *ihtiyacın* yok," dedi Nora. "Yine de etrafta olmaları çok güzel. Bir şeyleri tamir edebilirler ve ağır olan şeyleri kaldırabilirler. Konu seks olduğunda, kendimizi tatmin etmenin birçok yolu olduğunu kabul ediyorum ama dürüst olalım, kudretli bir sikin yerini hiçbir şey tutamaz."

Bir parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim. "Nora, bu kadar bağırma."

"Ne düşündüğümden bahsetmişken," diyerek bana döndü Nora. "Cumartesi günü Gunnar'la randevun vardı. Nasıl geçti?"

İç çektim. "İyi değildi."

"Ah, olamaz. Bize bundan bahsetmek ister misin?" diye sordu. "Demek istediğim, tabii ki de bahsetmeye mecbursun, sadece kibar olmaya çalışıyordum."

Bir dizi kötü ilk randevudan sonra Hazel'ın tarafını tutmaya ve flört etmekten vazgeçmeye hazırdım. En azından güzel, uzun bir ara vermeye... Sonra, Nora bir sonraki randevumu kendisi seçmeyi teklif etmişti. Onun teorisi, çıktığım kişiyi başka birisine seçtirerek kötü flört talihimi kurnazlıkla alt edebileceğimizdi.

Benim için randevuya çıkmaya layık gördüğü Gunnar'ı bir flört uygulamasında bulmuştu. Teorisinin doğru olduğunu umarak ona mesaj atmıştım.

Yanılmıştı. Çok fena yanılmıştı.

"Her şeyden önce öğle yemeğine çıkacağız sanmıştım ama beni bir düğüne götürdü."

"Daha ilk randevuda mı?" diye sordu Hazel.

"Evet, damadın sağdıcıydı," dedim. "Arabaya binip yola çıkana kadar bana bunu söylemedi. Düğünün önümüzdeki hafta sonu olduğunu sandığına dair bir bahane sunarak randevumuzu bozmak istemediğini söyledi. O anda eve gitmeliydim. Bunun yerine alışılmadık bir ilk buluşmanın, iyi bir işaret olabileceğini düşündüm."

"Bu doğru bir mantık," dedi Hazel.

"Sen öyle san. İki saatlik bir mesafede, dağlardaki bir şarap imalathanesindeydi. Düğün fena değildi ama kutlama başlar başlamaz, herkes bahar tatilinde Meksika'da bir kulüpteymiş gibi tekila içmeye başladı. Kendimi, dans pistinde popolarını sallayarak oynayan bir grup sarhoş insanın arasında buldum. Bir nedime, ayakta kucak dansı yapan bir striptizciymiş gibi memelerini her yerime sürttü, sonra da pasta kavgası çıktı. Oradan canlı çıkmam bir mucizeydi ve bu, en kötü kısım bile değil."

"Bütün bunlardan daha kötü ne olabilir?" diye sordu Hazel.

Korkunç cumartesimin anısı zihnimde canlanırken ürperdim. "Aman Tanrım, size söylemek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Hadi ama tatlım," dedi Nora. "Güven çemberi."

Nora bir eliyle Hazel'ın elini tuttu, diğer elini bana uzatırken Hazel da aynısını yaptı.

İkisinin de elini tutarak kutsal güven çemberimizi oluşturdum. "Pekâlâ. Ne yapacağım hakkında bir çözüm bulmak için dışarı çıktığımda Gunnar da sarhoş nedimelerden biriyle çıktı. Kadın kucağındaydı ve bacaklarını beline dolamıştı."

"Ah, Tanrım," dedi Nora.

"Sonra beni yan taraftaki otelde üçlü seks yapmaya davet etti. İkimize de yeteceğini söyledi. Kadın da aynısını ona yapmaya gönüllü olursam bana neler yapacağına dair çok betimleyici açıklamalar yaptı."

Nora tamamen kayıtsız bir şekilde, "Eğer onu yalarsan seni yalayacağını söyledi, değil mi?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Evet ama bunu yüksek sesle söylemen gerekiyor muydu, gerçekten?"

"Sadece olayı açıklığa kavuşturuyordum."

"Tabii ki reddettim. Sarhoş nedimeyle birlikte fotoğrafını çektim ve ayıldığında görmesi için ona mesaj attım. Numarasını da bu yüzden engellediğimi söyledim."

"Güzel," dedi Hazel.

Nora elini elimden çekip öne doğru uzattı. "Bunu görmem gerekiyor."

Telefonumu çıkarıp fotoğrafı gösterdim. Işıklandırma pek iyi sayılmazdı ama şarap imalathanesinin ön verandasında, çirkin şeftali rengi nedime elbisesi giyen bir kadının dağılmış ve her yanına pasta bulaşmış olan Gunnar'ı el yordamıyla okşadığı belli oluyordu.

"Vay canına." Nora, sanki fotoğrafın kendisi bile onu kirletecekmiş gibi telefonu parmak uçlarıyla tutuyordu. "Bu korkunç."

"Tam olarak göründüğü kadar kötüydü. Ben bile bunun iyi tarafını göremem. Bir yabancının, herkesin sarhoş olduğu ve evden iki saat uzaklıktaki düğününde mahsur kaldım. Üçlü seks için otele gitmeyeceğim için randevum beni terk etti. Yemek savaşına girdikleri için pasta bile alamadım."

"Tatlım, çok üzgünüm." Nora telefonumu masaya bırakarak elimi sıktı. "Hepsi benim suçum."

"Hayır, değil. Biliyorum, onu sen seçtin ama sadece flört uygulamasındaki bir adamdı. Tahmin edeceğin bir şey değildi."

"Eve nasıl döndün?" diye sordu Hazel.

"Ah, aslında o kısım iyiydi. Şarap imalathanesinin sahibi olan aileyle tanıştım. Çok tatlı insanlardı. Bana gece için bir misafir kulübesi teklif ettiler, ardından onlarla akşam yemeği yedim.

Birinizi gelip beni alması için çağıracaktım fakat ertesi gün beni eve bırakmak konusunda ısrarcılardı. Onlarla daha yeni tanışmış olduğum için siz çıldırmadan önce söyleyeyim, hepsi evli yetişkinlerdi. Ayrıca çoğunun çocuğu vardı. Dün iki çiftle geri döndüm. Dürüst olmak gerekirse hepsi o kadar harikaydı ki veda etmek zordu."

"En azından buna sevindim," dedi Hazel.

Nora araya girdi. "O fotoğrafı alabilir miyim?"

"Neden?"

"Çünkü bunu sosyal medyanın her yerine yaymak istiyorum."

Çabucak telefonumu masanın üzerinden aldım. "Olmaz."

"Hadi ama, Everly. Sana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum ve bu benim hatam çünkü onu ben seçtim. İçgüdülerimin nasıl bu kadar yanılabildiğini hâlâ anlamış değilim."

"Senin yüzünden olduğunu düşünmüyorum. Benim yüzümden oldu," dedim. "Kötü talihimi kandırmaya çalıştık ve olmadı. Ben lanetliyim."

"Gerçekte şans diye bir şey yoktur," dedi Hazel. "Ya da lanetler."

"Aynı fikirde değilim," dedi Nora. İçkisinin geri kalanını kafaya dikip yenisini getirmesi için boş kadehini Jake'e doğru salladı. Boşta kalan eliyle benimkine hafifçe vurdu. "Everly'nin erkekler konusunda felaket bir şansı var."

"Şansın gerçekte hiçbir temeli yoktur." Hazel devam etti. "Varlığını tahmin edemez ya da kanıtlayamazsınız."

"Şekil A, Gunnar," dedi Nora. "Benim fikrimi nasıl kanıtladığını açıklamama bile gerek yok."

"Katılıyorum, bu kötüydü," dedi Hazel.

"Şekil B, sağlıklı bebekler doğurup doğuramayacağını belirlemek için tıbbi geçmişiyle ilgili sorular da dahil olmak üzere,

onunla röportaj yapan adam. Ayrıca adamın annesi notlarını gözden geçirmek için gelmişti."

Ürktüm. "Jerry. Evet, o oldukça kötüydü."

"Şekil C, kısa süre önce bir ayrılık yaşamış ve bir kadınla randevuya çıkarak azgınlığından kurtulmaya çalışan gey adam."

"Dürüst olmak gerekirse bu adamın arkadaşının fikriymiş," diye düzelttim. "Uyumlu olmamamıza rağmen iyi vakit geçirmiştik."

"Ek kanıta gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi Nora. "Uzayıp giden örneklerime hâlâ devam edebilirim. Birkaç yıl önceki Nick'i hatırlıyor musunuz?"

İnledim.

"Çalıntı reçeteli ilaçları uyuşturucu olarak sattığını öğrenene kadar onunla birkaç ay çıkmıştı."

Jake taze içkilerle döndüğünde kadehimden büyük bir yudum aldım. "O polis baskını çok stresliydi."

"Gördün mü? Kötü şans," dedi Nora. "Aslında korkunç. Hiçbiri önceden tahmin edilebilir şeyler değildi. Hepimizin erkeklerde dikkat ettiği şeyler var ama kimsenin radarı, senin çekici göründüğün türden erkeklere ayarlı değil."

"Bende bir sorun olduğunu düşünüyorum," dedim. "Sırtımda *çaresiz* yazan bir tabela mı var?"

"Tabii ki de yok," dedi Nora. "Kötü şans derken bunu kastediyordum. Bu senin hatan değil."

"Sanırım değil," diye kabullendim. "Ama bana bak. Otuz yaşındayım ve hâlâ bekârım. Kendime bir kedi almam mantıklı olur."

"Benim bir kedim var," dedi Hazel. "Kedilerin nesi varmış?"

"Hiçbir şeyi. Kediler iyidir. Demek istediğim, sonsuza kadar bekâr kalacağımdan oldukça eminim. Buna alışsam iyi olur."

"Bekâr olmanın birçok avantajı var," dedi Nora. "Fakat doğru adamı bulmak istediğini biliyorum. O adam dışarıda bir yerlerde, tatlım. Ve bir gün senin büyük, mavi gözlerine bakacak, içindeki gün ışığının nasıl parladığını görecek ve sana umutsuzca âşık olacak. Hatta bu zamana kadar sensiz nasıl yaşadığını merak edecek. Sonra da düğününde bana çirkin bir elbise giydireceksin ve ben de bunu telafi etmek için seksi bekâr sağdıçlardan birini becereceğim."

"Everly'ye birinin âşık olması ile çirkin bir elbise arasındaki bağlantıyı göremiyorum," dedi Hazel. "Nedime elbiselerinin hepsi sevimsiz değil. Everly'nin iyi bir zevki var, seçeceği elbiseler-"

Nora gülümseyerek, "Ciddi değildim, Hazel," dedi. "Sadece şaka yapıyordum."

Hazel'ın şaşkın ifadesi yumuşadı. "Ah, anlıyorum. Bu durumda umarım doğru erkeği bulursun. Sonra da ilişkiniz nedime elbiseleriyle ve diğer şeylerle sonuçlanır."

"Teşekkürler," dedim. "Sanırım flörte verdiğin molada sana eşlik etsem iyi olur. Belki erkeklerden biraz uzaklaşmak lanetimi bozar."

"Seninle aynı fikirde olmak bana acı veriyor," dedi Nora. "Ama belki de haklısındır. Eşcinsel olup olmadığını hiç düşündün mü? Bir kadını deneyelim mi?"

"Bunu daha önce kız kardeşime sordum." Kız kardeşim Annie, Miranda adında bir kadınla mutlu bir evliliğe sahipti. "Nasıl hissettiğini anlatmıştı ve bunların hiçbiriyle kendimi özdeşleştirememiştim. Eşcinsel değilim. Erkeklerden hoşlanıyorum ve sadece korkunç olanlarla flört etmeyi tercih ediyorum."

Nora tekrar elimi sıktı. "Dürüst olmak gerekirse Everly, şaşkınım. Kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en tatlı insansın. Zekisin, güzelsin ve başarılısın. Sana söylüyorum, o adam dışarıda

bir yerlerde. Bir gün, hayatının geri kalanını senin gün ışığını tadını çıkararak geçirmek isteyen bir adamla tanışacaksın.

Gülümsedim ve ben de onun elini sıktım. "Teşekkürler."

"Nora'ya katılıyorum," dedi Hazel.

"Sizi seviyorum, çocuklar."

"Kadeh kaldırmak istiyorum." Nora kadehini havaya kaldırdı. Hazel ve ben de ona eşlik ettik. "Everly'ye. Bu bekârlık dönemi onun dilediği kadar uzun ya da kısa olsun, hayatındaki bir sonraki erkek onun ayaklarını yerden kesecek kişi olsun ve o adamın kudretli bir siki olsun."

"İşte buna içilir." Bardağımı onlarınkiyle tokuşturmak için kaldırdım ve hepimiz birer yudum aldık.

Ayaklarını yerden kesecek kişi... Bunun yakın bir zamanda olacağını sanmıyordum. Fakat ben tam zamanlı bir iyimserden başka bir şey değildim ve bir kızın hayal kurmasının önüne geçemezdiniz.

3

SHEPHERD

Asistanım, ofisime girerken kapıyı çalmadı ama bundan paçayı sıyırabilecek tek kişi oydu. Muhtemelen bunun sebebi bir telefon görüşmesindeyken veya özel bir toplantıdayken beni hiç bölmemesiydi. Paltomu askıdan alıp koluna asarken, "Çıkmalısınız," dedi. "Aksi takdirde rezervasyonunuzu kaçıracaksınız."

Saate baktım. Gerçekten de çıkmam gerekiyordu. Gecikmek, tahammül edemediğim bir şeydi. Bu konuda başkalarına müsamaha göstermediğim gibi kendime de göstermezdim. Ancak dikkatim dağılmıştı, kendimi okuduğum teklife kaptırmıştım.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp evrak çantama yerleştirdikten sonra ayağa kalktım. Aklım şimdiden önümdeki nahoş akşam yemeğindeydi. Bu işin çok kötü gitme ihtimali vardı. Svetlana'dan halka açık bir yerde ayrılmak riskliydi. Görüşmeye başlayalı uzun zaman olmamıştı ama dramatik olma yeteneği vardı. Onu bir restorana götürmekle doğru kararı vermiş olmayı umuyordum.

Paltomu bana uzattığı sırada, "Tulio'daki rezervasyonunuzu onayladım," dedi. "Size menüyü göndermemi ister misiniz?"

"Hayır." Paltomu üstüme geçirip telefonumu cebime koydum. Henüz teklifi gözden geçirmeyi bitirmiş değildim. Yarın toplantılarla meşgul olacaktım, o yüzden bu gece üzerinden

geçmem gerekecekti. Bu yemeği ne kadar erken bitirirsem o kadar iyiydi. Belki yemek için bile kalmazdım. İçeri girer ve işimi halledip oradan ayrılırdım.

Paltomun yakasını düzeltip masanın üzerindeki evrak çantamı aldım.

Ben kapıdan çıkıp otoparka yürürken, "İyi geceler, Bay Calloway," dedi.

Svetlana olayı dikkatimi dağıtmıştı. Muhtemelen onunla yüz yüze görüşmeden de başımdan savabilirdim fakat bana verdiği izlenim, sorun çıkarmaya yatkın olduğu yönündeydi. Boktan bir ayrılıktan daha kötü bir şey varsa o da basına yansıyan boktan bir ayrılıktı. Ne kadar gizli saklı yaşadığımı, özel hayatımı ne kadar koruduğumu biliyordu. Eğer onu kızdırırsam bunu elinden geldiğince herkese açıklayacağından emindim. Elimdeki en iyi koz onu parayla yatıştırmaktı.

Doğrudan rüşvet vermeyecektim. Ona bir fahişe gibi davranarak hakaret etmezdim. Ancak Svetlana gibi bir kadını tatmin etme potansiyeline sahip para birimini biliyordum. Ne de olsa benimle bu yüzden çıkmaya başlamıştı.

Bunu en başında anlamalıydım ama kadının oyunculuk yeteneği Oscar'ı hak ediyordu. Bir bağış toplama etkinliğinde bana yaklaşmış, gülümsemesiyle beni etkisi altına almıştı. Ona baktığınızda, ilgi çekici kısmının vücudu olduğunu düşünürdünüz çünkü dürüst olmak gerekirse vücudu akıl almazdı. Öte yandan, asıl ilgi çekici kısmı gülümsemesiydi. Bana geniş ve parlak bir şekilde gülümsediğinde, onu benimle birlikte eve götüreceğimi biliyordum.

Görünüşe göre otuz altı yaşında olmama rağmen gerçekçi değerlendirme konusunda hâlâ boktandım. Çünkü gülümsemesi saç rengi kadar sahteydi.

İnanılmaz derecede seksi dış görünüşünün altında, Svetlana bir kâbustu. Sahiplenmeyi seven, talepkâr ve mızmız bir tipti. Milyarder, olgun bir sevgili istiyordu, bu yüzden de gözünü bana dikmişti. Ancak bu benim oynamakla hiç ilgilenmediğim bir roldü.

Tıpkı Brielle gibi... Ve Sasha... Ve ondan bir önceki Marissa...

Belli ki bende bir problem vardı.

Lanetlenmiş olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Aptal değildim. Benim gibi bir erkeğin belirli bir kadın tipini çekmesinin normal olduğunu biliyordum. Gençlik günlerimde, kapımda kuyruk olan bir dizi muhteşem kadından bıkacağım asla aklıma gelmezdi. Yine de bütün kadınlar birbirinin aynısıydı. Güzel bir yüz ve seksi bir vücuda belli bir yere kadar tahammül edebilirdim. Ciddi bir şey aramıyordum. Uzun vadeli bir şey bir yana, hayatımda sıradan bir ilişkiye bile zar zor yerim vardı. Ancak yavru kedi kılığına girmiş engerek olmayan bir kadınla vakit geçirmek hoş bir değişiklik olurdu.

Siyah Mercedes'im asansörün yanına park edilmişti. İçimde beliren teslimiyet duygusuyla içeri girdim. Onu incitmeden ondan ayrılacaktım ve bunun zararı en aza indirmesini umuyordum. Eğer peşimden gelirse de bunun üstesinden gelmeyi başarırdım. Herhangi bir iş anlaşmasında olduğu gibi her zaman geçici çözümler vardı. Zorluklar ve öngörülemeyen sorunlarla başa çıkma yolları bulunuyordu.

Tulio, lüks bir İtalyan restoranıydı. Küçüktü. Güzel bir atmosferi vardı. Yemekleri iyiydi. Svetlana henüz gelmediğinden beklemek için ön kapıya yakın bir yer seçtim.

Birkaç dakika sonra geldiğini anlamak için telefonumdan kafamı kaldırmama gerek yoktu. Gittiği her yerde yarattığı karmaşayla geldiğini haber verirdi.

Svetlana kelimenin tam anlamıyla güzeldi -en azından fiziksel olarak- ve insanlar onun varlığını hemen fark ederdi. Neredeyse her bir parçası en iyisiyle kutsanmıştı ve geri kalanları da satın alınmıştı. Yüzü kusursuz bir şekilde simetrik, gözleri büyük, burnu biçimli, dudakları dolgun, kıvrımları göz alıcıydı. Bulgar aksanını kaybetmemişti ve bu ona hoş, egzotik bir hava katıyordu.

Bana gülümsedi ama karşılık vermedim. Masaya geçmeye hazır olduğumuzu haber vermek için görevliye başımla işaret verdim ve kadını arka tarafa yakın bir masaya kadar takip ettik. Ben sandalyesini çekerken Svetlana duraksadı fakat onu ne öptüm ne de ona dokundum.

Koltuğuna otururken altdudağını sarkıttı. "Bu gece ayrı bir soğuksun."

Soru sormuş değildi, bu yüzden cevap verme gereği duymadım. Yalnızca ceketimi çıkarıp karşısına oturdum.

Menüye bakarken, "Ne sipariş edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Buradaki her şey karbonhidrattan oluşuyor."

"Hımm." Restoran seçimimle ilgili yaptığı üstü kapalı şikâyeti duymazlıktan geldim.

Garson içki isteyip istemediğimizi sormak için geri geldi.

"Bir şişe şarap alalım mı?" diye sordu Svetlana.

"Ben istemiyorum."

Kaşlarını çatarak içki menüsünü masadan çekip aldı. "O zaman pomegranate martini*."

Garson, "İçkinizi hemen getiriyorum," dedi. "Siparişinizi de o zaman alabilirim."

Bir şey sipariş etmemeye karar vermiştim. Yapacak çok fazla işim vardı.

* Narlı bir tür martini kokteyli.

"Svetlana, Hawaii'de her şey dahil bir tesiste iki kişilik ve on günlük bir tatil rezervasyonu yaptırdım." Ceketime uzanarak, ihtiyaç duyacağı bilgilerin bulunduğu bir zarf çıkardım. "Her şeyin icabına bakılmış olacak. Uçuşlar, yemekler, içkiler, hatta eğlence bile."

Gözleri genişledi. "Ah, Shepherd, gerçekten mi?"

"Evet ama sana katılmayacağım." Zarfı önüne koydum. "İstediğin kişiyi davet etmekte özgürsün. Ayrıntılarla ilgilenmesi için asistanımla iletişime geçebilirsin. Son birkaç aydır yaşadığımız birliktelikten zevk aldım fakat bundan böyle görüşmeyeceğiz."

Bana bakarken ağzı açık kaldı. "Beni bırakıyor musun?"

Bırakmak. Özellikle bu kalıbı seçmesinin sebebi, İngilizce'nin ikinci dili olması değildi. Gelişigüzel bir kaçamağı değil de bir evliliği bitiriyormuşum gibi davranıyordu.

"Bu şeyin sonuna geldik," dedim.

"Peki bu ne?" Zarfı işaret etmişti. "Bu zamana kadar beni hiçbir yere götürmedin ve şimdi de beni tek başıma tatile göndererek başından savıyorsun, öyle mi?"

"Kimi istersen götürebileceğini söyledim."

"Beni satın alabileceğin bir şey değilim, Shepherd."

Tek kaşımı kaldırdım. Eğer yalanın ne olduğunu az da olsa biliyorsam, bu sikik bir yalandı. "Elbette. Ben sadece bunun dikkatini dağıtmak için bir değişiklik olacağını düşünmüştüm." Zarfı masanın üzerinden aldım. "Sana hakaret ettiğimi düşündüğüne göre, belli ki yanlış karar vermişim. Özür dilerim."

Zarfı geri isteyeceğini bilerek, cebime geri tıkıyormuş gibi yaptım.

"Şey..." Duraksayarak gözlerini devirdi. "Çoktan rezerve edildiyse ben de kullanabilirim."

Tam garson martinisiyle geri döndüğünde zarfı önüne koydum. Garsona baktım. "Hanımefendinin yemeği benden. İstediğini sipariş edebilir."

"Elbette, Bay Calloway," dedi garson.

Ayağa kalkıp ceketimi aldım ve "İyi geceler," dedim. Ardından Svetlana'nın ya da garsonun cevap vermesini beklemeden, arkamı dönüp oradan ayrıldım.

Beklediğimden çok daha iyi gitmişti. Svetlana birkaç gün içinde Hawaii'ye gitmiş olacaktı. Döndüğünde, yeni birini bulacağından hiç şüphem yoktu. Onun gibi bir kadın uzun süre yalnız kalmazdı. Ancak ben kalırdım. Hayatımda bir kadına sahip olmak hiçbir zaman karmaşadan başka bir şey olmamıştı. Dikkat dağıtıcıydı.

Bir hayal kırıklığıydı.

Svetlana'ya dair düşüncelerimi -ve flört etme konusundaki genel memnuniyetsizliğimi- bir kenara iterek arabama yürüdüm. Bu gece yapacak işlerim vardı.

4

EVERLY

Kız kardeşim ve eşinin akşam yemeği için seçtikleri küçük bistro, oldukça şirindi. Çarpıcı dekoru ve harika menüsüyle rengârenk bir mekândı. Onları bulduğumda birbirlerine yakın bir şekilde çoktan bir masaya oturmuş ve bir şeye gülüyorlardı.

Annie, benden üç yaş küçüktü ama her zaman benim sahip olamadığım şekillerde hayatını düzene sokmayı başarmıştı. Hedefine fazlasıyla odaklı ve azimli biriydi. Hem liseyi hem de üniversiteyi erken bitirmişti. CPA* sınavını büyük bir başarıyla geçmişti. Zekiydi, başarılıydı, güzeldi. Ayrıca gelmiş geçmiş en havalı kadın olan Miranda'yla evliydi. İkinci evlerini birlikte yeniden dizayn ediyorlardı çünkü ikisi de aşırı başarılıydı.

Kıskandığımdan değildi. Kıskançlık çok olumsuz bir kavramdı. Fakat küçük kız kardeşimin yanında kendimi daha alt seviyede hissetme eğilimindeydim. Hâlâ kiraladığım bir apartman dairesinde yaşıyordum. İşim harikaydı ama *yönetici asistanı* kulağa *CPA* kadar etkileyici gelmiyordu. Seattle'ın en önde gelen iş adamlarından birinin asistanı olsam bile...

"Selam, abla." Annie ayağa kalkarak bana sarıldı. Küt kesilmiş, benimkinden biraz daha koyu sarı olan parlak saçları

* Yaygın olarak ABD'de yapılan bir muhasebecilik sınavı.

dışında birbirimize çok benziyorduk. Her zamanki gibi bluz ve pantolonla çok şık görünüyordu.

Miranda da sarılmak için ayağa kalktı. Daima gözlük takardı ve bunlar her seferinde içinde dört renkten daha azını bulundurmazdı. Cıvıl cıvıl, sanatsal bir kadındı. Dalgalı saçları ve eklektik* tarzıyla öne çıkıyordu. O ve kız kardeşim çok farklı görünseler de birlikte oldukça harikaydılar.

"Selam, ikinize de." Hep birlikte sandalyelerimize yerleştik. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye cevapladı Annie. "Sen nasılsın? Seni görmeyeli asırlar olmuş gibi hissediyorum."

"Evet, sanırım öyle oldu," dedim. "İyiyim. Tabii ki işe gömülmüş durumdayım."

"Hep öyle değil miydi zaten? Peki ya özel hayatın? Bize bahsetmen gereken özel biri var mı?"

Başımı iki yana salladım. Annie harikaydı ama hiçbir zaman sırlarımı açtığım kişi olmamıştı. Ona flörtle ilgili son maceralarımı gerçekten anlatmak istemiyordum. "Hayır, görüştüğüm birisi yok."

"Neden yok? Everly, dürüst olmak gerekirse hâlâ bekâr olduğuna inanamıyorum."

Miranda onu dürttü. "Annie."

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece ne kadar harika biri olduğunu bildiğim için öyle söylüyorum, hepsi bu."

"Teşekkürler ve sorun değil. Bir süreliğine randevulara ara veriyorum."

"Bu harika." Konuşan Miranda'ydı. "Kendine odaklanmanın akıllıca olduğunu düşünüyorum. Bunu birkaç yıl önce ben de yaptım, hayatım boyunca verdiğim en iyi karardı."

* Eklektik tarz, ismi giyim ve dekorasyon ile anılan zıt parçaların beraber kullanıldığı karma tarz yapısı olarak bilinir.

"Sen randevuya çıkmaya neredeyse hiç ara veremedin ki," Annie karşılık verdi. "Bu kararı aldıktan sonra birkaç hafta içinde benimle tanışmıştın. Öyle değil mi?"

Miranda, "Aynen öyle," diye onayladı. "Doğru insanın ancak onu aramayı bıraktığınızda hayatınıza girdiğine şiddetle inananlardanım."

"Hımm," dedi Annie. "Doğruluk payı olabilir."

"Evet, belki de." Devam etmeden önce bekledim. "Her açıdan iyi bir noktadayım. İşim iyi ve bekâr olmak, o kadar da kötü değil."

"Elbette değil," dedi Annie.

"Peki ya siz çocuklar?" diye sordum. "Sizde ne var ne yok?"

"Şey." Annie, Miranda'ya baktı. "Aslında haberlerimiz var."

"Evet?" diye sordum. "Tanrım, lütfen bana eyalet dışına taşındığınızı falan söyleme."

Annie, "Hayır, taşınmıyoruz," dedi. "Aslında bebek sahibi olmaya karar verdik."

Midemde kök salmaya çalışan iğrenç, küçük kıskançlık alevini bastırmaya çalışarak, "Ah," dedim. Ondan daha büyük ve bekârsam ne olmuş yani? Peki ya Annie'nin mutlu bir evliliği varsa ve ona bir torun vererek annemizin hayallerini gerçekleştirmek üzereyse? Bunun bir önemi yoktu, Annie'nin neşesini mahvetmeyecektim. "Bu mükemmel bir haber. İkiniz adına da çok mutluyum."

"Teşekkürler. Her zaman bir çocuğumuz olsun istiyorduk. Şu an doğru zamanmış gibi geliyor."

Miranda onun elini tutup sıktı. "Kesinlikle. Bu, büyük bir karar ama buna hazırız."

"Siz ikiniz dünyanın en iyi ebeveynleri olacaksınız," dedim. "Nasıl çocuk sahibi olacaksınız peki? Evlat mı edineceksiniz?"

"Şey, birden fazla çocuk istediğimize karar verirsek evlat edineceğiz," dedi Miranda. "Ama Annie hamilelik deneyimini yaşamayı çok istiyor."

Annie başıyla onayladı. "İstiyorum. Muhtemelen vücudumda çatlaklar oluşturacağını ve göğüslerimi mahvedeceğini biliyorum ama umurumda değil. Yine de yapmak istiyorum."

"Göğüslerini mahvetmeyecek," diye karşı çıktı Miranda. "Ve çatlakların olsa bile vücudunu seveceğim."

Annie ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

"Bence bu harika," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Annie bana baktı.

"Evet. Neden, sizin için mutlu olmayacağımı mı düşündünüz?"

"Öyle değil, mutlu olacağını biliyorduk." dedi Annie. "Her zaman mutlu olmaz mısın zaten?"

Omuz silktim. "Kelimenin tam anlamıyla her zaman değil. Ama bu durumdan tabii ki mutluyum. Teyze oluyorum. Bunda sevinmeyecek ne var?"

Annie derin bir nefes aldı ve Miranda'yla aralarında başka bir bakışma geçti. "Senin destekleyici olacağını umut ediyorduk."

Gözlerimi kısarak başımı eğdim. "Elbette öyleyim."

"Güzel. Çünkü yardımına ihtiyacımız var."

"Bu duruma nasıl bir yardımımın dokunacağından emin değilim. Yumurtalıklarım ve rahmim var ama zaten bunlardan sizde çifter var. Bence bu bebek olayını gerçekleştirmek için diğer parçalara sahip birine ihtiyacınız var."

"İşte bizim de bu yüzden senin yardımına ihtiyacımız var," dedi Annie. "Sperm için donör kullanmak istiyoruz."

"Pekâlâ." Hâlâ ne söylemek istediğinden tam olarak emin değildim. "Benim yardımıma ne konuda ihtiyacınız var? Bunun için sperm bankasına falan gitmeniz gerekmez mi?"

"Şey, gidebilirdik," dedi Annie. "Ama bizim aklımızda bir donör var. Bu yüzden bunun gizli bir aktarım olması gerekiyor. Bir avukatla görüştük, tamamı hazırlanmış ve kullanıma hazır bir sözleşmemiz var."

"Aklınızda kim var?" diye sordum. "Ve bunun benimle ne ilgisi var?"

Annie bir nefes daha aldı. "Shepherd Calloway."

Şaşkınlığımı saklama gereği duymadan, "Ne?" dedim. "Siz neyden bahsediyorsunuz?"

"Everly, adam mükemmel." Annie konuşmaya devam ediyordu. "Aradığımız bütün özellikler onda var. Boy, endam, güzel bir ten rengi, zekâ... Farkındayım, özel yapım bir bebek yapmaya çalışıyormuşuz gibi görünüyor ama sperm donörü kullandığın zaman işler böyle yürüyor."

"Elbette aradığınız bütün özellikler onda var... *ruh* dışında," dedim. "Bir robot doğurma riskine gireceğinin farkındasın, değil mi? Onun bir *cyborg** olduğu konusunda şüphelerim devam ediyor."

"Hadi ama," dedi Annie. "Yıllardır onun için çalışıyorsun, o kadar da kötü olamaz."

"Adamın duyguları yok. Eğer bebeğinizin bir taş parçası kadar duyguya sahip olmasını istiyorsanız o zaman evet, harika bir seçim olacaktır."

"Biz araştırmamızı yaptık," dedi Miranda. "Çocuğumuzda olmasını ve olmamasını istediğimiz tüm özelliklerin çok kapsamlı bir listesini çıkardık. Shepherd Calloway bu listeye tamamen uyum sağlıyor."

Annie kaşlarını kaldırdı ve iri, yuvarlak gözleriyle bana baktı. Omuzlarını silkmeden önce dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirmişti. Aman Tanrım, bunu istiyordu.

* Yarı insan yarı robot.

"Olmaz."

"Everly," dedi Annie. "Sana henüz bir şey sormadık."

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum ve cevap hayır. Patronumdan spermini size bağışlamasını istemeyeceğim. Bunu yapmamın hiçbir yolu yok."

"Hadi ama Evie," dedi Annie. *Lanet olsun. Çocukken de bana böyle seslenirdi.* "Eğer yakın çevresinden değilsen adamla iletişim kurmak imkânsız. Hayatının etrafına bir Orta Çağ kalesinin modern eşdeğerini inşa etmiş. Ve onun belli bir... mizacı olduğunun farkındayız. Bu yüzden bizim için ona yağ çekmene ihtiyacımız var."

"Aynen öyle," dedi Miranda. "Tohumları ekmeye başlayabilir -kelime oyunu yapıyorum- ve yavaş yavaş ona sormaya çalışabilirsin."

"Peki bunu nasıl yapmamı bekliyorsunuz?" diye sordum. "Oturup onunla sohbet edebildiğimi düşünüyorsanız işim hakkında yanlış fikirlere sahipsiniz demektir. Adam benimle *iletişim kurmuyor.*"

"Sen onun asistanısın," dedi Annie. "Elbette seninle iletişim kuruyor."

"Hayır, *benimle* konuşuyor," dedim. "İkisinin arasında fark var."

"Tüm dünyada ona erişimi olan sayılı insanlardan birisin." Annie konuşmaya devam etti. "Bütün hayatı o kadar iyi korunuyor ki onun hakkında bilgi almak bile yeterince zordu. Sen onu her gün görüyorsun. Onun ofisindesin, onunla baş başasınız."

Haklı olduğunu biliyordum ve hoşuma giden bir detay da vardı. Ona erişimi olan tek kişi bendim. Bunun beni cezbetmesine izin vermemeliydim ama karşı koyamıyordum. "Evet."

"Sadece ne yapabileceğine bir bak. Mucize beklemiyoruz. Bu tür bir anlaşmayla ilgilenmezse de sorun değil. Onun üzerinde

herhangi bir baskı kurmak istemeyiz. Sadece bir şans istiyoruz. Sen, benim tatlı ablam, o şanssın. Görmüyor musun? Sen anahtarsın. Bunun işe yaramasının tek yolu sensin."

"Aman Tanrım, bana yağ çekiyorsun," dedim.

"İşe yarıyor mu?"

İnledim, omuzlarım çökmüştü. "Bilmiyorum. Belki birazcık. Bu konuda düşüneceğim. Yine de herhangi bir söz vermiyorum."

Annie ellerimi tuttu. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim. Bu, bizim için dünyalara bedel."

"Fazla heyecanlanma," dedim. "Yapacağımı söylemedim. *Düşüneceğimi* söyledim."

"Tek istediğimiz bu. Sadece bir düşün."

Huysuz hissederek menüyü elime aldım ve seçeneklerime baktım. Bay Calloway'den sperm donörü olmasını istemek mi? İnsan nasıl böyle bir sohbet başlatabilirdi ki? Özellikle de gerçek anlamda konuşmadığı birisiyle.

Günaydın, Bay Calloway. Saat dokuzda avukatınızla bir toplantınız var. Bu arada, kız kardeşim ve karısının doğru genetik özelliklere sahip bir bebeği olması için onlara sperm bağışlamayı düşünür müydünüz?

Biri beni öldürebilir miydi? Bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Öte yandan, kız kardeşim çok mutlu görünüyordu. Onu seviyordum, insanları mutlu etmeyi de seviyordum. Bunu yapmanın büyük bir utanca sebep olmayacak bir yolu var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Bir anlığına, zamanımı aradıkları genetik özelliklere sahip, alternatif bir donör bulmaya çalışarak geçirmenin daha iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Çünkü patronumdan bebek için bir parça bağışlamasını isteme düşüncesi, bende masanın altına doğru sürünüp orada ölme isteği uyandırıyordu.

5

SHEPHERD

Smokinimin kollarını düzeltirken Four Seasons Oteli'nin barına doğru yürüyordum. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor, yakınlardaki bir avuç insan sohbet ediyordu. Bu geceki etkinlik, balo salonundaydı ama ben henüz ortalıkta görünmeye hazır değildim. Burada yalnızdım -ilk kez yanımda bir kadın yoktu- ve bu yüzden acele etmek istemiyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse burada olmayı hiç istemiyordum. Bu etkinliklere bayılmıyordum. Hayır kurumuna bağış yapmak iyiydi ama bunu asistanımla bir çek göndererek de yapabilirdim. Bütün bu etkinlikler sosyal ağ oluşturabilmek içindi. İnsanlarla ilişki kurmak ve gösteriş yapmak için.

Gösterişe ihtiyacım yoktu fakat yine de buradaydım. Seattle Hayırseverler Topluluğu, babama bir ödül veriyordu ve babam da o ödül alırken yanında olmam için beni buraya getirmişti. Her nasılsa erkek kardeşim Ethan, buraya gelmekten kurtulmayı başarmıştı. Bu da benim buradan hiçbir şekilde ayrılamayacağım anlamına geliyordu.

Bara oturduğumda, barmenle göz göze gelerek bir Manhattan* istedim.

Yalnız olmaktan şikâyetçi değildim. Yanımda mızmız bir kadın yoktu. Geç gelebilirdim -ki öyle de yapmıştım- ve

* Viski, tatlı vermut, bitter ve portakal ya da kiraz ile yapılan alkollü bir kokteyl.

planladığım gibi erkenden ayrılabilirdim. Ayrıca randevuya çıktığım kadının bitmek bilmeyen gevezeliklerini de dinlemek zorunda kalmayacaktım.

Bu bekârlık dönemini elimden geldiğince uzun tutmayı planlıyordum. Çok uzun bir süre boyunca hayatımda kadın olmayacaktı. Belki de sonunda ağabeyimin beni sürekli sıkboğaz ettiği o tatile çıkardım. Yalnız başıma, hiç kimsenin beni tanımadığı bir yere giderdim. Vaktimi nasıl istiyorsam öyle değerlendirirdim. Kendime karşı tek yükümlülüğüm buydu. Bu fikir o kadar cezbediciydi ki neredeyse kendimi bunu yapmaya ikna etmiştim.

Ancak muhtemelen yapmayacaktım. Ofisten uzakta geçirdiğim zaman, benim için hiç de rahatlatıcı değildi. Her zaman çok fazla şey oluyordu ve şirketimi yönetmesi için güvendiğim kimse yoktu.

Dürüst olmak gerekirse çoğu kişiye güvenmiyordum. Hiçbir konuda.

Başkalarına güvenmek insanın başını belaya sokardı. İnsanların her zaman art niyetleri olurdu. Param ve nüfuzum onların gözünde beni bir hedef haline getirmişti. Yalnız başıma olmak kaderimmiş gibi hissetmek, bazen zor geliyordu. Öte yandan herhangi bir alternatif de göremiyordum.

Bunu bana annem öğretmişti. Bu bilgiyi sayamayacağım kadar çok kez tekrarlayarak kafama kazımıştı. Sonrasında gizli bir ilişki yaşayıp, babamı terk ederek de bunu kanıtlamıştı. Babam ona güvenmişti ve bunun onu nereye getirdiğini görebilmiştim. Annemin kendi malvarlığı vardı ama evliliklerini sona erdiren şey, *onun* sadakatsizliği olmasına rağmen babamdan alabildiği her şeyi almıştı. Annem bir avukatın taşınması gereken tüm özellikleri taşıyordu. Babamın ona duyduğu güven, neredeyse çöküşüne sebep olmuştu.

Çok kolay güvenen biri olmasına rağmen babam hayatta kalmayı başarmıştı. Son derece zeki ve inatçıydı. Dönüşü muhteşem olmuştu.

"Merhaba."

Hafif aksanlı, o boğucu ses sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu. Svetlana'nın burada ne işi vardı? Onu bir yerlere tatile göndermemiş miydim?

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"İçki alıyorum."

Bara yaslandı, parmaklarının arasında yakmamı beklediği bir sigara tutan, kırklı yıllardan fırlamış bir yıldız adayı gibi görünüyordu. "Maui çok güzeldi. Bana katılmamış olman çok kötü oldu."

Sanırım onu son görüşümün üzerinden birkaç hafta geçmişti. "Tatilinden keyif almana sevindim."

"Çok cömertsin. Sana gerektiği gibi teşekkür edemedim."

"Teşekküre gerek yok. Amaç keyif almandı."

Barmen geldiğinde bir kozmopolitan* sipariş etti. Bana bir bakış atsa da ödemeyi teklif etmedim.

Neden buradaydı? Onunla aramızdakini bitirdikten kısa bir süre sonra bana iki mesaj bırakmıştı fakat aramalarına cevap vermemiştim. Hawaii'de paramı harcamaktan mutlu olmuşa benziyordu. Kesinlikle bronzlaşmıştı.

Ona ilişkimizi bitirdiğimi açıkça belirtmiştim, daha ne istiyordu?

"Bu gece tek başına mısın?" diye sordu.

"Hayır, flörtüm gecikecek."

* Votka, kızılcık suyu, limon suyu ve portakal likörü ile yapılan alkollü bir kokteyl.

Belli olduğu üzere bir flörtüm yoktu ama olduğunu düşünmesini istiyordum. Kısa birlikteliğimizin sona erdiği gerçeğinin altını çiziyordum. Yoluma devam etmiştim.

Barmen kokteylini getirdiğinde kadehi parmak uçlarıyla tuttu. "Anlıyorum. Pekâlâ, iyi akşamlar Shepherd."

"Sana da."

O uzaklaşırken ben de içkimden bir yudum daha aldım. Svetlana muhtemelen barı kollamak için buradaydı. Ya "yanlışlıkla" benimle karşılaşmak ya da sadece oynadığı rolüne kanacak başka bir zengin herifle tanışmak için. Böyle bir gecede burası, amacını gerçekleştirmek için idealdi.

İçkimi bitirip onu aklımdan çıkardım.

Balo salonu kalabalıktı, havada hafif bir uğultu asılıydı. Smokinli adamların ve şık elbiseli kadınların bazıları ortalıkta dolaşıyor bazıları da küçük gruplar halinde duruyordu. Diğerleri ise beyaz örtüler serilmiş masalarda oturuyordu. Garsonlar, ordövr tepsileri ve şampanya kadehleriyle mağara kadar büyük salondan geçiyorlardı.

Biraz ileride babamı fark ettim. Siyah bir smokin giymiş ve gümüş rengi bir papyon takmıştı, kırlaşan saçları da düzgünce kesilmişti. Babam bir köpekbalığına benziyor olsa da ısırığı bir köpek yavrusu kadardı.

Babam kollarını iki yana açarak bana doğru yürürken, "İşte buradasın," dedi.

Sırtına vurarak sarılışına katlanmaya çalıştım. "Selam, baba."

"Ağabeyinin burada olmaması üzücü," dedi. "Ama geldiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Bir konuşma hazırladın mı?"

Önemi yokmuş gibi elini salladı. "Ah, söyleyecek uygun bir şeyler düşüneceğim. Bir tane yazmıştım ama... şey, son zamanlarda olaylara karşı farklı bir bakış açısı geliştirdim."

"İyi görünüyorsun. Bronzlaşmışsın. Tatile mi gittin?"

"Gittim." Yüzü düştü ve bir anlığına ciddileşti. Boğazını temizledikten sonra gülümsemesi geri geldi. "Uzaklaşmam ve kafamı boşaltmam gerekiyordu. Daha sonra bunun hakkında konuşuruz. Şu anda, tanışmanı istediğim birisi var."

Gözlerindeki ışıltı her şeyi anlatıyordu. Babamın yeni bir kız arkadaşı vardı. Ya da kaçamağı. Söylemesi güçtü. Ne yazık ki doğru kadını seçme konusunda benden daha iyi değildi, annem de bunun en iyi örneğiydi. Ben daha ergenken boşandıklarından beri birkaç farklı kadınla birlikte olmuştu. Tercih ettiği yaş aralığı ve etnik köken sürekli değişiklik gösteriyordu. Hakkını vermek zorundaydım, en azından farklı deneyimlere açıktı.

Sorununun ne olduğunu tam olarak biliyordum. O fazla iyiydi. Zengin işadamları soğuk ve duygusuz olmakla ünlüydü. *İş insanı gibi* terimi bir nedenden dolayı türetilmişti. Ama babam lanet olası bir oyuncak ayıdan farksızdı. Muhteşem bir iş insanıydı fakat insanların hep en iyi taraflarını görürdü, özellikle de güzel kadınların. Bu, onu kolay bir hedef haline getiriyordu.

"Bu harika, baba."

"Peki ya sende durumlar ne?" diye sordu. "Flörtün nerede? Bu seferkiyle tanışmayı umuyordum."

Ona yanımda birini getirmediğimi söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Koca bir el boğazımı sıkıyor, konuşmamı imkânsız hale getiriyor gibi hissediyordum.

Svetlana, neredeyse lanet göbek deliğine kadar uzanan bir yırtmacı olan uzun altın sarısı elbisesiyle yanımıza yaklaştı. Onu barda gördüğümde elbisesine dikkat etmemiştim bile ama şimdi kıyafetinin her bir santimini en iyi şekilde değerlendirerek ağır adımlarla bize doğru gelmişti. Gür saçları dalgalar halinde çıplak omuzlarına dökülmüştü ve parıldayan altın rengi topukluları onu neredeyse benim kadar uzun gösteriyordu.

Ancak dilimin tutulmasına sebep olan ne elbisesi, ne yırtmacından görünen bacakları, ne de gözlerindeki şeytani kurnazlıktı. Soluduğum havayı kesen şey, babamın kolunu onun beline dolaması ve onu kendisine doğru çekmesiydi.

"Shepherd, bu Svetlana Genov." Babam gamzelerinin görünmesine sebep olan geniş bir gülümsemeyle bana baktı.

Aman Tanrım, bu kadın benimle taşak geçiyor olmalıydı.

Svetlana utanıyormuş gibi başını hafifçe eğerek gülümsedi ve bana elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Shepherd. Baban bana senin hakkında o kadar çok şey anlattı ki seni çoktan tanıyormuş gibi hissediyorum."

Siktir. Babam daha önce onunla çıktığımdan habersizdi. Onu ailemle tanıştıracak değildim. Muhtemelen yanlarında adını bile anmamıştım.

Bu kadın babamla nasıl tanışmıştı? Ve birbirimizi tanımıyormuşuz gibi mi davranacaktı? Ne sikime bu oyuna katılacağımı düşünüyordu ki?

Ancak babamın yüzüne bir kez bakınca, onu ele veremeyeceğimi anlamıştım. Burada, bu kadar insanın gözü önünde, onun gecesi olması gereken zamanda bunu yapamazdım. Babamın göğsünde taşıdığı o yumuşak kalp paramparça olacaktı. Bu akşamı atlattıktan sonra onunla özel olarak konuşmam gerekiyordu.

Elimden geldiğince kısa bir tokalaşma için Svetlana'nın elini tuttum. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Hawaii," diye cevapladı babam. "Aynı tesiste kalıyorduk. Bana bir içki ısmarlamayı teklif etti ve sonra ikimiz de her şey dahil tatil paketinde olduğumuz için çok güldük."

"Gerçekten mi?" diye sordum. *Sikeyim böyle işi.* "Baba, yakın zamanda Hawaii'ye gittiğinden hiç haberim yoktu."

"Dediğim gibi bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım vardı." Svetlana'yı kendine biraz daha çekti. "Açıkçası iyi harcanmış bir zamandı."

Svetlana kirpiklerini kırpıştırarak babamın koluna sokuldu.

Midemden boğazıma doğru yükselen acı tadı alınca yutkundum. "Bu harika, baba."

"Peki söyle bakalım oğlum, senin flörtün nerede? Onunla tanışmayı çok isterim."

Svetlana'nın dudakları, hain bir sırıtışla beyaz dişlerini gözler önüne serdi. "Evet, Shepherd, o nerede? Onunla da tanışmayı çok isterim."

Gözlerimi kıstım. Sikerler, bu oyunu oynamak mı istiyordu? Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu diri diri gömecektim.

"Sadece biraz gecikecek." Telefonumu çıkardım. "Aslında yolda olup olmadığını öğrenmek için onu arasam iyi olur."

"İyi," dedi babam. "Geldiğinde bizi bul."

"Bulacağım." Dönüp uzaklaşmadan önce Svetlana'ya buz gibi bir gülümseme gönderdim.

Görüş alanlarından çıkana dek adımlarımı yavaş tuttum. Sonra da kıçımı bir merdiven boşluğuna sokarak telefon rehberimdeki kişiler arasında gezinmeye başladım. Şimdi lanet olası bir flörte ihtiyacım vardı. Kimin bir an önce buraya gelmesini sağlayabilirdim ki?

İş bağlantılarımı -çoğu onlardı- görmezden gelerek isimler arasında gezindim. Eski sevgililerimin hiçbiriyle tam olarak dostane ilişkiler içinde değildim. Çıktığım kadınlar, kısa süreli ilişkilerimizin ardından genellikle benden nefret ederdi. Her nasılsa aradıkları adam -onları şımartacak zengin bir adam- olmadığım için hep beni suçlamışlardı ve onları terk etme cesaretini gösterdiğimde de ciddi ciddi gücenmişlerdi.

Ters alfabetik sırayla ekranı yukarı kaydırdım. Svetlana'nın bu raundu kazanmasına izin vermeyecektim. Lanet olası bir eskort servisini aramak zorunda kalsam bile önümüzdeki yarım saat içinde kolumda güzel bir kadın olacaktı.

Ekranımdan bir isim bana baktı. Onu bir seçenek olarak bile düşünmeden zaten iki kez kaydırmıştım. Ama işte oradaydı. Everly Dalton, kişisel asistanım.

Açık ara, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistandı. Benim için bu kadar uzun süre çalışmış olması bunun kanıtıydı. Asistanlarım her zaman istifa ederdi. Erkek ya da kadın fark etmez, her zaman el sıkışmayı ve sırtlarının sıvazlanmasını isterlerdi. Sürekli onayımı arayan bir evcil hayvana ihtiyacım yoktu. İşe alınırken yapmaları beklenen işleri yapan bir asistana ihtiyacım vardı.

Everly de tam olarak bunu yapıyordu.

En başta onun da diğerleri gibi olacağını düşünmüştüm. Dayanıklı bir kadın gibi durmuyordu. Çok tatlıydı, çok fazla gülümsüyordu. Ama çivi kadar sertti. Akıllı, verimli ve üretkendi. İşinde harikaydı ve bunun için ona iyi para ödüyordum. Aslında oldukça iyi para ödüyordum. Üç yılda maaşına dört kez zam yapmıştım.

Fakat flörtüm olarak yanımda olması? Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. Everly öyle bir kız değildi. Şüphesiz ki güzelliği dönüp bakılacak cinstendi. Asistanlarımı çekiciliklerine göre seçmemiştim ama eğer seçseydim Everly üstün başarıyla geçerdi. Güzel bir yüz ve uzun sarı saçlar... Kolay değildi ama onu neredeyse bir gece elbisesinin içinde hayal edebiliyordum. Çıktığım türden bir kadın değildi. Çıktıklarımın hiçbirine benzemiyordu. Yine de bunu başarıp babamı kandırabilir miydi?

Ayrıca Svetlana onunla tanışmıştı. Yalan söylediğim hemen anlaşılırdı.

Yoksa anlaşılmaz mıydı? Svetlana ofisime geldiğinde Everly'ye saklamaya gerek duymadığı bir kıskançlıkla bakmıştı. Sanki bir yandan güzel asistanımı becerdiğimden eminmiş gibi görünüyordu. Asla işimle cinsel hayatımı birbirine karıştırmazdım. Ancak flörtüm olarak burada Everly'nin olması, başka hiçbir kadının yapamayacağı şekilde Svetlana'yı delirtirdi.

Bu fikirle beraber kararım kesinleşti. Everly'nin numarasına dokunup ara tuşuna bastım.

"Merhaba?" dedi. "Bay Calloway?"

"Sana Four Seasons Balo Salonu'nda ihtiyacım var," dedim.

"Bir dakika, ne?"

"Four Seasons."

"Nerede olduğunuzu biliyorum, sadece neden oraya gelmeme ihtiyacınız olduğunu anlamadım. Saat akşamın dokuzu. Sorun nedir?"

Saatime baktım. Ona şimdi, burada ihtiyacım vardı. "Bana adresini mesaj at, seni alması için bir araba göndereceğim."

"Bekleyin Bay Calloway, anlamıyorum."

"Sadece buraya gel," dedim. "Harcadığın zamanın ücretini sana ödeyeceğim."

"Şey, tamam ama kafam karıştı."

Bıkkın bir nefes verdim. Vaktimi hiçbir zaman bu şekilde boşa harcamazdı. "Everly, beni dinle. Adres. Araba. Four Seasons."

"Ben... siz sadece... şey... tamam?"

"Ayrıca seksi giyin. Geldiğinde de bana mesaj at."

Şoföre onu alması gerektiğini yazabilmek için telefonu kapattım ve adresi bana ulaşır ulaşmaz ona ileteceğimi söyledim. Birkaç saniye sonra Everly'nin ev adresini içeren mesajı geldi.

Uslu kız.

Telefonumu cebime koydum. Adrese bakılırsa yaklaşık on beş dakika uzaklıkta yaşıyordu. Bu, gelişinin yarım saat süreceği anlamına geliyordu. Beklerken babamdan ve Svetlana'dan uzak durmalıydım ama bu durum bir sorun olmamalıydı. Çünkü burası benimle biraz olsun sohbet etmek etmek isteyen insanlarla doluydu. Genelde kimseyle muhatap olmazdım, bu yüzden tek yapmam gereken herhangi bir sohbete biraz ilgi göstermek olacaktı. Böylelikle beni meşgul ve ulaşılmaz tutacak insanlarla çevrelenmiş olacaktım.

Şu anda, yapmam gereken tek şey sadece Everly'yi beklemekti.

6

EVERLY

Biraz önce olanları idrak etmeye çalışarak telefonuma baktım. Patronum az önce bana onunla Four Seasons'ta buluşmamı mı söylemişti? Hem de bir cuma akşamı, saat dokuzda?

Üstelik en tuhaf kısmı bu bile değildi. Bana *Everly* demişti.

Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce onunla bir etkinliğe katılmamıştım. Her zaman ya flörtüyle ya da yalnız başına katılmayı tercih ederdi. Orada neler dönüyordu da bana ihtiyaç duyuyordu? Ve *seksi* giyin de ne demekti? Neler oluyordu?

Seattle Hayırseverler Topluluğu Galası resmî bir etkinlikti. Erkekler smokin, kadınlar resmi gece elbiseleri giyerdi. *Seksi* olmayı bırak, o kapıdan içeri girmemi sağlayacak bir elbisem olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu gerçekten acil bir durumdu. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım ve Nora'yı aradım.

"Merhaba, aşkım," dedi.

"Ah, tanrıya şükür cevap verdin. Meşgul müsün? Acil bir durumum var ve kelimenin tam anlamıyla zamanım yok."

"Anlat bakalım."

"Patronumun resmi bir etkinlikte bana ihtiyacı var. Beni alması için arabasını yolladı ve *seksi giyin* dedi."

"Hemen geliyorum."

Rahat bir nefes verip düz saçlarıma ve makyajsız yüzüme bakmak için banyoya yürüdüm. Beni hazırlayacak olan kişinin işini pek de kolaylaştırmıyordum ama bunu halledebilecek birisi varsa o kesinlikle Nora'ydı.

Nora kapımı çalmadan önce Bay Calloway'in beni neden bu duruma soktuğunu düşünecek zamanım bile olmamıştı. Kapıyı açtığımda omzunda bir çanta, kollarında da bir yığın kıyafetle içeri daldı. Doğruca benim yatak odama giderek her şeyi yatağın üstüne bıraktı.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim," dedim. "Şu anda tamamen bitik durumdayım. Meşgul müydün?"

"Max gelmişti ama ona gitmem gerektiğini söyledim."

"Tanrım, üzgünüm."

Elini salladı. "Üzülme, sorun değil. Ne kadar zamanın var?"

"Bilmiyorum, on ya da on beş dakika sanırım."

Gözlerini devirdi. "Siktir. Tamam, hadi yapalım şu işi. Soyun."

Nora iç çamaşırı çekmecemin altını üstüne getirirken ben de tişörtümü ve taytımı çıkardım. *Pratik, pamuk* gibi şeyler mırıldanarak *düzgün bir şey olmadığını* söylüyordu. Straplez bir sutyen ile siyah bir külotta karar kıldı. Elbiseleri tek tek üzerime tutmaya başladığında ben de seçtiği iç çamaşırlarını giydim.

Elbiselerden birini kenara fırlatarak, "Hayır," dedi. "Bu değil. Bu da değil. Hayır." Bir tane daha atıp eline uzun, kırmızı bir elbise aldı. Elbise ışığın altında parlıyordu. "Ah, bu. Aradığımız şey bu olabilir."

"Kırmızı mı? Bilemiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ortalığın altını üstüne getirirsin. Giy şunu."

Elbiseyi giymeme yardım ederek fermuarımı çekti. Boy aynamın önünde durduğumda, olduğum yerde sindim. Elbise straplezdi ve vücuduma o kadar iyi oturuyordu ki kendimi

çıplak hissediyordum. Eteğin alt kısmı balık modelindeydi, bir denizkızının kuyruğu izlenimi verecek şekilde genişliyordu ve bacağımdaki yırtmaç, bu şeyin içinde yürüyebilmemi sağlayan tek şeydi.

Ellerimi belimden kalçalarıma kaydırdım.

"Tek kelime etme." Sesi biraz nefes nefese geliyordu. "Bu elbiseyi bir daha asla giymeyeceğim çünkü senin üzerinde büyüleyici duruyor. Ama külottan kurtulmalıyız."

"Pardon?"

"Çamaşır giymemen gerekiyor. Külot izi görmek istemezsin."

"Ama-"

"Hayır, zamanımız yok." Elbiseyi yukarı kaldırdı ve ben başka bir şey söyleyemeden külotumu aşağı çekti.

Ellerimi elbisenin arka tarafında kaydırıp kumaşı düzelttim ama kendimi eskisinden daha çıplak hissediyordum. Nora omuzlarımın etrafına bir havlu sarıp, makyaj malzemeleriyle yüzüme saldırmadan önce beni yatağın kenarına doğru itti.

On dakika sonra aynada bir yabancıya bakıyordum. Elbise... pekâlâ, inanılmazdı. Kırmızısı koyu ve canlıydı. Ayrıca kumaşında ışıldayan bir şey vardı. Pul gibi göze çarpan bir şey değildi, belli belirsizdi ve hareket ettiğimde kendini gösteriyordu. Ne kadar hızlı olduğunu hesaba katarsak, makyajımı kusursuz bir şekilde yapmıştı. Aynadaki görüntü bana benziyordu, sadece *resmî halimdi.* Hafif göz makyajım ve parlak kırmızı dudaklarım elbiseyle uyumluydu. Saçımı tepeden toplamıştı ve bu esnada düzgün yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğu hakkında şikâyet etmişti. Yine de straplez elbiseyle uyum içinde olduğunu söyleyebilirdim.

"Bir manikür her şeyi öne çıkarabilirdi ama en azından tırnakların düzgün görünüyor," dedi. "Ayakkabın var mı?"

Telefonum, Bay Calloway'in şoförünün dışarıda olduğunu söyleyen mesajıyla titredi. "Evet, sanırım. Siyah giyebilir miyim? Bu elbiseyle eşleşen kırmızı ayakkabım yok."

"Siyah uyar," demesiyle beraber bir çift siyah topukluyu ayaklarıma geçirdim.

"Bunlar tapılası güzellikte," dedi Nora.

Derin bir nefes alıp son kez aynaya baktım. "Tamam, gitmem gerek. Sence oradaki insanlara uyum sağlayabilecek miyim?"

Gülümseyerek, "Hayır," dedi ve başını salladı. "Uyum sağlayamayacaksın. Onları yıkıp geçeceksin. Tek yumrukla yere sereceksin."

Bedenimi saran gerginlikle birlikte midem bulanmaya başlamıştı. "Bu çılgınlık."

Telefonumu ve kırmızı ruju küçük siyah bir çantaya sıkıştırıp bana uzattı. "Yere ser onları, kaplan."

"Sen bir tanesin." Ön kapıya koşmadan önce ona hızlıca sarıldım. "Seni seviyorum!"

Ben şoförle buluşmak için aceleyle dışarı çıkarken arkamdan seslendiğini duydum. "Ben de seni seviyorum."

On dakika sonra araba Four Seasons Otel'in önündeki kaldırıma yanaştı. Bay Calloway'e burada olduğumu söylemek için bir mesaj gönderdim. Kapıyı açmama gerek kalmadan şoförü benim için açmıştı. Derin bir nefes alarak bacağımı dışarı doğru attım -bu elbiseyle hareket etmek pek de kolay değildi- ve arabadan çıktım.

Bay Calloway, dışarıda beni bekliyordu. Üzerinde güzelce temizlenip ütülenmesini sağladığım siyah smokini vardı. Başını telefonundan kaldırdı ve onun için çalıştığım üç yıl boyunca ilk kez bakışlarının hedefi oldum.

Gözleri esmer tenine tezat düşen türden bir maviliğe sahipti. Saçları her zamanki gibi düzgünce geriye doğru taranmıştı ve

kirli sakalı mükemmel bir şekilde kısaltılmıştı. Öyle olmalıydı. Her zaman mükemmel görünmesi için tüm bakım randevularını tam zamanında alırdım.

Bana dik dik bakıyordu ama bunun için onu suçlayamazdım. Daha önce *ben bile* kendimi böyle görmemiştim, haliyle o da görmemişti. Bakışlarının ağırlığı altında ezilmek yerine Shepherd Calloway söz konusu olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar verdim. Neye ihtiyacı olduğunu anlayıp onu halledecektim.

Omuzlarımı dikleştirerek ona doğru yürüdüm.

"Ee?"

Gözlerini kırptı, dudakları hafifçe aralıktı. "Ne?"

"Burada ne işim var? Sesiniz acil bir durum varmış gibi geliyordu. Elbisem uygun mu? Bir arkadaşımdan ödünç aldım."

Gözleri bedenimi baştan aşağı süzdüğünde, elbiseyi ilk denediğimde hissettiğim çıplaklık şu an hissettiğimin yanında hiçbir şeydi. Yanaklarım ısınırken külot giymediğimin farkına varacağından emindim. Ah Tanrım, bu başıma gelen en kötü şeydi.

Gerçi bu tam olarak doğru sayılmazdı. Geçirdiğim bazı korkunç randevulardan sonra şimdiye kadarki *en kötü şey* ödülü, patronumun önünde külotsuz durmaktan çok daha ekstrem bir şeye giderdi. Doğrusu, bu rahatlatıcıydı. Bir umut ışığıydı.

"Elbise mi?" diye sordu.

Lanet olsun, bu adamın nesi vardı? Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim.

"Evet, elbise. Bay Calloway, siz sarhoş musunuz?"

"Ne? Hayır." Kaşları çatıldı. Kendine gelmiş gibi görünüyordu. Manşetlerini düzelterek, "Elbise güzel," dedi. "Ayrıca bu akşamlık bana Shepherd diye hitap et."

Beni içeri götürmeden önce nazikçe dirseğimi kavradı. Gösterişli lobide yan yana ilerlerken smokinli ve gece elbiseli insanların yanından geçtik.

Adına alışmaya çalışarak, "Pekâlâ, Shepherd," dedim. Ona daha önce hiç böyle hitap etmemiştim. "Burada ne yapıyorum?"

Beni, büyük ve çift kanatlı bir dizi kapıdan geçirerek balo salonuna götürdü. "Bu gece benim kız arkadaşımsın."

Hissettiğim şaşkınlıkla aniden yürümeyi kestim. "Özür dilerim, az önce ne dedin?"

Çenesi kasıldı. Farklı koşullar altında olsaydık bu durum beni tedirgin ederdi. O bakışı çok iyi biliyordum. Kimse Shepherd Calloway'i sorgulayamazdı. Ancak ben bu gece sorgulayabilirdim. Beni bir cuma gecesi arayıp, onunla aniden bir etkinlikte buluşmamı istediğinde ve *seksi giyinmemi* söylediğinde bunu yapabilirdim. Bana bir açıklama borçluydu.

Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerinin içine baktım.

Burun delikleri öfkeyle genişlerken beni kenara çekti. "Bak, bunun sıra dışı olduğunun farkındayım. Şu anda her şeyi açıklamaya vaktim yok. Seni insanlara kız arkadaşım olarak tanıtacağım."

"Aynı zamanda senin asistanın mıyım? Yoksa başka biri gibi mi davranmam gerekiyor?"

İfadesindeki bir şey değişti. Bakışları yumuşadı ve konuşurken gözlerimin içine baktı. "Hayır, sen sensin. Asistanım."

"Yani, asistanınla çıkıyormuş gibi mi yapıyorsun?" Bunun mantıklı hiçbir tarafı yoktu.

"Sadece duruma uyum sağlayıp sağlayamayacağını söyle."

Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle yanımızdan geçerken, kadehlerden bir tanesini çekip aldım ve şampanyayı birkaç yudumda bitirdim.

"Tanrım," dedi Shepherd.

Boş kadehi küçük bir masaya koydum. "Tamam, bunu yapacağım. Ama bana borçlusun."

"İyi," dedi.

"Bana çok ama çok borçlusun."

"Ne istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum." Kız kardeşimin isteği aklımdan geçse de bunu şu anda gündeme getirmemin imkânı yoktu. "Karar verdiğimde seni de haberdar ederim."

"Anlaştık." Elini uzattı.

Elimi onun elinin içine yerleştirdiğimde, kavrayışı sıkıydı. Onunla hiç bu kadar göz teması kurmamıştım ama şampanyanın hızla kanıma karışmasının yardımı dokunuyordu.

Elini elimden çekip belimin alt kısmına yerleştirdi. İç çamaşırımın yokluğunu düşünürken güçlükle yutkundum. Shepherd'ın o smokinin içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünmemeye çalışıyordum.

Ancak bu zordu. Gerçekten ama gerçekten çok iyi görünüyordu. Patronumun ne kadar çekici olduğunu daha önce hiç fark etmemiş değildim. Elbette biliyordum. Hiçbir kadın, Shepherd Calloway'e bakıp da erkekliğin timsali olan o muhteşem adama biraz olsun hayranlık duymadan duramazdı. Buna karşı bağışıklığım yoktu ama onun için çalışarak geçirdiğim yıllar boyunca, bunu görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Onun saçma derecede çekici olduğu konusu üzerinde durmak, sadece beni işimi yapmaktan alıkoyacaktı ve patronuma âşık olmak korkunç bir fikirdi. Ofis flörtü zaten başlı başına kötü bir fikir olsa bile onun tipini biliyordum ve ben kesinlikle tipi değildim.

Bu yüzden beni kalabalığın arasından geçirme şeklini görmezden geldim. Sırtımda hissettiğim ellerinin sıcaklığını. Yürüyüşündeki özgüveni. Tavrı benimle hava atar gibi değildi. Shepherd Calloway'in hava atmaya ihtiyacı yoktu. Etrafına erkeksilik

ve güç yayıyordu. Keskin gözleri, koyu kaşları, mükemmel saçları. Duruşu. Sesi. Bunlar, onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi size söylerdi. Kontrol ondaydı ve o da bunun farkındaydı.

Görmezden gel. Görmezden gel. Görmezden gel.

O, biriyle konuşmak için duraksadığında ben de yanımızdan geçen garsondan bir kadeh daha şampanya aldım. Bu seferkini kafama dikmedim, sadece parmak uçlarımla tuttum ve birkaç yudum aldım. Kadehin üzerinde kırmızı ruj izleri bıraktığımı fark edince, ne kadar süre sonra rujumu tekrar sürmem gerektiğini merak ettim.

Shepherd'ın konuştuğu adam, ona başını salladıktan sonra yoluna devam etti.

Ona doğru eğildim. "Rujum nasıl?"

"Ne?"

"Rujumun yenilenmesi gerekiyor mu? Birazını kadehe bulaştırdım."

Bakışları ağzıma kaydı ve ben huzursuzca kıpırdanmamaya çalışırken dudaklarını yaladı.

"İyi görünüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sürttüm.

"Yine de çok fazla içmiyor musun?" diye sordu.

"Sen ciddi misin? Bu daha ikinci. Birkaç kadeh içmeden, bu elbisenin içinde beni kız arkadaşın gibi gösterebileceğini sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Tamam. Sadece içki içtiğini tahmin edemezdim."

Bir kahkaha attım. "O halde muhtemelen benim hakkımda tahmin edemeyeceğin daha pek çok şey var."

Beni daha önce hiç görmemiş ve kim olduğumdan emin değilmiş gibi birkaç saniye yüzüme baktı. Sonra gözüne başka

bir şey takıldı, ifadesi değişiverdi. Alıştığım duygusuz Bay Calloway'e geri dönmüştü.

Siyah smokinli, yaşlıca bir adam yanımıza yaklaştı. Kim olduğunu tam olarak anlayamasam da bir yerden tanıdık geliyordu. Kolunda, altın rengi elbiseli bir kadın vardı ve kadın yüzünü döndüğünde neredeyse içkimi püskürtecektim.

Kadın, Svetlana'nın ta kendisiydi.

Adam gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. Şeye çok benziyordu-

"Oğlum," dedi Shepherd'a. "Flörtün gelmiş gibi görünüyor. Tanışma zevkine erişebilecek miyim?"

Ah, siktir. Bu adam onun *babası* mıydı? Svetlana, Shepherd'ın babasıyla ne yapıyordu? Ve neden bana öyle bakıyordu? Eğer pençeleri olsaydı, şu anda onları yüzüme geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Baba, bu Everly Dalton," diye tanıttı Shepherd. "Everly, babam, Richard Calloway."

Yutkundum, neredeyse üzerine püskürteceğim kabarcıklar yüzünden boğulmayacağımı umuyordum. "Tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Calloway."

"Lütfen bana Richard de. Bu da benim güzel flörtüm, Svetlana," dedi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Shep'in bir kız konusunda, onu babasıyla tanıştıracak kadar ciddi olmasının zamanı gelmişti."

Shep? Ve Svetlana babasının *flörtü* müydü? Aniden tüm taşlar yerine oturdu. Tam olarak neden gelmemi istediğini anlamıştım. İçtenlikle babasının şu anda koluna tünemiş olan harpia* ile oğlunun daha önce çıktığının farkında olmadığını umuyordum. Çünkü bu çok ürkütücü olurdu.

* Yunan mitolojisinde yarısı kadın yarısı akbaba şeklinde tasvir edilen ve Sirenlere benzeyen kanatlı ifritler. Ölümün ve fırtınanın sembolü olarak görülürler.

Ne olursa olsun, patronumun küçük bir şov ortaya koymak için bana ihtiyacı vardı ve bunun, babasından çok Svetlana için olduğunu hissediyordum. Kadının gözlerindeki düşmanlık çok yoğundu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bedenim çoktan yere serilmiş olurdu.

Bu eğlenceli olacaktı.

"Richard, ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim. "Shep'e beni çoktan seninle tanıştırmış olması gerektiğini söyleyip duruyordum. Buna rağmen acaba beni mi senden saklıyordu yoksa tam tersi mi?"

Richard gülerek, "Tam olarak ben de böyle düşünüyorum," dedi. "Yine de seni neden bir sır olarak sakladığını anlayabiliyorum. Ben de senin gibi güzel bir kadını kendime saklamak isterdim."

Gülümsedim ve hafifçe omuz silktim. "Çok tatlısın. Shep'in bu özelliğini nereden aldığını görebiliyorum." Shepherd'a bariz bir şekilde göz kırptım.

"Peki, söyle bana, oğlumla nasıl tanıştınız?"

"Birlikte çalışıyoruz," dediğimde Richard'ın gözleri hafifçe büyüdü. Bu onu şaşırtmıştı. "Biliyorum, iş arkadaşıyla çıkmak genellikle berbat bir fikirdir. Ama bazen bu şeyler bizim kontrolümüzün ötesinde gelişebiliyor. Biriyle uzun süre yakın çalışırsınız ve siz daha bunun gerçekleştiğini anlayamadan duygular gelişmeye başlar. Sonra bir gün, her şey ortaya dökülür. Bu, bir kez gerçekleştiğinde de geri dönüşü yoktur."

"Ondan hoşlandım," dedi Richard, Shepherd'a. "Hem de çok. Bu seferkini sakın kaçırma."

Svetlana sessizdi, hâlâ hançer kadar keskin bakışlarıyla beni öldürmeye çalışıyordu.

Elimi Shepherd'ın kolundan aşağı kaydırdım ve elini sıkarak parmaklarımızı birleştirdim. "Merak etme. Benden o kadar kolay kurtulamayacak."

Shepherd boğazını temizledi ve bir an için el ele tutuşma konusunda fazla ileri gittiğimi düşündüm. Ancak elimi sıkarak gözlerimin içine bakmak için döndü. "Neden kurtulmak isteyeyim ki?"

Dudaklarım aralandı. Bakışlarımız çarpıştı, mavi gözleri beni olduğum yere çivilemişti. "Neden sahiden?"

Richard gülümsedi. "Sanırım bir iki dakika içinde sahnede bana ihtiyaçları olacak. Everly, tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de."

Richard, Svetlana'nın sessizliğini fark etmişe benzemiyordu. Tırnaklarını adamın koluna geçirmemiş olmasına şaşırmıştım. Richard hiçbir şey olmamış gibi onunla birlikte uzaklaştı. Sanki oğlunun kız arkadaşıyla hoş bir şekilde tanışmıştı ve hepsi buydu.

Shepherd elimi bırakmadan önce derin bir nefes verdi.

"Eh, bu ilginçti," dedim. "Ortalıkta gezinen başka aile üyesi var mı? Büyükannenle tanışmaya da hazır olmalı mıyım?"

Bana bir bakış attı. "Hayır. Sadece babam."

"O şey ile birlikte-"

"Biliyorum," dedi sertçe. "İnan bana, biliyorum."

Elini tekrar belime yerleştirerek beni bara götürdü. Bir Manhattan sipariş verdikten sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Aynısından," dedim.

"Bir de viski mi içiyorsun? İlginç."

"Bu bir klasik."

Barmen içkilerimizi hazırlarken birkaç dakika bekledik. Shepherd ilkini bana verdi sonra kendisininkinden büyük bir

yudum aldı. Bardan kalkıp salonun kenarına yakın, uzun bir masaya geçtik.

"Tüm bunların ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?" diye sordum. "Babanın o kadınla ne işi var?"

Shepherd bir yudum daha aldı ve boğazını temizledi. "Babam bilmiyor."

"Bunu tahmin etmiştim. O halde bunu bilerek yapıyor, değil mi?"

"Şüphesiz."

"Nasıl tanıştıklarını biliyor musun?" Onunla bu kadar derin bir konuşma yapıyor olmak çok tuhaftı. Dudaklarının hareketini izlerken dikkatimin dağılmaması konusunda zorlanıyordum. Dudakları çok güzeldi.

Odaklan, Everly.

"Onu gönderdiğim tatil sitesinin sahibi babam. Görünüşe göre artık o ne demekse *bazı şeyleri çözmek için* doğaçlama bir yolculuğa çıkmaya karar vermiş. Onunla orada tanışmış."

"Neden babanı bir kenara çekip söylemedin?"

Kafasını salladı. "Burada olmaz. İnsanların içinde yapamam. Babam... hassastır."

Güldüm ve Shepherd bana ters ters baktı. "Hassas mı? Sahiden mi?"

"Evet, hassas. Bunu kabullenmek onun için zor olacak. Kendisini kullanılmış hissedecek, sindirmek için zamana ihtiyacı olacak. Yalnız başına. Ayrıca bu gece bir ödül alacak ve bunu onun için mahvetmek istemedim."

"Üzgünüm ama onun öz baban olduğundan emin misin?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece şu an çıktığı kadının, oğlunun eskiden çıktığı şirret servet avcısı olduğunu öğrenemeyecek kadar hassas bir baban olmasını beklemiyordum."

Shepherd ağzını açtı ama tekrar kapattı. Sonra da daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Gülümsedi. *Shepherd Calloway gerçekten gülümsedi.*

Aman. Tanrım. Gülümsemek ona çok yakışıyordu. Yanaklarında gamzeleri bile vardı. Bir anlığına onu tekrar gülümsetmek için neredeyse her şeyi yapabilirmiş gibi hissettim.

"Eskiden çıktığım şirret servet avcısı mı?"

Bakışlarımı elimdeki içkiye indirdim. Bu şampanya beni düşündüğümden daha hızlı mı çarpmıştı? "Üzgünüm, bunu söylememeliydim."

"Hayır, ne demek istiyorsun?"

"Özür dilerim. Sadece ondan hiç hoşlanamadım. Seni umursamadığı o kadar belliydi ki sadece paranı istiyordu."

"Ve bu seni rahatsız mı etti?"

"Şey, evet. Biliyorum biz... Yani, biz gerçekten... arkadaş falan değiliz ama bu umursamadığım anlamına gelmez. Sana davranış şekli hoşuma gitmiyordu. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Bir anlığına bana baktıktan sonra bakışlarını kaçırarak içkisinden bir yudum daha aldı. Serbestçe konuşuyordum ve daha sonra bundan pişman olacağımı biliyordum. Bizi patron ve çalışandan ziyade aynı seviyede iki insan gibi gösteren şey, belki elbise belki de onunla birlikte içiyor olmamdı. Bunun yanı sıra çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum, bir kere konuşmaya başlarsam kendimi söylememem gereken şeyleri söylerken bulurdum.

O smokinin içinde, ne kadar lanet olası derecede yakışıklı göründüğü gibi şeyleri.

Kadehime bana ihanet etmiş gibi ters bir bakış attım. Cidden sarhoş mu olmuştum? Smokin giyiyor olması önemli değildi, onun *yakışıklı* olduğunu düşünemezdim.

Topla kendini, Everly.

İçkilerimizi bitirdiğimiz sırada sunucu mikrofonu eline aldı ve uzun bir açılış konuşması yaptı. Richard'dan ve cömertliğinin toplum üzerindeki etkisinden bahsetti ve Richard da gülerek sahneye çıktı. Gülümsemesinin doğal olduğunu söyleyebilirdim, oğlunun aksine sık sık gülüyor gibiydi. İçten bir teşekkür konuşması yaptığında ayakta alkışlandı.

Gürültüler kesilip insanlar tekrar salona dağılmaya başladığında, "Vay canına," dedim. "Baban iyi bir adama benziyor. Neden onunla daha önce hiç karşılaşmadım?"

"İkimiz de meşgulüz."

Boşalan kadehlerimizi masanın üzerine bıraktık. Shepherd etrafta dolanıp insanlarla konuşmaya başladı. Onun sevgilisiymişim gibi davranarak salonda ona eşlik ederken, eli ya hep sırtımın alt kısmında oluyordu ya da hafifçe dirseğimi kavrıyordu. Hatta elini birkaç kez kolumda yukarı aşağı gezdirmişti. Bu yumuşak dokunuş, kalbimi hızlandırıp tüylerimi ürpertmişti. Svetlana'nın bizi izlediğini umarak etrafıma bakınsam da onu da Shepherd'ın babasını da bir daha görmemiştim.

Yanında kalarak Shepherd'la birlikte dolaşmaya devam ettim. Bunu beklediğini fark ettiğim anlarda ona yaslanıyordum. Beni insanlarla tanıştırdığında gülümsüyordum. Bana bir içki daha getirmeyi teklif ettiğinde reddettim. Şampanya ve Manhattan'dan sonra *çakırkeyif* aşamasını atlayıp doğruca *uygunsuz hikâyeler anlatma ve yabancılara sarılmaya çalışma* tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Bunu daha önce yaptığımı falan imâ etmiyordum.

Pekâlâ, kabul. Yapmıştım.

Artık ayaklarım ağrımaya başladığında, Shepherd beni eve götüreceğini söyledi. Arabayla gelmişti. Her zaman müsait bir şoförü olmasına rağmen genellikle kendi arabasını kendisi kullanırdı. Garaja doğru yürürken belimdeki elini hâlâ çekmemişti. Mercedes'inin yolcu koltuğunun kapısını benim için açtığında koltuğa yerleştim.

Başka bir ilk daha. Daha önce hiç arabasına binmemiştim. Temizliği için birtakım ayarlamalar yapmıştım, evet ama yolcu olarak içinde bulunmamıştım.

Evime giden yol boyunca sessizdi. Elinin belimde durmasının nasıl bir his olduğu üzerinde durmamaya çalıştım. Ya da elini çıplak kolumda yukarı ve aşağı gezdirmesinin. Ya da parmaklarını benimkilerle birleştirmesinin. Acı verecek kadar güzeldi.

Bunu hemen kafamdan atmalıydım. İçtiklerim yüzünden biraz fazla rahatlamıştım. Sadece her zamanki asistan rolümün biraz dışına çıkmıştım ama hepsi bununla sınırlıydı.

Yaşadığım apartmandan bir blok ötedeki sokakta boş bir yer bulup, park etti. "Sana kapına kadar eşlik edeceğim."

Otelden ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. Bunu yapmasına gerek olmadığını söyleyecektim ancak indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. Arabadan inmeme yardım etmek için uzattığı eli minnetle kabul ettim. Bu elbiseyle bunu yapmak gerçekten zor oluyordu.

Apartmanın önünde durduğumuzda, el çantamı gereğinden fazla sıkıyordum ve aniden içimi garip bir his kaplamıştı. Şimdi ne yapmamız gerekiyordu? Burada artık rol yapmıyorduk. Ama iş gününün sonunda yaptığım gibi ona iyi geceler dersem ve yanıt almazsam duygularım incinecekti. Gecenin böyle bitmesini istemiyordum.

"Umarım baban iyidir," dedim. "Ona bu haberi verecek kişi olmana hiç imrenmiyorum."

"Evet, pek hoş olmayacak."

"Evet. Sanırım... Pazartesi görüşürüz."

"Doğru," dedi. "Pazartesi."

Derin bir nefes aldım. "İyi geceler, Bay Calloway."

Gözleri yeniden gözlerimle buluştu. "İyi geceler."

Bu beni gülümsetti. Yanıt olarak bana iyi geceler demişti. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Anahtarımı çıkarıp kapıya doğru gittiğimde, dönüp arabasına doğru ilerlemeye başladı.

"Everly," diye seslendi.

Omzumun üzerinden dönüp baktım. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

Nefesim boğazımda takıldı ve baş dönmesi ile kafa karışıklığının dokunaklı bir karışımını hissederek dudağımı ısırdım. Bana ilk kez bir şey için teşekkür etmişti.

Pazartesi sabahı aramızda tuhaf bir şeyler olup olmayacağını merak ederek, gidişini izledim. İçimde olmayacağına dair bir his vardı. O, yine Bay Calloway olmaya geri dönecekti ve bu, sadece güven çemberimdeki en iyi arkadaşlarıma anlatacağım çılgın bir hikâyeden ibaret olacaktı.

7

SHEPHERD

İkinci kahvemi içiyor olmama rağmen hâlâ uyanmış gibi hissetmiyordum. Bu normal bir durum değildi. Bir *Airborne*'u* bir bardak suya attım ve köpürmesini izledim. Belki de hasta oluyordum. Pek iyi uyuyamamıştım. Kırmızı elbiseli, sarışın bir kadının görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Nereden çıkmıştı bu kadın? Dün gece kız arkadaşım gibi davranan kadın, asistanım olamazdı. Everly sadece... Everly'ydi. Dakik, verimli, çalışkandı ve evet, hoş bir kadındı. Ancak dün gece çağrıma cevap veren kadın başka bir şeydi.

O kadın büyüleyiciydi. Kendinden emin ve seksiydi. Haddinden fazla çekiciydi. Birkaç kelimeyle babamı avucunun içine almıştı. Performansı tam anlamıyla mükemmeldi.

Mükemmelliği severdim. Mükemmelliği talep ederdim ancak çok nadiren elde edilirdi. Fakat Everly o akıl almaz kırmızı elbisenin içindeyken? O mükemmeldi.

Aslına bakılırsa normalde sıkıcı geçecek bir akşamı, oldukça keyifli bir deneyime çevirmişti.

Svetlana'nın kiminle olduğumu gördüğünde yüzünde beliren ifade de bunlardan birisiydi. Kuşkusuz ki Everly'yi hatırlamıştı. Daha önce intikam almakla hiç uğraşmamıştım, çünkü bu

* Bitki özleri, aminoasitler, antioksidanlar, elektrolitler ile vitaminler içeren, soğuk algınlığını önlemek ve bağışıklık sistemini desteklemek için kullanılan kaynar bir takviye tableti.

saçmalıklar için fazla meşguldüm ama Svetlana babamı hedef alarak çizgiyi aşmıştı. Kolumda Everly ile balo salonunda gezinmek, onu oraya götürmek için harcadığım her saniyeye değmişti.

Şimdi ise Hawaii'de tanıştığı kadının düşündüğü kişi olmadığını babama nasıl anlatacağımı bulmam gerekiyordu.

Kapım çalınınca saate baktım. Bu sabah ağabeyim Ethan uğrayacaktı. Babamı benden daha iyi anlıyordu. Şu an içinde bulunduğum ikilem için en iyi planı belirlememe yardım edebileceğini düşünüyordum.

Ethan, aynı kalın telli siyah saçları ve mavi gözleriyle benim daha zayıf bir versiyonum gibi görünüyordu. O ve erkek arkadaşı Grant, maraton koşmayı seviyorlardı ve ikisi de uzun, zayıf koşucu vücuduna sahipti. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen Ethan ve ben genellikle ikiz sanılırdık. Yetenekli bir mimardı, Grant de bir yazılım mühendisiydi.

Kapıyı açtığımda sırıtarak, "Günaydın," dedi. "Lütfen bana evde fazladan kahven olduğunu söyle."

"Elbette."

İçeri girmesi için kenara çekildim ve doğruca mutfağa giderken kapıyı kapattım.

"Dün gece için üzgünüm." Dolaptan bir kupa alarak kendine bir bardak kahve doldurdu. "Grant'in bir işi vardı ve gerçekten orada olmama ihtiyacı vardı. Nasıl geçti? Babam ışıldıyor muydu?"

"Öyle de denebilir." Kupamı elime alıp kahvemden bir yudum içtim. "Güzel bir konuşma yaptı."

"Elbette yapmıştır." Tezgâha yaslanıp kupasını iki eliyle kavradı. "Onunla sohbet mi ettiniz, yoksa her zamanki gibi sadece ayaküstü laflad ınız mı?"

"Ayaküstü." Başka bir deyişle, elimi asistanımın baştan çıkarıcı kıçının üstünde dolaştırmakla meşguldüm. Ayrıca iç çamaşırı

giymediğinden de oldukça emindim. Siktir, neden bunu düşünüyordum? Ethan kahve kupasının üzerinden bana bakıyordu. "Ne?"

"Seninle henüz konuşmadı, değil mi?" diye sordu Ethan.

"Benimle ne hakkında konuşacaktı?"

Ethan nefesini bıraktı. "Babamın bazı... finansal sorunları var."

"Ne tür finansal sorunlar?"

"Tüm detayları bilmiyorum ama bazı emlak anlaşmaları kötü gidiyordu. Çok para kaybetti. Demek istediğim, tüm parasını."

Alnım kırıştı. "Tüm parası mı? Neyden bahsediyorsun sen?"

"Eh, sanırım hâlâ biraz var. Şaka yapmıyorum Shep, büyük bir darbe aldı. Kaybın bir kısmını karşılamak için evinin de olduğu apartmanı sattı ama bunun yeterli olup olmadığından emin değilim."

"Kendi evini mi? İyi de orada yaşıyor."

"Anlaşma bitene kadar," dedi. "Alıcıyla işleri halletmeyi umuyordu fakat bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değilim."

"Otelleri ne olacak? Peki ya diğer mülkleri?"

"Dediğim gibi detayları bilmiyorum. Bu noktada sadece kişisel varlıklarının tehlikede olduğunu düşünüyorum. Geri kalan her şey şirkete ait. Yine de Shep, yönetim kurulu bunu öğrenirse onun yerine başkasını getirebilirler."

Burun kemerimi sıktım. "Bunu neden şimdi öğreniyorum?"

"Hadi ama bunu senden saklamasına şaşırmış olamazsın."

"Çok şaşırdım. Eğer bana önceden gelmiş olsaydı tüm bunların önüne geçebilirdim."

Ethan omuz silkti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Babamı tanıyorsun. Gururu işin içine girene kadar hayatın çok

kolay olduğunu düşünür. Eminim kabul etmek istemiyordur. Muhtemelen bir şeyleri düzeltebileceğini ve senin hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmayacağını umuyordu."

Bu muhtemelen doğruydu. Ama yine de bana söylemeliydi. "Babamın tek sorunu sadece finsansal olanlar değil."

"Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım çünkü buna hâlâ tam olarak inanamıyordum. "Birkaç hafta önce Maui'de bir kadınla tanışmış. Oraya kafa dağıtmak için gittiğini söyledi. Beş kuruşu olmadığı düşünülürse Hawaii'ye gitmek en iyi ihtimalle şüpheli bir seçim ancak en kötü kısım bu değil."

"Ne?"

"Kadının adı Svetlana Genov ve onu Maui'ye ben gönderdim. Çünkü ondan ayrılmıştım."

Ethan ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Yüzümü ifadesiz tuttum, bu biraz çaba gerektirmişti. Onları izlemek korku filminden fırlamış bir şeye bakmak gibiydi. Bunu ağabeyime söylemek bir şekilde daha kötüydü.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Aniden espri yeteneğin gelişti ve bunu benim üzerimde deniyorsun."

"Azıcık bile şaka yapmıyorum. Dün gece babamlaydı."

"Kadının kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır ve sonraki birkaç sorunu cevaplamak gerekirse evet, *Svetlana* onun *babam* olduğunu biliyordu. Evet, bunu bilerek yaptığına eminim. Hayır, beni geri kazanmaya mı çalışıyor, yoksa o kadar utanmaz bir servet avcısı mı, bilmiyorum. Muhtemelen ikisinin bir birleşimidir. Ama kadın bu konuda iyi, Ethan. Tatlı, sevecen kadın rolünü oynamakta usta. Babamı kandırabilmiş olmasına şaşırmadım."

Ethan o kadar çok gülmeye başladı ki kupasını bırakmak zorunda kaldı. Buna rağmen yine de kahvesini tezgâhın üzerine dökmüştü.

Kaşlarımı çatıp dağınıklığı silmek için bir kâğıt havlu aldım. "Bunda komik olan bir taraf göremiyorum."

"Cidden mi? Çünkü oldukça komik."

"Hayır, komik değil. Çıldırtıcı. Tanrım, Ethan bu iğrenç. Babam şu an... ve ben eskiden... Tanrım, söyleyemiyorum bile."

"Belki de yatmıyorlardır."

Tek kaşımı kaldırdım. "Eğer onunla tanışırsan bu ifadenin olasılık dışı olduğunu göreceksin. Sen bile baştan çıkabilirsin."

Bana doğru tek kaşını kaldırma sırası ondaydı. "Tabii."

"Şaka yapmıyorum. İlk bakışta, Svetlana'nın mükemmel olduğunu düşünürsün. Onu tanıyana kadar bir şirret olduğunu anlamazsın."

"Şirret?"

Bu kelimeyi nereden öğrendiğimi merak ederek sorusunu geçiştirdim. "Boş ver. Sorun şu ki Svetlana ya bana dönmenin peşinde ya da onun parasını istiyor."

"Eh, ikisini de alamayacak olduğuna göre, sorun ne?"

"Sorun babamızın eski flörtümle çıkıyor olması."

"Doğru, anlıyorum ve seninle aynı fikirdeyim, durum fazlasıyla rahatsız edici. Fakat dürüst olmak gerekirse bu kadın gerçekten ne kadar zarar verebilir? Belli ki onunla ilgilenmiyorsun. Eğer planı seni geri kazanmaksa bunu babamla çıkarak yapması aptalca. Tek istediği sensen, hatasını çok çabuk anlayacak ve yoluna devam edecektir. Eğer peşinde olduğu şey babamızın parasıysa... eh, hiç parası yok. O yüzden o konuda da şansı yok."

Mantığı makul görünüyordu ama yine de hoşuma gitmiyordu. "Doğru."

"Ayrıca genç olduğunu varsayıyorum?"

Başımla onayladım.

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Babamın ne zaman genç bir kadınla birkaç aydan fazla süren bir ilişkisi oldu? Hiç-bir zaman. Sıkılacak ya da onun kötü biri olduğunu anlayacak. Sonra bir hobiye ihtiyacı olduğunu ilan etmeden önce birkaç hafta keder içinde yuvarlanacak. Muhtemelen paraşütle atlama falan yapar."

"Babama, onunla çıktığımı söylememem mi öneriyorsun?"

"Zorlu bir süreçten geçiyor. Biraz eğlenmesine izin ver. Ayrıca babamın senin artıklarına çaktığını fark etmek, sana nasıl hissettirdi?"

Ona ters ters baktım.

"Aynen öyle. Sen bile korkunç *duygulara* kapıldın. Babamın içi yumuşacık. Bunu biliyorsun. Güven bana, bilmediği şey ona zarar vermez. Ona en fazla birkaç ay veriyorum. Ayrıca hepimiz pazar akşamları aile yemekleri için bir araya falan gelmiyoruz. Babamı ne sıklıkla görüyorsun ki? Bir dahaki sefere yolunuz kesiştiğinde kadın gitmiş olacak."

Haklılık payı vardı. Programım her zaman yoğundu. Babamı sık görmezdim.

"Ona yalan söylemeyi sevmiyorum ama haklı olabilirsin."

"Duygularını incitmemek için beyaz bir yalan," diye karşılık verdi Ethan. "Bence bu değerli bir fedakârlık. Bundan bir yıl sonra onu sarhoş edip, ona gerçeği söyleyince güzelce güleceğiz."

"Peki, bir şey söylemeyeceğim. Şimdilik."

"Güzel, çünkü her an burada olabilir."

İnledim. "Bunu sen mi ayarladın?"

"Seninle bir plan yapmak imkânsız ve babam üçümüzü bir araya getirmeye çalışıyor. Ben de ona bu sabah burada olacağımı

söyledim. Yani bana çalışman gerektiğini söyleme. Bugün cumartesi."

"Çalışmam gerekiyor."

Ethan gözlerini devirdi.

"Ya onu da getirirse?" Tekrar burun kemerimi sıktım ve kapı bir kez daha çaldı.

"Gelen o olmalı," dedi Ethan kapıyı açmaya gitmeden önce.

Babam üzerinde günlük bir gömlek ve gri bol pantolonla içeri girdi. Gözlerinde genellikle orada olmayan bir yorgunluk olmasına rağmen gülümsüyordu. Neden yorgun olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

"Günaydın, baba."

"Şuna bakın, iki oğlum aynı odada. Çok uzun zaman oldu, bunu daha sık yapmalıyız."

Dolaptan bir kupa aldım. "Kahve?"

"Lütfen. Sonra da gel otur. İkinizle de konuşmam gerekiyor."

Kahvesini masaya getirdiğimde hepimiz bir sandalyeye yerleştik. Para kaybettiğini itiraf edeceğini düşünüyor ve bunun Ethan'ın söylediği kadar kötü olup olmadığını merak ediyordum.

Uzun bir süre kahve kupasına baktı. "Çocuklar, ikinizle de gurur duyduğumu bilmenizi istiyorum."

Bu garip bir başlangıç olmuştu. Ethan ve ben birbirimize baktık. Babam neyden bahsediyordu?

"Büyüdünüz ve iyi adamlara dönüştünüz," diye devam etti. "Ve bana ne olursa olsun, hayattaki en büyük başarımın ikiniz olduğunu bilmenizi istiyorum."

"Baba, Ethan bana finansal sorunlarından bahsetti," dediğimde Ethan bana dik dik baktı. "Bir çözüm yolu bulmana yardım edebileceğimize eminim."

"Ne kadar da hassas bir yaklaşım," dedi Ethan.

"Lafı dolandırmanın manası yok, bunu bir an önce açıklığa kavuşturalım, böylece çözümler üzerinde çalışmaya başlayabiliriz."

"Buraya gelme sebebim bu konu hakkında konuşmak değil," dedi babam.

Ethan'la aynı anda sorduk. "Değil mi?"

Babam başını salladı. "Hayır. Finansal durumum... pek iyi değil, bu doğru ve buna geleceğim. Ama burada olmamın asıl sebebi bu değil. Ethan, Shepherd... Ben kanserim."

Bir an söyleyecek söz bulamadan ona baktım. Az önce *kanser* mi demişti?

"Ah, baba." Ethan ayağa kalkarak yanına oturmak için masanın etrafından dolandı. Kolunu onun omuzlarına sardı.

Beynim anında şoktan çıkıp problem çözmeye geçti. "Hangi tür?"

"Prostat kanseri."

"Bir tedavi planın var mı?"

"Var," dedi babam. "Radyasyon tedavisi."

"Nerede tedavi oluyorsun?"

"Tanrı aşkına, Shep," dedi Ethan. "Daha biraz önce kanser olduğunu söyledi. Soruları bir kenara bırakabilir misin?"

"Sorun değil," dedi babam. "En iyi tedaviyi aldığımdan emin olmak istiyor ki alıyorum. Doktorum güncel kanser araştırmalarının ön saflarında yer alıyor. Ve hastalığın seyri çok iyiye gidiyor. Hayatta kalma oranı yüzde yüze yakın."

Ethan uzun bir nefes verdi. "Yani ölmüyor musun?"

"Hayır, beni yere sermek için öfkeli bir prostattan fazlası gerekir. Bu durum, hayatım ve önceliklerim hakkında düşünmemi sağladı. İşlerimi düzene sokmak için biraz zaman harcadım.

Yarın düşüp kalacağımı düşündüğümden değil ama kanser bir insanı ölümlülüğüyle yüzleştiriyor."

"Peki ya iş?" diye sordum. "Kuruluna söyleyecek misin?"

"Evet, onlara karşı dürüst olacağım. Tedavi görürken kısa bir izin alacağım ve geri dönebildiğimde döneceğim."

Bu mantıklıydı. Çenemi ovuşturdum. "Finansal durumun hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ethan öne eğilerek dirseklerini masaya dayadı. "Shep-"

"Sorun değil, Ethan," dedi babam. "Haklı. Konuşalım."

"Her şeyi ortaya dök ve bunu yaparken dürüst ol."

"Bazı riskler aldım ve büyük kaybettim," dedi babam. "Şirket iyi ama kişisel olarak..."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kelimenin tam anlamıyla beş parasızım." Omuz silkti. "Ayrıca taşınmam gerekiyor."

"Ne zaman?"

Babam parmağıyla masaya tıklatmaya başladı. Cevap vermeyi geciktiriyordu. Bu, durumun kötü olduğu anlamına geliyordu.

"Baba."

"Bu hafta çıkmam gerekiyor."

Ethan ile gözlerimiz yeniden buluşunca yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre onun da haberi yoktu.

"Bu hafta mı? Ve tam da kanser tedavisine başlamak üzeresin?" diye sordum. "Baba, lütfen bana gidecek bir yer bulduğunu söyle. Nereye taşınıyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Sizinle tartışmak istediğim diğer konu da buydu. Şirketin Seattle'daki otellerinden birinde geçici olarak ikamet etmeyi planlamıştım ama insanların bir şeyleri sezme ihtimalleri beni endişelendiriyor."

"Ve bununla kurduğun şirketten kovulmamak için boktan emlak anlaşmalarıyla paranı çarçur ettiğini, yönetim kurulunun öğrenmesini engellemeye çalıştığını kastediyorsun," dedim.

Ethan başını salladı. "Bu kadar patavatsızlık yeter, Shep."

Babam kabullenircesine başını eğdi. "Evet, aslında öyle. Ben de birinizin yanında kalmayı umuyordum. Sağlığım düzelene kadar sadece birkaç aylığına. O zaman, taşınacak yeni bir yer bulmak için daha iyi bir konumda olacağım."

Gözlerim Ethan'a takıldı. Bunun nereye varacağını tam olarak biliyordum ve bundan *hoşlanmamıştım*. Biraz bile. Öte tandan kardeşimin cevabının ne olacağını biliyordum. O ve Grant bir inşaatın içinde yaşıyorlardı. Queen Anne'deki evlerinin geniş çaplı tadilatına yeni başlamışlardı.

"Shep, tüm evimiz paramparça oldu," dedi Ethan. "İşlev gören bir mutfağımız bile yok ve bitmesine aylar var."

İkisi de bana baktı.

Evde yerim vardı. Dairem dört bin metrekareydi ama bu kadar büyük olmasının sebebi izole olmayı seviyor olmamdı. Kişisel alanımı pek paylaşmazdım.

Babam eski kız arkadaşımla çıkıyordu. Onu buraya getirmek ister miydi? Svetlana'nın apartman dairemde dolaşmasına izin veremezdim. Burada babamla yatmasına... Tanrım, düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Ethan'a bakarak gözlerimi büyüttüm. Çenesi kasıldı ve sanki *ona şu an söylemeye cüret etme* dercesine başını çok hafif bir şekilde salladı.

Siktir.

Ona kendi evini satın alabileceğimi biliyordum -para sorun değildi- ama hassasiyeti dikkate alınması gereken bir konuydu. Muhtemelen onu başımdan savdığımı düşünecekti. Sonuçta ciddi bir hastalığı vardı. Tanıdığım en az duygusal adam bendim

ancak babamın benden farklı olduğunu anlıyordum. Eğer burada kalırsa olaylar kontrolüm altında gelişirdi. Finansal durumunu düzeltmesine yardım edebilir ve mümkün olan en iyi tıbbi tedaviyi aldığından emin olurdum.

Derin bir nefes aldım. "Burada kal, büyük misafir odasını sana vereceğim." En azından benim yatak odamın diğer ucundaydı.

Babamın yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. "Teşekkür ederim, oğlum. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Önümüzdeki birkaç ay çok daha kolaylaşacak."

"Elbette baba." Ayağa kalkarak kahve kupamı mutfağa taşıdım. "Nakliyecileri ayarlamama ihtiyacın var mı, yoksa sen halleder misin?"

"Ben hallederim," dedi babam. "Bundan emin misin? Önce kız arkadaşınla konuşman gerekiyor mu?"

"Kız arkadaşı mı?" diye sordu Ethan.

Babam tekrar gülümsedi. "Dün gece Shepherd'ın kız arkadaşı Everly ile tanışma şerefine eriştim. Keşke orada olabilseydin, Ethan. Çok hoş birisi. Bahse varım seni hizaya sokuyordur, değil mi evlat?"

Ethan'ın bakışlarından kaçındım. "Evet, yapıyor. Ve eminim aldırmayacaktır."

"Svetlana ile iyi anlaşacağını düşünüyorum." Babam Ethan'a göz kırptı. "Son derece sıra dışı bir kadınla tanıştım. Çok sık görüşüyoruz."

"Shep de öyle söyledi," dedi Ethan. Bir yandan da bana bir tane daha *sakın bir şey söylemeye cüret etme* bakışı göndermişti. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Yakın zamanda hepimiz bir akşam yemeği yiyelim." Babam devam etti. "Sen Grant'i getirirsin, Shepherd da Everly'yi getirir."

Aman Tanrım. Buradan gitmem gerekiyordu. "Artık her şey yoluna girdiğine göre benim yapacak işlerim var. Siz ikiniz istediğiniz kadar kalın."

Onları masada bırakıp ofisime geri döndüm ve kapıyı yumuşak bir tık sesiyle kapattım.

Ne kâbustu ama. Dizüstü bilgisayarımı açarak prostat kanseriyle ilgili bir araştırma yaptım. Hastalık ve en son tedaviler hakkında bilgi edinmek için biraz zaman harcadım. En iyi tedaviyi aldığından emin olmak için doktorunun kim olduğunu öğrenecektim. Belki de bir sonraki randevusuna onunla birlikte giderdim, böylece durumu hakkında daha detaylı bilgi sahibi olurdum. İkinci bir görüşe daha ihtiyacı olmadığından emin olmam gerekiyordu. Prostat kanseri genellikle ölümcül değildi ama hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordum.

Sandalyemde geriye yaslanarak çenemi ovuşturdum. Babamın hasta olduğunu duymak endişe vericiydi fakat en azından hastalığın seyri iyiye gidiyordu.

Bir de buraya taşınması sorunu vardı. Svetlana işleri karmaşıklaştırmasaydı bu, küçük bir rahatsızlık olurdu. Ancak işleri *karmaşıklaştırıyordu.* Babam burada yaşarken, mümkün olduğunca dışarıda vakit geçirmeyi seçebilirdim ama Svetlana'nın evime sınırsızca girmesi fikri hoşuma gitmemişti. Bu da onun ve benim burada, aynı çatı altında olacağımız anlamına geliyordu.

Benim Everly'yle çıkmadığımı çabucak anlayacaktı.

Tabii... parmak uçlarımı çenemin altında birleştirdim. Everly'yle *çıkma* numarasına devam etmezsem. Bunu bir şekilde becerebilir miydim?

Milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetiyordum. Her gün karmaşık iş anlaşmaları imzalıyordum. Asistanımla bir anlaşmaya varabileceğimden emindim. Sadece birkaç aylığınaydı.

Ve Everly bunun için mükemmeldi.

8

EVERLY

Pazartesi sabahı her zamanki gibi başladı. Ofisimin olduğu kata ulaştığımda, iş arkadaşlarıma selam vererek kabinlerin ve ofislerin yanından geçtim. Gülümsüyor, onlara iyi bir hafta sonu geçirip geçirmediklerini soruyor veya günaydın diyordum. Steve, kedisi hakkında dikkatle dinlediğim başka bir hikâye daha anlattı.

Olağandışı hiçbir şey yoktu.

Her pazartesi sabahı yaptığım işleri yaparken saate baktım. Sekiz yirmi ikiydi. Beş dakika içinde burada olacaktı.

Kalbim olması gerekenden biraz daha hızlı atıyordu. Gerginliğim yüzünden hissettiğim karıncalanma, karnımın gerilmesine neden oluyordu. Bay Calloway'in kahvesini aldım, programını tekrar kontrol ettim ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldum.

Düşüncelerimin, belimin alt kısmını kavrayan elinin hissettirdiklerine kaymasına izin vermemek için çok uğraştım. Ya da kolumdaki elinin. Ya da adımı söylerken sesinin nasıl çıktığının.

Kes şunu, Everly. Belki de rüya gördün.

Evet, bir rüya. O bir rüyaydı. O smokinin içinde fazlasıyla rüya gibiydi.

Tanrım, yine aynı şeyi yapıyordum.

Saat sekiz yirmi yediyi gösterdiğinde asansörün kapısı açıldı.

Bay Calloway takım elbisesinin içinde koridor boyunca yürürken telefonunu çıkardı, masama doğru ilerlerken başparmağını ekranın üzerinde kaydırdı. Kahvesini aldım ve ayağa kalkarak onu ofisine kadar takip etmeye hazırlandım.

Alışılmadık bir şey yoktu. Sadece her zamanki pazartesilerden birisiydi.

Masamın yanından geçti ve tam ben onun arkasından yürümek üzereyken durdu. Telefonundan başını kaldırdığında bakışları gözlerimi buldu. "Günaydın, Everly."

Şaşkınlığımın arasından, "Günaydın," diye mırıldanmayı başarmıştım.

Steve, sanki az önce bir mucizeye tanık olmuş gibi görünüyordu. Ya da belki bir cinayete. Gözleri büyümüş ve dudakları aralanmıştı.

Steve'e doğru omuz silkerken birdenbire Shepherd'ın -hayır, Bay Calloway'in- kahvesini elimde tuttuğumu hatırladım. Kahvenin, kapaktaki delikten dökülme riskine karşı elbisemi korumak için bardağı kendimden uzaklaştırıp, yüzümü buruşturarak Bay Calloway'in ofisine koştum.

Evrak çantasını elinden bıraktığında kahveyi masasına koydum. Ceketini ondan almak için döndüm ama orada değildi. Vestiyerin yanında durmuş, kendi ceketini kendisi asıyordu. Ne yapıyordu öyle?

Problem yoktu. Kendi ceketini asabilirdi. Büyütülecek bir şey değildi. Panjurlarını açarken o da masasına oturmuştu.

Güzel, normale dönmüştük.

"Kapıyı kapat."

Donup kaldım.

Özel olarak konuşabilmemiz için benden kapıyı kapatmamı istemesi bir ilk değildi. Asistanı olarak sık sık gizli bilgileri

saklardım. Fakat ses tonunda bir şey vardı. Ayrıca rutinimizi bozma şekli beni o kadar dengesizleştirmişti ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Doğru." Kapıyı kapattım. "Üzgünüm."

"Otursana."

"Üzgünüm, Bay Calloway ama toplantı için hazırlıklı değilim. Şu an not alabilecek bir şeyim yok."

"Everly," dedi ses tonunda hafif bir keskinlik vardı. "Sadece otur."

Masasının diğer tarafına yürüyerek, kendimi yavaşça sandalyelerden birine bıraktım.

Arkasına yaslanıp parmaklarını birleştirdi. "Bekâr mısın?"

Soru o kadar beklenmedikti ki cevap verecek kadar kendimi toplamam tam beş saniyemi aldı. "Şey... bekâr mı? Evet ama-"

Sözümü kesti. "Beni dinle. Zor durumdayım. Cuma günü babamla tanıştın ve kiminle olduğunu gördün."

"Evet..."

"Babamın Svetlana'dan daha büyük sorunları olduğu ortaya çıktı."

"O şirretten daha kötü bir sorun mu?" diye sordum ve hızla ağzımı kapattım. Aman Tanrım, bunu neden söylemiştim? İçmemiştim bile.

Dudağının kenarı seğirdi. "Evet o... şirretten daha da kötü bir sorun. Kendisine kanser teşhisi konuldu."

"Ah, Shepherd, çok üzgünüm." Ona az önce *Shepherd* dediğimi fark ederek ağzımı tekrar kapattım. Benim sorunum neydi? Kırmızı bir elbise giymiş, patronumla bir akşam geçirmiştim ve aniden ağzımın kontrolünü kaybetmiştim.

Fark etmemiş gibi devam etti. "Radyasyon tedavisi görmesi gerekmesine rağmen hastalığın seyri iyiye gidiyor."

"Bu iyi. Yani, iyiye gitmesi."

"Öyle." Dudaklarını birbirine bastırıp öne doğru eğilerek dirseklerini masasına dayadı. "Sana anlatacaklarım bu odadan dışarı çıkmayacak."

"Elbette."

Başını salladığı sırada yine göz göze gelmiştik. "Şu anda babamın tek sorunu bu hastalık değil. Aynı zamanda bir dizi finansal kayıp da yaşadı."

Başımı salladım, ne söyleyeceğimden pek emin değildim.

"Ağabeyim ve ben, ona yardım etmek için elimizden geleni yapacağız ama bu bilginin dışarı sızmaması da önemli. Yönetim kurulu bundan haberdar olursa onu göndermek için oylama yapacaklardır. Eğer bu gerçekleşirse, ömrünü kurmaya harcadığı şirketi kaybedecek."

"Tamam." Az önce *ağabeyim* mi demişti? Ne zamandan beri bir ağabeyi vardı?

"Yaşadığı ev de dahil olmak üzere mal varlığının çoğunu tasfiye etti. Kanser tedavisi gördüğü süre boyunca da benim yanımda kalacak."

"Ne kadar naziksin."

"Orası öyle ama babamın Svetlana'yla olan ilişkisinin, yetmiş iki saat öncesine göre birdenbire çok daha büyük bir sorun haline geldiğini anlıyorsundur eminim."

"Ona söylemedin mi?"

Gözü seğirdi, görebildiğim tek duygu belirtisi buydu. "Hayır. Karmaşık bir durum."

"Yüzyılın en yetersiz ifadesi bu. Yani babanı yanına alıyorsun ve... ne yani, yeni kız arkadaşını da mı getirecek?"

"Evet. Ve ailem için daha fazla soruna yol açmadan, ondan kurtulana kadar onunla anlaşmak zorundayım."

"Pekâlâ, bu... talihsiz bir durum. Ama neden bana bütün bunları anlatıyorsun? Hem bunun ilişki durumumla ne ilgisi var?"

Derin bir nefes aldı. "Bir kız arkadaşa ihtiyacım var."

"Ah, akşam yemeği rezervasyonu yaptırmamı ister misin ya da..."

"Gerçek bir kız arkadaş değil." İfadesi, cuma gecesi gördüğümü sandığım kişiliği hatırlatırcasına yumuşadı. "Şu anda kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Fakat Svetlana'nın bekâr olduğumu düşünmesine de izin veremem."

"Yani sahte bir kız arkadaşa ihtiyacın var."

"Aynen öyle. Beni anlamana sevindim. Yanıma taşınman gerekecek."

"Bekle." Parmağımı kaldırdım. Bayılmış ve konuşmamızın bir kısmını kaçırmış gibi hissediyordum. Taşınmak mı? Ne haltan bahsediyordu? "Seni anlamayı bırak ikimizin aynı şeyden bahsettiğini bile düşünmüyorum. Taşınmak mı? Ne?"

Burun delikleri öfkeyle genişledi. Bu hareketi hüsrana uğradığında ya da sabırsızlandığında yapardı. "Babam zaten bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor. Dolayısıyla bariz çözüm, bu oyuna devam etmek olacak."

"Açıklığa kavuşturmama izin ver. Çıkıyormuşuz gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ve *yanına taşınmamı* mı?"

"Evet."

"Sen *kafayı mı yedin*?" Son kelimeyi neredeyse tıslayarak söylemiştim.

"Cuma günü mükemmel bir iş çıkardın."

Konuştuğumda dilime hâkim olamayacağımı hissediyordum fakat umursamadım. "Kırmızı bir elbise giyip bir etkinlikte sana eşlik etmek, senin yanına taşınıp birlikteymişiz gibi davranmakla aynı şey değil. Benim bir hayatım var. Kız arkadaşı gibi davranacak birine ihtiyacı var diye sikik patronumla öylece yatamam."

"Beni bu sikik duruma babam soktu ve bundan sikik bir memnuniyet duymuyorum. Cehennemden gelen bir kadının, sanki sahibiymiş gibi evimin içinde dolaşmasına göz yummayacağım. Babam dün onu eve getirdi ve sikik hayatımın en uzun saatini geçirmemi sağladı."

İkimiz de kendi patlamalarımıza ve "s" harfiyle başlayan o kelimeyi bolca söylememize şaşırarak birbirimize baktık.

Boğazını temizleyip manşetlerini düzeltti. "Sana ödemesini yapacağım."

Kahretsin, tabii ki bana para ödeyecekti.

Bekle, bunu düşünüyor muydum? Bunu düşünüyor olamazdım. Galaya gitmek büyük bir iş değildi. Aslında biraz eğlenceli olduğunu bile söyleyebilirdim. Üstelik babası da oldukça iyi bir adamdı. Onu tekrar görmek çok kötü olmayacaktı. Fakat Shepherd'ın kız arkadaşı numarası yapmak mı? Onunla yaşamak mı? Bu nasıl olacaktı ki? Gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketi andırıyordu.

Telefonum elimde titredi ve ekrana baktım. Mesaj Annie'den gelmişti.

Gerçekten mi evren? Gerçekten mi?

Eğer bunu yaparsam bana çok büyük bir iyilik borçlu olacaktı. Devasa. Kocaman. Bana teklif ettiği ücretten vazgeçebilir, onun yerine spermlerini isteyebilirdim. Kız kardeşim ve Miranda'nın, Sperm Peri Anne'si olurdum. Genetik olarak mükemmel bebek hayallerini gerçekleştirirdim. Tamam, onları duygusuz bir robot

çocuk yetiştirmeye mahkûm edecek olabilirdim. Eğer istedikleri buysa...

Öte yandan Shepherd, düşündüğüm kadar duygusuz değildi. Cuma gecesi onda bir şeylerin pırıltılarını görmüştüm. Belki sadece içkiler yüzündendi ya da bu benim hayal dünyamın bir ürünüydü. Yine de Shepherd'ın duygusuz görünüşünde ufacık, mini minnacık bir çatlak olduğunu hissetmiştim. Bir saç teli kadar ince bir çatlaktı. Belki de bu dünyada gün ışığı kişiliğime karşı bağışıklığı olan tek kişi o değildi.

Eğer bu, ondan bebek malzemesi bağışlamasını istemek için bana iyi bir sebep verecekse...

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, aniden sanki bedenimin dışına çıkmışım gibi hissettim. Havada süzülüyor gibiydim ve Shepherd'ın ofisine yukarıdan bakıyordum. Konuşan bir başkasıydı ve ben, onu dinliyordum.

"Pekâlâ. Bunu yapacağım."

9

EVERLY

"Sen ne yapacaksın?" Nora manikürlü elinde tuttuğu içkisiyle beraber sordu. Bana sanki Mars'a taşınacağımı söylemişim gibi bakıyordu.

"*Geçici olarak* patronumun evinde kalacağım. Sadece birkaç aylığına. Yani kalıcı olarak değil. Bu geçici."

Yan gözle bana baktı. "Bundan bahsetmiştin." Anlattıklarıma inanmıyordu.

Onlara sahte kız arkadaş olayını anlatmaktan kaçınmaya çalışıyordum ancak gördüğüm kadarıyla işe yaramayacaktı.

Her zamanki gibi koşuya çıkmıştık ve Brody's barında oturuyorduk. Bir martini sipariş etmiştim ama içecek havamda değildim. Bu sabah, Shepherd'ın teklifine evet dediğimden beri vicdan azabının *patronunun sahte kız arkadaşı olmayı kabul eden asistan* versiyonunun içinde yuvarlanıyordum. Bu, Annie'nin istediğini elde edebileceğim anlamına gelse bile işin gerçekliği beni bunaltmaya başlıyordu.

"Tamam, güven çemberi?" Ellerimi uzattığımda, ikisi de ellerimi sıkarak başlarını salladı.

Derin bir nefes alıp onlara cuma gecesi olanları anlattım. Ayrıca bu sabah ofiste yaptığımız konuşmayı da es geçmedim. Onlara Shepherd'ın babasının başına gelenlerin ayrıntılarını vermedim. Sadece açıklayamadığım bazı kişisel sebeplerden dolayı

Bay Calloway'in yanına taşınacağını söyledim. Hazel ve Nora'ya güvenebileceğimi biliyordum fakat sır, sırdı. İşim söz konusu olduğunda bunu ortaya dökmezdim.

Svetlana'nın Richard'ın hayatına kaltakça girmesiyle haklı olarak dehşete düşmüşlerdi. Bu yüzden belki de anlayacaklarını, hiç kuşkusuz bu çılgınca ve muhtemelen fazla ayrıntılı olan plana uyma kararımı destekleyeceklerini düşündüm.

Anlatmayı bitirdiğimde, "Aklını kaçırmışsın," dedi Nora.

"Ne demeye bu kadar çabuk kabul ettin?"

"Bilmiyorum. Ne için bekleyecektim ki?"

"Bizim değerlendirmemiz için," diye cevap verdi. "Seninle biraz mantıklı konuşabilirdik."

"O kadar da kötü olmayacak."

Hazel gözlüğünü düzeltti. "Aslında bunun ters gitme potansiyeli son derece yüksek."

Omuzlarım çöktü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Everly, tatlım, önümüzdeki birkaç ay boyunca patronunun sahte kız arkadaşı olmayı kabul ettin." Nora devam etti. "Ayrıca onun yanına taşınacaksın. Zaten onun için çalışmanın zor olduğunu söylüyorsun. Onunla yaşamak nasıl olacak? Sürekli beraber olacaksınız."

"Evet, biliyorum. Bunu düşündüm." Parmağımı kadehimin kenarında gezdirdim. "Tüm bunların nasıl yürüyeceğini bilmiyorum."

"Seks dahil mi?" diye sordu Hazel.

"Hayır." Ayağa kalkarken neredeyse içkimi deviriyordum. "Hayır, değil. Benden bir fahişe olmamı istemiyor. Kız arkadaş kısmı *sahte*."

"*Richard Gere*, *Özel Bir Kadın*'da* *Julia Roberts* ile yatıyordu," dedi Nora.

"Evet ama onu bir sokağın köşesinden almıştı," diye karşılık verdim. "Kadın gerçek bir fahişeydi."

Omuz silkti. "Eğer benimle piyanonun üzerinde yapmak isteseydi, yapardım."

"Para için mi?" Hazel araya girdi. "Bu yasadışı."

"Hayır, sadece genel olarak söylüyorum. Everly'nin patronunun nasıl göründüğünden haberin var mı? Tanrım, adam nefis. Bana ne isterse yapmasına izin verirdim."

Hazel'ın kaşları çatıldı. "*Richard Gere*'den bahsettiğini sanıyordum."

Nora omuz silkti. "İkisi de uyar ama Shepherd Calloway daha ateşli."

"Öyleyse neden aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun? Eğer sen yapabiliyor olsaydın..."

"Tatlım, yapabiliyor olsaydım bunu hemen yapardım ve mesai saatleri dışında bana istediğini yapmasına da izin verirdim," dedi Nora. "Ama sen ve ben aynı kişiler değiliz, aşkım. Bunun nereye gittiğini şimdiden görebiliyorum."

"Nereye?"

"Birtakım duygular kapacaksın."

Hazel salatasından bir çatal daha alırken onaylarcasına başını salladı.

"*Duygular kapmak* mı?" diye sordum. "O da ne demek? Duygular hastalıklı şeyler değillerdir."

"Böyle bir durumda öyleler," dedi. "Onunla fazladan zaman geçireceksin, onu daha iyi tanıyacaksın. Babası sana onun çocukluğundan utanç verici hikâyeler anlatacak. Senin gözünde

* Pretty Woman. Julia Roberts ve Richard Gere'in başrollerini paylaştığı 1990 yapımı bir romantik-komedi filmi.

Bay Calloway olmayı bırakıp bir *erkek* olmaya başlayacak. Zengin, muhteşem ve seksi bir erkek. Hemen yanında uyuyan bir erkek.

"Hemen yanımda uyumaktan kastettiğin ne?"

Nora martinisinden bir yudum alırken gözlerini devirdi. "Babasını kandırmak zorundasınız, değil mi?"

"Evet."

"Babası orada mı yaşıyor?"

"Evet."

Bunu bana açıklamak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi içini çekti. "O zaman seni nerede yatıracağını düşünüyorsun? Misafir odasında mı? Onunla yaşayan kız arkadaşı onun yatağında uyumalı, yani o odada sende olacaksın. *Gecenin bir yarısı odadan odaya taşınmaya* karar vermediği sürece tabii. Ya da belki uyumayan insanlardan biridir ve yatağa gidiyormuş gibi yapıp sonra bütün gece çalışır ya da dışarı çıkıp suçla savaşırken seni orada tek başına bırakır."

Hazel ağzını açtı fakat konuşmadan önce duraksadı. "Son kısımda ciddi değildin."

"Hayır ama geri kalanında haklıyım. Bu işin sonunda Everly incinecek," dedi Nora.

Buna sinirlenmiştim. Böyle bir durumla başa çıkamayacak narin bir çiçek değildim. Şirket tarihindeki en dayanaklı asistan bendim. Pek çok kişi başarısız olduğunda onunla başa çıkabilen kadın, bendim. Arkadaşlarım işimde ne kadar iyi olduğumu, onun için çalışıp beni ele geçirmesine izin vermememin ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Bunun kız kardeşim için ne anlama gelebileceğini de.

"Bu durumun bahsetmediğim bir yönü daha var."

İkisi de kaşlarını kaldırdı.

"Annie ve Miranda bebek sahibi olabilmek için Shepherd'dan sperm bağışlamasını istememi bekliyorlar."

Hazel sanki söylediklerimi sindiriyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Nora kadehini aldı ve içkisinin son yudumunu da içti.

Kadehini bırakırken, "Ah, Everly," diye bir ses çıkardı.

"Ne?"

"Hazel, hasarı şimdiden planlamaya başlamalıyız." Beni duymazdan geliyordu. "Bu, daha önce yaşadıklarımızın aksine ulusal felaket düzeyinde olacak. Christian Monroe olayından daha kötü."

"Christian Monroe'dan daha mı kötü?" diye sordu Hazel, sesi korku içindeydi.

"Christian Monroe mu?" O benim üniversitedeki erkek arkadaşımdı. Aynı zamanda evlenme teklifi etmesini beklediğim adamdı. Bunun yerine başka bir kızı hamile bırakmıştı. Gerçi bebeğinin annesi tatlı biriydi. Hâlâ küçük Amy'ye her yıl doğum günü kartı gönderiyordum. "Bu, Christian ile başıma gelenler gibi olmayacak. Onunla üç yıl çıktım, evleneceğimizi düşündüm. Bu, birkaç aylığına manzaralı, milyon dolarlık devasa bir apartman dairesinde yaşamak olacak. Olabilecek en kötü şey, yanlışlıkla babasını çıplak görmem ve bir süre kâbuslarla yaşamak zorunda kalmam."

"Kendine bunu söylemeye devam et," dedi Nora. "Ama tatlım, unutma. Sana ben demiştim diyecek olsam da yere çakıldığın zaman seni oradan sökmek için yanında olacağız."

Hazel onu onayladı. "Elbette olacağız."

Gözlerimi devirdim. Buna gerek olmayacaktı. Bu şey kontrolüm altındaydı. Birkaç aylığına patronumun kız arkadaşıymışım gibi davranacaktım ve kız kardeşime güzel haberler verecektim. Onun hatırına bunu yapabilirdim.

Şimdi ise bunu, sırf arkadaşlarıma başarabileceğimi kanıtlayabilmek için yapmak *istiyordum*.

10

SHEPHERD

Nakliyeciler her an burada olabilirlerdi ama Tanrı'ya şükür babam evde değildi. Svetlana'yla akşam yemeğine çıkmıştı ki bu, tüylerimi diken diken etse de başka bir şeyle meşgul olmasına seviniyordum. Everly geldiğinde etrafta seyirci olsun istemiyordum.

Babama, çoktan Everly'nin bana taşınmasını istediğimi söylemiştim. Tahmin edilebileceği gibi çok heyecanlanmıştı. Ethan ve Grant ebeveyn olmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu fakat babam büyükbaba olmaya kararlıydı. Üzücü olan kısım şuydu ki tüm umutlarını bana bağlamıştı ve ben bunu başaramamıştım. Onun deyimiyle *bu adımı atıyor* olmamın haberi onu adeta sersemletmişti.

Bu, içimde bir suçluluk duygusu uyandırmıştı. Başka bir ilişkiyi daha ona bir gelin vermeden bitirdiğimi öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacaktı. Veya torunlar vermeden bitirdiğimi öğrendiğinde de denebilirdi.

Nasırlı parmaklarımla gitarımın tellerini rastgele birkaç akor çalarak tıngırdattım. Gitar koleksiyonumu sakladığım tek odalı daire, evimin üç kat aşağısındaydı. Kat mülkiyeti derneği dışında, kimse buranın sahibi olduğumu bilmiyordu. Ethan bile hakkımda herkesten çok şey bilmesine rağmen, buradan haberdar değildi. Burası özeldi. Fazlasıyla kişisel. Buradaki hiçbir şey

dünyaya gösterdiğim adama benzemiyordu. Bütün cevapları bilen becerikli iş insanıyla alakası yoktu.

Burası loştu, odadaki tek ışık kaynağı tezgâhın üzerindeki küçük lambaydı. Klişe bir erkek evi değildi. Dev bir televizyon veya ağzına kadar dolu bir bar yoktu. Duvarlar spor posterleri ya da bira tabelalarıyla kaplanmamıştı. Mutfakta yirmi bir yıllık bir şişe Glenlivit* bulunduruyordum ve gerektiğinde yerine yenisini koyuyordum. Duvarlardan birisine yaslı, deri bir kanepe vardı. Ambiyansa uyması için bazı çerçeveli posterler almıştım: *Zeppelin, Deep Purple, Rush, Queen.*

Ve gitarlarım. Akustik. Elektronik. Beyaz bir *Fender Stratocaster*'ım** vardı. Muhteşem bir ahşap damarlı Gibson Les Paul. Eski bir Rickenbacker bası. Şu an elimde olan ve çaldığım Gibson Hummingbird akustiği. Diğerleri ise sadece sergilenmek için buradalardı. Amacım gösteriş yapmak değildi, koleksiyonumu buranın dışına çıkarmamıştım. Kimsenin varlığından bile haberi yoktu. Onlara sahiptim, çünkü onları seviyordum. Ayrıca burayı huzurlu kılıyordu. Beni de.

Bazen bu parçamı neden bu kadar ayrı tuttuğumu düşünüyordum. Aslında bunun cevabı basitti. Müzik beni savunmasız hissettiriyordu. Hiçbir zaman babamın yaptığı gibi duygularını açıkça belli eden biri olmamıştım. Ben daha çok anneme benziyordum. Pratik, mantıklı ve soğuk. En azından dışarıdan.

Müziği yetişkinliğimde keşfetmiştim ve benim kaçışım haline gelmişti. Kendimi ifade etmekte usta olduğum tek gerçek yol buydu. Bunu, beni Shepherd Calloway olarak tanıyan insanlarla paylaşmak istemiyordum.

Birkaç akor daha çaldım ve melodi kolayca ortaya çıkmaya başladı. Everly gelmeden önce kendimi rahatlatmak için biraz

* Bir İskoç viskisi markasıdır. -ç.n.

** Amerikalı Fender gitar şirketinin ürettiği en yaygın gitar modeli.

zamana ihtiyaç duyduğumdan, ofisten erken ayrılmıştım. Düzenlemeler hızlı bir şekilde yapılmıştı ve bunu elbette Everly yapmıştı. Ne de olsa bu onun işiydi. Dairesini tamamıyla terk ediyor değildi. Babamı ve Svetlana'yı bir çift olduğumuza ikna etmeye yetecek kadar bir süre için, yani önümüzdeki birkaç ay boyunca ihtiyaç duyacağı şeyleri taşıması yeterliydi.

Everly birazdan burada olurdu, bu da üst kata çıkmam gerektiği anlamına geliyordu. Gitarımı sehpasına yerleştirdikten sonra oradan ayrıldım ve asansörle çatı katına çıktım.

Everly'nin gelişini haber veren tıklatmayı duyunca kapıyı açtığımda, onu koridorda iki nakliyeciyle birlikte histerik bir şekilde gülerken buldum.

"Evet, ciddiyim," dedi Everly. Hepsinin inanılmaz derecede eğlenceli bulduğu bir hikâyenin ortasında gibiydi. "Gerçekten yaşandı. Yemin ederim. Ah, merhaba Bay Callow—yani merhaba, Shepherd."

Bakışlarım nakliyecilere döndüğünde, gülümsemeleri soldu. "Yatak odası solda. Koridorun sonu."

Başlarını salladıktan sonra taşıdıkları kutuları yeniden kavrayarak yanımdan geçtiler.

"Vay canına, ortamın modunu kaçırmada üstüne yok," dedi Everly.

"Affedersin?"

Bunu yüksek sesle söylediğine şaşırmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Boş ver. Onlar..."

"Babam bu akşam dışarıda."

"Ah, tamam. Yani şey yapmak zorunda değiliz..."

"Hayır."

"Peki. Güzel."

Üzerinde sarı bir bluz, kısa paça bir kot pantolon ve parlak pembe ayak tırnaklarını gösteren sandaletler vardı. Saçları tepeden toplanmıştı, sadece boynundan aşağı birkaç küçük tutam sarkıyordu. Şu anda, geçen gece o kırmızı elbiseyi giydiği halinden epey farklıydı.

Nakliyeciler başka bir koli almak için geri döndüler. Artık bana ihtiyaçları olmadığına karar verip, kendime bir içki koymak için mutfağa gittiğimde Everly de beni takip etti. "Ee, bana etrafı falan gösterecek misin? *Kendini evinde gibi hisset* şeklinde bir konuşma olmayacak mı?"

"Konuşmaya ihtiyacın var mı?"

"Bilmiyorum. İyi olabilirdi."

"Daha önce buraya gelmiştin."

Kalçasını tezgâha yasladı. "Tam olarak aynı şey değil. Teslimatların için imza atmaya gelmiştim. Banyolardan birini bile kullanmadım. Kaç tane var?"

"Dört."

"Vay canına. Sanırım burada yaşayan onca insanla artık işe yarayacaklar."

Kesinlikle bir içkiye ihtiyacım vardı ve dolaptaki viski şişesine uzanmama sebep olan şey, Everly'nin konuşma girişimi değildi. Onu mutfağımda rahat kıyafetler içinde görmek, o kırmızı elbiseyle görmek kadar rahatsız edici geliyordu.

"Üzgünüm, sanırım rahatsız edilmek istemiyorsun. Gitsem iyi olur..." Omzunun üzerinden diğer odaya doğru belli belirsiz bir hareket yaptı.

"Beni... rahatsız etmiyorsun." Neden birden duyguları hakkında endişelenmiştim bilmiyordum ama onları incitmek istememiştim. "Sana etrafı göstereyim."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Kendime içki doldurmak üzereyken duraksadım. "Sen de bir kadeh ister misin?"

"Aman Tanrım, evet."

Hızlı yanıtı beni neredeyse gülümsetti. Dudağımın kenarı seğirmişti. İkimize de içki doldurduktan sonra kadehlerden birini ona uzattım.

"Teşekkürler."

Nakliyeciler valizleri ve başka bir kutuyu sürükleyerek içeri girdi. Ne kadar eşya getirmişti böyle? Bizi geçip, taşıdıklarını koridordan yatak odasına doğru götürdüler.

Elimle işaret ederek, "Oturma odası," dedim. "Şurada bir televizyon var. Ben pek kullanmıyorum ama sen kullanmakta serbestsin. İkinci ana yatak odası şu koridorun sonunda. Babam hafta sonu o odaya taşındı, bu yüzden alan onun."

"Anladım."

Göz önünde olan diğer şeyleri gösterdim. Misafir banyosu. Ofisim. Balkon. Sonra da onu benim -artık *bizim*- olan yatak odama götürdüm.

Nakliyeciler eşyalarını içeride bir köşeye koymuşlardı. İçeri girdiğinde gerginmiş gibi ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

"Yani... tamam. Bu güzel."

Bakışlarım yatağa kaydı. Bir an için onun başka bir odada uyumasını düşünmüştüm fakat eğer bir çiftmişiz gibi davranacaksak aynı yatağı paylaşmamız gerekecekti.

"İkimiz de yetişkin insanlarız ve yatak büyük boy." Bu konuşmayı kendime birkaç kez yapmıştım. "Daha fazla mahremiyete ihtiyacın olursa başka bir banyo var. Alanına saygı duyacağım, hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Senin hakkında endişelenseydim bunu kabul etmezdim," dedi. "Sana güveniyorum."

Neden olduğunu bilmiyordum -onun duyguları hakkında neden endişelendiğimi de bilmediğim gibi- ama bana güvendiğini söylemesi kendimi iyi hissettirmişti.

"Sanırım yerleşebilmen için artık seni yalnız bıraksam iyi olur."

Nakliyecilerden birisi açık kapıdan başını uzattı. "Bayan Dalton?"

Adama sıcacık bir gülümseme sundu. "Jason, bana Everly diye hitap etmeni söylemiştim."

"Tamam, Everly. Bunu nereye bırakalım?"

Bulunduğum yerden adamın neyden bahsettiğini göremiyordum.

Everly odanın içine göz attı. "Hımm. Buraya olmaz. Sanırım oturma odasına."

"Elbette," dedi adam.

Everly adamın peşinden diğer odaya geçti. Viskimden bir yudum aldıktan sonra ofisime yöneldim. Yapacak işlerim vardı fakat aniden oturma odasından yükselen kahkahalar beni meraklandırmıştı. Şimdi neye gülüyorlardı?

Everly gözünün kenarından akan yaşı siliyordu. "Dominic, beni öldürüyorsun."

Nakliyecilerden biri -görünüşe göre Dominic- "Her şeyi getirdik," dedi. "Yardım edebileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Sanırım bu kadar. Siz çocuklar çok iyiydiniz. Teşekkür ederim. Buraya gelin."

Kollarını açtı ve iki adam da ona sarıldı. Garip bir şekilde büyülenmiş bir halde koridordan onları izliyordum. Adamları dışarı çıkardı ve sanki eski arkadaşlarmış gibi tekrar sarıldı.

"Eh, bu bir veda kucaklaşmasıydı." Kapıyı arkalarından kapattı.

Duvara yaslandım. "Arkadaşların mı?"

"Kim, Dominic ve Jason mı? Hayır. Onlar sadece yardım etmesi için tuttuğum çocuklardı. Gerçekten ihtiyacım olduğundan değil. Ağır bir şey getirmedim. Neden sordun?"

"Onları tanıyor gibiydin."

"Hayır ama çok komiklerdi. Ne eğlenceli çocuklar." Parmağını dudaklarına götürerek etrafına bakındı. "İçkimi nerede unuttum? Ah, işte burada."

Gösterdiği yönü takip ettiğimde, bakışlarım ne olduğundan emin olmadığım büyük, sarı bir şeyi yakaladı.

"Bu nedir?"

"Hımm?" Gidip içkisini aldı. "Bu mu? Ah, bu benim armut koltuğum."

"Armut koltuk mu getirdin? Onu oturma odama mı koyuyorsun?"

Gülümsedi. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü hem rahat hem okumak için harika bir yer hem de en sevdiğim renk."

Özenle seçtiğim mobilyaların arasında duran büyük, şekilsiz sarı şeye tekrar baktım. "Çok tüylü ve sarı."

"Ne kadar da dikkatlisin, Shep."

Bakışlarım ona kaydı.

"Tamam, üzgünüm. Sadece şeyi deniyorum... Boş ver. Seni gerçekten rahatsız edecek mi? Bu odayı zaten pek kullanmadığını söylemiştin. Gerçek bir kız arkadaş gittiği yere imzasını bırakır. Yayılmam gerekiyor. Bölgemi işaretlemeliyim. Bu oyunun bir parçası."

Korkunçtu ancak düşününce mantıklı olduğunu anlayabiliyordum. "Doğru ama ne kadar bölge işaretlemen gerekiyor?"

Ön kapının açılma sesinin ardından Svetlana'nın çınlayan kahkahası sırtımdaki ve omuzlarımdaki kasların gerilmesine neden oldu. Everly'yle bakışlarımız buluştuğunda, gözleri hafifçe kısıldı ve yüzündeki kararlı ifade içimde bir ateş yaktı. ●yun başlamıştı.

"Güzel, evdesin." Babam kapıyı Svetlana'nın arkasından kapatırken konuştu. "Everly, seni tekrar görmek çok güzel."

Aramızdaki mesafeyi ne zaman kapattığını görmemiştim ama Everly bir şekilde yanımda duruyordu. Svetlana ikimize de boş bir bakış attı. Everly elini benimkine kaydırdı.

"Seni de görmek çok güzel, Richard." Everly'nin sesi yaz güneşi kadar sıcaktı. "Ya da belki artık sana *ev arkadaşım* demeliyim." Svetlana'nın yüzü ifadesiz kalmayı sürdürürken babam ona sırıttı.

"Ev arkadaşı. Bunu sevdim. Sadece kısa süreliğine, endişelenmenize gerek yok. Alanınızı işgal etmek veya izinsiz girmek istemiyorum."

"Elbette," dedi Everly. "Gereğinden fazla yer var. Ayrıca Shep'in seni misafir etmekten mutlu olduğunu biliyorsun."

Babam, "Bunun için çok minnettarım," diye karşılık verdi.

Svetlana'nın gözleri şimdi benim üzerimdeydi, Everly elimi daha sıkı kavradı. Sadece hafif bir baskı uygulamıştı ama hissetmiştim. Ayaklarını hafifçe kaydırarak vücudunu benimkine daha da yakınlaştırdı. Duruşunda belli bir sahiplenicilik vardı. Bunu hissedebiliyordum ve Svetlana'nın da bunu görebileceğinden hiç şüphem yoktu.

İçimi kaplayan hoş bir uyarılma duygusu, bir anlığına dikkatimi sohbetten uzaklaştırmayı başardı. Nabzım hızlandı ve kasıklarıma kan hücum etti. Everly'nin başka bir kadının önünde beni sessizce sahiplenmesinde hoşlandığım etkileyici bir şeyler vardı.

"Shep?"

Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karışmıştı. Babam ne demişti? Boğazımı temizledim ama ben cevap veremeden Everly elini kolumda gezdirerek bana engel oldu.

"Teşekkürler ama ikimiz de uzun bir gün geçirdik ve henüz eşyalarımı boşaltmaya bile başlamadım."

"Evet, tabii," dedi babam. "Biz seni tutmayalım. Yarın erken saatte bir doktor randevum var, bu yüzden biz de Svetlana'yla sadece bir içki içelim dedik."

"İyi geceler, baba." Şirret kadının varlığını kabul etmeyi reddediyordum. "Everly?"

Elimi tekrar sıktı ve bana gülümsedi. Tanrım, bu işte iyiydi.

Babam Svetlana'yı oturma odasına götürdü. Svetlana'nın yan gözle Everly'nin armut koltuğuna baktığını fark ettim. Gerçekten de bölgesini işaretlemişti.

Everly, bana göz kırptı sonra da topukları üzerinde döndü ve yürüdü. Aslında hayır, yürümedi. Tam olarak bir hoplama sayılmazdı ama adımlarında olduğu yerde yaylanıyormuş gibi görünen bir zıplama hareketi vardı.

Zıplaması bana memelerini düşündürmüştü.

Sanki kafamı temizleyebilirmiş gibi, boğazımı temizledim. Bu, beklediğimden daha dikkat dağıtıcıydı. Ofisime gidip, kendime bir viski alarak orada oturdum. Eşyalarını boşaltırken Everly'ye biraz alan tanıyordum.

İkimiz de yetişkindik. Bu, o kadar da büyük bir sorun olmamalıydı.

11

EVERLY

Shepherd ofisine, ben de eşyalarımı boşaltmak için yatak odasına gittiğimde, aramızdaki gerilime kısa bir süreliğine ara verme şansı bulmuştuk. Odasında iki gömme dolap vardı. Kıyafetlerimi yerleştirmek için bolca çekmece ve rafı olan dolaplardan biri tamamen boştu. Banyonun yarısı da buradaki geçici yaşantım için aynı şekilde hazırdı. Eşyalarını her zaman banyonun sol tarafında mı tuttuğunu, yoksa benim için mi yer açtığını merak ettim.

Ancak yatma vakti yaklaştığında, kendimi giderek daha da artan bir gerginliğin pençesinde buldum. Nora ve Hazel'a mesaj atma isteğim ve bu durum beni korkutmaya başlamamış gibi davranma isteğim, adeta bir savaşın içindeyken telefonuma bakmaya devam ediyordum. En sonunda korku kazandı ve grubumuzdan ikisine de mesajı gönderdim.

Everly
Buradayım. Yerleştim.
Şimdi ne yapayım?

Hazel
Ne yapmak istiyorsun?

Nora
Banyo nasıl görünüyor?

Everly
Banyo harika. Neden?

Nora
Küveti var mı?

Everly
Evet, büyük bir tane.

Hazel
Banyonun konuyla ne ilgisi var? Bence Everly sadece sıkıldı, şu anda derdinin hijyen ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum.

Nora
Köpük banyosu yap.

Everly
Kulağa hoş geliyor.

Hazel
İyi fikir.

Nora
Kapıyı biraz açık bırak ve içeri bakıp bakmadığını kontrol et.

Everly
Hayır!

Nora
Neden olmasın? Eğlenceli olacak. Telefonunu da yanına al. Gelişmelerden haberdar olmak istiyorum.

Everly
Bunu neden yapayım?

Nora
Bunu neden yapmayasın?

Everly
Yardımcı olmuyorsun, Nora. Bu gece uyumak zorunda olduğum yatakta oturuyorum. PATRONUMLA birlikte uyumak zorunda olduğum!

Nora
Bu işe girişirken sonuçlarını biliyordun, E. Köpük banyosu.

İç çekerek telefonumu bıraktım. Banyo yapmak kulağa hoş geliyordu. Adamın küveti devasaydı. Benim dairemde sadece duş vardı. Uzun, sıcak bir banyo sıklıkla yaptığım şeylerden değildi.

Yatak odasının kapısına gidip, eğilerek dışarıyı dinledim. Svetlana'nın bir saatten uzun bir süre önce ayrıldığını duymuştum ve Richard da uyumaya ya da en azından odasına gitmiş gibi görünüyordu. Anladığım kadarıyla Shepherd hâlâ ofisindeydi. Nora'nın banyo önerisi kulağa giderek daha iyi geliyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı yoksa asla uyuyamayacaktım.

Banyo gerçekten de muhteşemdi. Gri ve mavi fayanslarla döşenmişti. Her yerde kabarık beyaz havlular vardı. Burada her şey

parlıyordu. Suyu açmadan önce loş bir hava yakalamak için ışıkları kıstım. Işık ayarlanabiliyordu, bu da neden tüm banyolarda ayarlanabilir ışık bulunmadığını merak etmeme neden olmuştu.

Telefonumu küvetin yanındaki sehpaya yerleştirdim. Tabii ki kapıyı açık bırakıp Nora ve Hazel'a anlık mesajlar atmayacaktım. Bu aptalca bir fikirdi. Sadece suya gömülmüşken bir şeyler yapabilmek için telefonumu yanımda istemiştim.

Ancak öte yandan, su aktıkça ortalık korkunç bir şekilde buhar olmaya başlamıştı. Belki de kapıyı azıcık aralık bırakmak iyi bir fikir olabilirdi. Sadece çok fazla nem olmadığından emin olmak için. Bu güzel banyoda küf sorunu yaratmak çok yazık olurdu.

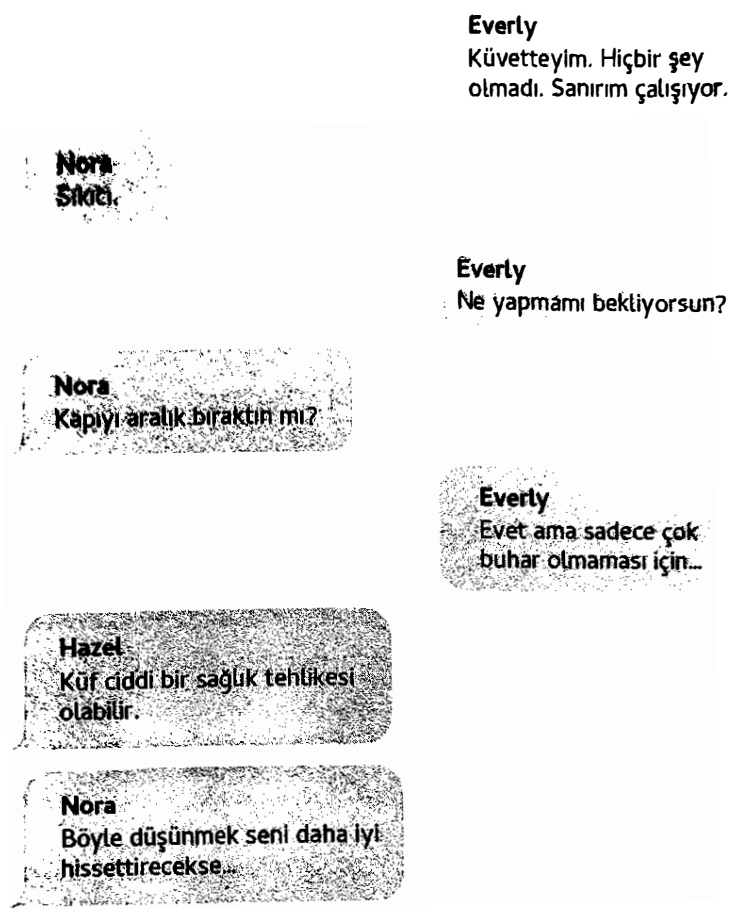
Bu yüzden kapıyı biraz aralık bıraktım, kıyafetlerimi çıkardım ve Shepherd'ın görkemli küvetine yerleştim.

Su mükemmeldi. İçine gömülerek sıcaklığın içime işlemesine izin verdim. Daha önce hiç köpük banyosu yapmamıştım, açıkçası bu beni rahatlatmıştı. Shepherd'ın banyo köpüğü olmasının tek sebebi ancak eski kız arkadaşlarından birinin onu burada bırakması olabilirdi. Köpük banyolarını seven bir adamda sorun yoktu ama Shepherd bana öyle biri gibi gelmiyordu. Bu yüzden kendisinin elinde bulunduracağı türden bir şey olduğundan şüpheliydim. İçinde bulunduğumuz ilişkinin tamamen sahte olduğu gerçeğine rağmen burada başka bir kadından iz bulma fikri hoşuma gitmemişti.

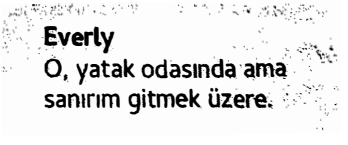
Sahiplenici olduğumu söyleyebilirdiniz ama sahte erkek arkadaşımın hayatındaki tek kadın ben olmalıydım. Tabii ki bu, biz bu oyunu oynadığımız sürece geçerli olacaktı.

Telefonum gelen bir mesajla fayansın üzerinde titredi.

Nora
Ee?

Yatak odasının kapısının açılıp kapanma sesi, neredeyse telefonumu suya düşürmeme neden oluyordu. Telefonumu birkaç kez sallayarak nefesimi tuttum. Shepherd'ın odada gezinirken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordum. Sonra durdu ve görünüşe göre geldiği yöne geri gitti.

Nora
Yanından geçeceği üzerine bahse girerim.

Hazel
Merak etkili bir güçtür.

Nora
Eğer Hazel benimle aynı fikirdeyse haklı olduğumu anlamışsındır.

Küvetin içinde yer değiştirdim, su ağır ağır dalgalanarak hareket ediyordu. Sonra tekrar ayak seslerini duydum. Kapının önünden mi geçmişti?

Everly
Tamam, yine kapının yanından geçtiğini duydum. Sanırım.

Nora
Sana söylemiştim.

Nefes almaya zar zor cesaret ederek bekledim. Benim küvette olmama duyduğu merakla hiçbir ilgisi olmayan, son derece normal bir şey yaptığından emindim. Hatta bundan kuşku duymuyordum.

Ayak sesleri durdu ama yatak odası kapısının tekrar açıldığını duymadım. Hâlâ dışarıdaydı. Ofisine gitmiyordu.

Tekrar banyo kapısının önünden geçti. Ben mi hayal kuruyordum yoksa daha yavaş yürümeye mi başlamıştı?

Everly
Sanırım banyo kapısının önünden geçti.

Nora
Ağır ağır mı?

Everly
Yani sadece yürüdü... daha yavaş bir şekilde.

Nora
Bunun bu kadar eğlenceli olması çok saçma. E, suyun biraz sıçraması için bacaklarını hareket ettir.

Hareket ettiğimde, su da hafif bir şapırtı sesi çıkararak dalgalandı. Bir saniyeliğine sadece sessizlik oldu. Sonra Shepherd'ın hızlı ayak seslerini ve yatak odası kapısının açılıp kapandığını duydum.

Everly
Gitti.

Nora
Hemen mi yoksa kısa bir duraksamadan sonra mı?

Everly
Bir duraksamadan sonra sanırım.

Nora
Bunu seviyorum. Onun bocalamasına sebep oldun. Bahse girerim aletini okşamak için ofisine gitmiştir.

Hazel
Öyle mi düşünüyorsun? Uyarılmasına sebep olacak bir şey olmadı.

Nora
Seksi asistanı küvetinde çıplak halde duruyor. Adam uyarıldı.

Oflayarak başımı geriye yasladım. Ne yapıyordum ben? Bu durumu olduğundan daha rahatsız edici hale getirmemem gerekiyordu. Nora'yı dinlediğim için başıma gelen şey buydu.

Everly
Küvetten çıkıp yatacağım. Sabah çalışmak zorundayım.

Nora
Onun ofisine git ve bir şey duyacak mısın bir bak.

Everly
Hayır!

Nora
İyi. Sıkıcısın ama hepimiz onun, küvetteki halinin hayaliyle kendini tatmin ettiğini biliyoruz.

Everly
Öyle olmadığına eminim.

Hiçbiri cevap vermedi, bu yüzden telefonumu bıraktım ve sıcak suyun tadını bir süre daha çıkardım. Shepherd'a dair herhangi bir işaret duymuyordum. Burada ne yaptığımla uzaktan yakından ilgilenmediğinden emindim. Yatak odasına muhtemelen bir şeyler almak ya da üstünü değiştirmek için gelmişti. Belki de burada olduğumdan emin değildi, bu nedenle de banyonun dolu olup olmadığına bakmak için kapının yanında durmuştu. Nora her şeyi yanlış anlamıştı. Benim küvette olmam düşüncesi onu *uyarmamıştı*. Adam kelimenin tam anlamıyla bir robottu. Bazen yalnızca insan olduğu yanılsamasını yaymak için randevuya çıktığını düşünüyordum.

Öte yandan beni galadan eve götürdüğünde, dikkate değer bir şekilde insan gibi görünmüştü.

Küvetten çıktıktan sonra durulanmak ve saçımı yıkamak için hızlı bir duş alıp, yatmak için hazırlandım. Görünüşe göre Shepherd hâlâ ofisindeydi. Hiç *çalışmadığı* bir zaman oluyor muydu? Bense burada yüzüm yatağa dönük, ellerim kalçalarımda, *günaydın gün ışığı* yazan tişörtüm ve şortlu pijama takımımla ayakta duruyordum.

İşlerin gerçeğe dönüştüğü yer burasıydı. Burada durmuş, patronumun yatağına bakıyordum ve bir şekilde yatağa girmek için kendimi ikna etmek zorundaydım.

Koridordan gelen bir ses, nefesimin kesilmesine sebep oldu. Buraya geliyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde lambayı söndürdüm, yatağa atlayarak yorganı omzuma kadar çektim. Uyuyormuş gibi yapacaktım. O zaman yapması gerekeni yapabilir, yatağa girebilir ve ikimizi de bu gariplikten kurtarabilirdi.

Kapı hafifçe açıldığında zar zor nefes almaya cesaret ettim. Kapıyı neredeyse hiç ses çıkarmadan geri kapattı. Benim için sessiz olmaya mı çalışıyordu? Bu çok düşünceli bir hareketti. Bir süre sonra banyonun kapısının kapandığını işittim.

Günün gerilimi sonunda üzerime çökmüştü. Shepherd'la aramı neşeli ve dostça tutmaya çalışmıştım ama o çok ciddiydi. Ne düşündüğünü tahmin etmek zordu. İş yerinde, bunun için endişelenmemeyi öğrenmiştim fakat bu durum farklıydı. Bu yeni dinamikte nasıl hareket edeceğimi keşfetmem ve bunu hızlı bir şekilde yapmam gerekiyordu.

Shepherd banyodan çıktığında gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Sırtım yatağın onun yatacağı tarafına dönüktü ancak hareketlerini hissedebildiğime yemin edebilirdim. Genellikle aceleci ve titizdi. Hayatının geri kalanında yaptığı gibi geceleri de yatağına otoriter bir şekilde girdiğini hayal edebiliyordum.

Fakat yatağın diğer tarafındaki adam, sessizce ve dikkatle hareket ediyor gibiydi. O da benim kadar gergin miydi? Yoksa o uykuya dalmaya çalışırken onu rahatsız etmeyeyim diye beni uyandırmamayı mı umuyordu?

Örtüler hareket ettiğinde, ağırlığının şilte üzerinde kaydığını hissettim. *Aman Tanrım, patronumla aynı yataktaydım.*

Pekâlâ, bu iyiydi. Nora martini içerken bu konuyu açtığından beri bunu düşünüyordum. Bu, anlaşmanın bir parçasıydı. Shepherd'ın daha önce söylediği gibi ikimiz de yetişkindik ve bu büyük boy bir yataktı.

İkimiz de kıpırdamadık ve yorgunluk beni ele geçirmeye başladı. Banyodan ısınarak çıkmıştım ve taşınma yüzünden bitkin düşmüştüm. Yatağı inanılmaz derecede rahattı, vücudum gevşedikçe yatağın daha derinlerine gömülüyordum. Gözlerim kapandı.

Sonra hareket etti.

Döndü, ipeksi çarşaflar vücudunun hareketiyle hışırdadı. Aman Tanrım, ne giyiyordu? Bakmamıştım. Yatarken pijama giymiş miydi? İç çamaşırıyla mıydı? Acaba genelde çıplak uyuyordu da ben buradayım diye giyinmek zorunda mı kalacaktı?

Dönüp gözucuyla bakmak istesem de hareket edemiyordum. Felç olmuş gibiydim.

Karanlık odanın sessizliğinde, yavaş ve derin bir nefes aldığını duydum. Havanın ciğerlerine dolduğunu, geniş göğsünün kasıldığını hayal edebiliyordum. Göğüs kılları olup olmadığını merak ettim. Kafasındaki saçlar koyu ve kalındı, göğüs kıllarının olması muhtemel görünüyordu. Aman Tanrım, acaba göbeğinin altından kasıklarına kadar çizgi şeklinde uzanan tüyleri...

Kes şunu, Everly. Hemen, kes şunu.

Bu, uyumama hiç yardımcı olmuyordu ve yarın çalışmam gerekiyordu. Ona ne söyleyecektim ki? *Toplantı sırasında uyuyakaldığım için üzgünüm, vücut kıllarını düşünürken bir türlü uyku tutmadığı için bütün gece ayaktaydım.*

Hayır. Kulağa hiç iyi gelmiyordu.

Uzun süre aynı pozisyonda yatmaktan sırtım tutulmuştu. Hareket etmem gerekiyordu ama denemekten korkuyordum. Yanlışlıkla ona dokunur muydum? Ya da ayak parmaklarım bacağına sürtünür müydü?

Bir süre daha hareketsiz bekledim ama en sonunda bu riski almaya mecbur kaldım. Bu şekilde uyumam imkansızdı. Hareket ettiğimde, örtüyü Shepherd'ın üzerinden çekmemek için hafifçe kaldırarak diğer tarafıma döndüm.

Böylece yüzüm ona dönmüştü, bu nedenle gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum. Ona kazara dokunmamıştım, yani bu iyiydi. Gerçekçi olmak gerekirse aramızda neredeyse bir metrelik bir boşluk vardı. Düşmeden yatağın kenarına yaklaşabildiğim kadar yaklaşmıştım. Muhtemelen o da aynı şeyi yapmıştı.

Hızlıca bakmayı göze alarak gözlerimi biraz araladım. Sırtı bana dönüktü, yorganı omzuna kadar çekmişti. Karanlıkta ne giydiğini anlayamıyordum.

Bunun üzerine çok fazla düşünmemiştim ama aynı yatağı paylaşmak, son derece samimi hissettiriyordu. İnsanı savunmasız bırakıyordu. Shepherd özeline düşkün bir insandı, dikkatli düşünmeden asla karar vermezdi. Bana, bunun için yeterince güvenmesi garip bir şekilde dokunaklıydı.

Bu da benim, gelmiş geçmiş en iyi sahte kız arkadaş olmak istememe sebep oluyordu.

12

SHEPHERD

Asansöre bindikten sonra çıkacağım katın düğmesine basmadığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Bu, kapıların kayarak kapandığında neden hareket etmediğimi açıklıyordu. Yirmi yediye basmamla birlikte asansörün yükselmeye başladığını hissettim.

Bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez iyi uyuyamamıştım. Ancak dün gece, kırmızı elbiseli bir kadının hayali tarafından ele geçirilmek yerine, yanımda siktiğimin cenneti gibi kokan bir kadın yatıyordu.

Nasıl *bu kadar* güzel kokabilirdi? Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Uzun zamandır onunla olmama rağmen daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık. Kokusu hafifti, hiçbir şey baskın gelmiyordu. Çilek gibi kokuyordu ki Everly'den önce bir kadının böyle kokmasının çekici olduğunu asla düşünmezdim. Ancak o böyle kokuyordu ve nefisti... ayrıca lanet olası derecede dikkat dağıtıcıydı.

Kokusu banyoda kullandığı bir şeyden kaynaklanıyor olmalıydı. Banyo yaparak -ve kapıyı aralık bırakarak- beni herhangi bir şekilde baştan çıkarmaya çalışmadığından emindim fakat etkisi heyecan verici olmuştu. Küvetimde çıplak bir şekilde yattığı düşüncesi, karşı konulmaz bir şekilde tahrik ediciydi. Sakinleşmek için ofisime geri dönmüştüm ve nafile bir rahatlama giri-

şimiyle aletimi okşamaya başlamıştım. Hızlı ve sert bir şekilde boşalmış olmama rağmen yatağımda onun kokusunu alır almaz, bana hiç de yardımcı olmayan bir başka erksiyonla başım daha da belaya girmişti.

Ben bir erkektim, ihtiyaçlarım vardı ancak bu ihtiyaçları kontrol etmeye alışkındım. Everly kendimi kontrolden çıkmış gibi hissetmeme neden olmuştu ve bu son derece rahatsız ediciydi. Bende neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

Ondan kız arkadaşım gibi davranmasını istediğimde bunların hiçbirini hesaba katmamıştım.

Asansörün çınlamasıyla kapılar açıldı. Boğazımı temizleyerek, ceketimin yakasını düzeltip ofisime doğru yürüdüm.

Everly çoktan buradaydı. Ben gelmeden önce hep burada olurdu, değil mi? Beni görmesiyle birlikte elinde tuttuğu kahvemle ayağa kalktı.

Gözlerine bakamazdım. Bedenim, banyo kapısının önünde dururken, duyduğum o küçük su sıçramasının anısına tepki vermeye başlamıştı bile. Çıplak bacaklarının birbirinden ayrılarak, amının ışıltılı görüntüsünü ortaya çıkarması hayali bile beni büyülemişti.

Tanrım, yine yapıyordum.

"Günaydın, Bay Calloway."

Sesi tereddütlüydü ve ben de cevap vermedim. Beni takip edeceğini bilerek ofisime girdim. Hâlâ yaz gibi kokup kokmadığını merak ediyordum.

Arkamda topuklularının tıkırtısını duydum. Neden bu kadar bocalamama sebep oluyordu? Sebebi uykusuzluk olmalıydı. Uykuyu -egzersiz ve doğru beslenmenin yanı sıra- çok ciddiye alıyordum. Görünüşe göre uykusuzluk bariz bir şekilde beni rahatsız ediyordu.

Olan bitenin de dışında, onun olabildiğince çabuk ofisimden çıkmasına ihtiyacım vardı.

Paltomu astığım esnada, "Pekâlâ... tamam," diye başladı. "Sanırım... programınız. Üzgünüm. Bu... bu... bir şeyler hakkında konuşmalı mıyız, yoksa..."

Hayır, konuşmak istemiyordum. Kahvemi içip sözleşme müzakerelerine ve nakit akışı raporlarına odaklanmak istiyordum. Yani kafamı olması gereken yere geri döndürmek için yapabileceğim her şeye.

Yanından geçip masama oturdum. "Sadece programım."

Yüzü düştüğünde söylediklerime anında pişman oldum.

"Elbette." Yutkundu, ifadesindeki duygu kayboldu ve telefonunu çıkardı. "Saat onda toplantın-"

"Everly."

Durdu, dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kapıyı kapat."

Bana bakmadan yürüyüp, kapıyı kapattı sonra da masamın diğer tarafına oturdu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece burada olduğumuzda nasıl davranacağımdan emin değilim. Numara mı yapıyoruz? Bunu saklamaya çalışıyormuş gibi mi yapıyoruz? Numara yapmıyormuşuz gibi mi davranıyoruz?"

Gerçekten haklıydı. Hikâyelerimizin tutarlı olmasına ihtiyacımız vardı. İşteyken, bunun şu an olduğundan daha dikkat dağıtıcı olmasını istemiyordum. "Burada olduğumuzda işe odaklıyız. Tam anlamıyla profesyonel olalım."

"Ya seninle yaşadığım duyulursa? Birlikte olduğumuzu inkâr mı etmeliyim?"

Olan bitenin de dışında, onun olabildiğince çabuk ofisim den çıkmasına ihtiyacım vardı.

Paltomu astığım esnada, "Pekâlâ... tamam," diye başladı. "Sanırım... programınız. Üzgünüm. Bu... bu... bir şeyler hakkında konuşmalı mıyız, yoksa..."

Hayır, konuşmak istemiyordum. Kahvemi içip sözleşme müzakerelerine ve nakit akışı raporlarına odaklanmak istiyordum. Yani kafamı olması gereken yere geri döndürmek için yapabileceğim her şeye.

Yanından geçip masama oturdum. "Sadece programım."

Yüzü düştüğünde söylediklerime anında pişman oldum.

"Elbette." Yutkundu, ifadesindeki duygu kayboldu ve telefonunu çıkardı. "Saat onda toplantın-"

"Everly."

Durdu, dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kapıyı kapat."

Bana bakmadan yürüyüp, kapıyı kapattı sonra da masamın diğer tarafına oturdu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece burada olduğumuzda nasıl davranacağımdan emin değilim. Numara mı yapıyoruz? Bunu saklamaya çalışıyormuş gibi mi yapıyoruz? Numara yapmıyormuşuz gibi mi davranıyoruz?"

Gerçekten haklıydı. Hikâyelerimizin tutarlı olmasına ihtiyacımız vardı. İşteyken, bunun şu an olduğundan daha dikkat dağıtıcı olmasını istemiyordum. "Burada olduğumuzda işe odaklıyız. Tam anlamıyla profesyonel olalım."

"Ya seninle yaşadığım duyulursa? Birlikte olduğumuzu inkâr mı etmeliyim?"

"Senin özel hayatın, sana özeldir. Hiçbir şeyi inkâr etmek zorunda değilsin ama ayrıntıları paylaşmak zorunda da değilsin."

"Tamam. Bu makul görünüyor. Yani buradayken normal davranabiliriz. Hem rol yapmak çoğunlukla baban ve şirret için."

"Kesinlikle."

Rahatlamış görünerek başını salladığında, her zamanki gülümsemesi geri geldi. "Tamam o zaman."

O, programımı özetlemeye başladığında söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Her zaman olduğu gibi her şeyin kontrolünü elinde tutuyordu. Sakin sesi yatıştırıcıydı ve bilgi vermeyi bitirdiğinde zihnim açıktı. Hâlâ yorgundum fakat kahve yardımcı olabilirdi. Everly'yi daima pratik olan, verimli çalışan asistanım olarak görmeye geri dönmüştüm.

Çoğunlukla.

Masasına gittiğinde, gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranıma bakmaya zorladım. Yapacak işlerim olmasına rağmen oyunumuzla ilgili soruları beni düşündürmüştü.

Everly'nin geceleri benim yatak odamda öylece uyuması yeterli olmayacaktı. Eğer uydurma ilişkimizin boyutu buysa bir şeylerin eksik olduğu çok çabuk ortaya çıkacaktı. Babam fark eder ve sorular sormaya başlardı.

Bu istemediğim bir şeydi. Babamın, bu ilişkinin doğruluğundan şüphe etmesine izin veremezdim. Ve bunun için yapmam gereken şey basitti.

Onunla randevuya çıkmam gerekiyordu.

Everly'yi düzenli olarak dışarı çıkarmak, gerçekten bir çift olduğumuzu açıkça ortaya koyardı. Svetlana onun kulağına ne fısıldarsa fısıldasın, babamın bir şeyleri sorgulamak için bir nedeni olmayacaktı. Akşamları veya hafta sonları onu dışarı çıkarmak, ofis dedikodularını minimumda tutardı. Böylece evde

daha az vakit geçirirdik ve babamı ziyaret ettiği durumlarda, Svetlana'nın yanında olma ihtimalimiz de daha az olurdu.

Ayrıca Everly'yle yemek yemek, bazı akşamları geçirmek için fena bir yol olmazdı. Hoş bir arkadaştı.

Durduğumda rezervasyon yaptırmasını istemek için ona mesaj atmak üzereydim. Bir randevum olduğunda akşam yemeği rezervasyonlarımı hep o yapardı. Bu, işinin bir parçasıydı. Yine de asistanım olarak ondan ikimiz için bir akşam yemeği rezervasyonu yapmasını istemek... garip ve bir şekilde yanlış gelmişti.

Bunun yerine El Gaucho'nun numarasına baktım ve onları kendim arayarak cuma akşamı için iki kişilik rezervasyon yaptırdım.

13

EVERLY

Ekranımın altında Shepherd'dan bir mesaj belirdiğinde kimin izlediğine dikkat etmem gerekiyormuş gibi aniden başımı kaldırıp etrafa baktım. Bu çok saçmaydı. Kimse bilgisayar ekranıma dikkat etmiyordu. Bana sürekli mesajlar gönderirdi. Ben onun asistanıydım. Bu işler böyle yürüyordu.

Nedense o gün için işten çıkıp, günün geri kalanını planlamama beş dakikadan daha az bir süre kala beliren o küçük bildirim, uğursuz bir şeyin habercisi gibiydi. Bunun tonla işi üzerime yıkacağından, geç saatlere kadar kalmam ya da cumartesi günü çalışmam gerekeceğinden korkmamla alakası yoktu. Bunun, gönderdiği mesajın işle ilgili olmadığını hissetmemle alakası vardı.

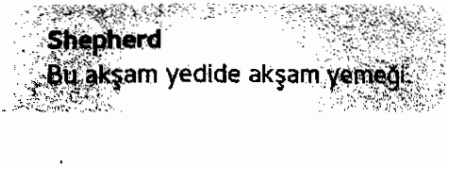
Günlerden cumaydı. Gündüzleri patron ve asistan, geceleri ise sahte erkek arkadaş ve kız arkadaş olarak ilk haftamızı idare etmeyi başarmıştık. İşyerinde her şey aşağı yukarı normaldi. Tabii masamın yanından geçerken, günaydın dediği ve bazen bir şeyler için bana teşekkür ettiği kısım da vardı ama onun dışında normaldi.

Her gece daha da kolaylaşan aynı yatakta uyuma olayı dışında, numara yapmak çocuk oyuncağıydı. Shepherd geç saatlere kadar çok çalışıyor, evdeyken de ofisinde vakit geçiriyordu. Babasının ve Svetlana'nın küçük oyunumuza inanmasını sağlamak

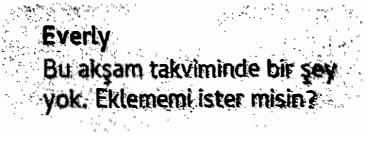
için yapılacak en iyi şeyin, kendimi evimde hissetmek olduğuna karar vermiştim. Ben de onun güzel gurme mutfağına girip birkaç yemek pişirmiştim. Okumak için armut koltuğuma uzanmıştım. Oturma odasında yoga yapmıştım. Kahve kupaları koleksiyonumu dolaba eklemiş, dün akşam yemekten sonra bir kadeh şarapla balkonda bile oturmuştum.

Richard çok hoştu ve göze batmamak için elinden gelenin en iyisini yapıyor gibiydi. Arkadaş canlısıydı ama Shepherd evdeyken kendi halinde takılma eğilimindeydi. Svetlana hoş değildi -beni ne zaman görse kötü bakışlar atıyordu- fakat ortalığı korkunç derecede rahatsız edecek kadar da etrafta bulunmamıştı. Henüz.

Şüpheli görünmediğinden emin olmak için Steve'e bir kez daha hızlı bir bakış attım, bunu öğrenmesini gerçekten istemiyordum. Sonra da Shepherd'dan gelen bildirime tıkladım.

Takvimini kontrol ettiğimde hiçbir şey göremedim. Bir akşam yemeğinden bahsettiğini hatırlamıyordum. Bu tuhaftı. Neyden bahsediyordu?

Shepherd
Hayır, akşam yediye rezervasyon yaptırdım.

Aman Tanrım, benden akşam yemeği rezervasyonu yapmamı istemişti de ben unutmuş muydum? Ben hiçbir zaman bir şey unutmazdım, en küçük ayrıntıyı bile. İşimde bu kadar iyi olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Everly
Bana söyledin de unuttum mu? Bana hatırlatabilirdin.

Everly
Ama sorduğunu hatırlamıyorum.

Everly
Deliriyor muyum?

Shepherd
Buraya gel.

Sohbeti, ekranın aşağısına indirdim ve ofisine gittim. Bana bakarken kaşları çatıldı.

"Kaçırdığım bir şey varsa özür dilerim. Sanırım bu hafta biraz bitkindim-"

"Everly."

Ağzımı kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bizim için akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım."

"Akşam yemeği mi?"

"Evet, akşam yemeği. Genellikle işten sonra yenilen yemek. Bazen insanlar birlikte akşam yemeği yerler. Bir restoranda."

Aman Tanrım, benimle eğleniyor muydu? Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Shepherd, şaka mı yapıyorsun?"

İç çekti ve rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı ama yüzünde gülümsemenin izlerini görebiliyordum. "Birlikte yemek yiyebileceğimizi düşündüm."

"Ah." Kendimi salak gibi hissediyordum. "Doğru, bir randevu gibi. Çünkü biz... anladım."

"Evet."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bana sorman gerekmez miydi?"

"Neyi?"

"Randevuya çıkmayı."

Çenesi kasıldı. "Sana sormamı mı istiyorsun? Biz zaten-"

"Çıkıyoruz."

"Ve birlikte yaşıyoruz."

"Biliyorum ama akşam yemeği için müsait olacağımı nereden çıkardın?"

"Çünkü *benimle* çıkıyorsun."

Benimle derken yaptığı vurgu neden bu kadar seksiydi?

"Seninle rol icabı çıkıyorum. Planlarım olabilirdi." Neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. Onu kızdırmak eğlenceli olsa da fazla ileri götürmek istemedim. "Kız arkadaşlarımla demek istemiştim."

Bununla beraber rahatlamış göründü. En azından artık atar damarlarından birini patlatma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi görünmüyordu. "Peki. Everly, bu akşam benimle yemek yemek ister misin?"

"Neden olmasın, Shepherd. Çok isterim."

Bilgisayarının ekranına geri döndü. "Yedide."

"Güzel," dedim ve masama geri döndüm.

Bir dakika, bu güzel değildi. Onunla bir randevuya gitmek zorunda mıydım? Gerçek, sahici bir randevuya?

Konu randevuya çıkmaya geldiğinde şansım çok kötüydü. Tam olarak ilk randevu felaketlerinin kraliçesiydim. Belki de bu *ilk* randevumuz sayılmazdı. Beraber galaya gitmiştik. Elbette o sahteydi. Fakat bu da öyleydi.

Yardıma ihtiyacım vardı, bu yüzden Nora'ya mesaj attım.

Everly
911. Shepherd beni randevuya götürüyor.

Nora
Acil durum nedir? Elbiseye mi ihtiyacın var?

Everly
Hayır. Belki. Ama acil durum bu değil.

Nora
...

Everly
Mesajımı okudun mu? Bir randevu, Nora. RANDEVU.

Nora
Sahte bir randevu mu, yoksa gerçek bir randevu mu?

Everly
Gerçek. Demek istediğim, hepsi sahte ama gerçekten bir randevuya çıkıyoruz.

Nora
Tekrar soruyorum, acil durum nedir? Ayakkabıya mı ihtiyacın var?

Everly
Hayır. Belki. Konu o değil. Bu ilk randevumuz mu? Yoksa gala mı ilk randevumuzdu?

Nora
Fark eder mi?

Everly
Evet. Fark eder. İlk buluşmaların benim için nasıl olduğunu bilirsin.

Nora
Tanrım, haklısın. Galayı ilk randevunuz sayalım. Daha iyi mi?

Everly
Çok daha iyi.

Nora
Ayakkabı? Nane rengi topuklu ayakkabılarıma ne dersin?

Everly
Sen en iyisisin. Eve giderken yanına uğrayacağım.

Rahatlamış bir nefes vererek telefonu kapattım. Bu gece ikinci randevumuzdu. İyi. İkinci bir randevunun altından

kalkabilirdim. Nora'nın nane yeşili topuklu ayakkabılarına bayılırdım. Nora Lakes ile aynı ayakkabı numarasına sahip olmak, hayatımın en büyük nimetlerinden biriydi.

Nane yeşili ayakkabılar muhteşemdi. Onları siyah mini bir elbiseyle kombinlemiştim. Belki bacaklarımı fazla sergilediği için biraz seksi olduğu söylenebilirdi ama ben sadece rolümü oynamaya çalışıyordum.

Ayrıca bu elbise bana çok yakışmıştı.

Shepherd'ı ön kapıda beni beklerken buldum. Takım elbisesini değiştirmişti. Bu seferki kravatıyla eşleşen koyu mavi bir takımdı. Bu renk, gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Koluma astığım dökümlü ceketimle ona yaklaştığımda kaşları çok hafifçe kalktı. "Çok... hoş görünüyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Diğer odadan -Richard ve Svetlana'ya ait- sesler duydum, görünüşe göre bize doğru geliyorlardı. Shepherd ve ben göz göze geldiğimizde birbirimize hafifçe başımızı salladık.

Shepherd paltomu alarak giymeme yardım etmek için yaklaştı. Yanımda böyle durduğunda fazlasıyla heybetli görünüyordu. Çok uzun ve inkâr edilemeyecek kadar erkeksiydi. Richard ve Svetlana görüş alanımıza girerken, her bir kolu yavaşça kollarımın üzerinden geçirerek ceketimi giydirdi.

Shepherd nazik elleriyle saçımı ceketimin arkasından çıkarırken gözleri yüzümdeydi. Bakışlarımı ondan çekemedim. Sert gözlerinden ve biçimli çenesinden... Bu kadar yakınımdayken kokusu neredeyse sarhoş ediciydi. Bir erkeğin her zaman bu kadar güzel kokması mümkün müydü? Gerçekten tek bir kusuru bile yok muydu?

Duyguları olmayan bir robot olduğu kısım vardı. En azından onun hipnotize eden bakışlarına ve cennetten çıkma kokusuna kapılırken, kendime bunu hatırlatmaya çalıştım.

Başparmağını yanağımda gezdirdiğinde dokunuşu damarlarıma bir elektrik akımı gönderdi. Neden o... Az önce... Ben neredeydim?

Richard boğazını temizleyerek beni şaşkınlığımdan kurtardı. Doğru. Bizi izliyorlardı. Bu, oyunun bir parçasıydı.

Richard, "Böyle hassas bir anı böldüğüm için üzgünüm," dedi.

Svetlana yüz hatlarını itinayla doğal tutuyordu, çenesi gevşemişti. Ancak bir kez daha gözleriyle bana hançerler fırlatıyordu. Hatta kılıçlar. Ya da belki lazer ışınları. Bir an gözlerimin önünde beliren, Svetlana'nın parıldayan kırmızı gözlerinin görüntüsü karşısında kıkırdamamı bastırmak zorunda kaldım.

"Sorun yok, baba," diye karşılık verdi Shepherd. "Biz de tam çıkıyorduk."

"Randevu gecesi mi?" Richard'ın gözleri bir gülümsemeyle kırışmıştı.

"Aynen öyle." Shepherd sahiplenici bir şekilde kolunu omuzlarıma doladı. "Ya siz?"

"Evde rahat bir gece," dedi Richard.

Svetlana'nın gelmeden önce dışarı çıkmayacaklarını bilip bilmediğini merak ettim. En azından benim standartlarıma göre bir gece için giyinmemişti. Dökümlü bir pantolon, altın rengi sivri uçlu topuklular ve fazlasıyla derin yakalı, vücuda oturan bir bluz giymişti.

Pahalı bir akşam yemeği beklediğini düşünmeye karar verdim -muhtemelen benim şu an çıkarıldığım türden- ve ikisine de tatlı bir şekilde gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor.

İkinize de iyi geceler. Bizi beklemeyin." Bunun üzerine Richard'a göz kırptım.

Bana sırıtarak karşılık verdi. "İyi eğlenceler."

Shepherd, kolu hâlâ omuzlarımdayken beni koridora çıkardı. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, bıraktı ve aramızda birkaç santim boşluk olacak şekilde kenara çekildi.

Doğru. Rol yapıyorduk. Artık seyircimiz yoktu.

Asansöre doğru yürürken kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Belki hiç hoş değildi fakat Shepherd'ın beni muhtemelen Svetlana'nın çok istediği güzel bir akşam yemeğine götürmesi içimi yumuşacık etmişti.

Shepherd, asansörle otoparka indiğimiz sırada sessizdi. Restorana giderken de pek bir şey söylemedi. Buna alışmıştım. Shepherd'la bu şekilde -iş dışında- birlikte olmak giderek daha rahat oluyordu. Araba yolculuğumuz sırasında rahatsızlık ya da sohbet etme ihtiyacı hissetmedim. Bacak bacak üstüne atarak topuklularımın güzelliğine bir iki kez hayran kaldım ve akşamın karanlığında şehrin parlak ışıklarının parıldamasını seyrettim.

Kaldırıma yanaştığımızda, bir vale kapımı açarak arabadan inmeme yardım etti. Bir saniye sonra Shepherd, kolunu bana uzatmış bir halde karşımdaydı. Bu enteresandı. Randevumuz sadece gerçekten çıktığımızı göstermek için bir oyundu ama burada bizi tanıyan kimse yoktu. Bir çift gibi davranmak zorunda değildik. Belki de tedbirli davranmanın iyi olacağını düşünmüştü.

Koluna girdim ve loş ışıklarla aydınlatılmış restorana girdik. El Gaucho, göz alıcı retro dekoru ve arka planda canlı piyano müziğiyle çok güzeldi. Shepherd paltomu çıkarmama yardım etti ve karşıma oturmadan önce benim için sandalyemi çekti.

Menüyü alıp içkilerimizi sipariş ettik. Benim için bir martini -cin ve limon kabuğu ile- ve onun için de bir *Manhattan* söylemiştik.

"Ne yiyeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

Menüyü incelerken dudaklarımı büzdüm. "Muhtemelen balık. Kesinlikle biftek değil."

"Kırmızı et yemiyor musun?"

"Hayır, yiyorum. Bu sadece..."

Tereddüt ettim, en kötü ilk randevularımdan birinin ayrıntılarını paylaşmak isteyip istemediğimden pek emin değildim. Sanırım önemli değildi. Sonuçta onu etkilemek için burada değildim. "Bir keresinde burada akşam yemeği yerken bir parça biftek boğazıma kaçmıştı. Randevum da yanımızdaki masadan bir kadın bana Heimlich Manevrası yaparken korku içinde bizi izledi. Olayın ardından beni ekti ve hesabı da bana bıraktı."

Shepherd gözlerini kırpıştırdı. "Bu bir şaka mı?"

"Ne yazık ki hayır. Bu gerçekten yaşandı."

"Boğuluyordun ve o adam seni burada mı bıraktı?"

Başımı salladım. "Evet. Söz konusu randevular olduğunda pek şanslı sayılmam. Özellikle de ilk buluşmalarda. Yine de muhtemelen en kötüsü buydu." Duraksadım, menüyü parmak uçlarımla gevşekçe tuttum. "Eh, belki de en kötüsü değil."

"Bundan daha kötü ne olabilir?"

"Pekâlâ, bir bakalım. Eski kız arkadaşına benzeyen kadınları bulmaya çalışan bir adam vardı," diye başladım. "Henüz birlikte kahve içmek için buluşmuş olmamıza rağmen benden kendisiyle bir *fotoğraf* çekinmemi istedi. Sonra da hemen yan dükkânda çalışan eski sevgilisine gönderdi. Kız oturduğumuz yere geldi ve tartışmaya başladılar. Gerçekten garipti."

Shepherd'ın kaşları çatıldı. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum."

İç çekerek, "Biliyorum," dedim. "İlk buluşmada beni bir düğüne götüren adam da oldukça kötüydü. Düğün mekânı iki saat uzaklıktaydı, kendi arabam yoktu. Bütün davetliler deli gibi sarhoş oldu ve pasta kavgasına girdi. Randevuya çıktığım adam da

onunla ve sarhoş bir nedimeyle üçlü seks yapmak için bir otele gitmek istemediğim için beni orada bıraktı."

"Şaka yapıp yapmadığını anlamıyorum."

"Hayır. Sonra da beni bir barda el kullanmadan balon patlatma oyunu oynamaya zorlayan adam vardı. Şeyine iğne saplandı... şey, bilirsin." Aşağı tarafı işaret ettim. "Balonu kıyafetlerime tutturduğumuz iğne saplandı. Bunu hak etmişti doğrusu. Bu olay, kalçalarımı tutup balonu patlatmak için kasıklarını bana doğru itmesinden sonraydı."

Bunu daha da kötüleştirmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden ona tüm bu hikâyeleri anlatıyordum?

Bana deliymişim gibi bakmaya devam etmek yerine gülümsedi ve hafif bir kahkaha attı. "Bu... korkunç."

"Evet, öyleydi. Söylemeye gerek yok ama hiçbiriyle tekrar görüşmedik."

"Umarım öyle olmuştur."

"Dediğim gibi pek şansım yok. Burada seninle olmamdan belli, değil mi?" Gözlerimi tekrar kapattım. "Bu kulağa korkunç geliyor. Ben sadece-"

"Everly, dur," dedi. "Sorun değil, ne demek istediğini biliyorum. Şanssızlık konusunda seninle aynı fikirdeyim. Bu, etkileyici bir korku hikâyesi listesini andırıyor."

Ona sadece bunlarla da kalmadığını söylemekten kendimi alıkoydum. İçten içe belli bir noktada, beni acınası göstermeye başlayacağını biliyordum. "Evet, oldukça kötü."

"Randevuları kötü geçen tek kişi sen değilsin."

"Eh, bunu biliyorum. Çoğu insanın bir veya iki kötü randevu hikâyesi vardır. Fakat kastettiğin kişi *sen* olamazsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir keresinde çıktığım kadın akşam yemeğimizi beklerken, kafaya koca bir şişe şampanya dikmişti. Yemeğin sonuna dek yanımızdaki adama asılmış, iki kez ağlamış,

eski erkek arkadaşını aramıştı. Sonra da barmenle bir reality şovdaki biri hakkında uzun uzun tartıştı ve şey yaparak sutyenini çıkardı hani şu, kadınların kıyafetlerinin kolundan çekip çıkardıkları hareket."

Gülmemeye çalışarak ağzımı kapattım. "Dalga geçiyorsun."

Kafasını salladı. "Keşke geçiyor olsaydım."

"Üzgünüm, *sana* gülmüyorum. Sanırım korkunç randevu bölümünde yalnız olmadığımı bilmek güzel."

Kadehini kaldırırken tek kaşını havalandı. "Daha fazla kötü randevu olmamasına."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Şerefe."

Hiçbir şekilde boğulma vakasının yaşanmadığı akşam yemeğinden sonra eve dönerken arabayı Shepherd kullandı. Yemek lezzetli, sohbet ilginç ve eğlenceliydi. Harika zaman geçirmiştim. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı eve başım dönmüş bir şekilde, bir mutluluk hormonu bulutunun üzerinde süzülerek giderdim ve kız arkadaşlarıma ne kadar harika zaman geçirdiğimle ilgili coşkulu mesajlar atardım.

Yine de bunu yapmadım. Harika bir akşam olmuştu fakat beni huzurlu ve mutlu hissettirmek yerine biraz üzmüştü. Çünkü bunların hiçbiri gerçek değildi.

14

SHEPHERD

Onkoloji servisindeki bekleme odası şaşırtıcı derecede rahattı. Açık gri duvarlar. Yumuşak aydınlatma. Neredeyse tüm duvarı kaplayan büyük bir tuzlu su akvaryumu.

Buraya geldiğim anda babamın doktoruyla konuşmuştum. Babamın hastalığı veya tedavi planı hakkında bizden sakladığı hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyordum. Bir şey saklamıyordu. Hastalığın seyri iyiye gidiyordu ve tedavi süreci beklediğim gibiydi.

Beklerken telefonumdaki mesajlarıma göz gezdirdim. Babamın doktor randevusuna gelebilmek için ofisten erken ayrılmıştım ama pek bir şey kaçırmış gibi görünmüyordum. İşler Everly ile emin ellerdeydi. Hatta muhtemelen akşam olduğu için eve gitmişti.

Everly. Bakışlarım telefonun ekranından kaydı, gözlerim odağını kaybetti. Kafa karıştırıcı biriydi. İşinde her zamanki kadar yetkindi. Akıllıydı, dakikti, verimliydi. Fakat artık sadece asistanım değildi ve bu değişiklik cidden beynimi sikiyordu.

Evimin içinde çıplak ayaklarla, tenini gösteren kolsuz bluzlar ve şortlarla dolaşıyordu. Ensesindeki saçlar beni cezbediyordu. Daima o parlak, neşeli sesiyle ve bir gülümsemeyle bana mutlulukla günaydın ya da iyi geceler diyordu. Bazen iğrenç sarı armut

koltuğunda bir kitapla oturuyordu, bazense babamla şarap içerken kahkahaları evimin her köşesine yayılıyordu.

Yanıma taşınması benim fikrimdi ama varlığının beynimi bu kadar sikeceğini hiç düşünmemiştim. Her yerdeydi ve sürekli dikkat dağıtıyordu. O kışkırtıcı pijamalarla dolaşarak düşüncelerime sızıyordu. Yanımda uyuması, çarşaflarımın çilek gibi kokmasına sebep oluyordu.

"Shepherd?"

Gözlerimi kırpıştırarak babama baktım. Kaşlarını kaldırdığında, dikkatimi çekmeye çalıştığını hissettim.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Evet, sonunda. Üzgünüm oğlum, burada bu kadar uzun süre kalacağımızı düşünmemiştim."

Ayağa kalkarak telefonumu cebime koydum. "Sorun değil."

Otoparka doğru yürüyerek arabama bindik. Eve giderken birkaç kez bakışlarımı babama çevirmiştim. Bu öğleden sonra alışılmadık bir şekilde sessizdi. Doktoruyla randevusu iyi geçmişti. Belki de Svetlana'yla araları soğumaya başlamıştı, bu onun ciddi ruh halini açıklayabilirdi.

Belki Svetlana'dan ayrılmak üzereydi? Belki de Svetlana babamdan ayrılmak istiyordu? Bu, Everly ile oyunumuzun sona ermesi anlamına gelirdi. Bu düşünce garip bir şekilde endişe vericiydi.

"İyi misin?" diye sordum. "Sessiz görünüyorsun."

İyi olmadığını gösteren bir sesle cevap verdi. "Evet, iyiyim."

"Baba."

"Pekâlâ. Finansal durumum hakkında endişeliyim. Gittikçe gençleşiyor değilim, çok para kaybettim. Ayrıca seninle sonsuza kadar yaşamaya devam edemem."

Yani onu rahatsız eden, Svetlana değildi. Bunun beni üzmesi mi yoksa rahatlatması mı gerektiğine karar verememiştim.

"Bir şekilde hallederiz," dedim. "Yeniden ayaklarının üzerinde durmanı sağlayacak bir planımız var."

"Keşke seni bu duruma sokmasaydım."

"Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Bazı riskler aldın ve bunlar işe yaramadı. Her şey düşünüldüğünde zamanlama daha iyi olabilirdi fakat iyi olacaksın. Sen her yenilginin ardından daha güçlü toparlanırsın."

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim, oğlum. Sana müteşekkirim."

Yaşadığım binanın önüne geldiğimizde her zamanki neşeli haline kavuşmuştu. Asansörle çatı katıma çıktık. Babam koridorda odasına doğru kaybolmadan önce onu doktor randevusuna götürdüğüm için bana tekrar teşekkür etti.

Everly çoktan dikkatimi dağıtmıştı.

Buradaydı. Arabasını garajda -benimkinin yanındaki park alanında- görmüştüm ama burada olduğunu bilmemin sebebi bu değildi. Tenim karıncalanmış, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Neredeydi? Kanepede kıvrılmış, arkadaşlarına mesaj mı atıyordu? Mutfakta ortalığı mı karıştırıyordu? Yoksa yine sırılsıklam bir halde küvette miydi?

Kapının girişinde durup Everly'yi küvetimde çıplak hayal ettim. Zihnimde memeleri sabunlu suda yüzüyor, dizleri yavaşça aralanıyor ve su küvetin kenarlarına çarpıyordu.

Yan odadan gelen bir ses beni bir anlık fantezimden sıyırdı. Duymak istemediğim birine aitti. Svetlana. "Ne kadar da güzel."

Kiminle konuşuyordu? Bulunduğum yerden göremiyordum. Sesi sanki ofisimin olduğu koridordaymış gibi geliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ah, hayır. Bu Everly'ydi. Neden birlikteydiler? Geldiğimizi duymamış olmalılardı.

Svetlana, "Kadın kadına konuşmamız gereken bir şey var," dedi. "Shepherd'la aranda olduğunu düşündüğün o şey gerçek değil. Shepherd, gerçek bir ilişki kurabilecek kapasitede değil. En azından uzun vadeli değil. Bunu daha önce anlamalıydım ama bu benim hatamdı. Sonunun benim gibi olmasını istemiyorum."

"Senin gibi mi?" diye sordu. "Babasıyla çıkmaktan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Richard'la tanışmam kaderdi. Shepherd'ın babası olması... garip bir tesadüf."

Everly, "Buna gerçekten inanmıyorum," dedi. Sesinde düşmanca ya da agresif hiçbir şey yoktu. Sadece basit bir gerçeği ifade eder gibiydi.

"Neye inanırsan inan," diye karşılık verdi Svetlana. "Şüphelendiğin için seni suçlamıyorum. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Richard harika bir adam. Ama Shepherd..."

Everly'nin sesi sertti. "Shepherd ne?"

Ayaklarım sanki kontrolüm dışında hareket ediyormuş gibi beni koridora yaklaştırdı.

"İçten içe yumuşak olan soğuk iş adamlarından biri değil o. Böyle adamlar gerçekten var mı bilmiyorum bile. O, hesapçı ve acımasız biri. Onunla çıkarak kendini neyin içine soktuğunu anlamadığın konusunda endişeleniyorum."

"Shepherd'ı uzun zamandır tanıyorum. Kendimi neyin içine soktuğumu tam olarak biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum. Shepherd seni umursamıyor ve kesinlikle senin için değişmeyecek. O sana âşık değil, Everly. O adam kendinden başka kimseyi sevmiyor. Senin yerinde olsam buraya bu kadar bağlanmazdım. Kalıcı olmayacaksın."

"Sanırım bu senin düşüncen," dedi Everly.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Shepherd seni kullanıp, hiç düşünmeden bir kenara atacak."

"Shepherd, insanları kullanıp onları çiğnenmiş sakız gibi tükürecek türden bir adam değil." Everly'nin sesindeki öfke her kelimesiyle artıyordu. "Hayatındaki insanları önemseyen iyi bir adam. Evet, uzun süreli bir ilişkisi olmadı ama belki de bu doğru kadını bulamadığı içindir."

"Everly, saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Hem de azıcık bile. Bana âşık ve biz birbirimize çok bağlıyız."

"Belki şimdi öyle görünüyor ama uzun sürmeyecek."

"Öyle mi? O zaman neden bana evlenme teklifi etti?"

Durdum, vücudum olduğu yerde donup kalmıştı. Az önce teklif mi demişti? Evlilikte olduğu gibi mi?

"O... ne?" diye sordu Svetlana.

"Evlenme teklifi etti," dedi Everly. "Evleniyoruz."

"Evleniyor musunuz?" diye sordu babam.

Sesi beni yerimden sıçrattı ve arkamı döndüm. Yaklaştığını duymamıştım.

"Ne?" Sanki ne dediğini duymamış gibi sordum.

"Neden bana söylemedin?" Babam gülümsedi, yemin ederim ki gözlerinin parladığına şahit olmuştum.

"Richard, eve dönmüşsün," dedi Svetlana. Everly ile birlikte koridordan çıktılar.

"Harika, hepimiz buradayız." Babam Svetlana'ya gülümsedi, ardından Everly'ye sarıldı. "Tebrikler. Bu harika bir haber."

Çenem sıkılı bir şekilde Everly'ye baktım. Neden *nişanlandığımızı* söylemişti? Babam ona sarılırken gözlerini büyüterek bana baktı.

"Baba, onu artık bırakabilirsin." Kolunu tutup, hafifçe dürttüm.

Kıkırdadı. "Merak etme oğlum, o tamamen senin. Heyecandan titriyorum. Düğün ne zaman?"

Everly elleriyle işaret etti. "Ah, şey, tam olarak bu konuda konuşmadık-"

"Hayır, konuşmadık." Öne çıktım ve kolunu tuttum. "Tatlım, şimdilik sessiz kalma konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Nasıl olduğunu bilirsin, tatlım," dedi Everly. "Bu tür şeyler bir kızı heyecanlandırır."

"Tabii ki heyecanlısın," dedi babam. "Ah, Shep, senin için bir nişan partisi düzenlememiz gerekiyor. Svetlana partileri sever. Planlarken bana yardım edebilir. Merak etme, biz her şeyi hallederiz."

Svetlana'nın ifadesi alışılmadık bir şekilde sarsılmıştı. Ağzı konuşmak için aralanmıştı ancak doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi sadece hareket etmekle yetiniyordu.

"Kulağa sahiden eğlenceli geliyor," dedi Everly.

Aman Tanrım. Dişlerimi gıcırdatarak, Everly'nin kolunu daha sıkı kavradım ve onu yatak odasının kapısına doğru çektim. "Programımız zaten çok dolu baba ama teşekkür ederiz. Everly, seninle diğer odada biraz konuşabilir miyiz?"

İkisinin de cevap vermesini beklemedim. Everly'yi koridorda sürükleyerek yatak odasının kapısını arkamızdan kapattım.

Ellerini kaldırdı. "Tamam, kızmadan önce-"

"Aklından ne geçiyordu?" diye tısladım. "Nişanlılık mı? Neden ona evlenme teklifi ettiğimi söyledin?"

Dudakları aralanırken o mavi gözleri daha da büyüyor gibiydi. "Ne dediğini duysaydın-"

"Ne dediğini *duydum*. Onun ne düşündüğü kimin umurunda?"

Omuzlarını dikleştirerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim umurumda. Senin insanları kullanmadığını biliyorum. Demek istediğim, çıktığın kadınlar her zaman aynı tarzdalar, bu yüzden ilişkilerinin uzun sürmemesine şaşmamalı. Senin hakkında böyle şeyler söylemesine izin veremezdim. Asıl insanları kullanan kişi kendisiyken, olmazdı. Babanı kullanıyor ve o tanıdığım en iyi adamlardan birisi."

Neredeyse *ilişkilerinin uzun sürmemesine şaşmamalı* derken ne demek istediğini açıklamasını isteyecektim. Fakat halletmemiz gereken daha acil bir sorunumuz vardı. "Babamın ne söylediğini duydun mu? Bir nişan partisi vermek istiyor."

"Yani?"

İnleyerek arkamı döndüm. Babama programımızda bir parti için zamanımız olmadığını söylemem gerekecekti. "Babamla ben ilgilenirim ama bunu çok daha karmaşık hale getirdin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bir anda ağzımdan çıktı."

"İyi. Ben ofise gidiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu. "Gitmek zorunda değilsin. Shep-"

"Yapacak işlerim var." Bu tam olarak yalan sayılmazdı. "Geç döneceğim."

Omuzları düşerken içini çekti. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Fazlasıyla garip bir arzu zihnimi dürtmüştü. Onu kollarıma almayı düşünmüştüm. Onu rahatlatmayı. Saçlarını koklarken sırtını sıvazlamayı.

Aptalca bir şey yapmadan önce onu yalnız bırakarak odadan çıktım.

15

EVERLY

İlk günümden bu yana, iş yerinde hiç bu kadar endişeli olmamıştım. O gün iş arkadaşlarımla iyi geçinememek, patronumun üzerine kahve dökmek veya tuvaletten eteğimin arkası belime sıkışmış bir şekilde çıkmak gibi yeni bir işe başlamanın normal kaygılarını taşımıştım.

O son iki şey hiç yaşanmamıştı.

Tamam, evet yaşanmıştı.

Bugün ise ilişkimizin durumunu, yanlışlıkla sahte flörtten sahte nişanlıya yükseltmenin patronumu ne kadar kızdırdığı konusunda endişeleniyordum.

Shepherd, dün gece geç saatlere kadar eve gelmemişti. Sonunda yatağa geldiğinde yarı uyur yarı uyanıktım. Her zaman yaptığı gibi sessizce çarşafların altına kaymıştı. Belki de hayal gücümü bir ürünüydü ama yattığında, sanki yatağın kenarına her zamankinden daha fazla yaklaşmış gibiydi.

Nişanlı olduğumuzu ağzımdan kaçırmak istememiştim. Bu, planımızın bir parçası değildi yani Shepherd'ın neden hüsrana uğradığını anlıyordum. Fakat Svetlana beni çok kızdırmıştı. Genelde çatışmalardan kaçınan ya da çatışmaları yumuşatan biriydim ancak onunla baş edememiştim. Shepherd'ın beni kullandığını söylemek onun ne haddineydi? Aralarında geçen ilişkideki

sorunlu kişinin *Shepherd* olduğunu mu iddia ediyordu? Shepherd birçok şey olabilirdi ama özünde iyi bir adamdı.

Belki de ona servet avcısı şirret demeli ve kim olduğunu Richard'a ifşa etmeliydim. Bildiğim kadarıyla Richard'ın onun kendisinden önce oğluyla çıktığından haberi yoktu. Fakat Shepherd söylemememi istemişti, ben de buna saygı duymak istiyordum.

Yine de nişanlandığımızı söylemek, muhtemelen pek iyi bir seçim olmamıştı.

Ofise geldiğinde, son zamanlarda alıştığım hoş sözler ve *günaydınlar* içermeyen sabah rutinimizi gerçekleştirdik. Olanları aklımdan çıkarıp sadece işimi yapmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Ayrıca ne yapacağımı çoktan biliyordum. Richard'a aceleci davrandığımı söyleyecektim. Shepherd'ın söylediği bir şey üzerine, evlenme teklifi ettiğini zannettiğimi ve resmi olarak nişanlı olmadığımızdan bahsedecektim. Ona oğlunu çok önemsediğimi anlatacak, dün gece herkesi garip bir duruma soktuğum için özür dileyecektim.

Bu durum, yalan üstüne yalan söylemek gibi geliyordu. Rol yapmayı kabul ettiğimde bu kısmını düşünmemiştim ama Richard'a her baktığımda içime keskin bir suçluluk duygusu saplanıyordu. Çok iyi bir adamdı, arkadaş canlısıydı ve oğlunu ciddi gibi görünen bir ilişki içinde görmekten dolayı çok mutluydu. Ben de gidip her şeyi daha da kötüleştirmiş, oğlunun sonunda evleneceğine dair umutlarını beslemiştim.

Sorun yoktu. Düzeltecektim.

Tüm ilişkimizin sadece bir oyun olduğunu ona nasıl söyleyeceğimizi düşünmek istemiyordum. Belki de sahte bir ayrılık ayarlardık. Özellikle de Shepherd şu anda beni görmezden geliyorken, bu çok zor olmazdı.

Derin bir nefes alarak bilgisayarıma döndüm.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Steve. Kısa kollu, kareli, mavi bir gömleğin üzerine lacivert bir süveter giymişti ve bana dostça gülümsüyordu.

"Evet, iyiyim. Sadece bazı kişisel şeyler işte."

"Stresli olduğumda ne yaparım biliyor musun?"

"Ne?"

"Kedi kafesinde biraz zaman geçiririm."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Kedi kafesi de ne?"

"Adı Neko, Capitol Hill'de. İçecek ve atıştırmalıklar sunuyorlar ve oradaki kedilerle takılabiliyorsun. Bazıları orada yaşıyor, bazıları hâlâ kalıcı bir yuva bulmayı bekliyor. Oldukça rahatlatıcı."

"Vay canına, böyle bir şeyin var olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Başıyla onayladı. "Daha geçen hafta oradaydım. Millie için bir erkek veya kız kardeş sahiplenmeyi düşünüyordum ama onun başka bir kediyle anlaşabileceğinden pek emin değilim."

"Bu önemli bir konu."

"Evine yeni bir hayvan alıp almayacağınıza karar verirken, mevcut evcil hayvanının ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmak önemlidir."

"Elbette." Telefonum çalınca Steve'e özür diler gibi gülümsedim. "Bunu açmam gerek."

Beni kışkışlar gibi elini salladı. "Elbette, elbette. İşine bak."

Telefonumu elime aldım ama bu bir iş araması değildi. Arayan Annie'ydi. "Selam, kardeşim."

"Selam, günün nasıl geçiyor?"

Shepherd'ın ofisindeki sessiz varlığını arkamda, hoşnutsuzluğunun ağırlığını omuzlarımda hissedebiliyordum. "Hımm, iyi. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Öğle yemeği için boş musun? Şehir merkezindeyim, buluşabiliriz diye düşündüm."

"Evet, boşum."

"Harika. Ofisine mi geleyim yoksa..."

Nedense Annie'nin şu anda Shepherd'ın yanında olması fikri hoşuma gitmemişti. *Onu* istiyor değildi, erkeklerden hoşlanmıyordu bile. Ofisine gizlice göz atmaya çalışması ya da onu ilginç bir genetik örnekmiş gibi süzmesi fikri, sırtımın gerilmesine sebep oluyordu.

"Sorun değil, seninle şu sandviççide falan buluşuruz. Senin için uygun mu?"

"Tabii, kulağa mükemmel geliyor. Öğlen?"

"Tamamdır. Sonra görüşürüz."

Shepherd öğlene kadar ofisinden ayrılmamıştı. Öğle yemeğinde toplantısı vardı ancak ona günlük programını çoktan göndermiştim. Bana mesaj atıp herhangi bir istekte de bulunmamıştı. Ondan ne beklediğimden emin değildim. Belki ofisine gidebilmek için bir bahane arıyordum, böylece biraz konuşabilirdik. Aramızdaki içten içe kaynayan problemin yarattığı histen hoşlanmamıştım.

Onun toplantısından önce Annie'yle buluşmak için çıkmam gerekiyordu. Bana ihtiyacı olmadığı için bir şey söylemeden çıkmıştım. Restoran, çalıştığım binadan çok uzakta değildi. Yürürken yüzüme vuran güneş en az temiz hava kadar iyi hissettiriyordu. Kaldırım yayalarla doluydu; gündelik iş kıyafetleri giymiş, öğle yemeği toplantılarına giden, arkadaşlarıyla veya iş arkadaşlarıyla mola veren birçok insan vardı. Köşedeki bir bardan müzik sesi geliyordu. Aniden kendimi yemek için kız

kardeşimle buluşmak yerine öğle molasında mimoza içmek için Nora ve Hazel ile buluşacağımı hayal ederken buldum. Bu düşünce karşısında kalbim özlemle sızladı.

Annie restoranda beni bekliyordu. Garson masamıza kadar bize eşlik ederken onu takip ettim. İçecek olarak su ve ızgara tavuklu salata sipariş etmiştim.

"Ee, ne var ne yok?"

Şu an yaşadığım yerle ilgili ona tek kelime etmemiştim. Hayatımın aynı şekilde devam ettiğini zannediyordu. Nora ve Hazel ile aynı binada, küçük de olsa şirin dairemde yaşıyor, her şey normalmiş gibi işe gidiyor, beş kilometre koşuyor ve kızlarla martini içtiğimiz geceler geçiriyorduk.

Zengin ve hayatını gizli tutmaktan hoşlanan patronumla saray gibi bir çatı katında yaşadığımdan haberi yoktu. Sabah kahvesinde babasıyla şakalaştığımdan, oturma odasında yoga yaptığımdan, akşamları şehir manzaralı balkonunda şarap içtiğimden, onun yanı başında hayatımda hissettiğim en yumuşak ve en lüks çarşafların üzerinde uyuduğumdan, vücudumun onun kokusuna verdiği tepkiyi görmezden gelmeye ne kadar çalıştığımdan...

"Ah, bilirsin, pek bir şey yok. Senden ne haber?"

Salatasından bir çatal alırken omuz silkti. "Pek bir şey yok. Son haftalarda iş dehşet yoğun. Haftanın yedi günü, günde on iki saat orada olsam yine de yetişemeyeceğimi hissediyorum."

"Bu çok zor. Umarım enerjini yeniden depolamak için kendine biraz zaman ayırıyorsundur."

"Evet, Miranda beni buna zorluyor. Ne zaman biraz molaya ihtiyacım olsa söyler. Öz bakım ve o tür şeyler konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Bu iyi."

"Ah, unutmadan söyleyeyim." Yumuşak deri çantasının içinden bir zarf çıkardı. "Bu, Bay Calloway'in evrakları. Hem genetik materyal bağışında hem de daha geleneksel evlat edinmelerde deneyimli bir avukat tarafından hazırlanan bir sözleşmemiz vardı. Avukatıyla beraber bakabilir. Yapmak isteyebileceği her türlü değişikliğe açığız."

Sertçe yutkundum ve dosyayı alırken elimin titremesini engellemeye çalıştım. "Teşekkür ederim ama konuyu açma fırsatım olmadı. Dürüst olmak gerekirse Annie, bunun iyi fikir olduğundan hâlâ emin değilim."

Gülümsedi. "Bunu başaracağına inancım tam."

Kız kardeşimin gözlerine bakmak aniden zorlaştı. Dosyayı, yanımdaki sandalyede duran çantamın altına sıkıştırarak öğle yemeğime odaklandım. "Teşekkürler."

Evrak yığını öğle yemeği boyunca bana fısıldıyor gibiydi. Annie konuyu bir daha açmasa da düşünmeden edemiyordum. Nedenini anlayamadığım bir şekilde her şey biraz midemi bulandırıyordu. Annie ve Miranda'nın niyetleri kötü değildi. Parasının peşinde olmadıklarını biliyordum ve sözleşmede bunun tüm detaylarıyla yazıldığından da emindim. Sadece çocukları için en iyisini istemişlerdi. Onun fiziksel ve entelektüel özelliklerini beğenmişlerdi ve bunun için onları kimse suçlayamazdı. Shepherd tam anlamıyla mükemmeldi.

Tabii ki robot olması dışında.

Kahretsin, o bir robot değildi. Hem de hiç. İşteyken bir robot gibi görünüyordu ve bu sabah kesinlikle eski robot haline dönmüştü ama hepsinin altında, Shepherd Calloway'de göründüğünden çok daha fazlası vardı.

Düşünüldüğünde, bu onu sperm donörü olmak için daha da iyi bir aday haline getiriyordu.

Bunun, mimoza veya martini içtiğimiz bir yemek olmaması muhtemelen iyi bir şeydi. Shepherd'la yaşadığım, kız arkadaşı gibi davrandığım ya da kendimi içine soktuğum sahte nişanlı karmaşası hakkında ağzımdan bir şey kaçırmadan, yemeğin üstesinden gelmeyi başarmıştım.

Annie'ye veda ettikten sonra donör sözleşmesinin bulunduğu dosya kolumun altına sıkıştırılmış halde, yürüyerek ofisime geri döndüm. Konuyu Shepherd'a nasıl açacağım konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Ya da gerçekten bunu yapabileceğim konusunda. Benden kız arkadaşı gibi davranmamı istediğinde, bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. Ben ona çok büyük bir iyilik yapardım, o da karşılığında bana bu iyiliği yapmayı en azından *düşünebilirdi*. Sonunda hayır dese bile en azından şansımı denemiş olurdum. Bu konuda ona ısrar edecek ya da onu suçlayacak değildim. Bu bir iş anlaşmasıydı. Her gün bunlarla uğraşıyordu. Şartların uygun olup olmadığını belirleyebilir, kararını ona göre verebilirdi.

Buna rağmen ona bunu sorma fikrinden bile nefret ediyordum. Şimdiyse bu nefret, her zamankinden daha üst bir boyuta geçmişti.

Ayaklarımı sürüyerek masama geri dönerken, adımlarımda her zamanki coşkulu yaylanmadan eser yoktu. Steve, bana sempatik bir şekilde gülümsedi ama stresle başa çıkmak için başka bir kedi temalı öneride bulunmadı. Zarfı masamın çekmecesine koyup oturdum ve kendime, Shepherd'ın bana kızgın olmasına ya da kız kardeşimin bebek hayallerini gerçekleştirmek için spermini bağışlaması konusunu nasıl açacağıma değil, işime odaklanmam gerektiğini söyledim.

Shepherd'ın arkamdaki ofis kapısı açıldığında neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Adım sesleri yaklaşırken sırtım gerildi.

Yanımdan geçip gidecekti ve yüzüme bile bakmayacaktı. Bunu biliyordum.

Bakmazsa bile bunun ne önemi vardı ki? Üç sene boyunca yüzüme bir kez bile bakmadan, defalarca masamın yanından geçip gitmişti zaten. Hiçbir zaman arkadaş canlısı olmamıştı, ben de öyle olmasını beklememiştim. İş ilişkimiz basit ve rutindi. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Öte yandan artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Büyük bir duygu kasırgasında sürükleniyordum ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yanımdan öylece geçip gitmediğinde devasa bir şok yaşadım. Durmuştu, pahalı takım elbisesinin pürüzsüz çizgileri görüş alanımdaydı. Avuçlarım masamın üzerine yaslı bir şekilde, kalbim hızla çarparken donakaladım ve bakışlarımı yukarı kaldıramadım.

"Everly?" Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, genellikle orada olan hüsrana uğramış ya da sabırsız ton yoktu.

Bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Bu korkunç bir fikirdi. O gözler. O çene. Gülümsediği zamanlarda yanağında beliren gamze çukuru. Sanki her an yüzündeki ciddi maske düşecekmiş ve bana gülümseyecekmiş gibi o küçük girintiyi görebiliyordum.

Güçlükle cevap verebildim. "Evet?"

"Gel benimle."

Steve'e gergin bir bakış attım. Çarpılmışa benziyordu, kocaman gözlerle ve ağzı açık bir şekilde kalkmamı izledi. Bakışları, idama götürülüyormuşum gibi hissettiriyordu.

Nereye ve neden gittiğimizi bilmeyerek çantamı aldım, Shepherd'ı asansöre kadar takip ettim. Koridorda yürürken tüm gözlerin üzerimizde olduğuna dair düşünceyi kafamdan atamıyordum. Yüzümü doğal tutmaya çalışarak çantamı vücuduma bastırdım. Ofis dedikoduları orman yangını gibi yayılırdı ama

birinin söyleyebileceği en kötü şeyin, başımın beladaymış gibi görünmesi olduğundan oldukça emindim. Açıkçası, başım beldaydı -sadece onların düşündüğü şekilde değil.

Ayrıca Shepherd'ın robotik duruşu herkesi korkuturdu. Yüzümde açıkça korkulu bir ifade belirse de pek şaşırtıcı olmazdı.

Asansörle alt kata inerken, ona nereye gittiğimizi sormadım. O da bana herhangi bir bilgi vermedi. Yalnızca takım elbisesi ve kravatıyla nefis bir şekilde görünerek, yanımda öylece durdu. O düzgünce kısaltılmış sakalı muhtemelen harika hissettirirdi eğer...

Tanrım, neden böyle şeyler düşünüyordum? Bu sahte ilişki olayı kafamı karıştırıyordu.

Bana arabasına kadar eşlik etti ve bindim. Sessizlik içinde arabayı, başka bir binanın otoparkına girene dek kullandı. Nerede olduğumuzu anlayamamıştım, hangi sokak veya hangi bina olduğu karışmıştı. Öğle yemeği için mi buradaydık? Ona çoktan yemek yediğimi söylemeli miydim? Öğle yemeği toplantısını yapmamış mıydı?

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kaldırımda, cam bir kapının önünde durduğumuzu fark edince şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Shepherd kapıyı açıp içeri girmem için işaret etti.

Yumuşak bej tonlarının ve hassas bir şekilde konumlandırılmış aydınlatmaların dünyasına adım attım. Oda, cam vitrinlerle kaplı koyu renkli ahşap dolaplarla kaplıydı. Duvarlardaki iyi aydınlatılmış nişlerde ışıltılı kolyeler, yüzükler ve bilezikler sergileniyordu. Cam vitrinler elmas, altın ve platinle parıldıyordu.

Aman Tanrım. Seattle'ın en iyi kuyumcularından biri olan Turgeon Raine'deydik.

Aptalca bir soru olduğunu bilmeme rağmen, "Burada ne yapıyoruz?" diye fısıldadım. Burada ne yaptığımız belliydi ama tam olarak inanamıyordum.

Shepherd nazikçe dirseğimi kavradı, yanıma yaklaştı ve kulağıma eğilerek fısıldadı. "Eğer nişanlıysak, rolümüze göre davranmalıyız."

"Shepherd, bunu yapmak zorunda değilsin." Gözlerine bakabilmek için döndüm. "Bu gece babanla konuşup ona bir yanlış anlaşılma olduğundan bahsedecektim. Resmî olarak nişanlanmadığımızı ve kesinlikle bir partiye gerek olmadığını anlatacaktım."

Bana bakarken ifadesi sakindi. "Sorun değil. Bence böylesi daha iyi."

Gülümsedim, biraz olsun içim rahatlamıştı. Aramız iyiydi.

Sonra Shepherd korkunç bir şey yaptı. Gülümsedi. Mükemmel dişlerini gösteren ve tapılası gamzelerini derinleştiren o içten, güzel gülümseme kalbimi fazlasıyla sıkıştırmıştı. Hain bedenimi küçük kıvılcımlar ve karıncalanmalarla aydınlatmıştı. Gülümsemesi gerçek Shepherd'a, içinde sakladığı adama açılan bir pencere gibiydi.

O adamdan hoşlanmıştım. Hem de çok. Kendi iyiliğim için gereğinden de fazla.

Kıvırcık siyah saçlı, şık, çizgili bir pantolon giyen, koyu bordo rujlu bir kadın elini uzatarak yaklaştı. "Siz Bay Calloway olmalısınız. Hoş geldiniz."

Onun varlığı beni girdiğim transtan çıkardı. Randevu mu almıştı? O halde bu planlı bir şeydi.

"Bu, Everly." Shepherd'ın eli dirseğimden sırtıma doğru hareket ederek belime yerleşti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Everly ve nişanınız için kutlarım. Ben Shauna. Lütfen beni takip edin."

Shauna'yı takip ettik ve parlak vitrinlerin yanından ilerleyip bir kapıdan geçtik, Shepherd'ın sırtımdaki eli tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Buradaki yüzüklere bakma sebebimizi

merak ederek geriye doğru döndüm. Düzinelerce nişan yüzüğü nün yanından geçmiştik.

Oda her şeyiyle yumuşak bej rengindeydi. Duvarlardaki nişlerde şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli -ve şüphesiz en pahalı- mücevherler sergileniyordu. Arka duvarın yanında koyu renk ahşap bir masa vardı. Arkasındaki raflar egzotik heykeller ve cam kutular içinde birkaç parça mücevherle süslenmişti.

Shepherd benim için bir sandalye çekti ve biz masanın bir tarafına otururken Shauna diğer tarafına oturdu.

"Sizin için güzel seçeneklerim var." Shauna siyah bir kumaşı kaldırdı ve kadife bir tepside tutulan çeşitli pırlanta yüzükleri ortaya çıkardı. "Seçim yapabileceğimiz daha çok şey var, bu yüzden bunların hiçbiri size hitap etmiyorsa daha fazlasını göstermekten memnuniyet duyarım. Yine de buradan başlayabilirsiniz."

Tabii ki bu özel bir gösteriydi. Bu tam da Shepherd'ın yapacağı türden bir şeydi. Ben seçim yapmaya çalışırken onun gözlerini yüzüklerden çok kendi üzerimde hissediyordum. Son sıradaki bir yüzük anında gözüme çarptı. Rengi pembe altındı ve diğerlerinden çok daha küçüktü. Ortasında, etrafı minik pırlantalarla çevrelenmiş bir taş yer alıyordu.

"Görünüşe göre bu ilginizi çekti." Shauna yüzüğü tepsiden alarak kaldırdı. "Denemek ister misiniz?"

"Lütfen." Elimi kaldırdım ve yüzüğü parmağıma taktı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süreliğine her şey mükemmelmiş gibi hissetmiştim. Uzaktan zafer çanları çalıyormuş ve bir gün ışığı huzmesi, uzattığım elimin üzerinde parıldamak üzere binanın içinden geçiyormuş gibi geldi. Kusursuzdu. Hayallerimin yüzüğüydü.

Kalbim yine sıkıştı. Böyle bir yüzüğü çok isterdim. Tam anlamıyla her zaman hayal ettiğim yüzük buydu.

Buna rağmen yüzüğü takamazdım. Bu yüzüğü sahte nişanımda kullanırsam onu sonsuza kadar mahvederdim. Bir gün nişanlımın tam olarak bu yüzüğü alacağını düşündüğümden değildi ama şimdi bunların hepsi sadece bir oyunken bunu takarsam -onun gibisini bir daha asla takamayacağımdan korkuyordum.

"Hımm, bilemiyorum." Onu çıkarıp Shauna'ya geri verdim. "Belki birkaç tane daha denemeliyim."

"İkinizin baş başa incelemesine izin vermeme ne dersiniz?" Oturduğu yerden kalktı. "Birazdan sizi kontrol etmek için dönerim. Bu arada herhangi bir sorunuz olursa veya başka bir parça görmek isterseniz, lütfen sormaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederiz," dedim ve Shepherd da ona başını salladı.

Shauna gittiğinde uzun bir nefes verdim. "Bu çok bunaltıcı."

"Bunu beğenmişse benziyorsun." Shepherd denediğim yüzüğü işaret etti.

"Beğenmekle kalmadım, bayıldım."

"O halde sorun nedir?"

Burada kimse olmamasına rağmen sesimi neredeyse fısıltı seviyesine kadar alçalttım. "Hayallerimdeki yüzüğü sahte bir nişan için kullanamam."

Shepherd konuşmadan önce uzunca bir süre bana kısık gözlerle baktı. "Pekâlâ. Hangisini seçmemiz gerektiğini düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Aslına bakarsan, evet isterim."

Tepsiden aldığı yüzük basit, platin renkli bir tek taştı. Ancak basitliği bununla sınırlıydı. Pırlanta kocamandı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir pırlanta gördüğümü sanmıyordum.

"O mu?"

"İşte." Elimi ona vermemi işaret edince, yüzüğü parmağıma geçirmesine izin verdim.

Elimi uzattım ve parmaklarımı açtım. Dev taş parlıyordu. Işığı bükmemesine ve odanın her yerine gökkuşakları yansıtmamasına şaşırmıştım. "Bu mu?"

"Pırlantanın boyutunu ayrıca seçeceğiz," dedi. "Yani daha büyük olması gerektiğini düşünüyorsan sorun değil."

"Daha büyük mü? Şaka mı yapıyorsun?" Elimi yüzüne yaklaştırdım. "Bu şeyi zar zor kaldırabiliyorum."

Hafifçe güldüğünde bir kalp sıkışması daha yaşamıştım. "O kadar büyük değil."

"Hayır, büyük. İnsanlar bu boyutta yüzüklerle nasıl çalışıyor? Her yere takılır."

"Shepherd Calloway nişanlısına bunu alırdı." Ses tonu soğukkanlıydı. "Bu Svetlana'yı çıldırtacak."

"Seni şeytan." Ona sırıtmadan edemedim. "Ama haklısın, bu kıskançlıktan çıldırmasını sağlar. Bu tam olarak onun isteyebileceği bir şey."

Yüzünü buruşturarak, "Muhtemelen bunun babama bir fikir vermesini umacaktır," dedi.

Sahte nişan yüzüğüm olacak canavara bakarak elimi uzattım. "Hayır, babanın görünürdeki zenginliği ne olursa olsun, onun amacı bu değil. O seni istiyor."

"Babamla yatmanın ona istediğini elde ettireceğini nasıl düşündüğünü anlayamıyorum."

"Birlikte yattıklarından emin misin?" diye sordum. Merak ettiğim bir şeydi ama patronun ve aynı zamanda sahte erkek arkadaşın olan adama, birdenbire gündeme getirebileceğin türden bir şey değildi. "Prostat kanseri tedavisi görüyor. O yapamayabilir... biliyorsun. Ayrıca Svetlana'nın geceyi yanında geçirdiğini hiç görmedim, babanın da onun evinde hiç uyumadığına neredeyse eminim. Seks yapıyorsan uyumak zorunda değilsin ama yine de bir soru işareti gündeme getiriyor."

"Hımm."

Shepherd başka bir şey söylemediği için konuyu kapatma gereği duydum. Sonuçta, tüm bu durum çok garipti. Shepherd'ın babasına gerçeği doğrudan söylemiş olmasını dilerdim. Fakat Richard'ı tanıdığımdan beri neden söylemediğine dair birtakım fikirler edinmiştim. Hassas bir adamdı, hastalığı ve finansal kriziyle birlikte zaten yeterince zorluğun içindeydi. Shepherd'a göre ilişkileri her zaman çok kısa sürmüştü, özellikle de kadın oldukça genç olduğunda. Açıkça zor bir dönemden geçiyordu. Bu yüzden Shepherd -ve görünüşe göre Shepherd'ı sessiz kalması için cesaretlendirmiş olan ağabeyi- bunun en iyisi olduğunu düşünmüşlerse, belki de haklılardı.

Emin olduğum bir şey vardı ki Richard gerçeği öğrendiğinde, ne kadar incinmiş olursa olsun oğullarının bunu, onu korumak için yaptığını anlayacaktı. Sadece bu işte payım olduğu için beni de affedebileceğini umuyordum.

Elimi tekrar kaldırdım. Bu durum düşündüğümden çok daha karmaşık bir hale geliyordu. Karnımda kaynayan hisler hiç de yardımcı olmuyordu. Onları bastırmaya, bir duygu cehennemine dönüşmelerini engellemeye çalıştım. Ancak bu tam bir mücadeleydi.

Aman Tanrım, Nora haklı mıydı? Duygulara mı *yakalanmıştım*?

Hayır. Cevap kesinlikle hayırdı ve bu yüzük de bunun kanıtıydı. Gösterişli ve parlaktı, gerçek Everly ile alakası yoktu. Temsil ettiği nişan kadar sahte bir yüzüktü.

Bunu hâlâ yapabilirdim. Sorun olmayacaktı.

"Tamam o zaman. Aradığımız bu."

16

SHEPHERD

Cumartesi günü spor salonundan döndüğümde ev bomboştu. Babam o gün için Ethan ve Grant'le bir yere gitmişti. Everly de koşuya çıkacağını söylemişti ama henüz dönmemişti.

Ev çok sessizdi. Boştu.

Mutfakta bir bardak suyu kafaya diktim. Bu sessizlikten hoşlanırdım. Yıllarca yalnız yaşamış ve bir kez olsun evin boş olduğunu düşünmemiştim. Ancak Everly'nin burada olmaması, en hafif ifadeyle beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Neden? Nasılsa yapacak işlerim vardı.

Duşa ihtiyacım olduğundan adımlarımı yatak odama çevirdim. Ya da bizim yatak odamız demek daha doğru mu olurdu? Everly'nin varlığı her yerdeydi. Eşyalarını düzenli tutuyordu ama sarı terliklerini yatağın yanında görebiliyordum. Komodinin üzerinde bir kitabı vardı. Pembe tişörtü sandalyenin üzerine fırlatılmıştı. Yarı açık olan dolaptan kıyafetleri görünüyordu. Çok renkliydi. Pembeler, sarılar ve maviler havada uçuşuyordu.

Bu akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkacaktı. Kıyafetlerine bakmak, ne giydiğini merak etmeme neden olmuştu. Onu yemeğe götürdüğümde giydiği o küçük siyah elbiseyi mi giymişti? Ellerim yumruk şeklini aldı. O elbisenin içinde kahrolası şekilde seksi görünüyordu ve onu kız arkadaşlarıyla rastgele bir barda giymesi fikrinden hoşlanmamıştım.

Elbette yüzüğü parmağındaydı. Üstelik devasa bir yüzükti. Gelmesi sadece bir hafta sürmüştü ve o da son birkaç gündür takıyordu. Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yüzüğü kesinlikle caydırıcı olurdu. O şeyi takarken hiçbir erkek ona asılmazdı.

Everly'nin, nişanlım gibi davranmasının beklenmedik bir faydası da onun benim olduğunu belli eden yüzüğümü takmasıydı.

Bu fikirden ne kadar hoşlandığımı fark etmek beynimi yakmıştı. O, benim değildi. Aslında daha önce hiçbir kadın için bunu düşünmemiştim, gerçekten çıktığım kadınlar için bile. Öyleyse narin parmaklarıyla martini kadehini kaldırırken, sol elinde parıldayan devasa bir pırlantayla dünyaya bekâr olmadığını ilan etmesi düşüncesinden neden zevk alıyordum?

Yüzük konusunda haklıydı. Korkunçtu. Normal şartlar altında takacağı bir şey olmadığını biliyordum. Fakat durumumuzdaki hiçbir şey normal değildi ve yüzüğün gösterişi de bunu belli ediyordu.

Svetlana ona açık bir kıskançlıkla bakmıştı, bu da yüzüğün doğru seçim olduğu anlamına geliyordu.

Duşun ısınmasını beklerken, kıyafetlerimi çıkarıp sepete attım. Banyo da Everly'yle doluydu. Diş fırçası, birkaç makyaj malzemesi, bir saç fırçası ve bir şişe pembe oje tezgâhın üzerinde duruyordu. Mavi ve gri dekorun arasındaki küçük renk patlamaları çok yabancı ve garipti.

Hava buharla dolduğunda duşa girdim. Zorlu bir antrenmandan sonra iyi hissettirmişti. Yıkandım ve sıcak suyun üzerimden akmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve suyun yüzümden aşağı süzüldüğünü hissettim.

Gözlerimi açtığımda Everly'nin pembe şampuan şişesi dikkatimi çekti. Daha önce koklamıştım, bu yüzden bu kadar güzel

kokmasının nedeninin bu olduğunu biliyordum. Kokusunun kaynağı, bu ve yalnızca *onun* kokusu gibi görünen başka bir şeydi. Tam olarak anlatamıyordum. Birkaç kez burnuma götürerek, onu bu kadar büyüleyici yapan şeyin ne olduğunu çözmeye çalıştım. Harika koktuğunu kabul ediyordum ama onun üzerindeyken? Yoğun bir şekilde tahrik ediciydi.

Elime alıp kapağını açtım ve derin bir nefes aldım. *Çilek.* Bu, botanik bir şey ya da çilek kokulu şampuan bana ne yapıyordu böyle? Hiçbir fikrim yoktu ama aletim uyanıyordu.

Bu koku bana, içinde o uyuduktan sonra yatağımın nasıl koktuğunu hatırlatmıştı. Duşun sesiyle birlikte onun burada, akan suyun altında dururken nasıl göründüğünü hayal ediyordum. Ya da küvetimde uzanmış, ıslanmış meme uçlarının nasıl parladığını.

Bu düşünce silsilesi ve burnuma gelen çilekli şampuan kokusu sertliğimi daha da kötüleştirdi. Everly'nin asistanlığımı yaptığı üç yıl boyunca onu hiç cinsel olarak düşünmemiştim. Şimdi nasıl oluyordu da birkaç hafta onunla yaşadıktan sonra sikimin kontrolünü kaybediyordum? Taşınmasından bu yana kaç kez beklenmedik bir ereksiyonla uğraştığımı hatırlamıyordum bile.

Üzerimdeki baskı sinir bozucu derecede yoğundu ama memelerini düşünmeden edemiyordum. Ne kadar ıslak göründüklerini. Yıkanırken vücudunda yavaşça gezdirdiği ellerini.

Şampuanı tekrar kokladım. *Sikerler.*

Çilek kokusu havaya yayılırken avucuma biraz şampuanından sıktım. Ardından bir elimi duşun fayansına yaslayarak, çelik gibi olan ereksiyonumu tuttum ve kendimi sıvazlamaya başladım.

Şu an bununla savaşmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Everly'nin çıplak görüntülerinin aklıma dolmasına izin verdim. Tüm o pürüzsüz teni, kıvrımları, dik memeleri ve ince beli.

Onu banyoda hayal etmek hoşuma gitse de zihnim onu yatağa taşımayı uygun görmüştü. Hâlâ yavaş ve bilinçli hareketlerle kendimi yukarı aşağı okşarken elim aletimi daha sıkı kavradı. Everly'yi sırtüstü düşünürken saçları çarşafıma dağılmıştı. Elleri memelerinin üzerinde, uçlarıyla oynuyordu. Onun üstüne tırmanıp aletimi derinlerine daldırdım ve içinde kayboldum.

Onu ofisimde hayal ettim ve hareketlerim hızlandı. Dizlerinin üzerinde durmuş, aletimi ağzına alırken gözleri şeytani bir pırıltıyla parlıyordu. Bir başka senaryoda eteği beline kadar sıyrılmış, masamın üzerinde eğilirken tatlı kıçı havada duruyordu. Sessiz kalmaya çalışarak adımı inlerken, onu arkadan beceriyordum.

Siktir, bu güzeldi. Banyonun tamamı onun gibi kokuyordu ve sıvazladığım aletim daha da sertleşmişti. Kaslarımın gerilmesiyle homurdanarak, kendimi daha sert bir şekilde sıvazladım. Daha hızlı. Sıcak su, buhar ve çilekli şampuana bulanmışken, doruk noktasına ulaştım. Aletim nabız gibi atarken, boşalmaya başladım. Bu tatlı rahatlama, gözlerimin arkaya kaymasına sebep oluyordu. Tekrar hırladım.

Bu seks değildi, Everly de yanımda değildi ama oldukça iyi hissettirmişti.

Fayanslara yaslandım ve aletimi bırakırken nefesimi tuttum. Onunla ne yapacaktım? Becerecek ve sonra da bu histen kurtulacak mıydım?

Hayır. Bu, pek benim tarzım değildi ama öyle olsaydı bile ona fazla yaklaşmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Babamın kaçamağı sona erdiğinde, Everly'nin burada kalması için bir sebep kalmayacaktı. Daha önce olduğumuz şeye, patron ve asistan olmaya geri dönmemiz gerekecekti.

O yüzük gerçekten onu bana ait kılmamıştı.

Yıkanmayı bitirdikten sonra duştan çıkıp kurulandım. Yatak odasından Everly'nin orada olduğuna dair hiçbir ses gelmiyordu

ve kapıdan içeri baktığımda odanın boş olduğunu görmüştüm. Üzerime beyaz bir tişört ve eşofman geçirdim. Everly, benim eşofman giydiğimi ilk gördüğünde, *gündelik Shepherd*'ın zar olduğunu düşünmediğini söyleyerek benimle dalga geçmişti. Hafta sonları bile takım elbise ve kravatla geziyormuşum gibi.

Keşke bilseydi. Gündelik Shepherd diye bahsettiği adam gerçekte vardı ve sadece evde eşofman giyen birinden ibaret değildi. Sadece insanların onu görmesine izin vermiyordum. En azından kişisel olarak tanıdığım birinin değil.

Duşun etkisiyle rahatlamış bir şekilde yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gittim, zihnim şimdiden çalışmaya başlamıştı. Gözden geçirmem gereken teklifler ve üzerinden geçmem gereken bir sözleşmem vardı. Biraz yiyecek alıp akşamı ofisimde geçirecektim. Zaten Everly evde olmayacaktı.

Ne yaptığı önemli olduğundan değildi. Son zamanlarda rol icabı birkaç randevuya çıkmıştık, peki neden onun bu geceki planlarını düşünmeye devam ediyordum? Her akşamı benimle geçirmek zorunda değildi.

Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Köşeyi dönüp mutfağa girmek üzereyken neredeyse ona çarpıyordum. Elinde tuttuğu gümüş su şişesini göğsüne bastırarak ciyakladı.

"Aman Tanrım, beni korkuttun," dedi. "Geldiğini duymadım."

"Özür dilerim. Evde olduğunu bilmiyordum."

Mavi bir askılı ile tüm kıvrımlarını gösteren dar bir tayt giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve koşunun etkisiyle teni parlıyordu. Bu görüntü, tadının tuzlu olup olmadığını öğrenmek için onu yalamak istememe sebep oluyordu.

Dolgun, pembe dudakları parlak bir gülümsemeyle aralandı. "Sorun değil, bir şey olmadı. İyi bir antrenman yaptın mı?"

Kelimeyi ağzımdan çıkarabilmek için iki kez denemem gerekmişti. "Evet."

"İyi misin?"

Hayır, kahrolası dikkatim dağıldı çünkü az önce kendime Everly kokulu bir orgazm yaşattım.

Siktir, üzerimdeki kokuyu almış olma ihtimali var mıydı? Şampuanı kesinlikle o amaçla kullanmadığım halde elimi saçlarımdan geçirdim. "İyiyim. Sadece biraz aklım dolu."

Suyundan bir yudum aldı. "Tamam, her ne yapıyorsan onu yapman için izin versem iyi olur. Duşta işin bitti mi? Duş almam gerek."

Kahretsin, onun duş almaktan bahsetmesi bile yeniden sertleşmeme neden oluyordu. "Evet, girebilirsin."

Gözlerini kısıp başını yana eğdi. "İyi hissettiğine emin misin?"

"Evet."

Omuz silkti. "Pekâlâ."

Tam gidecekken dikkatim ellerine kaydı. Spesifik olmak gerekirse sol eline. Boştu.

"Yüzüğün nerede?"

Elini uzatıp bakışlarını aşağı indirdi. "Ah, koşuya giderken çıkardım."

Bu garipti. Onu ofiste takmayacağına çoktan karar vermiştik, dedikodu konusunda endişeliydi ve ben de işte sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Ancak diğer zamanlarda yüzüğümü takması konusunda ısrar etmek -hayır, emir vermek isteyen çok ilkel bir yanım olduğunu inkâr edemezdim. Koşmak, alışveriş yapmak, arkadaşlarıyla dışarıda martini içmek... O yüzüğü parmağında görmek istiyordum.

Her nasılsa, ısrar etmekten kendimi alıkoydum. Dişlerimi sıkmış halde birkaç saniye boyunca bakışlarımı elinde tuttum. Kolunu uzatmış, yüzüme diktiği gözleriyle donakalmıştı.

Boğazımı temizleyip yanından geçerek mutfağa ilerledim. Koşmak için çıkarmış olması önemli değildi. Bu şey gerçek değildi. O ne benim kız arkadaşımdı ne de nişanlım. O sadece asistanım Everly'ydi.

Ama değildi. Felaket şekilde, çok daha fazlasıydı ve bu konuda ne halt edeceğimi bilmiyordum.

17

EVERLY

Bar kalabalıktı ve havada hareketli bir enerji vardı. Arka planda bitmek bilmeyen aşk karşıtı şarkılar çalarken, insanlar küçük gruplar halinde ortalıkta dolanıyordu. Tavandan sarkan, üstü çizili kalpler barın yan tarafını kaplıyordu, bu da gecenin temasına bir göndermeydi: Aptal Aşk Tanrısı* Cumartesisi.

Uzun bir masaya oturdum, şimdiden bir martini yudumluyordum -bu gece dirty martini söylemiştim- ve topuklu ayakkabımı yere vurdum. "Love Stinks" parçasının bir uyarlaması çalarken tempo tutuyordum. Nora ve Hazel peşimden gelmişlerdi, barda içkilerini sipariş ediyorlardı. Doğrusu kızlar gecesi yaptığımız için çok mutluydum. Onları birkaç haftadır görmediğimden, olan biten her şeye rağmen biraz normalleşebilmek istiyordum. Bunun için de cumartesi gecesini kızlarla birlikte geçirmek mükemmel bir fikirdi.

Kalabalığın arasından ilerleyerek, bizim için seçtiğim masaya ulaştılar. Nora'nın saçları açıktı ve gür dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu. Kısa, siyah bir elbiseyle nefis kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti ve bu kombin, onun üzerinde muhteşem görünüyordu. Hazel giydiği kalem eteği, bir bluz ve hırkayla

* Orijinal metinde geçen Stupid Cupid terimi, insanın âşık olduğu zamanlarda kötü kararlar vermesini ifade etmektedir.

tamamlamıştı. Kendi tarzında çok sevimliydi. Nora'yla birlikte oturup, martinileri masaya bırakırken gözlüklerini düzeltti.

Nora yüzüğümü işaret ederek, "Bu şey de ne böyle?" diye sordu.

İç çektim. Yüzüğü evde bırakmayı düşünmüştüm ama koşmak için yüzüğü çıkardığımı söylediğimde, Shepherd bana çok tuhaf bakmıştı. Bir bakıma... *kızgın* görünmüştü. Ya da kafası karışmıştı. Onunla ilgili çıkarımlarda bulunmak zordu ve o da başka bir şey söylememişti. Ancak evden ayrılmadan önce muhtemelen dışarı çıkarken takmam gerektiğini düşünerek, tekrar takmıştım. Bu, sahte nişan fiyaskomu arkadaşlarıma itiraf etmem anlamına gelse bile.

"Bu bir nişan yüzüğü," dedim. "*Sahte* bir nişan yüzüğü."

Nora gözle görülür şekilde rahatladı. "Ah, anladım. Gerçek değil. Ben de o kahrolası taş devasa diyecektim."

"Ah, hayır, pırlanta gerçek."

Gözleri büyüdü ve elimdeki canavara baktı. "Ne?"

"Nişanın sahte olduğunu söylemek istedim. Shepherd'la gerçekten evlenmiyorum ama bu gerçek bir pırlanta."

"Şu anda nişanlı gibi davrandığın kısmına geri dönüyoruz, çünkü belli ki bunun neyle ilgili olduğunu bize söylemen gerekiyor," dedi Nora. "Şu şeye bakın. Bunu satın mı aldı? Ödünç falan değil, değil mi?"

"Hayır, satın aldı."

Hazel yüzüğü yakından incelemek için elimi kaldırdı. "Bu, gerçek olmayan bir nişan için oldukça büyük bir yatırım."

"Bu şey çok gülünç," diye karşılık verdim. "İnsanların böyle şeyleri nasıl taktığını bilmiyorum. Sürekli bir yerlere takılıp duruyor."

"Değerli bir fedâkarlık," dedi Nora, sesi etkilenmiş çıkıyordu. "Göz kamaştırıcı."

Parmağımdan çıkarıp ona uzattım. "Denemek ister misin?"

"Hiç istemez olur muyum?" Nora yüzüğü takarken gülümsedi. Elini uzatırken manikürlü parmaklarını araladı. "Ah, ever"

"Max'e ipuçları vermeye başlamalı mısın?" Gülümsedim. "Parmağında bir nişan yüzüğü olması sana çok yakıştı."

Nora, bana ters ters bakıp yüzüğü sağ eline geçirdi. "Hayır, teşekkürler. Zaten ayrıldık."

"Ah, üzgünüm."

Yüzüğe hayranlıkla bakmak için başını eğerek, "Üzülme," dedi. "Sempatikti, siki de fena değildi ama ondan pek hoşlanmıyordum."

"Ama Everly," diye araya girdi Hazel. "Neden sana bir nişan yüzüğü aldı? Oynadığınız oyun yeterince inandırıcı değil miydi?"

"Hayır, inandırıcıydı ama Svetlana'ya, bir nevi Shepherd'ın bana evlenme teklifi ettiğini söylemiş bulundum."

"Neden?"

Tekrar iç çektim. "Shepherd, Richard'ı doktor randevusuna götürdüğünde eve geldi. Onu beklemesi için içeri davet ettiğimde, konuşmaya başladık. Beni Shepherd hakkında uyarmak istediğini ve onunla çıkarak neye bulaştığımı bilmediğimi söyledi."

Nora gözlerini devirdi. "Eminim sadece senin iyiliğini düşünüyordur."

"Ne demezsin. O kadın benden nefret ediyor. Her neyse, Shepherd'ın *bağlanma* problemi olduğunu söyledi." Parmaklarımla havada görünmez bir tırnak işareti yaptım. "Sadece insanları kullandığından bahsedip, onun soğuk ve acımasız olduğunu, benimle işi bittiğinde bir kenara atacağını söyledi. Beni çok kızdırdı. Shepherd öyle bir adam değil. Kadınlarla genellikle uzun süre çıkmadığı doğru ama çıktığı kadınlara bir bakın. Onun gibiler. Kullanılan daima Shepherd oluyor, onlar değil."

Hazel, "Demek nişanlı olduğunu söyleyerek, onun bu iddiasına karşı çıkmaya çalıştın," dedi.

"Açıkçası onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu."

"Eh, bu kesinlikle onun çenesini kapatmış olmalı." Nora parmağından yüzüğü çıkartıp bana geri verdi ve parmağıma geçirdim.

"Bu kadar büyük bir şey istemiyordum ama Shepherd, Svetlana'nın tam da böyle bir şey isteyeceğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki geçen gece beni bu yüzükle gördüğünde, yüzünde beliren ifade oldukça gülünçtü."

Nora, içkisinden bir yudum aldıktan sonra kadehini tekrar masaya koydu. "O anı görmek için iyi para öderdim."

"Katılıyorum," dedi Hazel.

Nora ve Hazel'la oturmuş bir şeyler içerken tuhaf bir farkındalıkla sarsıldım. Masamıza hiçbir erkek yaklaşmamıştı. Her dışarı çıktığımızda birileri bize asılıyor falan değildi. Fakat dürüst olmak gerekirse böyle bir yerde, en az birimizin ilgi görmediği bir gece geçirmemiz çok nadirdi.

Bu gece, sanki parmağımdaki dev pırlanta erkek püskürtücü görevi görüyor gibiydi. Kabul ediyorum, gecenin teması aşk karşıtlığıydı, yani bekârlığın kutlanmasıydı. Ancak sebebin bu olmadığını söyleyebilirdim. Birkaç defa erkeklerin masamıza doğru baktığını fark etmiştim ancak bakışları sol elimi bulunca hemen arkalarını dönmüşlerdi. Nora ya da Hazel'a yakalaşan da olmamıştı. Yüzüğüm adeta küçük masamızın çevresini saran görünmez bir engel oluşturmuş gibiydi.

Elbette aldırış etmemiştim. Burada olma amacım kız arkadaşlarımla vakit geçirmekti, biriyle tanışmaya gelmemiştim. İlişkimiz sahte olabilirdi ama yine de Shepherd'ı aldatmayacaktım. Flört havuzunun bulanık sularına geri dönmeyi ancak bu iş bittiğinde düşünebilirdim.

Bu düşünce omuzlarımın çökmesine ve midemin hüzünle burkulmasına neden oldu. Eğer önce Richard ilişkilerini bitirmeye karar vermezse Svetlana'nın, oynadığı oyuna olan ilgisini er ya da geç kaybedeceğinden emindim. Ne kadar zamanımız vardı? Birkaç hafta daha mı? Bir ay mı? Parmağımdaki yüzüğe bakarken daireme geri döneceğim zamanı düşündüm. Yine kendi yatağımda uyuyacaktım -yalnız bir şekilde. Shepherd'ı sadece işteyken görecektim. Her şey normale dönecekti.

Bu beni neden bu kadar üzmüştü?

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırarak -gerçi hâlâ arka planda varlığını sürdürmeye devam ediyordu- kızlarla gecenin tadını çıkarmaya odaklandım.

Uyandığımda yatak boştu. Her sabah yaptığım gibi Shepherd'ın burada olup olmadığını anlamak için etrafa bakındım. Onun yanında uyumak çok daha rahat hale gelmişti -yumuşak nefeslerinin sesinden ne kadar keyif aldığımı düşünmeyecektim- ama hâlâ sabahları kendimi garip hissediyordum. Memelerimden biri askılımdan fırlamış halde yataktan çıkmak ya da duştan sonra onu çıplak halde görmek istemiyordum.

Tamam, ikinci seçenek o kadar da kötü olmazdı. Fakat meme olayı gerçek bir sorundu. Askılı bluzlar, ben uyurken memelerimi ortaya çıkarma oyunu oynuyorlardı.

Shepherd yatak odasında değildi, banyo kapısı aralıktı ve ışık kapalıydı. Ortalık kalkmak için güvenliydi.

Banyoyu kullanıp üzerimdekileri bir tişört ve hafta sonu şortumla değiştirdim şortum çok yıpranmıştı ve toplum içinde giyilemeyecek kadar solmuştu ama o kadar rahatlardı ki onu atasım gelmiyordu. Saçlarımı ensemden çekmek için topuz yaptım,

ayaklarıma kabarık sarı terliklerimi geçirerek kahve ve yiyecek bir şeyler aramaya koyuldum.

Shepherd ofisindeydi, dizüstü bilgisayarında bir şeylerle meşguldü. Tereddütle kahvaltı isteyip istemediğini sormak için, yarı açık kapısının önünde zihinsel bir savaş verdim. En sonunda çok meşgul göründüğüne karar verip onu bölmek istemedim.

Evin mutfağı muhteşemdi. Kesinlikle gurme değildim ancak güzel yemekler pişirmekten hoşlanırdım. Benim için geniş akçaağaç, paslanmaz çelik ve granit üzerinde yemek pişirmek bir zevkti. Uzun tezgâhlar bana bolca alan sağlıyordu ve her şey birinci sınıftı.

Kızlar gecesinden sonraki pazar sabahı kahvaltım için pastırma ve yumurtaya ihtiyacım olacağını önceden belirlemiştim, -çünkü planlı bir insan olmak benim olayımdı- bu sebeple ihtiyacım olan her şeyi önceden almıştım. Kendime bir fincan kahve yaparak işe koyuldum.

Tam pastırma için tavayı ısıtırken Richard içeri girdi, üzerinde günlük bir gömlek ve pantolon vardı. Elinde tuttuğu kahve kupasıyla tezgâha yaslandı.

"Günaydın." Gülümserken gözlerinin kenarı kırıştı. Shepherd ona çok benziyordu ama benzerlikleri, fiziksel den öteye geçmiyordu. Bu da Shepherd'ın neden her zaman bu kadar ciddi olduğunu merak etmeme sebep oluyordu.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Evet, çoğunlukla."

Richard'ın yalnız olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Svetlana yoktu. Geçtiğimiz hafta onunla daha mı az vakit geçirmişti? Birkaç gündür uğramıyordu ve geceyi de burada geçirmiyordu. Benim için ne anlama geleceğini bilmeme rağmen Richard nihayet onun pençelerinden kurtulduğunda çok rahatlayacaktım.

Tavaya bir parça pastırma koyduğumda cızırdadı. "Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ağırdan alman gerekiyor ama sanırım yürüyüşe çıkacağım. Hava güzel."

"İyi bir fikre benziyor. Önce sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Cazip bir teklif ama olmaz." Biçimli karnına hafifçe vurdu. "Bugünlerde yediklerime daha fazla dikkat etmem gerekiyor."

"Öyle olsun." Tavaya daha fazla pastırma koyup, yaymak için maşayla dürttüm.

Richard kahvesinden bir yudum aldı. "Shep'i dışarı çıkmaya ikna etmelisin. Çok fazla çalışıyor."

"Gerçekten de çok çalışıyor, değil mi?"

"Bu, büyük ihtimalle benim hatam. Onun için iyi bir örnek değildim. Çocuklar küçükken, annesi ve ben enerjimizin çoğunu kariyerlerimize harcadık."

Ellerimi yıkamak için lavaboya döndüğümde hem Shepherd'ın küçüklüğünden hem de annesinden bahsetmesi ilgimi çekmişti. Shepherd annesinden nadiren bahsederdi. Elbette gala gecesinden önce ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Pek çok şeyi kendine saklardı.

"Küçükken nasıl biriydi?"

Richard, yüz hatlarında beliren hüzünle başını yana eğdi. "Uslu bir çocuktu. Notları iyiydi, fazla sorun çıkarmazdı. Onun... bir amacı vardı. Annesine çok benziyor."

"Öyle olmalı. Siz ikiniz gece ve gündüz kadar farklısınız."

"Sanırım öyleyiz. Bence ona çok fazla benzemekten endişe ediyor. Oğullarımın annesi hakkında kötü bir şey söylemek istemem ama... Aslında o soğukkanlı bir kaltaktır. Onun hakkında söyleyecek güzel bir şeyim yok." Kahvesinden bir yudum daha alırken gülümsedi.

Gülmekten kendimi alamadım. "Amanın. Bana gerçekten nasıl hissettiğini anlat."

"O kadınla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın. Senden ne haber? Ailen nasıldır?"

"Ailem... eh, onlar meşgul insanlar. Emekli oldular ve Florida'ya taşındılar ama seyahat etmeyi de seviyorlar. Yazın karavanlarıyla ülke çapında karayolu gezisine ve kışın da deniz yolculuklarına çıkarlar. Her zaman evlerinde devam eden bir tür proje vardır. Tadilat, çevre düzenlemesi, bahçe işleri. İkisinin de nasıl hareketsiz oturulacağını bildiğini sanmıyorum."

"Peki ya kız kardeşin? Sadece tek kardeşin vardı, değil mi?"

"Evet. Annie benden küçük ve tamamıyla mükemmel. Serbest mali müşavirlik sınavını başarıyla geçti, evli ve kurulu bir düzeni var. Tüm bu yetişkinlik işlerinde benden daha iyi olduğu kesin."

"Sen de iyi gidiyor gibisin."

Omuz silkip pastırmayı çevirmeye başladım. "Sanırım öyle. Hayatımı seviyorum ama..." Her kelimemle sesim biraz daha kısıldığında, sustum. Gerçeğe ve Shepherd'la olan ilişkimin yalan olduğuna çok yaklaşmıştım. İşin aslı şuydu ki küçük kız kardeşimin yanında kendimi yetersiz hissediyordum. O kendi ruh eşini bulmuş, evlenmişti ve aile kurmaya hazırdı. İstediğim her şeye, şimdi sahipmiş gibi göründüğüm ama sahip olmadığım her şeye, o sahipti.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Her neyse," dedim. "Sanırım Shepherd'ın dışarı çıkması gerektiği konusunda haklısın. Elimden ne geliyor bir bakacağım."

"İşte benim kızım." Bana göz kırparak kupasını lavaboda yıkadı.

O mutfaktan çıkarken pastırmayı tekrar çevirip, iç çektim. Ön kapı açılıp kapandı, Richard yürüyüşe çıkmıştı. Şu anda hayatım çok tuhaftı.

Duygularıma fazla kapılmadan önce Shepherd'ın varlığını arkamda hissettim. Yaklaştığını bile duymamıştım ama havadaki elektirik kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

Omzumun üzerinden baktım. "Selam."

"Günaydın."

İfadesi rahatlatıcı bir şekilde açıktı. Bu, hemen göze çarpmayan bir şeydi ve onu bu kadar iyi tanımasaydım muhtemelen ben de kaçırırdım. Gözlerinde bir yumuşaklık, dudaklarında bir gülümseme vardı. Duygularını yüzünden okuyabiliyordum ve bu o kadar nadir olurdu ki kendimi biraz gergin ve dengesiz hissetmiştim.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordum.

Yüzündeki gülümsemenin izi bir parça daha büyüdü. "Teşekkürler. Güzel kokuyor."

"Ah, demek seni mağarandan çıkaran şey pastırma."

"Pastırma fazlasıyla baştan çıkarıcı."

Baştan çıkarıcı derken, gözlerinin aşağıdan yukarı doğru gezinmesi sırtımdan aşağı bir ürperti yolladı. Harika, şimdi de bir şeyler hayal ediyordum. Shepherd'ın bana olan bakışlarında şehvet falan yoktu. Pastırma için buradaydı ve gerçekten de güzel kokuyordu.

Hızlıca tavaya dönerek pastırma dilimlerini tavadan aldım, yağını alması için bir kâğıt havluya koydum. Sırtım karıncalanıyordu. Bana biraz daha mı yaklaşmıştı? Elbette hayal ediyordum. Tavaya daha fazla pastırma koyarak kendimi meşgul ettikten sonra ellerimi yıkadım. Neredeyse arkama bakmaya korkuyordum. Kalbimin atışı hızlandı ve dönüp onu öpme isteğim, kontrol edilemez bir boyuta ulaştı.

Odaklan, Everly. Kahvaltı.

Mutfakta, havadaki kahve ve pastırma kokusunun içinde birlikte olmamız çok samimi hissettiriyordu. Bahsettiğim cinsellik

değildi. İlişkiden bahsediyordum ve bu neredeyse daha kötüydü. Çok doğal hissettiriyordu. Sanki gelecek hafta ne yapacağımız hakkında sohbet ederken, arkamı dönüp tezgâha yaslanabilirmişim gibi. Belki yanıma yaklaşıp burnunu boynuma sürtebilir ya da çıplak omzuma küçük öpücükler kondurabilirdi. Ben de kırkırdar ve kahvaltıyı yakacağımı söyleyerek onu uzaklaştırırdım.

Ellerim hâlâ ıslaktı ama Shepherd benimle tezgâhtaki havlu arasındaydı. Bu çok aptalcaydı. Duygularım kontrolden çıkıyordu ve onları kontrol altına almam gerekiyordu. Derhal.

Arkamı dönerek, Shepherd'la yüz yüze geldim. O kadar yakındı ki sanki bunca zamandır, adım adım bana yaklaşmış gibiydi. Bakışları yüzüme, daha doğrusu dudaklarıma kaydı. Hareket etmedi. Sadece dudaklarıma bakıyordu.

Aman Tanrım, bu yaşanıyordu. Dünya ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Ocaktaki yemeğin tıslaması ve patlaması geri planda kalmıştı. Dudaklarımı yaladım -bilinçsizce yapmıştım- ve Shepherd'ın kaşları çatıldı. Çoktan içten içe erimiş hissediyordum ve henüz bana dokunmamıştı bile.

Dudaklarım beklentiyle kıvrıldı. Çenemi kaldırdım, kalbim hızla atıyordu. Bunun neden korkunç bir fikir olduğuna dair birçok sebep sayabilirdim. Ancak Shepherd'ın bakışlarındaki yoğunluk düşüncelerimi susturuyordu.

Öp beni, Shepherd. Yap bunu. Beni öpmeni istiyorum.

Gözleri genişledi. "Ah, kahretsin."

Beni belimden tutup kaldırdı ve kendi etrafında döndürerek, arkasına çekti. Ani hareketi başımı döndürmüştü. Az önce ne olmuştu öyle? Elimi alnıma koydum ve gözlerimi kırpıştırdım.

Tavadan alevler yükseldi. Shepherd, çevik bir hareketle dolaptan büyük bir fırın tepsisi çıkardı. Tepsiyi tencerenin üzerine kapatıp, ateşi söndürürken ocağı kapattı.

"İyi misin? Yandın mı?" Hızlıca arkasına dönmüştü.

Saçımın arkasına ve boynuma dokundum. "Hayır, sanmıyorum."

"Bir bakayım."

Hâlâ kafam karışık bir halde, sırtıma bakabilmesi için döndüm. "Gerçekten iyi olduğumu düşünüyorum."

"Bir şey görmüyorum."

Dokunuşuna karşı beslediğim arzuyla sırtım karıncalandı. Elini sırtımda gezdirip, bluzumun üzerine kaydırarak iyi olduğumdan emin olmasını istedim. Ama yapmadı.

"Ah, olamaz." Ocağa dönerek elimi burnumun önünde salladım. Ateş sönmüştü ama havada bir sis bulutu oluşmuştu. "Burası duman kokuyor. Pencereyi açsak iyi olur."

Havalandırmayı çalıştırdı, elini indirdiğinde harekete geçebilirdim. Az önce neredeyse olmak üzere olan şeyi gerçekleştirebilirdim. Çok yakındık, uzanıp elimi göğsüne koyardım. Parmaklarımı boynunun arkasına kaydırıp, beni yanmaktan kurtardığı için teşekkür ederdim. Parmak uçlarımda yükselip onu öperdim.

Yapmadım. Aklımdan geçen milyonlarca düşünce beni olduğum yere sabitlemişti. Shepherd'ı öpemezdim. O, benim patronumdu. Yaşadığımız şey bir oyundan ibaretti. Eski sevgilisini uzak tutmanın bir yoluydu. Öpüşmek her şeyi değiştirirdi.

İfadesindeki açıklık gitmişti. Sessizce ortalığı temizlememe yardım etti. Yangın alarmını veya fıskiye sistemini çalıştırmadığım için sevindiğimi söyleyerek, kendimi telkin etmeye çalıştım. Eğer onlar da çalışsaydı bu gerçek bir felakete dönüşürdü. Evini neredeyse ateşe verdiğim düşünülürse öpüşmek üzere olmamız, endişelenmeye bile değmezdi.

Öte yandan bunun koca bir yalan olduğunu biliyordum. Küçük mutfak yangını ürkütücüydü ama herhangi bir zarar vermemişti. Aynı şeyi, neredeyse öpüşmek üzere olmamız konusunda söyleyebileceğimden pek emin değildim.

18

SHEPHERD

Sabahın erken saatlerinden beri ofiste değildim, ofis dışı toplantılara katılıp doktor randevusunda babama eşlik etmekle meşguldüm. Ofisime yürürken, aklımdan bugün yapmam gereken yüzlerce şey geçiyordu. İş için. Şirketim için. Dün, mutfağımda Everly'yi öpmeme birkaç santim kaldığı gerçeği bunlardan biri değildi.

Yangın herhangi bir hasara yol açmamıştı. Ancak evdeki ofisime gitmek için dönerken Everly'nin yüzündeki ifadeyi de kaçırmamıştım. Olmak üzere olan şey hakkında hiçbir şey söylememişti. Ben de söylememiştim ama muhtemelen bunu yapmamam gerekirdi.

Günün geri kalanını ondan kaçarak geçirmiştim. Ofisimden çıkmamış ve geç yatmıştım. Bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

Duygular söz konusu olduğunda ciddi sorunlarım vardı. Ne zaman derin bir duygu hissetmeye başlasam kendimi tutuyordum. Bütünüyle sessizliğe gömülüyordum. Aynı şeyi tam olarak annemin yaptığına şahit olmuştum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Babam duyguları konusunda her zaman özgür ve açıktı. Ethan da öyleydi. Nasıl hissettiklerini anlatma konusunda çok rahatlardı ve bunu yaparken zorluk çekmiyorlardı.

Peki, ya ben? Güçlü duygular, kendi içime kapanmama sebep oluyordu.

Belki de bu yüzden bugüne kadar hep sığ kadınları seçmiştim. Kolay tercihlerdi. İşin içine beni rahatsız edecek şeyleri karıştırmazlardı.

Bunu tam da Everly'nin masasının yanından geçerken anladığım için rahatsız edici bir farkındalık olmuştu.

Ona kısa bir baş selamı vererek ofisime geçtim. Kapıyı kapatıp, onu ve kafa karıştırıcı duygu yumağını aklımdan uzaklaştırdım. Gömleğimin kollarını sıvadım, masama oturdum ve işe koyuldum. Bu öğleden sonra başka bir toplantım vardı, aklımın başımda olması gerekiyordu.

Finansal raporların arasında kendimi kaybetmek yardımcı olmuştu. Yine de bilincimin kıyısında yüzen sürekli bir gerçeklik gibi hâlâ oradaydı.

Saate baktım. CFO'm Nolan Carter birkaç dakika içinde toplantımız için arayacaktı. Karısı yeni doğum yapmıştı, bu yüzden haftanın birkaç günü evden çalışıyordu. Toplantı uygulamasını açıp bağlanmasını bekledim.

Kapım hafifçe vuruldu ve Everly başını içeri uzattı. "Merhaba. Kusura bakma, bir telefon görüşmesi yapmak üzere olduğunu biliyorum ama sonrasında konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Gözlerimin içine pek bakmıyordu. "Teşekkürler."

Belki de bir şeyler söylemeliydim. Ne de olsa onu neredeyse öpecek olan bendim. Yemek pişirirken, onu bir yırtıcı hayvan gibi takip eden de bendim. Dudaklarına o kadar uzun süre bakan birisini fark etmemesinin imkânı yoktu.

Ama işte, aramızda yine o engel vardı. Söylemek istediklerimi ifade edememiştim. Kahretsin, *ne* söylemek istediğimden

bile emin değildim. Bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih ediyordum.

Geri çekilerek kapıyı sessizce kapattı.

Siktir.

Nolan uygulamaya bağlandı, ben de bakışlarımı kapıdan ve terk edilmiş gibi duran Everly'nin geride kalan görüntüsünden güçlükle ayırarak, aramaya cevap verdim.

Toplantımın üzerinden henüz on dakika bile geçmeden telefonumun ekranı bir aramayla aydınlandı. Normalde cevap vermezdim ama arama babamdandı. Aniden yolunda olmayan bir şeyler olduğuna dair bir hisse kapıldım.

"Nolan, bana bir saniye izin verir misin? Bu aramayı cevaplamak zorundayım."

"Elbette, hiç sorun değil."

Konuşmayı sessize alıp telefonuma cevap verdim. "Baba? Her şey yolunda mı?"

"Tanrıya şükür, cevap verdin. Ve hayır, yolunda değil. İş yerinde Ethan'a bir şey olmuş. 911'i aramak zorunda kalmışlar."

"Ne oldu? Nerede o?"

"Emin değilim ama anafilaksi* olduğunu düşünüyoruz. Onu Virginia Mason'daki acil servise götürüyorlar. Grant oraya gitmeye çalışıyor ama trafiğe takılmış. Ben de öyle."

Ethan'da ciddi bir şekilde yerfıstığı alerjisi vardı. En belirgin çocukluk anılarımdan biri, Ethan'ın bilmeden yer fıstığı bulaşmış bir şey yediği zamandı. Sonuç neredeyse ölümcül olmuştu.

"Hemen geliyorum."

"Teşekkürler, evlat."

Telefonu kapatıp, hızla Nolan'a ailevi bir acil durum için çıkmam gerektiğini söyledim. Telefonumu ve anahtarlarımı aldı-

* Kişinin, alerjisi olan bir nesneye maruz kalması ile gerçekleşen ve hayati tehlike yaratan alerjik reaksiyon.

ğımdan emin olduktan sonra aceleyle ofisten çıktım. Everly'nin masasında olmadığı zar zor fark edebildim, muhtemelen tuvalet-teydi. Doğruca arabama gidip hastaneye doğru yola koyuldum.

Düşünceler zihnimde adeta yarış halindeydi. Ethan'ın alerjisi hayati tehlike oluştursa da daima yanında EpiPen* taşırdı. İş arkadaşlarının hepsi bunun farkındaydı. Bu nasıl olmuştu? Durumu ne kadar kötüydü de acilen hastaneye kaldırılması gerekmişti? Ethan'ın anafilaktik şoka -ya da daha kötüsüne- gireceği düşüncesi midemde bir bulantı hissi uyandırıyordu. Korku kanımı buza çevirdi ve dişlerimi sıkarak direksiyonu kavradım.

İyi olması gerekiyordu.

Ağabeyimle yakın olduğum söylenemezdi. Ancak ben kimseyle yakın değildim. Bu onun hatası değildi, benim hatamdı. Yine de bu dünyada ondan daha çok önemsediğim çok az insan vardı.

Ana yollardaki trafik fena değildi. Hastaneye ulaştım, garaja park ettim ve aceleyle acil servise yöneldim.

Resepsiyondaki kadın bana hiçbir şey söyleyemiyordu. İkisi de hâlâ trafikle boğuştuğudan, mesaj atarak babama ve Grant'e burada olduğumun haberini verdim. Endişeden tükenmiş bir şekilde bekleme odasında volta atıyordum. Neden henüz bir şey bilmiyorlardı? Neredeydi?

Resepsiyona geri dönüp Ethan'ı görmeme izin vermesi için resepsiyon görevlisine çıkışmak üzereydim ki kolumda nazik bir el hissettim.

Everly hemen yanımda duruyordu, gözleri endişeyle yumuşamıştı. "İyi misin?"

Ona baktım. "Senin burada ne işin var?"

* Alerjik reaksiyonlarda kullanılan ilaçlı, kalem şeklinde enjektör.

"Çıktığını gördüm ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Telefonuna cevap vermedin, ben de babanı aradım. Bir şey öğrenebildin mi?"

Kolumdaki eli yatıştırıcıydı, sadece basit bir dokunuşla bile beni sakinleştirmeyi başarmıştı. "Hayır, henüz değil."

"İyi olduğuna eminim." Kolumu ovuşturdu. "İhtiyacı olan tıbbi yardımı alıyor."

Çaresizce, haklı olduğunu umarak başımı salladım.

Beni bir koltuğa doğru çektiğinde oraya oturduk. Endişeden gerilmiş bir halde zemini izliyordum. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Genellikle kriz yönetiminde iyiydim, her zaman sakin ve kontrollü davranırdım. Ama bu farklıydı. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Aniden Everly'nin elimi tuttuğunu fark ettim, parmaklarımız birbirine dolanmıştı. Başını omzuma yaslamış, kolumu ovuşturuyordu.

Başımı hafifçe ona doğru dönerek, elini sıkmadan önce çilek kokusunu içime çektim. O da elimi sıkarak karşılık verdi, nazik dokunuşu güven vericiydi.

"Affedersiniz, Bay Calloway?" Elinde not defteri olan bir hemşire yanımıza yaklaştı.

Everly'nin elini avucumda tutmaya devam ederek ayağa kalktım. "Evet."

"Kardeşinize anafilaksi tedavisi uyguluyoruz ancak bilincinin yerinde olduğunu ve kendi başına nefes alabildiğini bilmenizi istedim. Durumu ciddiydi ama en kötüsü geride kaldı, onun için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Onu görebilir miyiz?"

"Yakında," dediğinde Everly bir kez daha elimi sıktı. "Ziyaretçi kabul edebildiğinde hemen sizi alacağız."

"Teşekkür ederim."

Hemşire yanımızdan ayrılınca, oturduğumuz koltuğa geri döndük. Everly'nin elini bıraktım ve kolumu omzuna dolayarak onu kendime doğru çektim. Bunu yapmak konusunda kararsız kalmamıştım. Bizi izleyen bir seyircimizin olup olmaması umurumda değildi. Bu, gösteri için değildi. Ethan için korkuyordum -bunu kabul edecek kadar cesurdum- ve ona sarılmak iyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

Grant yanımıza geldi, çok kısa bir süre sonra babam da gelmişti. Onlara, bana az da olsa verilen bilgileri ilettiğimde, Grant gözle görülür bir şekilde rahatlasa da oturmadı. İlk geldiğimde yaptığım gibi o da bekleme odasında volta atıyordu. Babamsa kucağında birleştirdiği elleri ve alışılmadık derecede ciddi yüz ifadesiyle oturuyordu.

Kimse annemden bahsetmemişti. Portland'da yaşıyordu, bu yüzden buraya hemen gelmesi mümkün değildi. İkimizin de onunla pek bir ilişkisi yoktu ama oğlunun durumunu bilmek isteyeceğini düşünüyordum. Her şey bittiğinde ve Ethan'ın iyi olacağından emin olduğumuzda, bunu Grant ve Ethan'ın halletmesine izin vermeye karar verdim.

Son durum hakkında bize bilgi verilmeden önce biraz daha zaman geçti. Doktor çıkar çıkmaz hepimiz ayağa kalktık. Ethan daha iyi durumdaydı, şu ana kadar ikincil bir tepki belirtisi göstermemişti. Bir restoranda otururken yer fıstığı bulaşmış bir şey servis edilmişti. Öfkeye kapıldım. O siktiğimin restoranını yerle bir etmek istiyordum.

Ancak Everly kollarını belime dolayıp başını göğsüme yasladı ve ben de çizgiyi aştığım gerçeğini görmezden gelerek onu yakınımda tuttum. Babam şu anda buradaydı, bu yüzden bunu yapıyor olmamın bir nedeni vardı. Onu kucaklayabilir ve sanki bunu hep yapıyormuşum gibi kolunu okşayabilirdim. Ancak bunu yapma sebebim babam değildi, elini tutuyor olmam,

gösterişten çok daha fazlasıydı. Bunun, oynadığımız oyunla hiç bir ilgisi yoktu ve umurumda bile değildi.

Bunu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Sonunda, hepimiz Ethan'ı görmeye götürüldük. Önlem olarak bir gece hastanede yatacağı için hemşire bizi başka bir kata yer alan odasına çıkarmıştı. İlk olarak Grant içeri girerken Everly, babam ve ben dışarıda bekleyerek onlara biraz mahremiyet tanıdık.

Kardeşimin yanına girdiğimizde solgun görünüyordu ama gülümsüyordu. Koluna serum bağlanmıştı, ağzının çevresinde hâlâ kızarıklık ve şişlik izleri vardı.

Yatağın ayakucunda durdum, parmaklarım bir kez daha Everly'nin parmaklarına dolandı. "İyi olduğunu görmek güzel."

"Teşekkürler." Sesi boğuk geliyordu. "Hâlâ otobüs çarpmış gibi hissediyorum ama en kötüsü geride kaldı." Bakışları Everly'ye kaydığında, tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Üzgünüm, bunun özel bir an olduğunu ve tanışmak için pek iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama ben, Everly." Parmaklarını Ethan ve Grant'e doğru salladı. "İyi olmana gerçekten çok sevindim."

"Her şeye rağmen seninle tanışmak güzel," dedi Ethan.

Elimi sıktı. "Ben dışarıda bekleyeceğim. Acele etmeyin."

Yanlarından ayrılmadan önce birkaç dakika daha sessizce Ethan, Grant ve babamla konuştum. Ethan iyiydi ve zor geçen sınavından sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Grant, ona destek olmak için yanındaydı, babam da biraz daha kalacağını söylemişti.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Everly.

"Evet."

Uzun koridor boyunca yürürken elini avucumun içine kaydırdı. Ona bu şekilde dokunmak iyi hissettirmişti. Doğaldı,

sanki gerçekten nişanlımmış gibi hissediyordum. Sanki parmağındaki yüzük sadece bir oyundan ibaret değildi.

Asansörün önünde durduğumuzda, otopark katına inmek için çağırma düğmesine bastım.

Ona kısa bir bakış attım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Tabii ki. İyi olmasına sevindim."

"Ben de öyle."

Gözlerimi ondan ayıramadım. Kendimi gözlerinin, o parlak mavi havuzların içinde kaybetmiştim. O da gözlerini benden ayırmamıştı. İfadesi değişti, gülümsemesi kararlı bir ifadeye dönüştü. Göğsümün tam ortasından gömleğimi kavradı, parmak uçlarında yükseldi ve beni öptü.

Geri çekilmeden önce yumuşak dudaklarını birkaç saniye benimkilere bastırıp beklemişti. Gözleri büyüdü ve bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Ne söyleyeceğini öğrenmek için beklemedim.

Ani bir hareketle yüzünü ellerimin arasına aldım ve öpücüğüne karşılık verdim. Bir an için ikimiz de kaskatı kesildik. Sonra, sıcak bir günde eriyen buz gibi dudaklarımın arasında eridi ve kendini bana bıraktı. Ellerini göğsüme, oradan da boynuma kaydırarak bana yaklaştı.

Dilimle dudaklarının kenarını takip ettim. Onları benim için araladı, başını yana yatırdı ve dilini benimkinin üzerinde kaydırdı. Tanrım, iyi hissettiriyordu. İçim derin bir tatmin duygusuyla doldu. Bunu, kendime itiraf ettiğimden daha uzun süredir yapmak istiyordum. Şimdiyse bunu yapıyordum ve hayal ettiğimden çok daha iyi hissettiriyordu.

Dudaklarımız birbirine dolandı, dillerimiz birbirine karıştı. Tüm düşüncelerimi bir kenara iten, uzun ve derin bir öpücüktü. Belli belirsiz de olsa birinin asansöre erişimini engellediğimizin

farkındaydım. Umurumda değildi. Bu kadını tam da şu anda ve tam burada öpecektim.

Yavaş yavaş ondan uzaklaştım. Uzun bir süre sessizce, alınlarımız birbirine yaslı halde birlikte durduk.

"Vay canına," diyerek nefesini verdi. "Bu şeydi... ben... neredeyiz?"

Hafifçe güldüm ve yüzüne düşen saçlarını geriye ittim. "Planda bu yoktu, değil mi?"

"Hayır."

"Burada olduğun için tekrar teşekkür ederim."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu gerçekten teşekkür etmek için oldukça güzel bir yoldu."

Asansör çınladığında kapılar açıldı. İçeri girerken ona eşlik ettim ve otoparkın düğmesine bastım.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yani, şimdi eve mi gidiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda duraksadım. Bu gece gitmem gereken bir yer vardı, Everly'yi eve götürmek ve o öpücüğün nereye varacağını görmek cazip gelse de bu, kaçırmak istemediğim bir zorunluluktu. Ama belki...

"Aslında bu gece bir yere gitmem gerekiyor," dedim.

Yüzü düştü. "Ah, tabii. Sorun değil. Zaten ayrı arabalarla gidiyorduk."

"Ama benimle daha sonra orada buluşmanı istiyorum."

Gözlerinde beliren umut ışığı, onu tekrar kucaklayıp öpmemeyi zorlaştırıyordu. "Elbette. Nerede?"

"Ofis."

"İşe geri dönmek zorunda mısın?"

"Hayır, Ofis adında bir bardan söz ediyordum." Telefonumu çıkardım. "Sana adresi mesaj atacağım. Oraya erken gitmem gerekiyor ancak sen saat sekizde orada ol. Seni bulacağım."

Her ne kadar şaşırmış görünse de açıklamamaya karar verdim. Açıklamaktansa göstermek daha kolay olacaktı.

"Tamam, orada olacağım."

Asansör kapıları açıldı ve ona arabasına kadar eşlik ettim. Kenara çekilerek, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak eder halde gitmesini izledim. Onu öpmek her şeyi değiştirmişti. Bunu göğsümün derinliklerinde hissedebiliyordum.

Henüz haberi yoktu ama en büyük sırlarımdan biri konusunda ona güvenmek üzereydim. Bu düşünceyle birlikte, duygularım açık bir yaraymış gibi beni savunmasız bırakmıştı. Buna alışkın değildim. Ama utangaç davranmak -kendimi işe gömmek- yerine, bunun gerçekleşmesine izin verdim. Belirsizliği hissettim, kabul ettim ve ne olursa olsun bunu yapmaya karar verdim.

19

EVERLY

Sürücü, arabayı şehrin merkezinde yer alan ara sokaktaki kaldırıma yanaştırdı. Shepherd benimle burada buluşacağını söylemişti, ben de kendi arabamı kullanmaktansa Uber çağırmayı tercih etmiştim.

Yeniden pencereden dışarı baktım. Loş ışık, sıradan bir kapının üzerinde *Ofis* yazan tabelayı aydınlatıyordu. Dışarıya bir çift çıktı, adamın kolu kızın omuzlarına dolanmıştı.

"Sanırım burası," dedim ama sesim güvensiz çıkmıştı. Burası köhne bir mekâna benziyordu. Shepherd, neden onunla burada buluşmamı istemişti ki?

Arabadan indim ve telefonumu küçük el çantama koydum. Bana ne yapacağımızı söylemediği için ne giyeceğimi şaşırmıştım. En sonunda seçimimi cam göbeği mavisi bir gömlek, siyah etek ve topuklu ayakkabılardan yana yapmıştım. Saçlarımı açık bırakmıştım ve içeri girmeden önce onları biraz kabarttım.

Canlı rock müzik, barda yankılanıyordu. Burası tam anlamıyla köhne bir bardı. Beton duvarlar gazete kupürleri ve grup posterleriyle kaplanmıştı. Tavandaki çıplak ampullerden loş bir ışık yayılıyordu ve zemin yapış yapıştı.

Midem bir takla attı. Shepherd'ı göreceğim için çok gergindim ve sebebi o öpücüktü. Gömleğinden tutup, onu öpmek beni bile şaşırtmıştı. Ama hiçbir şey beni onun tepkisine

hazırlayamazdı. Karşılık olarak beni nefessiz bırakacak şekilde öpmüştü.

Peki ya şimdi ne olacaktı? Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Hastanede her şey çok yoğundu. Rol yapıyor olmamız gerekiyordu ama her şey fazlasıyla gerçek olmaya başlamıştı. Konuşmak istediği için onunla buluşmamı istediğini varsaymıştım. Fakat burası? Kalabalık ve gürültülüydü, Shepherd'ın geleceğini düşündüğüm türden bir yer değildi.

Onu hiçbir yerde göremedim -ki bu tuhaftı çünkü böyle bir mekânda, rahatlıkla fark edilebilir olması gerekirdi. Pazartesi gecesi için şaşırtıcı olacak kadar kalabalıktı ve insanların müzik için burada olduğu açıkça belliydi. Birkaçı barda ya da küçük masalarda oturuyordu ama geri kalanlar sahnenin etrafında toplanmıştı.

Birçok farklı insanın bir arada olduğu bir yerdi. Dövmeli ve piercingli adamlar. Parlak boyalı saçları ve koyu kırmızı rujları olan kızlar. Uzun saçlı ve deri giyen rockçılar. Kol düğmeli ve gömlekli bir grup adam. Bunlar daha çok Shepherd'a benziyorlardı ancak onlar bile çok gündelik görünüyorlardı. Yaşlı insanlar, genç çiftler ve orta yaşlılar vardı. Kız arkadaşlarımla takıldığımız çoğu yerden farklı olsa da hoşuma gitmişti.

Shepherd'a burada olduğumu haber veren bir mesaj attıktan sonra gözlerimle onu arayarak, bakışlarımı kalabalığın arasından sahneye doğru kaydırdım. Müzik iyiydi. Gerçekten iyiydi. Kendimi biraz müziğin büyüsüne kaptırdım. Şarkıcının sesi harikaydı ama beni etkileyen şey, bundan daha fazlasıydı. Grubun beni kendine çeken bir enerjisi vardı. Burasının hafta içi bir gece için bu kadar dolu olmasına şaşmamalıydı.

Grubun adının bas davulunun üstünde yazdığını fark etmiştim: *Incognito**. Baterist, davullarını çalarken alnında terler

* (İng.) Gerçek kimliğini saklayan. *-ç.n.*

parlıyordu. Bir gitarist, solistin yanındaki mikrofonda vokalist-lik yapıyordu. Basçı, ışığın loş olduğu sahnenin arkasında duruyordu. Gözlerim neredeyse onun üzerinden geçip gidiyordu -Shepherd hangi cehennemdeydi?- ikinci kez baktığımdaysa...

Aman Tanrım. Basçı ne kadar da Shepherd'a benziyordu.

Siktir. O zaten Shepherd'ın *kendisiydi.*

Dağınık saçları, düz siyah tişörtü ve kot pantolonuyla onu neredeyse tanıyamayacaktım. Koyu kırmızı bir basgitar çalıyordu, parmakları gitarın telleriyle meşgul, başı müziğin ritmine göre hafifçe sallanıyordu. Şarkının içinde kaybolmuş gibiydi ve kalabalığa pek aldırış etmiyordu.

Shepherd Calloway'i özel tasarım bir smokin ya da mükemmel dikilmiş bir takım elbise içinde baştan aşağı seksi, zengin bir iş insanı olarak görmüştüm. Uzun bir günün sonunda, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış halde görmüştüm. Hatta antrenmandan sonra sabahın erken saatlerinde, spor kıyafetleriyle mutfakta kahvesinin hazır olmasını beklerken, gözlerini ovuşturan halini bile görmüştüm.

Ama bu? Onu böyle göreceğimi hiç hayal etmemiştim. *Dağınık ve biraz terli, köhne bir barda çalan bir grupta basçı olarak?*

O kadar seksiydi ki ölebilirdim.

O çalarken ağzım açık ona bakıyordum. Basgitarın sesi vücudumda yankılanarak gümbürdedi. Başını kaldırıp bakmadı. Orada, neredeyse gölgede, başıyla ritim tutarak öylece duruyordu.

Grup yeni bir şarkıya geçerken kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Onu izledim, olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Seyirciyi diğer çocuklar gibi coşturmasa da orada rahat olduğu belliydi. Daha önce onu hiç görmediğim kadar rahattı.

Son şarkı da bitti ve solist bu gece burada oldukları için herkese teşekkür etti. Shepherd sonunda başını kaldırdı, alnına düşen saçı düzeltti ve gözleri kalabalığı taradı.

Bakışlarımız buluştuğunda dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bana hafifçe omuz silkti. Tereddütlü ve neredeyse utangaç gönüyordu. Bu andan önce onu tarif etmek için asla bu kelimeyi kullanmazdım. Ama oradaydı, çocuksu bir sırıtışla. *"Evet, bunun tuhaf olduğunu biliyorum,"* dercesine etrafına bakınıyordu.

Bana beklememi işaret ettikten sonra grubun geri kalanıyla birlikte kulise geçerek gözden kayboldu. Bir sonraki gösteriyi tanıtmak için sahneye birisi çıktı, Dahlia Marlow adında bir kadındı. Daha yaşlıydı -muhtemelen ellili yaşlarının sonundaydı- çılgınca kıvırcık saçları ve akustik gitarı vardı. Kalabalık ona en az grup kadar sevgi gösterdi ve şarkı söylemeye başladığında nedenini anladım. Sesi hipnotize edecek kadar güzeldi.

Shepherd'ın ortaya çıkması biraz zaman aldı, üzerinde hâlâ tişört ve kot pantolon vardı. Elini saçlarının arasından geçirdiğinde bana yine o küçük gülümsemesini sundu.

"Hey."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, ağzım açık bir şekilde ona baktığımı çok geç fark ettim. "Hey. Üzgünüm. Ben sadece... gitar çalabildiğini bilmiyordum. Ya da kot pantolonun olduğunu."

"Evet, şey, orada takım elbise giysem ateşim çıkardı."

Şu anda zaten çok ateşlisin, Shepherd. Aman Tanrım, hem de ne ateşli.

Bakışlarımı üzerinde, yukarıdan aşağıya doğru gezdirerek ona doya doya baktım. Bu görüntüyü tanıdığım Shepherd Calloway ile uzlaştırmaya çalışıyordum. Ya da tanıdığımı sandığım. "Ne zamandır gitar çalıyorsun? Bunu çok sık yapar mısın? Bu senin grubun mu? Çok fazla sorum var."

Uzandı ve elini sırtıma kaydırarak beni bara doğru yönlendirdi. "Evet, soruların olacağını biliyordum. Hadi birer içki alalım."

İki viski alarak kendimize barın kenarında küçük bir masa bulduk. Burası daha sessizdi, gölgelerin arasına gizlenmiş küçük bir köşeydi.

Önce kendisini, sonra da arkamda kalan sahneyi işaret ederek, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Sen bir grupta mısın?"

"Evet, bu her birimiz için yalnızca bir hobi. Yapmaktan keyif aldığımız bir ek iş gibi."

"Yani, bir albüm anlaşması için takım elbiselerden ve koca ofisten vazgeçmek üzere değilsin," diyerek bacağını masanın altından dürttüm.

"Hayır, öyle bir şey yok. Hatta buraya çok sık uğrayamadığım için onlarla birlikte çalan başka bir basçıları bile var."

Barın adının önemi, sonunda zihnimde bir aydınlanma yarattı. "Geceleri *ofise* gitmen gerektiğini söylediğinde, buraya mı geliyordun?"

Başını sallamadan önce eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi sevimli bir ifadeyle bana baktı. "Evet, bazen. Ama dinle, bunu hiç kimse bilmiyor. Şaka yapmıyorum, kelimenin tam anlamıyla. Hiç kimse."

"Baban bilmiyor mu?"

"Hayır, hiçbir fikri yok. Çalmayı öğrendiğimi bilmesine rağmen Ethan da bilmiyor."

"Onlara neden söylemedin? Baban seni çalarken görmeyi çok ister. Aklını kaybedeceğine eminim."

Çenesini ovuştururken bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum. Hayatımın bu kısmını hep ayrı tuttum. İnsanların bilmesini istediğim bir şey değildi."

Kalbim göğsümün içinde çırpınmaya başladı, nefesim boğazımda düğümleniyordu. *Hiç kimseye söylememiş miydi?* Ailesine

bile mi? Ve tüm bunlara rağmen, beni buraya onu izlemem için davet mi etmişti?

Nora duygulara yakalanmak konusunda yanılmıştı. Herhangi bir yakalanma söz konusu değildi. Duygular bana şiddetle çarpmıştı, milyonlarca küçük kıvılcıma ayrılarak ruhumun içinde paramparça olmuşlar, içimi sıcak bir karıncalanma hissiyle doldurmuşlardı.

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gözlerinde saf bir açlık vardı. Orada, tam o anda korkunç, çok korkunç bir şey yaptım.

Patronuma âşık oldum.

"Kimseye söylemem," dedim.

"Biliyorum. Sana güveniyorum."

Altdudağımı ısırarak içkime baktım. Kalbim hızlandı ve yanaklarım ısındı. Çok seksiydi, çekiciydi ve düşündüğüm gibi duygusuz bir robota hiç benzemiyordu. Üzerine Bay Calloway kişiliğinde bir zırh giymişti. Yine de beni içeri almıştı. Hiç kimseye göstermediği yanını görmeme izin vermişti.

Bakışlarımı kaldırıp gözleriyle buluştum. Daha ağzımı bile açamadan sözlerimi dizginleyemeyeceğimi biliyordum, bu kabiliyetim Shepherd'ın savunmasızlığıyla birlikte paramparça olmuştu. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedim. "Grubunuz harika, gerçekten çok iyisiniz ve burada, masanın diğer tarafında kalmakta çok zorlanıyorum. Çok seksisin ve şu anda yapmak istediğim tek şey kendimi üzerine atmak."

Bir saniye bile tereddüt etmeden ayağa kalkarak, beni oturduğum taburede kendine doğru çekti. Eğilip sert bir öpücükle dudaklarımı işgal ederken, güçlü elleri beni sıkıca tutuyordu.

Kollarımı omuzlarına doladım ve zıplayıp bacaklarımı beline dolamamak için kendime karşı güçlü bir mücadele verdim. Dili ağzımın içine girerken, parmaklarım dağınık saçlarına dolandı. Tadı viski, seks ve her şeyiyle gerçek bir erkek gibiydi. Normal

şartlarda biraz geri çekilirdim. Ne de olsa halka açık bir yerdeydik.

Ancak artık durmak yoktu. Kolları sıcak bir çelik gibi etrafıma dolanmıştı, nefis dudakları benimkileri ele geçirmişti. Alt dudağımı emerken bir eli gömleğimin altına sızıp kaburgalarıma dokunduğunda, kalbim deli gibi atmaya başladı. Onun kıyafetlerini yırtmak istedim -benim kıyafetlerimi yırtsın istedim- ama hormonlarla ıslanmış beynimin girintilerinde, küçücük bir parçam hâlâ mantıklıydı. İnsanlarla çevrili bir bardaydık.

Geri çekilirken kesik nefesler alıyordum. "Araban nerede?"

"Arkaya park ettim."

"Hadi gidelim."

Başını salladı, elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından ilerletip yan kapıya götürdü. Görüşüm puslu, dudaklarım hassas ve şişmişti, her bir sinir ucum bu adamla uyum içindeydi.

Kapıdan çıktığımızda barın arkasındaki küçük park yerine ulaştık. Tek bir ampul, arabaların üzerine loş ışık saçıyordu. İçerideki gürültüden sonra burası neredeyse sessiz bile sayılabilirdi. Birkaç blok ötedeki trafiğin uğultusu dışında bir şey duyulmuyordu.

Arabasının yanına varır varmaz, kilit otomatik olarak açıldı. Sürücü tarafındaki kapı kolunu tuttu ama elimi göğsüne koydum.

"Arka koltuğa."

Gırtlağından kısık sesli bir hırıltı yükseldi. Arka kapıyı açtı ve beni kelimenin tam anlamıyla içeri itti.

O oturur oturmaz kucağına yerleştim. Islak ağızlarımız birbiriyle mücadele ederken eteğim yukarı sıyrıldı. Elleri bacaklarımdan yukarı kaydı ve ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Dilini benimkinin üzerinden kaydırarak, istekle ağzımın içini yaladı. Shepherd'ın harika öpüştüğünü zaten biliyordum ama

bu, beynimi eritiyordu. Dudakları yumuşak ama ısrarcıydı, elleri talepkâr bir otoriteyle beni kavramıştı.

Kendimi ona doğru bastırdığımda kot pantolonunun üzerinden sertliğini hissettim. Ah, Yüce Tanrım, bu iyi hissettirmişti. Elleri kalçalarıma doğru hareket etti ve kıçımı avuçlamak için iç çamaşırımın altına kaydı. Aletinin üzerinde gidip geliyordum, kalçalarımı eğerek klitorisimi ona sürterken zevk içindeydim.

Ağzımın içine doğru homurdandı. "Siktir."

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çıldırmış gibiydim. Onun için yanıyordum ve bu yaşadığımızın ne anlama geldiğine dair endişelerim kül olup gidiyordu.

Yüzümde gezinen kirli sakalı nefis bir şekilde batıyordu. Ona doyamıyordum. Dili, dudakları, elleri her yerimdeydi. Beni ereksiyonuna bastırdı ve altdudağını dişlerken hırladı.

Külotum sırılsıklam olmuştu, bacaklarımın arasındaki ısrarlı baskı, doyuma ulaşmak için adeta yalvarıyordu. Kot pantolonu çok seksi görünüyordu ama şu anda önüme çıkan bir engelden başka bir şey değildi. Belki sadece...

Onu öpmeye devam ederken, pantolonunu çözmek için aramıza uzandım.

"Everly," diye mırıldandı. "Yapamam-"

Düğme açıldı. Tekrar homurdandı.

"Biz yapamayız-"

Fermuarı indirdim.

Kıçımdaki tutuşu sıklaşırken hafifçe geri çekildi. "İlk seferimizde seni arabamın arka koltuğunda becermeyeceğim."

İlk sefer... ilk sefer ikinci bir seferi, ikinci sefer de daha çoğunu ima ediyordu. Burada sadece çizgiyi aşmakla kalmıyordum. Koşmaya başlıyor, çizginin üzerinden atlıyor ve çizgiyi çok geride bırakıyordum.

"Biliyorum." Parmaklarım fermuarı tamamen açarken, onu öpmeye geri döndüm. "Sadece bu şeyin yolumdan çekilmesini istiyorum."

Onu tamamıyla ortaya çıkartmak istememiştim. Şehvetle dolu beynimdeki ahlaksız plan, umutsuzca uyarılmış kadınlığımla onun oldukça baştan çıkarıcı siki arasındaki kot bariyerini kaldırmaktı. Sevişirken ona biraz daha sürtünmek istiyordum. Ama o kadar sert ve o kadar büyüktü ki iç çamaşırının üst kısmından dışarı fırlatmıştı. Ucu zevk suyuyla parlayan o muhteşem aletin görüntüsü, karşı koyulamayacak kadar fazlaydı.

Köhne bir barın dışında, pis bir otoparktaki bir arabada olduğumuz gerçeğini göz ardı ederek iç çamaşırını indirdim ve muhteşem aletinin uzunluğunu ortaya çıkardım.

Etek giydiğim için çok mutluydum. Kalçalarımı kaydırıp uzunluğu boyunca sürtebilmek için daha da yakınlaştım. O beni yukarı aşağı hareket ettirirken parmakları tenime saplandı. Aramızda hâlâ külotum vardı ama sürtünmenin oluşturduğu his yoğundu.

Patronumun arabasının arkasında, kıyafetlerim üzerimdeyken, açıkta kalan aletinin üzerinde ona sürtünüyordum ve bu inanılmazdı.

Shepherd'ın eli uyluğumun üzerinden geçerek bacaklarımın arasına ulaştı. Parmak uçlarını kanca gibi külotumun kenarına geçirdi. "Amını hissetmeye ihtiyacım var."

"Prezervatifin var mı?" dedim nefes nefese.

"Yapmayacağım... sadece biraz daha hissetmek istiyorum."

Külotumu yana çekerek, ıslak kıvrımlarımı aletine doğrudan temas ettirdi. İnledim ve kendimi yavaşça uzunluğu boyunca kaydırırken, homurdandı.

"Siktir, çok ıslaksın."

"Yapamayız, değil mi?"

Ben aşağı doğru kayarken inledi. "Hayır. İçine girmeyeceğim. Burada değil. Ama... siktir, çok iyi hissettiriyorsun."

Cidden iyi hissettiriyordu. İnanılmaz hissettiriyordu. Tamamen içime girmese de bunun seks sayılıp sayılmayacağına dair Nora'ya bir soru sormak için zihnimin bir köşesine not aldım.

Şu an için, çılgınca öpüşürken kendimi onun aletine sürtmeye devam edecektim. Yaklaşan orgazmın nefes kesici sancısı, bacaklarımın arasında bir basınç yarattı. O, güçlü elleriyle kalçalarımı kavrarken, klitorisimi ereksiyonuna sürterek daha hızlı hareket ettim.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Siktir evet, bebeğim."

Duramayacak kadar ileri gitmiştim. Kendini bana bastırdı, elleriyle beni yönlendiriyordu. Dudaklarımız ayrıldı ve ikimiz de aşağı baktık. Kadınlığımın, parıldayan aletinin üzerinde yukarı aşağı kayışını izledik. Uzanıp kolayca aletini kavrayabilirdi, böylece ben de üzerinde kayabilirdim. Prezervatif olayını unuturdu ve beni tam da burada becerirdi.

Ancak yapmadı. Klitorisimi tekrar tekrar onun üzerinde kaydırıp, hareketlerini hızlandırırken dudakları aralık bir şekilde beni izledi.

"Evet, bebeğim," diye inledi. "Durma. Sakın ama sakın durma."

O, beni zorlamadıkça duracak değildim. Yoğunluk arttıkça, sızlanarak orgazmımın eşiğine gelene kadar onu kovaladım.

Sadece...

Biraz...

Daha...

Aletinin üzerinde yukarı doğru son bir kez uzunca kaydığımda, başımı geriye atarak kendimden geçtim. Islaklığım onu sırılsıklam ettiğinde, zevk dalgalarım bitene dek onun üzerinde gidip gelmeye devam ettim ve tüm bu süreçte beni tuttu.

Orgazm sona erdiğinde hareketlerim yavaşladı, güçlükle nefes alıyordum. Aman Tanrım, ben ne yapmıştım? Kıyafetlerim üzerimdeyken boşalana dek patronumun aletine sürtünmüştüm. Aramızda hiç kıyafet olmadığına göre, buna sürtünme demek yeterli olur muydu?

Bundan sonra ne olması gerektiği konusunda endişelenmeme gerek kalmadan -altımda hâlâ çelik gibi sertti- elini enseme doladı. Çenesi gerildi ve kaşları çatıldı.

"Eve gideceğiz ve orada seni çok fena becereceğim."

20

SHEPHERD

Daireme giden yolda, etrafımız patlayıcı bir cinsel gerilimin pusuyla sarılmıştı. Kasıklarım çok ağrıyordu, basınç içten dışa doğru vuruyor, sırtımın ve omuzlarımın gerginleşmesine neden oluyordu. Kokusu ve üzerimden akan ipeksi ıslaklığının verdiği hissin yarattığı işkenceyle baştan çıkıyordum.

Onu oracıkta, arabamın arkasında becermek istemiştim. Ona sahip olma -aletimi içine sokup onun benim olduğunu iddia etme- konusunda hissettiğim ilkel dürtü, neredeyse karşı konulmazdı. Ama mantıkla çalışan beynim, beni durdurmaya yetecek kadar işlevseldi.

Ayrıca onun kendi kendine boşalmasını izlemek, kahrolası derecede inanılmazdı. Üzerime ata biner gibi otururken kalçalarına kadar sıyrılmış eteğiyle, görüntüsü fena halde seksiydi. Eğer buna birkaç dakika daha devam etmiş olsaydı muhtemelen ben de boşalırdım.

Yanımda oturuyordu, elleri kucağındaydı, yanakları hâlâ tapılası bir pembelikle kızarmış haldeydi. Dikkatimi yolda tutmak zordu. İkimiz de sessizdik ama denesem bile normal bir konuşma yapamazdım. Beynimde yeterince kan yoktu ama Tanrı'ya şükür geç olmuştu, yollar oldukça boştu ve herhangi bir gecikme olmadan daireme geri dönebilmiştik.

Arabayı park ettiğimde dışarı çıktık, kalbim hâlâ göğsümü yumrukluyordu ve aletim acı içindeydi. Sırtına yerleştirdiğim elimle onu asansöre yönlendirdim ama bindiğimizde çatı katının düğmesine basmadım. Onun yerine, diğer dairemin bulunduğu katın düğmesine bastım. *Sığınağımın.* Hiç kimseye göstermediğim o yerin.

Burayı ona göstermek bir riskti. Bir kadınla asla aşmadığım sınırları Everly ile aşıyordum. Bir parçam bununla daha sonra ilgilenmem gerektiğinin de farkındaydı.

Fakat beni gitar çalarken görmüştü ve ben bunu da insanlarla asla paylaşmamıştım. Şu noktada hissettiklerimle babamın -ya da daha kötüsü, babam *ve* Svetlana'nın- evde olma riskini göze alamazdım. İhtiyacım olan son şey, kapıdan içeri girdiğimizde babamın sohbet etmek istemesiydi.

Belirli bir amaca odaklanmıştım. O da bu kadını fena halde becermekti. Hemen şimdi.

"Şey..." Everly'nin sesi tereddütlüydü. "Nereye gidiyoruz?"

"Göstereceğim."

Göğsüme daha çok sokulduğunda ben de beline daha sıkı sarıldım. Onu duvara itip öpme isteğiyle baştan çıkarılmıştım. Yine de bir kere başlayınca duramayacağımı biliyordum. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı.

Asansör kapıları açıldı ve onu stüdyo daireme çektim. Karartma perdeleri dışarıdaki şehir ışığını içeri yansıtmadığı için daire karanlıktı, bu yüzden yan sehpadaki lambayı yakmam gerekti.

Everly kapının hemen eşiğinde durmuş, büyümüş gözleri ve aralanmış dolgun dudaklarıyla etrafa bakıyordu. Çevremize -gitar koleksiyonuma, grup posterlerine- baktığında göğsüme tuhaf bir duygu saplandı. Sahnede gözlerimiz buluştuğunda ve onun beni gördüğünü anladığımda hissettiğim duygunun aynısıydı bu. Gerçekten beni görüyordu. Ancak bu yoğun savunma-

sızlık, arzumu yalnızca artırmıştı. Onu burada, yüzlerce farklı şekilde becermek istiyordum.

"Gel buraya."

Bana doğru ilerledi, topuklularının üzerinde adım adım yaklaştı ve gömleğini başının üzerinden çekip çıkartarak, yere düşmesine izin verdi.

Aferin kızıma.

Çılgınlar gibi kıyafetlerimizi yırtarken, bir yandan da cüzdanımdan prezervatifi çıkardım. Vücudu adeta görülmeye değer kahrolası bir manzaraydı ama o kıvrımların güzelliğini takdir edecek durumda değildim. Onu belinden kavrayarak kendime doğru çektim. Eğildim ve dudaklarını esir aldım.

Everly'yi öpmek farklı hissettiriyordu. Dudakları yumuşak ve tatlıydı ancak bundan daha fazlasıydı. İçimde bir yere uzanıyor, saklı tuttuğum yerlerin kilidini açıyordu. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir bağ hissettim.

Ona güveniyordum.

Burada olmamızın sebebi de buydu. Taşındığım günden beri kimsenin adım atmadığı bir odada, onu kanepeye yatırmamın sebebi buydu. Hiç vakit kaybetmeden prezervatifi taktım, o da beni izlerken dudaklarını yaladı.

"Bunun için hazır mısın?" diye sorarken ellerimi kalçalarından aşağı, pürüzsüz teninde gezdiriyordum. Bacaklarını ayırdığımda hiçbir direnç göstermedi.

"Aman Tanrım, evet."

Kendimi onun üstüne indirerek, aletimin ucunu girişine hizaladım ve içine gömülürken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Tereddüt etmedim. Aletimin etrafına sarılmış amının zarifliğini takdir etmek için durmadım. Onu becermeye ihtiyacım vardı ve bunu sertçe yapmam gerekiyordu.

Derinlerine inerek, ıslaklığının arasından kolayca kaydım. Dışarı ve içeri. Bacaklarını kalçalarıma dolayıp sırtımı kavrarken, itişlerimi karşılamak için kalçalarını kaldırıyordu. Tüm bastırılmış gerginliğim tasmasından kurtulurcasına serbest kaldı ve onu kanepeye bastırdım. İçimde tuttuğum dizginlenemeyen tüm o şehvetle onu becermeye başladım.

Tırnakları sırtımı çizdiğinde acının verdiği his tutkumu körükledi. Homurdandım, vücudum kasıldı ve kasıklarımdaki baskı birden arttı.

Hırıltılı bir sesle kulağına fısıldadım. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun."

Cevap vermeye çalıştı ama sert bir itişle birlikte, sözleri soluk soluğa bir iniltiye dönüştü.

Sikim hâlâ acı verecek kadar sertti. Ona doyamıyordum. Derinlerine daldım, sahip olduğum tüm gücümle onu becerdim. Ateşli, ıslak ve mükemmeldi. Amı aletimi sımsıkı sarmıştı ve meme uçları göğsüme sürtünüyordu.

Dudaklarını öpüp dilinde viski tadını aldım. Öpücüklerimi boynundan, köprücükkemiğine kadar indirdim. Kalçamı ona doğu itmeye devam ederken, yüzüne bakabilmek için kendimi kaldırdım. Siktir, memeleri çok güzeldi. Altımda yatıyordu, cildi kızarmış, kolları başının üzerine doğru uzanmış bir şekilde onu becerirken göğüsleri zıplıyordu.

Eğilip göğüslerinden birini avucuma aldım ve dilimi meme ucuna değdirdim. Yumuşaklıklarının tadını çıkararak inledim. Gerçeklerdi. Elbette öyleydi. Bu Everly'ydi. Onunla ilgili her şey gerçekti.

Her ne kadar onun içine boşalmak istesem de bu harika memelerinin ilgime ihtiyacı olduğunun farkındaydım. Meme ucunu ağzımın içinde emdim. Dilimin pürüzlü yüzeyini sert ucunun

üzerinde gezdirdim. Vücudu bir ürpertiyle tepki verdi ve kasları etrafımda sımsıkı kenetlendi.

Meme ucunu ıslak bir sesle serbest bırakıp diğerine geçtim Tadı çok güzeldi. Yumuşak göğüslerinin ağzımda, meme uçlarının dilimde yarattığı hisse bayılmıştım.

"Aman Tanrım, evet," diyerek nefesini verdi.

İçinden çıkarak onunla birlikte yuvarlandım, böylece ben kanepede uzanıyordum ve sırtım koltuğun koluna yaslanmıştı. Bacaklarını ata biner gibi açarak, sırtını dikleştirerek üzerime oturdu ve kendini aletimin üzerinde kaydırdı. Kalçalarını kavrayıp, beni becermeye başladığında ona rehberlik ettim.

Ağız sulandıran kalçalarını yuvarlayarak, sert uzunluğumda aşağı yukarı kayıp uyluklarını kenetledi. Kendimi ona doğru itip derinlerine gömüldüm. Uzanıp memelerini tutarken, sert pembe göğüs uçlarının avuçlarıma uyguladığı baskıyı hissedebiliyordum. Aletimi sert ve hızlı bir şekilde beceriyorken ellerini göğüs kıllarımın arasından geçirdi.

"Evet, Shepherd," dedi. Sesi sızlanır gibi çıkıyor, gözleri titriyordu. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Baskı ıstırap vericiydi ama bunun bitmesini istemiyordum. Ben memelerini yoğururken ellerime doğru eğildi, kalçalarını kaldırdı ve kendini kasıklarıma tekrar çarptı. Her hareketiyle boğazımdan bir hırıltı yükseliyordu. Sikimin üzerinde yukarı aşağı hareketlerini izlerken amının sıcaklığında kendimi kaybetmiştim.

Tırnakları göğsüme gömülürken tenimi çizdi. Uzunluğum boyunca beni saran kadınlığı aletimin etrafında sıcakl bir his bırakırken hızlandı, kendini her aşağı indirişinde klitorisini bana sürtüyordu.

Tekrar boşalmaya başladığında onu hayranlıkla izledim. Kalçalarını sıkıştırmıştı, etrafımda nabız gibi atıyordu ve inleyerek başını geriye atmıştı.

Gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

Her nasılsa aletimin her yerine boşalmasını izlemek, boşalmama sebep olmadı. Kendimi yeterince tutarak orgazmın eşiğine kadar gelmiştim. Everly çok güzeldi. Orgazmı sona ererken hareketleri yavaşladı ve duraksayarak güçlükle derin bir nefes aldı.

Kalçalarını tuttuğumda, verdiği hisle inledim. Cam gibi gözleri kocaman açılmış, dolgun dudakları aralanmıştı.

"Dizlerinin üzerine," diye homurdandım.

Dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle kıvrılırken üzerimden kalktı. Kanepenin arkasına bakacak şekilde, dizlerinin üzerine çökerek sırtını büktü. Kıçını kaldırdı, omzunun üzerinden bakıp dudağını ısırdı.

Tırnaklarının göğsümde ve sırtımda bıraktığı his yakıcıydı ama siktir, buna bayılmıştım. Kıçının yanaklarından birine, nefesinin kesilmesine yetecek kadar sert bir şaplak attım.

"Tekrar," dedi.

Bu kadın da kimdi? Kıçına, hoşuna gidecek bir şaplak daha attım.

Nefesi kesildi ve kıkırdadı. "Yaramaz bir kız mı oldum?"

"Hem de çok."

"Bana bir daha şaplak at."

Hırlayarak kıçının diğer tarafına şaplak attım. Sarhoş olmuş gibiydim ve muhtemelen o lezzetli kıçının her tarafına boşalmam için kendimi sadece birkaç kez sıvazlamam yeterli olurdu. Yine de o ıslak amından daha fazla istiyordum.

Kalçalarından tutarak içine girdim. Kendimi ona ittiğimde inleyerek sırtını gerdi. Onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, kendimi çarparken kıçı kasıklarımla buluşuyordu.

İkimiz de dizginlenemez bir haldeydik. Çıkardığımız seslere aldırış etmeden kendimizi birbirimize itiyor ve inliyorduk. Birbirimizi besleyen, seks yüklü bir enerji sisi içinde var olduk.

Saçlarını omzunun üzerinden atarak bana baktı. "Beni becerirken kıçıma şaplak at."

Siktir. Kıçına şaplak attım ve o anda boşalmadığıma hayret ettim. Aletim nabız gibi atıyordu ama hâlâ orgazmın kenarlarında dolanıyordum.

"Daha sert, Shepherd. Beni daha sert becer."

Parmaklarım kalçalarına gömülü bir şekilde hırladım ve kasıklarımı kıçına çarpmaya devam ettim. Keyifle kıkırdadı, kanepenin arkalığına tutundu ve benim için kıçını havaya kaldırdı.

Uzanıp saçlarını tuttum ve başını geriye doğru çektim. "Seni edepsiz kız. Seni sertçe becermemden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Oldukça," diye soludu.

Aklımı kaybetmenin eşiğindeydim. Everly'ye arkadan sahip oluyordum, saçını çekiyordum ve şaplak attığım kıçının yanakları pespembeydi. Bu tatlı kızın, edepsiz bir seks tanrıçası olduğunu kim bilebilirdi ki?

Aletimin etrafında sıkıca kasıldı. Saçlarını bırakıp, parmak uçlarımla klitorisini okşamak için bacaklarının arasına uzandım. Patlamaya hazırdım ama ondan bir orgazm daha kazanana kadar bitirmeyecektim.

"Ah, siktir," diye inledi.

"İşte bu, edepsiz kızım benim," diye mırıldandım. "Siktir, tekrar boşal bebeğim."

Onu becerirken klitorisini ovuşturdum, kalçalarımın hareketleri sertleşmişti. Baskı yoğunlaştı. Kendini kanepenin arkasına

yaslayıp her itişimde inledi. Anı o kadar sıcakkı ki kendimi güç lükle tutabiliyordum.

"Evet, Everly," dedim hırıltılı bir sesle. "Her yerime boşal, bebeğim."

Tüm vücudu ürperdi ve kadınlığı daha da kasıldı. Nihayet mutlu sona ulaştığımda, inleyerek içine boşaldım. Aletim nabız gibi atıyordu ve tüm duygularım ezici bir patlamanın esiri olmuştu. Orgazm, bir patlamadan sonraki şok dalgaları gibi tüm vücudumda yankılandı.

Sona erdiğinde, nefes nefeseydim. İçinden çıktım ve ellerimi kızarmış kıçının üzerinde nazikçe gezdirdim. Omzunun üzerinden bana bakarken, yanakları pembeleşmişti ve dudağını ısırıyordu.

Tekrar kıçını okşadım, sonra kırmızı el izlerimi öpmek için eğildim. İçini çekti, neredeyse bir kedi mırıltısını andırıyordu. Kıçının diğer tarafına geçip teninin, ona şaplak attığım tüm noktalarını öptüm.

Koltukta yuvarlanıp başını geriye yasladı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Hâlâ düzgün nefes alamaz bir halde prezervatifi çıkardım ve düğümleyerek bir kenara koydum. Temizlenme işini daha sonra yapabilirdim. Yanına yatıp onu kollarımla sardım. Bacaklarını kendine çekti ve başını göğsüme yasladı.

"Asıl ben, senin *bana* ne yaptığını bilmiyorum."

Başının tepesini öptüm. Siktir, bu çok karmaşık olacaktı. Sahte nişan ama gerçek seks mi? Hem de fazlasıyla gerçek bir seks. Şimdiye kadar yaşadığım en gerçek seks.

Ancak şimdi bunu düşünemezdim. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar seks sarhoşuydum.

Parmaklarını göğüs kıllarımda gezdirirken aniden doğruldu. "Ah, hayır. Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?"

"Seni tırmaladım." Eğilip göğsümdeki kırmızı izi öptü.

Belli belirsiz farkına varmıştım. "Sorun değil."

"Seni incittim mi?" Tekrar göğsümü öptü.

"Bebeğim, sen beni incitemezsin."

Birkaç kez daha öptükten sonra arkasına yaslanarak bana baktı. Derin bir nefes aldığını hissettim. "Burayı kimse bilmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Grup gibi mi?"

"Evet. Grup gibi."

Burnunu yüzüme yaklaştırdığında boynumu öpmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Hı-hımm."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, onu kollarımda hissetmenin tadını çıkardım. Nefesi pürüzsüz ve dengeliydi, benimkine yaslanmış vücudu sıcaktı. Bunların hiçbirini planlamamıştım, tüm bunlar kesinlikle bana göre değildi.

Ama şu anda, sahip olduğum en iyi seksin ışıltısının tadını çıkarırken, bunun için endişelenmedim. Biraz akışına bırakmak iyi hissettirmişti. Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildi.

21

EVERLY

Aklım olması gereken yerde değildi. Yapacak bir dünya işim vardı ama masamda, odağını kaybetmiş gözlerle oturuyordum. Aklım bir karış havadaydı.

Ya da daha spesifik olmak gerekirse, Shepherd'ın gizli evindeki kanepedeydi.

Onu düşünmeden edemiyordum. Sahnede nasıl göründüğünü, basgitarının tellerine dokunan çevik parmaklarının hareketini. Arabasının arka koltuğunda hissettirdiklerini. Aramızdaki tutku kavurucuydu. Ve bu sadece başlangıç olmuştu.

Sonrasında bana hayatım boyunca yaşadığım en iyi seksi armağan etmişti.

Tüm.

Hayatım.

Boyunca.

Daha önce tek bir gecede bu kadar orgazm yaşadığımı hatırlamıyordum. Nora'nın gerçek oldukları konusundaki ısrarına rağmen çoklu orgazmın, her zaman bir efsane olduğunu düşünmüştüm.

Ama bunu harika yapan sadece bir gecede üç kez orgazm olmam değildi. Bunların... hepsiydi. Bar. Müzik grubu. Daire. Benimle paylaştığı sırlar. Yaptığım şeyler ve onun bana yapması-

na izin verdiğim şeyler. Onunla derin ve inkâr edilemez bir bağ hissetmiştim ve bu daha önce hiç yaşamadığım türden bir şeydi.

Bu da bugün, tam bir karmaşa olduğum anlamına geliyordu.

Bu sabah oradan ayrıldığımda New York'tan biriyle konferans görüşmesi yapmak için çoktan uyanmıştı. Ofise geldiğimde, masamın yanından geçerken günaydın demişti. Dışarıdan bakan birine, hiçbir şey farklı görünmezdi. Ancak ben fark etmiştim. Ufacık bir tereddütle duraksamış ve gözleri gözlerimle buluşmuştu. Dudağının kenarı kıvrılırken gamzelerinden birini ortaya çıkaran bir ifadeyle bakmıştı bana.

Ne kadar belirsiz olsa da bu bakış tahrik olup kızarmama sebep olmuştu. Kimsenin kıpkırmızı yüzümü görmediğini umarak, not defterimi ve birkaç dosyamı alıp ofisine kadar onu takip etmiştim.

Ayrıca sanki Steve, koridorun karşısından bana bakıp duruyormuş gibi hissetmiştim.

Aklımdaki diğer şey Annie'ydi. Shepherd ve benim ateşli bir seks ya da başka bir şekilde sahte ilişki yaşıyor olmamızdan bağımsız olarak, ondan sperm donörü olmasını isteyemezdim. Hiçbir yolu yoktu. Ancak kardeşimi hayal kırıklığına uğratma fikrinden de nefret ediyordum.

Shepherd'ı ve sperm bağışını aklımdan çıkarmaya çalışarak bilgisayarıma geri döndüm. Fakat işte oradaydı, aklımın kıyısındaydı. Ağzı. Elleri. Ale...

"Everly," diye fısıldadı Steve.

Masamın yanında durduğunu fark ettiğimde, nefesim kesildi. "Tanrım, Steve, beni korkuttun. Neden fısıldıyorsun?"

Dikkatle etrafına bakındı sonra biraz daha yaklaştı. "Sadece sırrının benimle güvende olduğunu söylemek istemiştim."

Ah, hayır. "Şey, ne sırrı?"

"Bay Calloway'e tutulmuşsun." Gözleri Shepherd'ın kapısına kaydı. "Bunu saklamakta oldukça iyi bir iş çıkarıyorsun ama bir likte yeterince uzun süre çalıştığımız için ben anlayabiliyorum."

Tutulmuş muydum? Pekâlâ, yanılmıyordu. Adama baştan aşağı abayı yakmıştım. En azından gerisini, özellikle de onunla yaşadığımı ve dün gece beni kendinden geçercesine beceriğini bilmiyor gibiydi.

Yapılacak en iyi şeyin, patronuma tutulduğumu itiraf etmek konusunda uzlaşmak olduğunu düşündüm. Belki bu, Steve'in merakını giderir ve onu çok fazla garip soru sormaktan alıkoyardı.

Parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturdum. "Sessiz ol. Bu... karışık. Ayrıca kim beni suçlayabilir ki? Adam muhteşem." *Özellikle de boşalırken çıkardığı tüm o hırlamaları...*

Odaklan, Everly.

Steve omzuma dokundu. "Sorun değil. Bir noktada buradaki çoğu kadın bunu hissediyor. Açıkçası, bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Sadece başını belaya sokma. Seni severim. Başka bir yere gittiğini görmek hoşuma gitmez."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Hem zaten çok da büyütülecek bir şey değil." *Yalancı, yalancı sana kimse inanmaz.*

Gülümsedi ve masasına geri döndü.

Derin bir nefes aldım. Bu, yardımcı olmanın tam tersiydi. Şimdi gerçekten konsantre olamıyordum. Steve'e, patronuma tutulduğumu düşündüren neydi? Yanımdan geçerken Shepherd'a hülyalı bakışlar mı atmıştım? Yoksa az önce yanaklarımın kızarmasından dolayı mıydı? Dün gece geçirdiğim tuhaf ve harika zamanı zihnimde yeniden yaşayarak, boşluğa baktığımı mı fark etmişti?

Muhtemelen yukarıdakilerin hepsiydi.

Neyse ki bugün öğle yemeği için Nora ve Hazel'la buluşacaktım. Onlar kafamı toparlamama yardım ederlerdi.

Oldukça verimsiz geçen bir saatin sonunda, Nora ve Hazel koridordan masama doğru yürüyorlardı. Başlar onlara döndü, iş arkadaşlarım geçerken onları izliyordu. Koyu çerçeveli gözlükleri, bluzu ve kalem eteğiyle seksi bir kütüphaneciyi andıran Hazel ve onu klasikleşmiş bir poster modeli gibi gösteren, dekolte V yakalı bir bluz ile yüksek belli kot pantolon giyen Nora.

"Hazır mısın?" Nora masama geldiğinde sordu.

"Evet. Fazlasıyla." Çantamı kaptım. "Ne yemek istersiniz?"

Hazel cevap vermek için dudaklarını araladı ama o anda, Shepherd'ın ofisinden çıkmasıyla duraksadı.

Shepherd kapının önünde durdu, eli hâlâ kapı kolunu kavrıyordu. Bakışları önce bana takıldı, gözlerinde beliren yoğun hararetle birlikte normalden bir saniye daha uzun süre üzerimde oyalandı. Sonra Nora ve Hazel'ı fark etmiş gibi göründü. Bana dönmeden önce gözleri onların üzerinde gezindi.

"Öğle yemeğine mi gidiyorsun?" diye sordu.

Boğazımı temizledim ve çantamı karıştırdım, neredeyse düşürüyordum. "Şey, evet. Öğle yemeği. Onlarla birlikte. Arkadaşlarım."

Başını salladı ama hareket etmedi. Sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak, orada dikilmeye devam etti.

Sonunda elini Nora'ya uzattı. "Shepherd Calloway."

Nora gülümseyerek elini sıktı. "Nora Lakes. Ve bu da Hazel Kiegen."

Hazel'ın elini sıkarken, panikle konuşmaya başladım. "Üzgünüm. Doğru. Tanıştırmam gerekiyordu. Kız arkadaşlarım Nora ve Hazel. Ama bunu zaten söylediler. Yani, evet, arkadaşlarımla öğle yemeğine gidiyoruz. Yani, tam burada duran bu ikisiyle."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Bakışları bana döndü kalbimin çılgınca atmasına neden olan bir bakışla bana baktı. "İyi eğlenceler."

Ciyaklayan bir sesle cevap vermeyi başardım. "Teşekkürler."

Dudağının kenarıyla yine o şeyi yaptı, gamzesinin çıkacağının emaresini gösteren o *neredeyse* gülümsemesini. Nora ve Hazel'a kısa bir baş selamı vererek uzaklaştı.

Nora boğazını temizleyene kadar yanımızdan ayrılırken kıçını izlediğimi fark ettim.

"Ne?"

Nora kollarını kavuşturdu. "Hı-hımm."

Etrafıma bakındım ve kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeme, başka kimin tanık olduğunu merak ettim. Neyse ki yakınlardaki tek kişi Steve'di. Bana abartılı bir şekilde göz kırptı.

Ah, Tanrım. "Öğle yemeğine gidebilir miyiz artık, lütfen?"

Nora ve Hazel birbirlerine baktılar. Bu bakışı biliyordum. Bu, sorguya çekileceğim anlamına geliyordu.

Bizim binadan bir blok ötede bir restoran seçtik ve içeri girdik. Görevli bizi masaya yönlendirdi ve ben de garson siparişlerimizi almaya gelene kadar yanaklarımdaki ateşin sönmesini umarak, menümün arkasına saklandım.

Böyle bir şansım yoktu. Öğle yemeğimi sipariş edip garsona menümü vermem gerektiğinde, hâlâ parlak pembe bir felaket olacağımdan emindim.

Nora'nın gözleri neredeyse heyecanla parlıyordu. "Onu ne kadar zamandır beceriyorsun?"

"Bunu sanki kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi söylüyorsun," dedi Hazel.

"Çünkü öyle," diye cevap verdi Nora. "Sen de oradaydın. Üniversitede bu tarz bir bölüm okumamış mıydın sen?"

"Tam olarak değil," dedi Hazel. "Benim uzmanlık alanım-

"Dün geceden beri," diye fısıldadım. "Dün gece yattık ve Aman Tanrım, hayatımın en muhteşem gecesiydi."

"Detaylar." Nora eliyle *anlat* şeklinde bir işaret yaptı.

Onlara anlatamayacağım o kadar çok şey vardı ki. Shepherd benden sırlarını saklamamı istemişti ve ben de bu güvene ihanet edecek değildim. Öte yandan seks yapmış olmamız, kendime saklayabileceğim bir şey değildi. Onlardan saklayamazdım.

"Kulağa çılgınca gelecek ama kardeşinin dün acilen hastaneye kaldırılması gerekti. Onunla beklemek için oraya gittim ve-"

"Malzeme dolabına mı girdiniz?" diye sordu Nora.

"Hayır, hastanede yatmadık. Orada öpüştük ve gerçekten harikaydı. Sonra da... şey, birlikte biraz zaman geçirdik ve benimle bazı şeyler paylaştı, gerçekten aramızda bir bağ varmış gibi hissettirdi. Bunların peşinden de seks geldi."

"Sana bunun olacağını söylemiştim."

"Aslında Everly'nin ona karşı hisler besleyeceğini düşünmüştün," diye düzeltti Hazel. "Bu işin sonunda yatacaklarını değil."

"Ben de bundan bahsediyorum. Ona bir bak." Nora beni işaret etti. "Adama vurulmuş."

"Ben kimseye vurulmadım." Yine yalan söylüyordum.

Nora, "Vuruldun," dedi ısrarla. "Bana daha fazlasını anlat. Neredeydiniz? Kaç kere orgazm oldun?"

Derin bir iç çekiş eşliğinde, "Üç," dedikten sonra sesimi alçalttım. "İlkinde gerçek anlamda seks yapmıyorduk. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Arabasının arka koltuğunda öpüşüyorduk. Aranızda kıyafet olmazsa yaptığınız şey hâlâ sürtünme sayılıyor mu?"

"Nasıl yani?" diye sordu Hazel.

"Onun aleti ortada ve senin de külotun çıkmış ama hiç penetrasyon olmadı gibi bir şey mi?" diye sordu Nora.

Cevap vermek için ağzımı açtım ancak garson öğle yemeğimizi getirince, tekrar kapattım.

"Teşekkür ederim," dedi Nora. Sanki burada oturmuş sürtünme ve penislerin açığa çıkması hakkında konuşmuyormuşuz gibi gülümsemişti.

Cevap vermeden önce tabaklarımızın tamamı masada olana ve garson mutfağa giden yolu yarılayana dek bekledim. "Onun çamaşırı... şey, aşağıdaydı. Benim külotum üzerimdeydi ama kenara kaymıştı. Penetrasyon yoktu."

"Neden yoktu?" diye sordu Nora.

"Benimle ilk seferinin, arabasının arka koltuğunda olmayacağını söyledi."

"İlk sefer?" diye sordu Hazel. "Bu, performansların tekrarını istediğini ima ediyor gibi görünüyor."

Başımı sallayarak salatamı karıştırdım. "Evet, ben de öyle anladım."

"Kıyafet üzerinden sürtünme pek doğru bir terim değil, değil mi?" diye sordu Nora, bizden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Parmağını dudaklarına hafifçe vurdu, diğer elinden çatalı sarkıyordu. "Çıplak sürtünme, belki? Bilmiyorum ama bu yeni bir şey olmalı. Gerçekten de sana sadece aletinin dışıyla mı büyük bir orgazm yaşattı?"

Masanın altına saklanmak istedim. "Nora, sessiz ol. Ve evet, yaptı."

"O da boşaldı mı yoksa sadece sen mi boşaldın?"

"Arabada sadece ben."

"Daha sonra?"

"Onun evine gittik ve kanepede yaptık, iki kez daha boşaldım," dedim hızla.

Nora, ilgisizce salatasından bir çatal aldı. "Etkilendiğimi söylemeliyim."

"Neyden etkilendin?"

"Dün gece üçlük aldığın için senden. Bunu hak ediyorsun. Ayrıca ondan da etkilendim. Aletine sürtünmene izin veren ve seni becermek için eve gitmeyi bekleyen bir adam mı? Bu hikâyeyi bana başka biri anlatsaydı -senin dışında Hazel- yalan söylediğini düşünürdüm. Böyle bir tek boynuzlu atın var olduğunu düşünmemiştim. Bu konuda bir makale yazmam gerekebilir. Elbette isimsiz bir şekilde."

"O, oldukça olağanüstüydü."

"Ama Everly," dedi Hazel sesi yumuşaktı. "Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Nişanlı numarası yapıyorsunuz ancak şimdi de seks yaptığınıza göre rol yapmayı bırakmış mı oluyorsunuz?

"İnan bana, biliyorum. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de bunun gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Kendimi daha ne kadar tutabilirdim? Onun yanında uyuyorum ve kızlar, o cennet gibi kokuyor."

"O da senin kokunu seviyor," dedi Nora.

"Ne? Nereden biliyorsun?"

"Yanına nasıl yaklaştığını görmedin mi?" diye sordu. "Kesinlikle kokuna düşkünlüğü var."

"Çalışmalar, kokunun çekicilikte etkin bir güç olduğunu gösteriyor," dedi Hazel. "Aslında başarısız evliliklerin belli bir yüzdeliğinin temelinde, aşılmaz bir koku uyumsuzluğu olduğunu gösteren kanıtlar bulunuyor."

"Yani, insanlar eşlerinin kokusunu beğenmedikleri için mi boşanıyorlar?" diye sordu Nora.

"Genellikle bilinçli bir şey değil ve sağlam sonuçlar çıkarmak için daha fazla çalışma gerekir fakat ever. İnsanlar kokuya güçlü tepki veriyorlar."

"Demek koku uyumu Everly ve Shepherd'ın lehine." Nora'nın sesi neşeliydi. "Duygulara yakalanmakla ilgili önceki uyarımı değiştiriyorum. Açıkça onlara yakalandın ancak bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Arkadaşıma bir bakış attım. Bu kimdi ve Nora'ya ne yapmıştı? "Düşünmüyor musun?"

"Hem de hiç."

Hazel da aynı şekilde şaşkın görünüyordu. "Bunun en az bir düzine nedenden dolayı, kötüye gitme potansiyeline sahip olduğunun farkındasındır."

"Öyle olduğunu biliyorum." Nora tüm bu şeylerin önemi yokmuş gibi elini salladı. "Bayan Doğru sahte bir randevuya çıkmış gibi davranıyor ama artık numara yapmasına gerek kalmamışsa ne olmuş? Ayrıca o senin patronun, bu yüzden kariyerin için ek bir karmaşıklık var. Ama ben Shepherd'dan yanayım. Sanırım doğru erkek o, Everly."

Bu öneri üzerine kalbim adeta umutla şarkı söylemeye başladı. Yine de çok fazla belirsizlik vardı. Pek çok olası sorun. Shepherd'la yatmış olmam, onun ilişkimizi sahteden gerçeğe dönüştürmeye niyetli olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de sadece saf, fiziksel bir çekime kapılmıştık.

Amacı sadece pantolonumun içine girmek olsaydı bana grubunu göstermesi gerekmezdi. Ya da gizli sığınağını. Gerçekten aramızda bir şeyler mi oluyordu? Cinsel çekiciliğin ilkel gücünden daha derin bir şey mi?

Shepherd'ın da bana karşı hisleri olabilir miydi?

Nora'nın haklı olduğunu ummaktan korkuyordum.

22

SHEPHERD

Kalçamı mutfak tezgâhına yaslamış, Everly'ye bakarken viskimden bir yudum aldım. O çirkin sarı armut koltukta kıvrılmış kitap okuyordu, dizinin üzerinde neredeyse boş bir şarap kadehiyle oraya tünemişti. Pembe bir gömlek ve bacaklarını fazlasıyla sergileyen, açık mavi bir şort giymişti. Oturma odamda parlak bir renk patlamasıydı.

Bu renk patlaması sadece odayla sınırlı değildi. Hayatımda da aynı etkiyi yaratmıştı.

Bu gece barda çalmıyordum, bu yüzden normalde viskimi doldurup doğruca ofisime giderdim. Bunun yerine onu izleyerek oyalandım, gözlerim teninde geziniyordu. İpeksi saçlarında. Bu gece onu becermek istediğim tüm yolları düşünüyordum.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı.

Yüzündeki utangaçlık beni çıldırtıyordu. Gülümseyerek alt dudağını ısırdı ve ayağa kalkmak için ayaklarını düzeltti.

Mutfağa girerken, "Selam," dedi. Şarabının kalanını da bitirip kadehi lavabonun üzerine bıraktı.

Bakışlarımdaki harareti gizleme gereği bile duymadan onu baştan aşağı süzdüm. "Merhaba."

Çekiciydi, ona doğru çekilmekten kendimi alamıyordum. Elimi beline dolayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim.

"Shep... ah, özür dilerim. Bölmek istemedim."

Geri çekilip babama döndüm. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Aslında evet. İkinizin de burada olmasına sevindim. Nişan partinizle ilgili detayları konuşmamız gerekiyor."

"Nişan partisine ihtiyacımız yok."

Sanki bu fikir onu şok etmiş gibi, "Elbette var," dedi. "Endişelenme, çok gizli tutacağız. Herkese duyurmayacağız. Basın olmayacak. Gizli kalması insanların dikkatini daha da çekecektir. Belki bunu temaya dahil edebiliriz."

"Tema?" diye sordu Everly, sesi keyifliydi.

"Ben Kükreyen Yirmiler'i* düşünüyorum. Pırıltı ve cazibe, fazlasıyla *Muhteşem Gatsby*'yi** andıran bir şey. Canlı caz müzik. Ne düşünüyorsunuz?"

"Baba, *Muhteşem Gatsby* bir trajedi."

"Doğru ama ben konusundan çok, tarzından bahsediyorum. Gatsby'nin bir süre önce çok moda olduğunu biliyorum, gerçekten tarzı eskimiyor."

Babamın ya da herhangi birinin bize bir nişan partisi vermesini kesinlikle istemiyordum. Nişanın sahte olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Everly ve ben gerçek bir düğün planlıyor olsak bile bir partiyi veto ederdim.

"Kulağa harika geliyor," dedi Everly.

Gözlerim ona kaydı. Onun tarafını tutuyor olamazdı.

Bana doğru bakarken dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardı. "Hadi ama Shep. Bu sadece küçük bir parti."

"Aynen öyle," dedi babam. "Bu büyük bir mesele. Kutlamamız gerekiyor. Sadece samimi bir toplantı, abartılacak bir şey yok.

---

* Roaring Twenties: Birinci Dünya Savaşı sonrası toplumun normale döndüğü ve genel havanın olumlu olduğu 1920-1930 yılları arası. *-ç.n.*

** F. Scott Fitzgerald tarafından yazılan bir roman. 2013 yılında beyazperdeye uyarlanmış ve başrollerinde Leonardo DiCaprio, Tobey Maguire ve Carey Mulligan yer almıştır.

Kardeşinle çoktan konuştum. O ve Grant bunu dört gözle bekliyorlar."

Everly göz kırptı. "Gördün mü? Ethan ve Grant heyecanlı."

Bu çekici kadın benimle taşak geçiyor olmalıydı. Onu hemen şimdi becermem gerekecekti. "Pekâlâ, ebeveynlerini ve kız kardeşini davet etmemiz gerekecek, Everly."

Gülümsemesi soldu ve saçlarıyla oynamaya başladı. "Doğru. Ailem Florida'da yaşıyor. Meşguller ve çok fazla seyahat ediyorlar. Gelebileceklerinden emin değilim."

Kıvranmamaya çalışmasından aldığım zevkle, "Ama kız kardeşin var," diye karşılık verdim. "O buralarda yaşıyor, değil mi?"

Yüzünün rengi çekildi.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye devam etti babam. "Bir düşünün, iki aile bir arada, tek bir yerde."

"Ben, şey..." Kelimeleri birbirine dolanıyordu. "Ajandama bakmam gerekecek."

"Harika," dedi babam. "Yarın Svetlana'yı yardım yemeğine götürüyorum. Ayrıntılar üzerinde çalışmaya başlayacağız. Parmağınızı bile kıpırdatmanıza gerek kalmayacak."

Svetlana'dan söz edildiğinde, inlememek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Ayrıca haberin olsun, işler iyiye gidiyor," dedi babam. "Piyasa benim lehime dönüyor ve beni tekrar kâra geçirecek bazı büyük anlaşmalarım var. Her şey plana göre giderse, oldukça kâra geçeceğim hem de."

"Baba-"

Elini kaldırdı. "Riskli bir durum yok. Ben dersimi aldım. Ancak artık sevgili yaşlı babanla ev arkadaşı olmayacaksın."

Bunun -tüm bunların- geçici olduğunun hatırlatılması, göğsümün içindeki bir şeyi dürttü. "Peki. Bunu duyduğuma sevindim."

"Tedavin nasıl gidiyor?" diye sordu Everly.

"Rahatsız ve zahmetli. Eğer en kötüsü buysa kendimi çok şanslı bir adam olarak göreceğim. Bu konuda da işler iyiye gidiyor gibi duruyor. Sorduğun için teşekkürler." Ona gülümsedi. "Pekâlâ, ben sizi tutmayayım. İkinize de iyi geceler."

"İyi geceler, Richard."

Başımı salladım. "İyi geceler, baba."

O gider gitmez Everly kolumdan tuttu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Beni yatak odasına götürmesine izin verdim, kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ebeveynlerimi ve kız kardeşimi davet etmek mi?" diye sordu.

"*Parti kulağa harika mı geliyor*?" diye karşılık verdim.

Ellerini kalçalarına koydu. "Baban çok heyecanlıydı. Gözlerinde o sevimli küçük parıltı varken, ona nasıl hayır diyebildiğini anlamıyorum."

Burun kemerimi sıktım. "Gözlerindeki parıltı mı?"

"Shepherd, ailemi davet edemem. Ne demem gerekiyor? Hey, anne ve baba, nişan partim için Seattle'a uçabilir misiniz? Hayır, aslında evlenerek tüm hayallerinizi gerçekleştirmiyorum. Patronumla evleniyormuş gibi yapıyorum ama oradaki herkes bunun gerçek olduğunu düşünecek. Buna ayak uydurabilirsiniz, değil mi?"

"Yapabilirler mi?"

İnledi. "Hayır, bu bir felaket olur. Kız kardeşim kesinlikle yapardı ama o, bunun konumuzla alakası yok."

"O zaman kimseyi davet etme. Bilmek zorunda değiller."

"Evet ama baban ailemle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

"Çünkü bunun gerçek olduğunu düşünüyor.".

Suratı düştü, rahatsız olduğu belliydi. "Doğru. Gerçekte aramızda bir şey yok."

Kahretsin. "Demek istediğim bu değildi."

"Hayır, sorun değil. Anladım." Banyoyu işaret etti. "Sanırım banyo yapıp kitap okuyacağım. Baban bir tarih belirlediğinde partiyi takvimine ekleyeceğimden emin olabilirsin."

Komodinden bir kitap aldı ve arkasına bakmadan banyoya girdi.

Uzun bir süre kapalı kapıya baktım. Siktir. Amacım duygularını incitmek değildi.

Telefonum çalınca cebimden çıkardım. Sanki yaraya tuz basar gibi annem arıyordu. Neden arıyordu? Onunla aylardır konuşmamıştım.

Ofisime giderken cevap verdim. "Merhaba, anne."

"Shepherd. Bu evlilik olayı da neyin nesi?"

Ah, Tanrı aşkına. "Babamla mı konuştun?"

"Nişan partiniz için müsait olup olmadığımı öğrenmek için aradı. Bunu ilk olarak ondan duymamışım gibi davrandım. Tabii ki anneni arayıp, durumu ona söylemeden nişanlanmazsın."

Nişan sahteyse ve bilmen için bir sebep yoksa nişanlanırdım.
"Ani oldu."

"Kesinlikle. Kız hamile mi?"

Dişlerimi birbirine bastırarak sandalyeme çöktüm. "Hayır, hamile değil."

"Şantaj mı yapıyor?"

"Anne, neler oluyor? Hayır, bana şantaj yapmıyor."

Bir an için duraksadı. "Öyleyse ne demeye evleniyorsun?"

Çünkü ona âşık oldum. Yüce Tanrım, bu düşünce de nereden çıkmıştı? "İnanması gerçekten bu kadar güç mü?"

"Shepherd, evlilik modası geçmiş bir kurumdur. İki kişinin ömür boyu birlikte kalması için yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme mi? Bu tamamen gerçekdışı. Senin yanına taşınsın. Eğer istediği buysa bırak evcilik oynasın. Ama Tanrı aşkına, evlenmeyin."

"Evlilik hakkındaki düşüncelerini fazlasıyla net bir şekilde dile getirdin."

"Ve kızı hamile bırakma," diye devam etti. "Bu neredeyse evlenmek kadar kötü."

"İnsanın oğluna söyleyebileceği ilginç şeylerden biri."

"Ah, Tanrım, sakın başlayayım deme. Aynı ağabeyin gibi konuşuyorsun. Sahip olduğun her şeyi bir kadın uğruna riske atamayacağın kadar çok çalıştın."

"Bak, partiye gelmek zorunda değilsin. Zaten bu babamın fikri. Ama Everly öyle değil..." Ne söylemek istediğimden emin olamayarak sustum. Ya da daha doğrusu, söylemem gerektiğinden emin değildim.

"O ne değil?"

"O, senin gibi değil. Onunla mecbur kaldığım için evlenmiyorum." *Onunla zaten evlenmiyorsun, Shepherd.* "İstese bile birine nasıl şantaj yapacağını bilemez. O, bu şekilde düşünmez. İnsanlar onun için mal ya da yükümlülük değildir."

"Yani o saf. Babana benziyor gibi duruyor."

"Tanrım, anne. En azından babam iyi bir insan."

"Baban hakkında konuşmak istemiyorum. Görünüşe göre bu-" -boğazını temizledi- "benim gibi olmayan bir kızla evlenmeye niyetlisin ama korkarım partine gelemeyeceğim."

"Sorun değil."

Sanki hakarete uğramış gibi homurdandı. Gelmesi için yalvarmamı bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onunla bu oyunu oynamayacaktım.

"İyi. Tebrikler."

Vedalaştık ve telefonumu masamın üzerine fırlattım. Bu boktan bir fiyaskoya dönüşüyordu.

Derin bir nefes alıp tekrar burun kemerimi sıktım. Annem, ne zaman bu kadar sert bir insana dönüşmüştü? Ethan'la ben

çocukken bile hiçbir zaman sıcak ve şefkatli olmamıştı ama yıllar geçtikçe, hayatının bir eş ve anne olarak geçirdiği kısmını daha şiddetli bir şekilde reddediyor gibiydi.

Ve ben ona çok benziyordum.

Ethan, babamızın samimiyetini almıştı. Ben ise buzdan doğmuştum. Beni bu kadar başarılı yapan metanetli soğukluk, annemden gelmişti. Babamın şefkatiyle birlikte, bunun biraz yumuşadığını düşünmek istedim. Belki de onun etkisi sayesinde daha az taş kalpli bir piç olmayı öğrenmiştim.

Bunu kanıtlayacak bir geçmişim olduğundan değildi. Şirketimdeki itibarımın gayet de farkındaydım. Soğuk. Acımasız. Arkadaşlarım değil, daha çok meslektaşlarım ve bağlantılarım vardı. Aileme yakın değildim ya da babam taşınmadan önce olmamıştım. Bu sıralar onu ve Ethan'ı, yıllardır görmediğim kadar çok görmüştüm.

Kadınlarla olan geçmişim de aynı tabloyu çiziyordu. Hepsi kısa, sığ ilişkilerdi. Bunun kötü şans olduğunu düşünmüştüm. Ancak içten içe gerçeği biliyordum. Defalarca aynı tip kadınların peşinden gitmiştim. Paramla benden daha çok ilgilenen kadınların. Asla bağ kurmayacağım kadınların.

Çünkü nasıl bağlanacağımı bilmiyordum, tıpkı annem gibiydim.

Telefonumu olduğu yerde bırakarak -bir süre dışarı çıkmam gerekiyordu- diğer daireme gitmek için alt kata indim. Gibson Les Paul'umla* kanepeye oturdum ve çalmaya başladım. Tellerin baskısını parmak uçlarımda hissettim. Kulaklığımdaki sessiz melodiye odaklandım.

Bu parti hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Veya Everly hakkında. Belki de onunla yatmamalıydım. Ya da beni basgitar çalarken görmesi için onu davet etmemeliydim.

Yine de mideme oturan tüm kafa karışıklığına rağmen pişman değildim.

* 1950'li yılların başında üretilmeye başlanan bir elektrogitar modeli.

23

EVERLY

Sürüne sürüne de olsa yatağa girdim. Tenim, oldukça uzun süren banyodan dolayı ısındığı için çarşafları kaldırdım. Shepherd'ın nerede olduğunu bilmiyordum, ofisinde mi yoksa aşağıda gitar koleksiyonuyla mıydı? Belki de yine bardaydı.

Bir önemi yoktu. Bana çok net bir şekilde hatırlattığı gibi onun nişanlısı değildim. Kız arkadaşı bile değildim. İstediğini yapabilirdi.

Yine de söylediği şey canımı yakmıştı.

Ne bekliyordum ki? Shepherd'ın beni köhne bir barda çalarken izlemeye davet etmesi, arabasının arkasında bana orgazm yaşatması sonra da gizli gitar sığınağında beni kendinden geçercesine becermesi, bunun artık sahte olmadığı anlamına mı gelecekti? Aramızda gerçekten bir şeyler olduğu anlamına mı?

Tamam, evet, birazcık böyle düşünmüş olabilirdim.

Yer değiştirerek rahatlamaya çalıştım. Küvete girmek rahatlamama pek yardımcı olmamıştı. Okumaya çalışmış ama çoğunlukla suda öylece oturup, konuşmamızı kafamda tekrar etmiştim. İncinmiş ve hüsrana uğramıştım, bu da Shepherd'ın harika küvetinin keyfini çıkarmamı çok zorlaştırmıştı.

Kapı alçak sesle açılınca, sırtım kaskatı kesildi. Banyoya girip, kapıyı sessizce kapatırken ayak seslerini bile zar zor duydum.

Kibar olmak için mi, yoksa şu anda benimle yüzleşmek istemediği için mi beni uyandırmamaya çalışıyordu?

Birkaç dakika sonra odanın içinde hâlâ sessizce hareket ederek banyodan çıktı. Yatakta yanıma uzanırken tenim karıncalandı. Her kıpırdanışını, çarşaftaki en ufak hareketini bile hissediyordum.

Harika. Artık o burada olduğuna göre asla uyuyamayacaktım.

Dakikalar ıstırap verici bir yavaşlıkla geçiyordu. Nefesi düzenliydi ve neredeyse hiç hareket etmiyordu. Çoktan uyumuş olmalıydı.

Hiçbir şey yokmuş gibi nasıl uyuyabilirdi? Kavga etmiş olmamız onu hiç rahatsız etmemiş miydi? Yarın ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktım?

"Everly."

Yumuşak sesi beni düşüncelerimden ayırdı. "Evet?"

"Bana kızgınsın."

Ah, öyle mi dersin? "Değilim."

İçini çekti. "Bu bir yalan."

"Tıpkı ilişkimiz gibi mi?"

Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı ve ben de dişlerimi sıkarak, vücudumun bu sese nasıl tepki verdiğini inkâr etmeye çalıştım. Şu anda kasıklarıma hücum eden sıcaklığa ihtiyacım yoktu.

"Öyle demek istemedim," dedi.

"Kendini açıklamak zorunda değilsin. Haklısın. Rol yapıyoruz. Anlaşma buydu."

Hareket etti. Onu göremiyordum ama bana bakmak için yan tarafına dönmüş gibi hissediyordum. "Seni hastanede öptüğümde, rol yapmıyordum."

"Oldukça stres verici bir olayın ortasındaydın."

"Ya da barda."

"Yoğun duygular hissetmiştin. Tanıdığın hiç kimse, seni daha önce çalarken görmemişti."

"Arabada rol yapıyormuş gibi mi görünüyordum?" diye sordu alçak sesle.

Tereddüt ettim, bacaklarımın arasındaki ısrarlı karıncalanmayı görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. "Biz... o sadece... her erkek arabasının arka koltuğunda kucağına oturan bir kadına tepki verirdi."

"Everly-"

"Peki, eminim dün geceki sertliğin çok gerçekti. Ancak ereksiyon bir şey ifade etmez. Erkekler her türlü nedenden dolayı ereksiyon olabilir. Ona fiziksel bir tepki vermek için bir kadından hoşlanmaları bile gerekmiyor."

"Demek istediğim bu değil."

Onunla yüzleşmek için yan döndüm. Karanlıkta, yüz hatlarını güçlükle seçebiliyordum. "Öyleyse ne demek istiyorsun?"

"Üzgün olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Sadece babamın nişanın gerçek olduğunu düşündüğünü kastetmiştim. Dün gece ne yaşanmış olursa olsun, sanırım ikimiz de gerçekte nişanlı olmadığımız konusunda hemfikiriz."

Tamam, haklıydı. Ona karşı hissettiğim duyguların yoğunluğunda boğuluyor olsam da nişan kesinlikle gerçek değildi.

"Evet, doğru." Başparmağımla çıplak yüzük parmağımı ovuşturdum. Golf topuna benzeyen sahte nişan yüzüğümü, geceleri banyo tezgâhının üzerindeki küçük bir tabağa koyuyordum. "Sanırım amacını anlayabiliyorum."

Derin bir nefes daha aldı. Yavaş nefesiyle göğsünün genişlediğini hissedebiliyordum. "Dün gece benim için..."

Devam etmesini beklerken dudağımı ısırdım. Neydi? İnanılmaz? Akıllara durgunluk veren? Hayatının akışını sonsuza dek değiştiren bir gece mi?

"Benim için zordu," dedi. "Haklıydın, yoğundu."

Aman Tanrım, savunmasız Shepherd kendini yeniden gösteriyordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olduğunu söylemesi bile bundan daha iyi olurdu. Onu alıp sarılmak ve kafasını göğsüme yaslamak istedim.

"Evet, öyleydi," diye onayladım.

"Ama seninle paylaştığım için mutluyum."

Kalbim göğsümde küçük bir takla attı. "Ben de."

Bir an sessizce yan yana yattık. Ayak parmaklarım bacağına değince neredeyse nefesim kesildi. Ayağımı ona doğru uzattığımı fark etmemiştim bile. Bacağının ne kadar yakın olduğuna bakılırsa o da aynısını yapıyordu.

Birbirimize uzanıyorduk. Milim milim yaklaşıyorduk.

"Everly?"

"Evet?"

Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Kendimi ilk kez yatağın onun tarafında buldum, bir başka görünmez çizgiyi daha geçiyordum. Üstsüzdü, baksırdan başka bir şey giymiyordu. Geceliğimin ince kumaşından, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bana bakmak için doğrularak elini kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. "Senden hoşlanıyorum."

"Tamam, peki, ben de senden hoşlanıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıp gamzesini ortaya çıkardı. Tanrım, o gülümsemesi. Bu kadar nadiren gülümsemesi, her bir gülümsemeyi altın değerinde kılıyordu.

Eğilip ağzını benimkine yaklaştırdı. Dudakları sertti, yumuşak bir okşamayla benimkilerin üzerinde geziyordu. Ellerimi göğsünde gezdirdim. Burada, yatağında ona dokunabilmek özel

hissettiriyordu. Sanki gizliden gizliye özlemini çektiğim şeye sonunda sahip olabilecekmişim gibi. *Ona.*

Eli geceliğimin altına kaydı ve göğsümü avuçladı. Bana bu şekilde dokunuyor olması, kedi gibi mırlamak istememe neden oluyordu. Ellerimi göğsünde ve sırtında gezdirerek kaslarının sert hatlarını hissettim. Vücudu kesinlikle muhteşemdi. Formda ve güçlüydü. Tüm girinti ve çıkıntıları yerli yerindeydi.

O, beni öpüp dokunurken bacaklarımın arasındaki gerginlik büyüdü. Neden tereddüt ediyordu ki? Neden kıyafetlerimi çıkarıp üstüme çıkmıyor ve o muhteşem aletiyle her şeyi daha iyi hale getirmiyordu?

Artık ona kızgın değildim ama bugünkü surat asışım, içimde bastırılmış bir hayal kırıklığı uyandırmıştı. Dün geceki heyecandan istiyordum.

Başını eğerek dudaklarını benimkinin üzerine bastırdı. Tadı o kadar güzeldi ki onu ısırmak istedim. Altdudağını ısırdığımda, inleyerek ereksiyonunu bana bastırdı.

Bu ilginçti.

Dili benimkine değip, geri çekildiğinde dudağını dişlerimin arasına alıp tuttum. Gırtlağından gelen alçak bir sesle homurdandı. Bırakmadan önce dişlerimle dudağını çekerek biraz daha sert ısırdım.

Homurdanarak başparmağını külotumun altına geçirip, aşağı çekti. Külotumu tekmeleyerek bacaklarımdan uzaklaştırdım ve o, iç çamaşırını çıkarıp hızla prezervatif alırken geceliğimi başımın üzerinden çıkardım.

Daha fazla vakit kaybetmeden üstüme çıktığında, aletinin başını girişime bastırdı. Kadınlığım beni becermesi için ona yalvarmamı istese de aklımdan başka bir düşünce geçti.

Acaba Shepherd canını yakmamdan hoşlanıyor muydu?

İçime girerken boynumu öptü. Kalınlığının baskısı içimi doldururken gözlerim arkaya doğru yuvarlandı. Tanrım, evet. Aleti yavaşça ıslaklığımda ileri geri hareket etti.

Ellerimi sırtında gezdirdim. Onu incitmek istemiyordum ama dudağını ısırdığımda buna kesinlikle tepki vermişti. Dün gece kazara onu tırmalamıştım ve kim beni suçlayabilirdi ki? Hayatımın en iyi seks deneyiminin sancıları içindeydim. Onu incitemeyeceğimi söylemişti. Acaba hoşuna gitmiş miydi?

Kendini tekrar -sertçe- itti ve ona tutunarak tırnaklarımı sırtına sapladım.

Uzun ve alçak bir sesle boynuma doğru hırladı, vücudu bana karşı eridi. Bir sonraki itişinde aynı şeyi tekrar yapıp, tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Bu onu çılgına çevirmişti.

Bir erkeğin böyle tepki verdiğine hiç şahit olmamıştım. Homurdanarak içimde daha sert hareket etti. Onu ne kadar çok tırmalarsam, o da o kadar çok kendini serbest bırakıyordu. Vahşiydi, kasları esniyor, kalçası benimkine çarpıyordu. Bunun her anına bayılmıştım.

İçimden çıkıp beni yüzüstü çevirdi. Yuvarlanırken kıçıma bir şaplak attı. Kıkırdayarak sırtımı büktüğümde, bedeniyle beni sararak arkadan içime girdi.

Eli omzumun altından boynuma doğru kaydıktan sonra yüzünü kulağıma yaklaştırıp elini boğazıma doladı. Tamamen onun kontrolünde, olduğum yere sabitlenmiştim. Heyecan vericiydi. Her itişte hırıltılı sesler çıkararak aletini derinlere sokuyordu. Bu açı inanılmazdı, doğru olan tüm yerlere sürtünüyordu.

"Beni sikmeyi bırakma," dedim.

Kulağıma doğru homurdandı. Boğazımdaki tutuşu sıkıydı ama nefes alışımı kesmiyordu. Aleti, sabit bir ritimle içime giriyordu. Merkezimdeki ısı ve kışkırtıcı basınç arttı.

"Amın çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Çok sert bir şekilde içine boşalacağım."

Tekrar içimden çıktığında nefesim kesildi ama beni istediği pozisyonlara sokmasına bayılmıştım. Sırtüstü yuvarlanarak beni üstüne çıkardı. Kalınlığının beni doldurma hissinden keyif alarak aletinin üzerine oturdum.

Uzanıp parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve ağzımı kendine doğru çekti. O, beni derinden öperken kalçamı aletinin üzerinde yukarı ve aşağı kaydırdım. Memelerim göğsünün üzerinde sürüklendi, sert kılları pürüzsüz tenime sürtündü.

Onunla bu şekilde seks yapmak o kadar iyi hissettiriyordu ki kısa süre içinde, kendimi doruğun eşiğinde sallanırken bulmuştum. Dişlerimle dudağını ısırdım, kalçalarımı kavramak için saçımı bıraktı. Ben onu daha hızlı sürerken, kendini sertçe yukarı itti.

İkimiz de o anda kaybolmuş, saf şehvetle dolmuştuk. Kaşları çatıldı ve homurdandı, aleti daha da sertleşti. Gerginliğin beni ele geçirmesine izin vererek, orgazmımı sınıra kadar kovaladım.

Hâlâ üzerindeydim, nefessiz inlemelerim havayı doldururken patladım. Aynı anda boşalırken aleti derinliklerimde zonkladı. Büyülüydü, bedenlerimiz uyum içinde hareket ediyor, zevk dalgaları ikimizi de sarıyordu.

Bedenim orgazmın son darbeleriyle titrerken, beni aşağı çekip öptü.

Üzerinden kaydım ve nefesimi düzenleyerek çarşafların üzerine uzandım.

Gözlerim titreyerek kapandı. Hareket edemedim. O prezervatifin icabına bakmak için kalktığında, ben de banyodaki temel ihtiyaçlarımı halletmek için adeta yataktan sürünerek çıktım.

Geri döndüğümde, beni yatağın ortasında kendine çekip kollarını etrafıma sardı. Başımı omzuna yaslayarak kollarını

göğsünün üzerinde gezdirdim. Benimkine değen teni ve sıcaklığı o kadar iyi hissettiriyordu ki yatakta pijama giymeye bir son vermeye karar verdim.

Birkaç dakika sessizce uzandık. Orgazmın telaşı gitmişti ama ardında sıcak bir parıltı bırakmıştı. Kokusunu içime çektim ve parmaklarımı göğüs kıllarının arasında gezdirdim, tamamen gevşemiştim.

Sonunda sessizliği bozarak, "Biliyor musun, belki de babanın bu partiyi vermesini engellemeliyiz," dedim. "Tüm vaktini ve çabasını gerçek olmayan bir nişan için harcayacak."

Shepherd yanağını başıma dayadı. "Doğru."

"Ancak mesele şu ki -belki de ben öyle sanıyorum- çok heyecanlı görünüyor. Sanki bu onun için eğlenceliymiş gibi."

"Öyle. Ethan ile ben çocukken, tüm doğum günü partilerimizi planlayan oydu. Bu tarz şeyleri seviyor."

"Tanrım, baban çok tatlı. Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldı, kolları beni daha sıkı sardı. "Bence işbirliği yapalım. Harcadığı benim param. Ayrıca bu durum ona kanser ve kendini finansal bir boşluktan çıkarmaya çalışmak dışında, odaklanacak başka bir şey veriyor."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Yine de fazla abartmamasını sağlayacağım," dedi. "Babamın aşırıya kaçma eğilimi var. Dikkatli olmazsak sonunda Lake Union'da iki saatlik bir havai fişek gösterisiyle ya da eski bir erkek grubunun özel konseriyle karşı karşıya kalabiliriz."

Güldüm. "Hayır, bunu yapmaz."

"Yaptı. Havai fişekler, on birinci doğum günüm içindi. Belediyeye izinleri nasıl verdirdiğini hâlâ bilmiyorum. Erkek grubu ise Ethan'ın on üçüncü doğum günü içindi."

"Ethan'ın on üçüncü doğum günü partisinde çalacak bir erkek grubu mu buldu?"

"Evet."

"Yani onu cesaretlendirmemem gerektiğini söylüyorsun."

"Muhtemelen yapmamalıydın."

"Üzgünüm."

Başımı öptü. "Üzülme. Bunu atlatacağız."

Ona sokuldum, vücudunun sıcaklığının tadını çıkardım. Kolları etrafımdaydı. Yatakta, tanıdığım en seksi adam tarafından sarılmıştım. Seks kaynaklı bir endorfin bulutunun üzerinde süzülüyordum. Bunu atlatacaktık. Her şey iyi olacaktı.

Biz iyi olacaktık. Öyle olmasını umuyordum.

24

EVERLY

Shepherd haklıydı. Richard parti planlama işleriyle gerçekten de ilgiliydi.

Dizüstü bilgisayarı bir yığın dergi kupürü, post-it notları, listeler ve önüne yayılmış menüler ile yemek masasına oturmuştu. Son birkaç haftayı olabildiğince bu partiye odaklanmış halde, mutlu geçirmişti. Bugün ise kendi kendine mırıldanıyor, notlar alıyor, örnekleri kaldırıyor ve birbiri ardına yeni fikirler buluyor gibiydi.

Svetlana onun karşısına oturdu, tüm gücüyle ifadesiz kaltak duruşu* sergilemeyi amaç edinmişti. Richard onu akşam yemeğine davet etmişti, onun *Shepherd ile Everly'nin nişan partisini planlarken yenecek akşam yemeğini* kastettiğini bilip bilmediğini merak ettim. Önündeki yemek tabağına elini sürmemişti. Bu akşam yemeğinin ağırlıklı olarak votkadan oluştuğundan oldukça emindim.

Mutfakta durup bir şeyle meşgulmüş gibi yaparak, onlara kaçamak bakışlar attım. Kahkaha atmamak zordu. Richard olabildiğince mutlu görünüyordu, davetiyeler hakkında onun fikrini soruyor ya da onuncu kez *en iyi fikre sahip olduğumu*

* Resting bitch face (RBF): Bir kişinin yüzünde herhangi bir duygu ifadesi olmamasına rağmen istemeden kızgın, sinirli, rahatsız veya aşağılayıcı olduğu izlenimini yaratan bir yüz ifadesidir.

söylüyordu. Bu esnada ise Svetlana, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde, Richard'ın karmakarışık parti hazırlıklarına ters bakışlar atıyordu.

Onun somurttuğunu fark etmemesine anlam veremiyordum. Ancak Richard, çoğunlukla görmek istediğini görme eğilimindeydi. Shepherd onun bu hassasiyetinin zayıflığı olduğunu düşünüyordu ama ben aynı fikirde değildim. Başını en çok belaya sokan şey, dizginleyemediği iyimserliğiydi. Herkeste ve her şeyde en iyiyi görüyordu, gerçekten iyi bir şey olmadığında bile.

Belki de iyimser olma eğilimini kendimden bildiğim için anlamıştım. Muhtemelen bu kadar fazla kötü randevuya çıkmış olmamın sebebi buydu. Her zaman insanlarda en iyiyi görmeye çalışmıştım ve bazen de bu, başımı belaya sokmuştu. Richard'ı bu kadar çok sevmemin bir sebebi de buydu. Onu anlıyordum.

Eğer bu parti gerçek gibi görünecekse birisinin, beni temsil etmesine ihtiyacım olduğuna karar vermiştim. Richard her gün bana ailemi henüz davet edip etmediğimi soruyordu. Ailem seçeneklerden biri değildi. Onlar *kalıpların dışına çıkmayan* insanlardandı. *İşleri usulüne göre yapan* insanlardandı. *Kızlarının sahte nişanına ayak uyduracak* tipte insanlar değillerdi.

Onları Shepherd'la gerçekten nişanlı olduğuma ikna etmeye çalışmak, daha da kötü bir fikirdi. Ailemle her konuştuğumda bekâr olmam konusunda eleştiriliyordum. Parmağımda alyans olmadan otuzuma girmek gibi büyük bir günah işlemiştim. Onlara nişanlandığımı söylesem -hem de patronumla nişanlandığımı- ve sonra nişanın bozulduğu haberini vermek zorunda kalsaydım ne olurdu? Koca bir başarısızlık örneği olduğumu düşünürlerdi. Fazlasıyla gıptayla bakılan *Bayan Calloway* unvanını almanın eşiğinde olup, imzayı atamadan kaybetmiş sayılırdım.

Hayır, ailem bekârlığımı uzaktan yargılayarak Florida'da mutlu bir şekilde kalabilirdi.

Nişanımızın hiç sona ermemesi ihtimali hakkında sevgi dolu önerilerde bulunan kafamın içindeki sesi duymazdan gelmeye çalıştım. Bu yalanın bir gün gerçek bir nişana dönüşmesini fısıldıyordu..

Yavaş ol Everly. Görünüşe göre yüzüğün ağırlığı aklını karıştırıyor.

Annie'yi arayıp, gelip gelemeyeceğini sormam gerekiyordu. Arkamı kollayacağını biliyordum ama bunu açıklaması zor olacaktı. Ayrıca ona Shepherd'dan donör olmasını isteyemeyeceğimi söylemem gerekiyordu.

Bana kalırsa konu spermlerini bağışlamaya geldiğinde, Shepherd'la yatmam anlaşmayı bozan son şeydi. Yazılı olmayan bir kural vardı, bundan emindim. Kız kardeşinize penisini sokmuş bir adamdan, sperm donörünüz olmasını isteyemezdiniz. Yanlış hissettiriyordu.

Ama kardeşime, Shepherd'la yattığımı da söylemek istemiyordum. Benim için endişelenmesine neden olacaktı ve patronumla cinsel ilişkiye girmenin olası sonuçlarıyla ilgili derse ihtiyacım yoktu. Kız kardeşimi seviyordum fakat son derece gerçekçi bir insandı. Geçen ayı onun nişanlısı gibi davranarak geçirdiğimi açıklamak, yeterince zor olacaktı.

Peki ya kızlar? Onlar kolaydı. Nora ve Hazel'ın benim için partiye geleceğini biliyordum. Her zaman gelirlerdi. Onlara bir grup mesajı gönderdim.

Everly
İkinizin sahte nişan partime gelip, gerçekmiş gibi davranmanıza ihtiyacım var. Bu cumartesiden iki hafta sonra. E-postayla bir davetiye alacaksınız ama tarihi kaydedin, tamam mı?

Hazel
Sorduğuna çok sevindim.
Bu büyüleyici bir sosyal
deney olacak.

Hazel
Misafirlerle gayri resmi röportajlar
yapmamın sakıncası var mı? Resmi
araştırma için değil, sadece kendi
araştırmalarımda kullanacağım.

Nora
Ah, şu haline bak, Hazel'ın bilim
aşığı kalbini mutlu ediyorsun.

Everly
Tabii, Hazel. Sadece
beni ele verme.

Hazel
Tabii ki hayır. Çift kör deney*
yapıyormuş gibi davranacağım.

Nora
Ne giyeceksin? Ve orada kaç
bekâr erkek olacak?

Everly
Henüz bilmiyorum.
Ve emin değilim.

Nora
Her koşulda geleceğim ama eğer
yapabilirsen davetli listesine daha çok
bekâr erkek ekle. Seksi olanlardan.

* Hem katılımcının hem de araştırmacının tedaviyi ve deneyin koşullarını bilmediği bir yöntem.

Nora
Seni giydirmeme ihtiyacın var mı?

Nora
Ah! Daha şimdiden bazı fikirlerim var. Açık pembe ve beyaz kombinasyonu hakkında ne düşünüyorsun? Ya da belki bir hayvan deseni de ekleriz?

Everly
Açık pembe, evet. Hayvan deseni, hayır.

Nora
Belki de ben bir hayvan deseni giyerim.

Everly
Partinin bir teması var. Her şey Kükreyen Yirmiler tarzında olacak. Richard'ın fikri.

Nora
Aman Tanrım.

Nora
Sen ciddi misin?

Hazel
Bu, kıyafetlerimizin temayı yansıtması gerektiği anlamına mı geliyor?

Everly
Zorunda değilsiniz ama
isterseniz yansıtabilirler.

Nora
Aman Tanrım.

Everly
Bunu zaten söylemiştin.

Hazel
Nora, benim de yardımına
ihtiyacım olacak.

Telefonum uzun bir süre sustu. Nora temadan nefret mi etmişti? Bu yüzden mi aniden sessizleşmişti?

Hazel
Üzgünüm. Şu an her şey
fazla geliyor.

Everly
Neden?

Nora
Bir Kükreyen Yirmiler partisi için ne
kadar zamandır birini giydirmek
istediğimi biliyor musun?

Everly
Hayır, ne kadar zamandır?

Nora
AÇIKÇASI
DOĞDUĞUMDAN BERİ.

Nora
Ama artık kimse bu
temayı yapmıyor.

Nora
Everly, günümü güzelleştirdin.
Hayır! Haftamı. Ayımı.

Nora
Cumartesi gününü boşaltın,
kızlar. Tüm günü. Yapılacak
işlerimiz var.

Hazel
Partiye kavalye
getirmemiz gerekiyor mu?

Nora
Neden kavalye
getirmeyelim ki?

Everly
Az önce benden daha fazla bekâr
erkek davet etmemi istedin ve
yanında bir erkek arkadaş mı
getirmeyi düşünüyorsun?

Nora
Seçeneğim olmasını seviyorum.

Hazel
Ben kimseyle çıkmıyorum.
Kimseyle çıkmak da istemiyorum.

Nora
Birini getirmek için biriyle çıkıyor
olmana gerek yok. Bak ne diyeceğim,
sana bir elbise ve bir randevu
ayarlayacağım. Anlaştık mı?

Hazel
Kulağa korkunç bir fikir
gibi geliyor.

Nora
Sana iyi bir kavalye bulma konusunda
bana güvenmiyor musun?

Hazel
Hayır. Birbirimizin kavalyesi
olamaz mıyız?

Kıkırdamamı bastırmak için ağzımı kapattım. Hazel, hâlâ Nora'nın kavrayamadığı bir şekilde flört karşıtlığını savunuyordu.

Nora
İyi, ben senin randevun olacağım.
Ama Everly'nin partisinde seksi bir
adam olursa seni ekerim.

Hazel
Sorun değil. Her zaman Uber
çağırıp eve gidebilirim.

Nora
Teşekkür ederim, aşkım!

Everly
Yani ikiniz de gelmek için müsaitsiniz? Orada olacaksınız?

Hazel
Dört gözle bekliyorum.

Nora
Bunu asla kaçırmam.

İşte bu yüzden arkadaşlarımı seviyordum.

Kız kardeşimi aramayı bir saat daha erteledim ama sonunda bu işi bitirmeye karar verdim. Yatak odasına gittim, yatağa otururak telefonumda numarasını buldum ve arama tuşuna bastım.

Annie aramamı, "Hey, Everly," diye cevapladı.

"Merhaba, sen ve Miranda nasılsınız?"

"İyiyiz. Senden ne haber?"

"Bu, kulağa karmaşık ve aynı zamanda tuhaf gelecek ama beni iyi dinle, tamam mı?"

"Hımm, peki?"

Bir nefes aldım. "Patronumun kız arkadaşıymışım gibi davranıyorum."

"Sen- ne?"

"Biliyorum, biliyorum. Dediğim gibi beni dinle. Babası, Shepherd'ın servet avcısı olan şirret eski sevgilisiyle çıkmaya başladı. Fakat babası, onun Shepherd'ın eski sevgilisi olduğunu

bilmiyor ve Shepherd ondan yakında ayrılacağından oldukça emin çünkü babası zaman zaman daha genç kadınlarla flört ediyor. Bu servet avcısı şirret kadının asıl amacı Shepherd'ı elde etmek. Shepherd da bekâr olduğunu düşünmesini istemedi, bu yüzden yanına taşınmamı istedi ve ben de bu kadına Shepherd'la evleneceğimizi söyleyerek, işleri biraz daha karmaşık hale getirdim. Yani, şimdi patronumla sahte de olsa nişanlıyım. Babası bizim için bir nişan partisi düzenliyor, sen ve Miranda gelirseniz ikimize de büyük yardımı dokunur."

"Ben..." Sustu. "Buna nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, ciddiyim. Patronumla evleniyormuş numarası yapıyorum ve şimdi bir nişan partisi düzenleniyor, tüm misafirlerin Shepherd'ın tarafından olması tuhaf olurdu. Asıl mesele Shepherd'ın babası, Richard. O çok hoş bir adam. Kadınlar konusunda berbat bir zevki var ama kocaman, peluş bir oyuncak ayı gibi. Bu konuda çok heyecanlı. Shepherd, son zamanlarda onun için çok şey yaptı ve bana kalırsa bu, Richard'ın ona teşekkür etme şekli. Bana ailemin gelip gelemeyeceğini sorup duruyor ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Everly, aklından ne geçiyordu? Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısın?"

Ah, Annie, hiçbir fikrin yok. "Sorun değil. Gerçekten. O kadar da büyük bir mesele değil."

Derin bir nefes aldı. "Yani, benim ve Miranda'nın bir nişan partisine gelip Shepherd Calloway'le evleniyormuşsun gibi davranmamıza mı ihtiyacın var?"

"Aynen öyle."

"Bu, muhtemelen benden yapmamı istediğin en garip şey. Yine de geleceğimizden emin olabilirsin."

"Ciddi misin? Aman Tanrım, çok teşekkür ederim. Annemle babama söyleme."

"Ah, Tanrım, hayır. Bunu hayal bile edemiyorum."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Annie."

"Sen..." Konuşmayı kesti ve arka planda Miranda'nın zayıf sesini duydum. "Ne oldu? Ah, hayır. Everly, üzgünüm, kapatmam gerekiyor. İnşaatı yeni biten banyomuzu su basıyor."

"Bu iyi değil."

"Bekle Miranda, hemen geliyorum. Ah, Tanrım, kokusunu buradan alabiliyorum. Kapatmak zorundayım. Seni seviyorum, abla."

"Ben de seni seviyorum."

Kapatmadan hemen önce Miranda'nın ona tekrar seslendiğini duyabiliyordum. Taşmış bir tuvalet. İğrençti.

Onunla Shepherd hakkında konuşamadan kapatması gerekmişti ama belki de bu iyi bir şeydi. Shepherd'la şahsen tanışsalardı -robot gibi davranma olasılığının düşük olduğu iş dışı bir ortamda- belki onu potansiyel bir DNA kaynağından daha fazlası olarak görürlerdi. O bir insandı. Bir adam.

Aniden tutulduğum, fazlasıyla tutulduğum bir adamdı ama konumuz bu değildi.

Şimdilik, Richard'a onu konuk listeme eklemesi için mesaj atmakla yetindim. Sonra da güzel, sıcak bir banyo yapmaya karar verdim.

Shepherd yatak odasına girerek, durup beni tepeden tırnağa süzdü. "İşte buradasın."

"Selam. Sadece kız kardeşimle konuşuyordum. O ve Miranda partiye gelecekler. Ve bilirsin, her şeye ayak uyduracaklar."

"Güzel." Bakışları yoğun ve yırtıcıydı. Bana böyle bakmasına bayılıyordum. "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Banyo yapmayı düşünüyordum ama başka bir şey de yapabilirim."

"Hayır, banyo yap." Gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. "İzlemek istiyorum."

Dudağımı ısırarak kalktım ve banyoya girdim, şimdiden bunu eğlenceli hale getirmenin yollarını düşünmeye başlamıştım. Suda uzanırken memelerim harika görünüyordu.

Ben banyo suyunu doldururken, o da içeri girip ışıkları kıstı. Beni izlerken yavaşça kıyafetlerimi çıkardım.

Ah, evet. Bu eğlenceliydi.

Yaşadığımız şey hâlâ bir oyun muydu? Sadece seksten mi ibaretti? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Yine de en azından şimdilik bu, benim için sorun yaratmıyordu.

25

SHEPHERD

Toplantı odasına varır varmaz, odağım işten Everly'ye doğru kaydı. Finans müdürümden gelen bir e-posta okuyordum ama onun sesini duyunca kapının önünde duraksadım.

O tatlı ses, kendimi çözülüyormuş gibi hissettiriyordu. Aniden tek düşünebildiğim dudaklarının tadı oldu. Teninin hissi. Tırnaklarının sırtıma batışı. Gün ışığı gibi gülümsemesi olan kızın, yatak odasında neler yapabileceğinden kimse şüphelenmezdi. Göğsümde hâlâ dişlerinin izi vardı.

Ben bir bağımlıydım ve o ise benim gizli tedarikçimdi.

Daha önce hiçbir kadına ona verdiğim gibi izin vermemiştim. Beni ısırmıştı, tırmalamıştı ve siktir, buna bayılmıştım. Doyamamıştım. Vücudum, o güçlü duyusal uyarılmanın hasretini çekiyordu. Canımı acıtmamıştı, daha çok ilkel bir yoğunluktu. Her ısırık ve tırmalama, felç geçirmiş duygularımı yarıp geçerek, *hissetmeme* sebep olmuştu.

Özel hayatımı gözlerden uzak tutmak için çok çabalamıştım. Yakalanması zor iş insanı Shepherd Calloway'in, yatak odasında canının acıtılmasına düşkün olduğu gerçeği duyulursa bu, dedikodu sayfalarında orman yangını gibi yayılırdı. Everly'ye kadar bu konuda hiçbir kadına güvenmemiştim. İnsanlara fazla güvenmekten hoşlanmazdım, bu beni savunmasız kılardı.

Yine de ona her konuda güveniyordum.

Ses tonu, dikkatimi gerçek dünyaya geri döndürdü. Sesinde bir keskinlik vardı. Yaklaşık on dakika içinde bir toplantımız vardı ama toplantı odasında biriyle konuşuyordu. Ses, satış müdürü Damian Fillsburg'a benziyordu.

"Bay Calloway'in bu rakamlara pazartesi gününe kadar ihtiyacı var."

"Ne zamana kadar?" Damian'ın sesi dikkati dağılmış gibi geliyordu, sanki onu sadece yarı yarıya dinliyordu.

"Tam burada duruyorum, Damian," diye cevap verdi. "Yani, pazartesi dediğimi duyduğuna eminim. Tıpkı gönderdiğim e-postada da yazdığı gibi."

Kısmen açık olan kapının arkasından içeriye göz attım. Damian onun önünde duruyordu, gözleri telefonundaydı. Everly ise kollarını bir yığın mavi dosyanın etrafına sarmıştı. Neredeyse ondan yayılan rahatsızlığı hissedebiliyordum. Onu suçlamıyordum. Damian daha yeniydi ama küstahlığı şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı.

Sanki onun orada olduğunu daha yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı. "Benim için bir şeyler uydurabilirsin, değil mi? Beni patronumuza iyi gösterecek bir şeyler?"

Everly, başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, senin için bir şeyler uyduramam."

Başını yana eğerek, "Everly, karşındaki adama yardımcı ol," dedi ve bir adım yaklaştı. "Şuna ne dersin, cuma günü benimle yemeğe gel. Böylece dosyanın üzerinde birlikte çalışabiliriz."

İçimde öfke yüklü bir şimşek çaktı. Kadınıma asılmaya nasıl cüret ederdi? Araya girip, bu sikik herifi işten kovmak üzereydim ancak Everly bir an bile tereddüt etmedi.

Dilini şaklattı. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Damian."

"Neyi duyduğuna üzüldün?"

"Autumn'ın senden ayrılmasına. Kız arkadaşının adı Autumn'dı, değil mi? Güzel sarı saçlı olan, şirket pikniğinde yazlık bir elbise mi giymişti? Aslında ona birkaç ay önce evlenme teklif etmemiş miydin? Bitmiş olması çok kötü."

"Bir dakika ne? Hayır. Yani, onun adı Autumn ama biz... Sen neyden bahsediyorsun?"

"Eh, biraz uygunsuz bir şekilde beni akşam yemeğine davet ettin, sanırım bu da senin ve Autumn'ın ayrıldığı anlamına geliyor. Yoksa sorduğun şeyi yanlış mı anladım?"

"Hayır, öyle demek istemedim..." Damian beceriksizce kullanacağı sözcükleri aradı. "Biz ayrılmadık."

"Ah, anlıyorum," dedi Everly. "Beni yemeğe davet etmedin çünkü sevgili nişanlını elbette aldatmazsın."

"Hayır, tabii ki aldatmam."

"Yani, az önce benden satış raporlarındaki verilerde oynama yapmamı da istemedin. Bunu da yanlış anlamış olmalıyım."

Birkaç saniye ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Doğru, hayır. Senden bunu yapmanı istemezdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi samimi bir gülümsemeyle. "Öyleyse her şeyin doğru ve zamanında hazır olduğundan emin olabilmem için o raporları pazartesi yerine, cuma gününe kadar bana ulaştırmaya ne dersin?"

"Ah, evet, cuma." Sanki onurunu geri kazanabilecekmiş gibi sahte bir gülümsemeyle doğruldu. "Satış raporları gelen kutunda olacak."

"Harika. Teşekkürler, Damian," dedi.

Toplantı odasına adım attım. Damian çıkarken benimle göz teması kurmadı.

Everly, her sandalyenin önüne mavi bir dosya koymaya başladı. "Erkencisin."

Haklıydı. Erkenciydim. Ancak o da masasında değildi. Yaratığı çekim benim için yerçekimi gibiydi. Toplantı odasına erken gelmiştim çünkü burada olacağını tahmin etmiştim.

"Biliyorum." Onu baştan aşağı süzdüm, sarı elbisesinin gösterdiği kıvrımlarının keyfini çıkardım. Fakat şu anda beni etkileyen, muhteşem vücudu değildi. "Damian'a gerçekten haddini bildirdin."

Gözucuyla bana bakarak bir dosya daha koydu. "Bizi duydun mu?"

"Birazını."

Bana hafifçe omuz silkti. "İnsanların sınırlarını zorlayıp, bundan paçayı sıyırabileceğini düşünüyor. Onu bu fikrinden vazgeçirdiğim için mutluyum."

"Siz başka bir şeysiniz, Bayan Dalton."

"Teşekkür ederim, Bay Calloway."

O toplantı masasının üzerinde, ona yüzlerce edepsiz şey yapmak istiyordum. Onu öne doğru eğmek ve o güzel elbiseyi yukarı kaldırmak. Islanana kadar onu parmaklarımla becerip sonra da aletimi derinlerine daldırmak. Onu yatırabilir ve yüzümü bacaklarının arasına gömebilirdim. Ağzıma boşalana kadar güzel amını yalardım.

Arkamdan birisi odaya girdiğinde beni bir kez daha gerçeğe döndürdü. Son zamanlarda çok fazla hayal kuruyordum. Elimde değildi. Bu kadında beni tüketen bir şeyler vardı.

Geliştirme ekibi içeri girip yerlerini aldılar. Sunumu dinlerken Everly'nin yanına oturdum ve gelişigüzel bir şekilde bacağımı onunkine değdirdim.

Masanın üzerinde, hepimiz iş yapıyorduk. Aşağıda ise elimi bacağında gezdiriyordum. Yüzünde en ufak bir tepki belirtisi bile yoktu -en azından benim görebildiğim kadarıyla- ama nazikçe bacaklarını ayırmıştı. Bu da kalbimin küt küt atmasına,

kanımın kaynamasına neden oluyordu. Eğilip saçlarının çilek kokusunu içime çekme dürtüme zar zor direndim. Ona daha fazla yaklaşmadan pek erişemiyordum, bu yüzden uyluğunun üzerinden yumuşak tenini okşamaya karar verdim.

Özenli duruşunu kaybetmeden, dirseğiyle masanın üzerindeki kalemini yavaşça itti. Bakışları bana kaydı ve kalemi almak için eğilmeden önce özür dilercesine omuz silkti.

Aşağı eğilirken elini aletimin üzerinden geçirdi. Kalemine uzanmak yerine pantolonumun üzerinden aletimi kavrayıp, onu sımsıkı tuttu.

Baskı karşısında homurdandım -siktir, bu iyi hissettirmişti- sonra da homurtumu gizlemek için boğazımı temizledim. Everly doğruldu, kalemini masaya koydu ve not almaya geri döndü.

Sunum boyunca tek bir kelime bile duymadım. Sanki vücudumdaki tüm kan, beynimde nefes alma ve kalbimin atmasını sağlama gibi otonom işlevler için yeterli miktarda bırakarak, güneye doğru akmış gibiydi.

Toplantı bittiğinde hemen ofisime dönmeye karar verdim. O kadar odaklanmıştım ki onun üzerine atılmaya hazırdım. Bunu toplantı odasının orta yerinde tam olarak yapamazdım.

Üstelik ofis kapım kilitlenebiliyordu.

Birkaç dakika boyunca masasına dönmesini bekledim sonra da ona bir mesaj gönderdim.

Shepherd
Buraya gel.

Everly
Ah, bir şeye mi ihtiyacın var?

Shepherd
Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun.

Everly
Kahve mi?

Everly
Not defteri getirmeli miyim?

Everly
Toplantı notlarını mı istiyorsun? Sanırım bir kısmını kaçırmış olabilirsin.

Shepherd
Kızını buraya getir. Şimdi.

İçeri girip, kapıyı kapatarak sırtını kapıya yasladı, dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı.

"Kilitle." Sesim kısık çıkmıştı.

Dili dudaklarının üzerinde gezinirken arkasına uzandı ve kapıyı kilitledi.

Ne istediğime karar vermeye çalışarak onu baştan aşağı süzdüm. Pek çok olasılık vardı. Panjurları kapatmak için uzaktan kumandaya bastığımda, yanakları pembeleşti.

Ona herhangi bir emir veremeden masama geldi. Gözlerindeki ateşli bakış merakımı kabartmıştı. Ne yapmak üzere olduğunu merak ederek sessizce bekledim ve onu izledim.

Tekrar dudaklarını yaladıktan sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. Yalnızca yapacaklarının beklentisi, parmağını

fermuarımda gezdirme şekli, gözlerini benimkilerden hiç ayırmaması, canımı acıtacak kadar sertleşmeme neden olmuştu. Hiç acele etmeden yavaşça pantolonumun düğmesini açarak, fermuarımı indirdi.

"Hmmm." İç çamaşırımı aşağı çekti. "Bunun la ne yapmalıyım?"

Aletimi dibinden kavrayarak dilini yukarı doğru kaydırdı. Gözlerim arkaya kaydı ve boğazımdan kısık bir inleme firar etti. Beni birkaç kez daha yaladı, dilini yavaşça aletimin üzerinde gezdiriyor, başından ucuna kadar diliyle görünmez bir çizgi çiziyordu.

"Siktir, Everly."

"Şşt." Dilinin hızlı bir hareketiyle beni tekrar inletti. "Sessiz olmalıyız."

O anda aletimi emmesini sağlayacak her şeyi seve seve yapardım. İstediği sessizlikse bunu ona verecektim.

Bunu ona sonra ödetirdim.

Dilini aletimin ucunda kıvırınca, ben de ağzımı kapalı tutarak başımı salladım.

"Güzel." Parmaklarını tekrar etrafına dolayarak aletimi ağzına kaydırdı.

Siktir, bu iyi hissettirmişti. Yavaş başlamıştı. Dibini sıkıca kavramış, ucunu emiyordu. Ağzı kaygan ve sıcaktı, her aşağı hareketiyle aletim dilinin üzerinde kayıyordu.

Bir iniltiyi daha yutarak, kısık bir hırıltı olarak çıkmasına izin verdim. Elimde değildi. Sert uzunluğumun etrafındaki ağzının görüntüsü bile inanılmazdı.

Daha hızlı hareket etti, her seferinde beni daha çok içine alıyordu. Üzerime doğru eğilerek boğazının derinliklerine itiyordu.

Parmaklarımı saçlarına kaydırdığımda gözleri sımsıkı kapandı. Yumuşak iniltisi tüm vücudumda yankılanmıştı. O, aletimi

ağzına alırken ben de yumuşak bukleleriyle oynayarak onu izle dim. Basınçla birlikte hararet ve gerilim gittikçe artıyordu.

Kalçalarım onun ritmiyle hareket etti ve aletimi ağzına ittim. Bir elini gömleğimin altına kaydırarak avucunu kaburgalarımın üzerine yasladı. Parmakları kıvrıldı ve tırnaklarını tenime saplarken acının keskin batışını hissettim.

Kalçamı sallarken inlememi güçlükle bastırabiliyordum. Avucumdaki saçını sıktığımda, ağzı hâlâ üzerimde hareket ederken beni yine tırmaladı. Aletimin ağzından ıslak bir şekilde parlayarak çıkışını izledim, görüşüm kenarlara doğru bulanıklaşmaya başlamıştı.

Bu işkencenin en iyi türüydü. Beni ıslak ağzının derinliklerine alıyor, dudaklarının sürtünmesi ve dili beni deli ediyordu. Eli yukarıya, göğsüme doğru kaydı. Göğüs ucumu bulup başparmağıyla parmağının arasına aldı ve sertçe çekiştirdi.

Kendimi tutmayarak, "Siktir," diye homurdandım.

Hızını artırdı, tekrar tekrar üstüme eğilirken başı yukarı aşağı hareket ediyordu. Kontrolümü kaybetmek üzereyken büyülenmiş bir halde saçlarını tuttum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, tekrar göğüs ucumu sıktı ve bu sefer daha sert bir şekilde emdi.

Ve lanet olası aklımı kaybettim.

Ağzına patladım, boşalırken aletim nabız gibi atıyordu. O kadar ani ve o kadar güçlüydü ki tüm duyularımı altüst etti. Zevk dalgaları vücuduma çarptı ve beni çaresiz bir şekilde tamamen onun insafına bıraktı.

Orgazm sona erdiğinde, tamamen sarhoş bir şekilde tavana doğru gözlerimi kırpıştırırken o da aletimi ağzından kaydırdı. Kafam bir endorfin bulutunun içinde yüzüyordu. Sağlıklı düşünemiyordum.

Derin bir nefes aldım ve dünya yeniden netleşti. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, elleri bacaklarımda duruyordu.

Sıra ondaydı.

Çenesini kavrayıp başparmağımı altdudağında gezdirdim. "Bu, kahrolası derecede inanılmazdı."

"Evet sen-"

"Külotunu çıkar."

Ses tonumda, itaat etmesi dışında herhangi bir şeye yer bırakacak bir hal yoktu. Gözleri benimkilere kilitlendi, ayağa kalktı. Eteğini çıkarmakla uğraşmadan sadece yukarı sıyırdı ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırdı.

Uslu kız.

Bluzunun düğmelerini memelerinin tadına bakmama yetecek kadar açtım. Başparmaklarımla sutyeninin ince kumaşından göğüs uçlarını ovalarken burnumu tenine sürttüm. Bir tarafını aşağı çekerek, dilimle meme ucuna birkaç kez hafifçe vurduğum sırada, diğer elimi uyluğunun iç kısmına kaydırıyordum.

Kıvrımları ıslaktı ve parmaklarım yumuşak teniyle oynarken titrediğini hissedebiliyordum.

"Shepherd-"

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek onu susturdum. "Şşt. Sessiz olmalıyız."

Dudağını ısırarak hafifçe inledi.

Masamdaki her şeyi bir kenara iterek -bu kadar büyük olmasına seviniyordum- onu üzerine yatırdım. Bacaklarını açınca eteğini biraz daha yukarı sıyırdım.

"Şu tatlı amına bir bak." Açıklığını yaladım. "Tanrım, siktir, tadın çok güzel."

Tekrar sızlandı. Bu sesi çıkarmasına bayılıyordum.

Ellerim uyluklarındayken dilimi klitorisinde gezdiriyordum. Yavaş başlamıştım, onunla adeta alay ediyor, işkence çektiriyordum. Yumuşak kıvrımlarına karşı dilimle uzun sürtünmeler

yaratıyordum. Vücudundaki gerginlik gittikçe arttı, sırtı kam burlaştı ve parmakları masamın yüzeyini kavradı.

İki parmağımı içine kaydırdığımda, dudaklarından neredeyse bir inleme kaçacaktı. Klitorisine dilimle hafifçe vurarak parmaklarımı kıvırdım ve ona ihtiyacı olan sürtünmeyi sağladım. Vücudu kıvrandı, kalçasını bana yaslarken saçlarımı kavradı.

Acımasızdım, asla pes etmiyordum. Parmaklarım içinde hareket ederken, klitorisini yalayıp emiyordum. Hâlâ kendi orgazmımın etkisi altındayken tadını dilimde, ıslaklığını ise parmaklarımda hissediyor olmak sarhoş ediciydi.

Bu tatlı, muhteşem kadın masamın üzerinde sere serpe yatarken amının tamamı bana aitti. Kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Kesik ve keskin nefesler aldıktan sonra kadınlığı parmaklarımın etrafına kenetlendi. Ona daha fazlasını vererek dilimi klitorisine yasladım. Parmaklarımın etrafında sıcacıktı. Tanrım, çok yakındı. Neredeyse tekrar gelmek üzere olduğumu hissettiğim gibi bunu da hissedebiliyordum.

Sırtı büküldüğünde eliyle ağzını kapattı, amı kasılıyordu. Hâlâ yalamaya devam edip, parmaklarımla onu becerirken orgazmını hissettim.

Rahatladığında hâlâ nefes nefeseydi. "Aman Tanrım, dur. Artık dayanamıyorum."

Klitorisine son bir öpücük kondurup parmaklarımı dışarı kaydırdım.

"Lanet olsun, Shepherd," diye soludu. "Sanırım az önce öldüm."

Masamın kenarına oturmasına yardım ettiğimde birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Saçları da tıpkı kıyafetleri gibi darmadağınıktı.

"Şu anda deli gibi seksi görünüyorsun." Kalçalarını tutup onu öpmek için eğildim. "Şimdi kaldır kıçını, yapılacak işlerim var."

Kıkırdayarak göğüs ucumu gömleğimin altından tuttu ve bükerek homurdanmama neden oldu. "Seni pislik. Bana böyle bir orgazm yaşattıktan sonra toparlanmama izin vermelisin."

Onu tekrar öptüm. "Programımı boşaltalım ve ihtiyacın olan tüm zaman senin olsun."

İşin çılgın yanı, bunu söylerken ciddiydim. Sırf onunla vakit geçirmek için seve seve günün geri kalanını boşa çıkarırdım. Hiç benlik bir hareket olmamasına rağmen.

Everly, bağımlılık yapıyordu ve sadece beni nasıl hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşaltacağını bildiği için değildi. Ondan hoşlanıyordum, hem de çok. Üstelik bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hâlâ bir fikrim yoktu.

26

SHEPHERD

Nişan partisinin korkunç bir şekilde kontrolden çıkmasını önlemek için partiyi burada, benim dairemde yapmak konusunda babamı ikna etmeyi başarmıştım. Küçük, samimi bir organizasyon için bolca alanım vardı ve burada büyük bir davetli listesine hiç yer yoktu. Everly'nin nazik teşvikiyle -*Ah, Richard, partinin burada olması çok hoş olmaz mıydı?* - bunu kabul etmişti.

Bu da partinin olacağı sabah, spor salonundan eve döndüğümde neden bir kaosla yüz yüze geldiğimi açıklıyordu.

İnsanlar her yerdeydi. Mobilyaları taşıyor, dekorları yerleştiriyor ve ışıkları asıyorlardı. Mutfakta yemek şirketinden gelen birisi vardı, oturma odasında katlanır merdivenin üzerinde duran bir kadın görünüşe göre ampulleri değiştiriyordu ve küçük bir ekip de yemek masamın olduğu yere portatif bir sahne monte ediyormuş gibi görünüyordu.

Tüm bunların ortasında da babam duruyordu.

İtiraf etmeliydim ki iyi görünüyordu. Kanser tedavisi onu yormuş ve solgun görünmesine neden olmuş olsa da bugün, geçen haftalara göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Yüzünün rengi yerine gelmiş, duruşu dikleşmiş ve hareketleri enerjik bir hâl almıştı. Bir kolunun altına sıkıştırılmış not defteri vardı ve telefonda biriyle konuşuyordu.

Ellerim şortumun ceplerinde bekledim, insanlar etrafımda koşuşturup evimi... eh, bu noktada neye dönüştürdüklerini söylemek zordu. Şu anda, çatı katımda bir parti dükkânı patlamış gibi görünüyordu.

Babam telefonu kapatıp cebine attı. "Ah, güzel, Shep evdesin. Şimdiye kadar gördüklerin hakkında ne düşünüyorsun?"

Etrafa baktım. "Tamamen hazır olduğunda harika olacağına eminim."

"Ben de öyle düşünüyorum." Gülümsediğinde, gözlerinde Everly'nin bahsettiği o parıltıyı görebilmiştim. Everly haklıydı, buna karşı koymak zordu. "Bu gece burası tanınmaz halde olacak. Tümüyle başka bir yere dönüştürülecek."

Ellerinde uzun bir kontrplak parçası taşıyan iki adam geçti.

"Bu da ne?"

Babam onu balkona çıkarmalarını izledi. "Ah, fotoğraf kabini için olmalı."

"Fotoğraf kabini mi?"

"Elbette. Artık gitsen iyi olur, yoksa en iyi sürprizlerin hepsi mahvolacak."

İnlememeye çalıştım. Ne sürprizinden bahsediyordu? "Şey, baba, ne sürprizleri? Bu partiyi mütevazı tuttuğumuzu sanıyordum."

Sırtıma vurdu. "Merak etme. Sen ve Everly buna bayılacaksınız."

"Bir havai fişek gösterisi planlamadın, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey yok." Defterindeki sayfaları karıştırdı. "Bu kadar kısa sürede izin almam mümkün olmadı."

"Bir dakika ne? Bir havai fişek gösterisi planlamaya *çalıştığını* mı söylüyorsun?"

"Shep, bence bir süreliğine ortadan kaybolsan iyi edersin. Parti zamanı geldiğinde geri gelebilirsin."

"Burada yaşıyorum. Nereye gidebilirim ki?"

Omuz silkti. "Duş al ve odanda kal. Ofisine de geçebilirsin. Orayı kullanmıyoruz."

Etraftaki dekorasyonlara, kutulara ve paketleme malzemelerine baktım. Ayak altından çekilmem muhtemelen en iyisiydi.

"Pekâlâ, baba. Akşam görüşürüz."

Babamın çoktan dikkati dağılmıştı, yemek masasını kuran birini yönlendirmek için ortalıkta dolanmaya başlamıştı bile.

Yatak odama geri dönerek mesajlarımı kontrol ettim. Everly bugün kız arkadaşlarıyla birlikte olacaktı. Beraber hazırlanmakla ilgili bir şey söylemişti. Bir parti için giyinmek neden yedi saat sürüyordu bilmiyordum ama bunu sorgulamamam gerektiğinin farkındaydım.

Duştan sonra üzerimi giyinip ofisime gittim. Parti hazırlık ekibinden yayılan gürültüyü azaltmak için kapıyı kapattım ve işe koyuldum.

Partinin başlamasına kısa bir süre kala ofisimden çıktım. Bütün gün boyunca neredeyse hiç odadan çıkmamıştım. Babam dışarı çıkıp süslemeleri görmeme engel olmak için bana hazır öğle yemeği getirtmişti. Şimdi ofisime, misafir odama ve yatak odama açılan koridorun girişinde kalın siyah bir perde asılıydı. Misafirlerin evimin özel alanlarına girmesini engellemek için asılmıştı ki bu, takdir ettiğim bir jestti. Ancak aynı zamanda babamın neler yaptığını görmemi de engelliyordu.

Bütün bu olanlar hakkında ne hissettiğimden emin olamayarak, üzerimi değiştirmek için odama geri döndüm. İçinde yaşadığım yalanın gerçekliğini, aklımın bir köşesine itmek için

kendimi zorluyordum. Kendime bu partinin babam için zaran bir dikkat dağıtıcı olduğunu söyleyerek bu maskaralığı zihnimde haklı çıkarmaya çalıştım.

Fakat suçluluk duygusu, bir ok gibi saplanıyor ve mantığımda delikler açıyordu. Gerçek olmayan bir nişanı kutlamak için bir sürü zahmete girmişti. Sadece bununla da sınırlı kalmamıştı, yaklaşan evliliğim konusunda gerçekten heyecanlı olduğu için çaba sarf etmişti.

Bunu itiraf etmek hiç kolay olmayacaktı. Bu parti durumu daha da kötüleştiriyordu. Partiyi kabul ettiğimde bunu hesaba katmamıştım -ki bu da sadece gerçeği görmezden geldiğim anlamına geliyordu.

Ayrıca hiçbir zaman parti hayranı bir adam olmamıştım. Özellikle de partinin ilgi odağı ben olduğumda durum daha da kötüleşiyordu. Kaçınmayı tercih ettiğim türden bir ilgiydi bu. Yönetim kurulunun başında ya da yatırımcıların önünde durmak başka bir şeydi. Lider olmaya yabancı değildim ama hiçbir zaman toplumun ilgisinin özellikle benim üzerimde olmasından hoşlanmamıştım. Buna rağmen bu geceki partinin onur konuklarından biri olarak, ilginin büyük bir kısmına maruz kalmak üzereydim.

Everly, yolda olduğunu haber veren bir mesaj atmıştı. Aniden içimden anlaşılmaz bir heyecan dalgası geçti. Acaba ne giyiyordu? Beni kruvaze yelek, koyu gri fötr şapka ve klasik tarzda bir takım elbise giymeye ikna etmişti. Ucuz bir kostüm gibi görünmeden, babamın temasına uyum sağlıyordu. Kahretsin, bunun iyi görünmesini sağlamıştım.

Yatak odasının kapısı çalındı. Şapkamı düzelttikten sonra babamı ya da babamın 1920'lerin mafyası versiyonunu bulmak üzere kapıyı açtım. Beyaz kravatlı, ince çizgili bir takım giymişti, göğüs cebinde eski bir saat vardı. Siyah bir fötr şapkası, dişlerinin

arasına sıkıştırdığı kalın bir purosu ve birkaç kez yere vurduğu bir bastonu vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken yanmamış purosunun ardından bana sırıtıyordu.

"Harika görünüyorsun, baba."

Ceketinin önünü düzeltti. "Teşekkürler, oğlum. Sen de inanılmaz görünüyorsun. Lobiye inmeye hazır mısın?"

"Lobiye mi?"

"Aşağıda Everly'yle buluşacaksın. Sakın çıkarken etrafa bakma. Aynı anda tepki vermenizi istiyorum."

"Peki, bakmayacağım."

Beni koridor boyunca ilerletip perdenin altından geçirdi. Hızlıca ön kapıya doğru ilerlerken bakışlarımı aşağıda tuttum, sadece siyah ve altın rengi parıltılar fark edebilmiştim.

"İlk konuklar her an gelebilir ama sen acele etme," diyerek beni kapıdan çıkardı. "Onur konukları olarak girişiniz havalı olmalı."

"Doğru. O zaman birazdan yukarı geliriz."

Yaşadığım binanın lobisinde bir bar olmasını dileyerek, Everly'yi beklemek için aşağı indim. Ayak bileğimi dizimin üzerine yerleştirerek deri koltuğa oturdum ve e-postalarıma göz gezdirmeye başladım. Lobiden insanlar gelip geçiyordu. Bazıları bina sakinleri, bazıları ise parti konuklarıydı ama onlara dikkat etmiyordum. Bu gece görmeyi gerçekten önemsediğim tek bir kişi vardı.

Kapılar tekrar açıldı ve parti için hazırlanmış üç kadın içeri girdi. Everly'nin arkadaşı Nora soldaydı, koyu kırmızı püsküllü bir elbise giyiyordu ve uzun siyah saçlarında payetli bir saç bandı vardı. Hazel sağdaydı, benzer bir siyah elbise giymiş ve uzun siyah eldivenlerle elbisesini tamamlamıştı. Burnunun üzerinde ise bir gözlük duruyordu.

Aralarında ise gümüş saçaklı, çarpıcı bir elbise giymiş olan Everly vardı.

Sarı saçları 20'ler modasına uygun şekilde bir görünümle dalgalandırılmıştı, payetli saç bandının bir tarafında beyaz tüyler vardı. Elbisesinin ince askıları zarif omuzlarını gösteriyordu ve dudakları koyu kırmızıydı.

Hissettiğim şehvetle ayağa kalktım. İnanılmaz görünüyordu. Bana gala gecesi hissettiğim şaşkınlığı hatırlatmıştı. O gece, o kırmızı elbiseyle beni şaşkına çevirmişti ve işte şimdi burada, yine aynısını yapıyordu.

Bu kadının akıl almaz bir güzelliği vardı.

Gülümsemesi ışıl ışıldı, kırmızı dudakları öpülmek için adeta yalvarıyordu. Durdu, bakışları üzerimde sabitlendiğinde gülümsemesi büyüdü.

Arkadaşlarından uzaklaşarak, "İşte buradasın," dedi ve ceketimin yakasına dokundu. "Ne kadar da yakışıklı görünüyorsun."

"Göz alıcısın." Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken konuşmuştum. Arkadaşlarına bakıp başımla onlara selam verdim. "Hanımlar."

Nora hafifçe el sallayarak, "Merhaba, Shepherd," diye beni selamladı.

Everly omzunun üzerinden baktı. "Yukarı çıkabilirsiniz. Biz de birkaç dakika içinde orada olacağız."

"Harika. Yukarıda görüşürüz."

Arkadaşları kol kola asansöre yönelince ben de dikkatimi Everly'ye çevirdim.

"Hoşuna gitti mi?" Kalçasını döndürerek elbisesinin gümüş saçaklarını etrafında hareket ettirdi.

"O şeyin içinde hem delicesine seksi hem de çok sevimlisin."

"Teşekkür ederim. Üzerindeki takım elbiseye bayıldım. Çok zarif."

"Bence de fena değil."

Göğsümü okşadı. "Tam bir centilmensin. Hadi gidip biraz eğlenelim."

Eğlence abartılı bir tabir olabilirdi ama bu muhteşem kadınla vakit geçirmeye hiç itirazım yoktu.

En üst kata çıkmak için asansöre bindik. Yumuşak tenini hissedebilmek adına başparmağımı boynunun arkasında gezdiriyordum.

Başını kaldırdı. "Rujum nasıl?"

O parlak kırmızı dudaklara bakmak, aniden öperek rujunu bozmak istememe neden oldu. "Mükemmel."

Elimi sırtına koyarak onu bir zamanlar bana ait olan eve götürdüm. Şimdi 1920'lerden kalma göz alıcı, içki yasağı döneminde olduğu gibi gizli saklı bir bar gibi görünüyordu. Altın desenli siyah masa örtüleri, içinde siyah tüyler olan vazolar ve tavandan sarkan parıldayan ışıklar vardı. Yemek odasındaki sahnede bir caz üçlüsü çalıyordu ve kostümlü bir adam, oturma odamın orta yerindeki barda barmenlik yapıyordu.

Babam birdenbire ortaya çıkıverdi. Hâlâ takımı ve şapkası üzerindeydi ama bastonuyla purosunu bir yerlerde unutmuştu. "Everly, şu haline bir bak. Bu temanın mükemmel olacağını biliyordum. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, Richard. Bu inanılmaz. Takım elbisene bayıldım."

Omuzlarına beyaz tüyden bir fular attı. "İşte. Mükemmel oldu. Bundan bütün hanımlar için birer tane var."

Bir garson elinde bir tepsi şampanyayla yanımıza yaklaştı. Babam ikimize de birer kadeh uzattıktan sonra kendine de bir tane aldı. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacaktı ancak babam bize gülümserken şimdilik kadehi elimde tutmakla yetindim.

"Kadeh kaldıralım," dedi kadehini kaldırdığı sırada. "Bağlama ve onun güzel gelinine."

Everly'nin gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları hissettiğim suçluluk duygusunu yansıtıyordu. Kadehlerimizi babamınkiyle tokuşturup içkimizi yudumladık.

"Siz ikiniz, gidip eğlenin. Ben burada kalıp misafirleri karşılayacağım. Dağıtmam gereken daha çok tüylü fular var."

Everly elini benimkine kaydırdı ve şampanyasının geri kalanını içti. Bununla nereye varmak istediğini anlayarak kendi içkimi bitirdim.

"Bar?" diye sordu.

"Evet."

Konuklar ışıltılı dekorun ortasında şampanya -barın yanında bir şampanya çeşmesi vardı- ya da *yasak dönemi** kokteyllerinden içerek sohbet ediyordu. Ethan ve Grant birbirleriyle uyumlu ince çizgili takımlarıyla çoktan gelmişlerdi. Everly'nin kız arkadaşlarıyla konuşuyorlardı. Babamın bazı eski arkadaşları gelmişti. Onları çocukluğumdan beri tanırdım. Ayrıca binadaki bazı komşularımızı da davet etmişti. Bunlar da kendisinin ya da Everly'nin arkadaş olduğu insanlardı. Benden çok daha sosyaldiler. Onlar taşınmadan önce komşularımın hiçbirini tanımıyordum bile.

Everly'ye bir *sidecar*** uzattım ve *old fashioned*ımdan*** bir yudum aldım. Barmen yetenekliydi. Everly kapıya doğru baktı ve gülümsedi. "Kız kardeşim ve eşi geldi."

Babam içeri giren kadınların boyunlarına biri mavi, biri kırmızı renkte fularlar bıraktı. Görünüşe göre farklı renkleri de

* Amerika Birleşik Devletleri'ndeki alkol yasağı dönemi ya da "Prohibition" dönemi, 1920'den 1933'e kadar On Sekizinci ABD Anayasası Değişikliği doğrultusunda ülke çapında alkolün satılması, üretilmesi ile taşınmasının yasak olduğu dönemdir.

** Konyak, portakal likörü ve limon suyu ile yapılan bir tür kokteyl.

*** Amaro, şeker ve viski ya da burbon ile yapılan bir tür kokteyl.

bulunuyordu. Kadınlardan birinin uzun dalgalı saçları vardı ve parlak kırmızı bir elbise giymişti. Diğeri ise Everly'nin kız kardeşi olmalıydı. Onun saçları daha koyu ve daha kısa kesilmiş olmasına rağmen Everly'yle aralarında güçlü bir genetik benzerliği vardı.

Everly onlara el salladı sonra ikisine de sarıldı. "Gelmenize çok sevindim. Shepherd, bu benim kız kardeşim Annie ve bu da eşi Miranda."

"Tanıştığıma memnun oldum." İkisiyle de el sıkıştıktan sonra elimi Everly'nin beline dolayarak onu daha yakınıma çektim.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Annie. Gözleri birkaç kez benimle Everly arasında gidip gelmişti.

Ethan gülümseyerek yanımıza yaklaştı. Gözümün ucuyla Grant'in hâlâ Everly'nin kız arkadaşlarıyla kahkahalar eşliğinde sohbet ettiğini görebiliyordum.

"Güzel parti, Shep." Omzuma vurdu.

"Babam kendini aştı."

"Her zamanki gibi."

Ethan'ı, Annie ve Miranda ile tanıştırdım. Biraz havadan sudan sohbet ettikten sonra Ethan, kendisinin ve Grant'in Everly'nin kız kardeşinden sadece birkaç sokak ötede, Queen Anne'de yaşadıklarını fark etmişti. Annie ve Miranda evlerini yeniden dekore ettiklerinden bahsettiklerinde, üçü ev tadilatı hakkında hararetli bir sohbete başladılar.

Everly ve ben bir süre etrafta dolaşıp, içkilerimizi yudumlayarak misafirlerle sohbet ettik. Babamın şu an sahnenin önünde Svetlana ile dans edişine bakılırsa ya fularları bitmişti ya da tüm konukların burada olduğuna karar vermişti.

Bu kadının neden hâlâ babamla çıkıyormuş gibi davrandığını merak ediyordum. İki aydan fazla olmuştu. Everly ile benim gerçek bir çift olduğumuza inansa da inanmasa da onunla uzaktan

yakından ilgilenmediğimi şimdiye kadar anlaması gerekirdi. Eğer istediği intikamsa kesinlikle aşırıya kaçıyordu. Eğer peşin de olduğu şey paraysa babamın onu lüks şeylerle şımarttığı da söylenemezdi. Bunu yapamıyordu. Dışarı çıkmaktan çok burada birlikte vakit geçiriyorlardı ve bildiğim kadarıyla babam ona hediye almıyordu. Svetlana'nın yeni mücevherler ya da tasarım el çantalarıyla gösteriş yaptığını görmemiştim. Lüks kaçamaklardan da söz edemezdim.

Onun hakkında yanılmış olmam mümkün müydü? Belki de en başından beri babamla ilgilenmesinin sebebi, karakteri olmuştu. Ya da belki de bana ulaşmanın veya benden intikam almanın bir yolu olarak başlamış ama bu sırada ona karşı gerçek duygular beslemişti.

Bu fikir hem rahatsız edici hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bunca zamandır babamı kullanıyor olduğu fikrinden nefret etmiştim. Eğer kullanmıyorsa ve o ikisi gerçek anlamda ortak bir paydada buluştuysa bu babamın incinmeyeceği anlamına gelirdi.

Everly beni sürükleyerek fotoğraf kabinine götürdü. Şapkamın yeterli bir kostüm olduğunu düşünüyordum fakat Everly yine de bana bir sopanın üzerinde duran, dev bir bıyığı uzattı ve onu kaldırmam için ısrar etti. Kendisi de altın ve siyah renklerde bir yelpaze ile kartondan bir şampanya şişesi aldı.

Gülünç görünmemize rağmen üçüncü fotoğrafta ikimiz de gülüyorduk.

Parti ilerledikçe garip bir şey oldu. Gerçekten eğlendiğimi fark etmiştim. Daha önce hiç denemediğimiz kokteylleri denedik, daha fazla aptalca fotoğraflar için poz verdik, kardeşlerimizle şakalaşıp güldük ve çok iyi olduğu kabul edilen caz üçlüsü çalarken birlikte dans ettik. Everly'yi dans pistinde döndürdükçe

gümüş elbisesinin saçakları sallanırken, sadece sahnede deneyimlediğim bir özgürlük hissetmiştim.

Grubumla çalarken anonimliğin arkasına saklanırdım. Kalabalığı coşturmayı diğerlerine bırakıyordum. Ben sadece kendimden geçmek ve müziğin içinde kaybolmak için oradaydım. Fakat burada, kendi evimde, beni milyarder CEO Shepherd Calloway olarak tanıyan insanlarla çevriliydim ve yine de aynı özgürlük duygusunu hissediyordum. Kahkaha atıyordum, gülümsüyordum ve dans ediyordum.

Grup yeni bir şarkı çalmaya başlayınca Everly'yi kendime doğru çektim. Çenesini kaldırarak eğildim ve onu öptüm. Bunu, yapmamız gerektiği için ya da odadakileri ilişkimiz olduğuna ikna etmek için yapmamıştım. Onu öpmüştüm çünkü o anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer, yapmayı tercih edeceğim başka hiçbir şey ve öpmek istediğim başka hiç kimse yoktu.

27

EVERLY

Karnımda güçlü bir duygu karmaşası dönerken önümdeki e-postayı muhtemelen onuncu kez okuyordum. E-posta, girişimci ve kendi kendini yokluktan var etmiş milyarder Cameron Whitbury'den geliyordu ve kadın benimle bir iş hakkında konuşmak istediğini yazmıştı.

Cameron bir hayır kurumu kurma sürecindeydi. E-postasında da sosyal sorumluluktan, servetini insanlara yardım etmek için nasıl kullanacağından ve hayırseverlerin bağışlarını toplamak için nasıl organize bir yaklaşıma ihtiyaç duyduğundan bahsediyordu. Şu an, bundan çok daha fazlasını yapıyor olabilirdi ama programı fazlasıyla doluydu. Hayır kurumu, işinde iyi olan kuruluşları desteklemesine, burs programları başlatmasına ve sorunlara finansal destek sağlamasına olanak sağlıyordu.

Yönetici direktörü pozisyonu için de aklındaki isim bendim.

İnternette profilimi bulmuş ve birkaç tanıdıkla benim hakkımda görüşmüştü. Görünüşe göre büyük bir itibarım vardı. Üstelik bir itibarım *olduğunun* farkında bile değildim. Ancak Shepherd'ın bir itibarı vardı. Onun şirketinden ve dışarıdan pek çok insanla çalışmıştım. Bu, girişimini bana sunması ve resmi olmayan bir telefon görüşmesi yapıp yapamayacağımızı sorması için Cameron'a yeterli gelmiş olmalıydı.

Kulağa inanılmaz bir fırsat gibi geliyordu. İşimi seviyordum ve işimde iyiydim. Yine de bu harika bir fırsattı. Shepherd'ın tüm hayır işleriyle zaten ben ilgileniyordum ve bu, işimin en iyi yanlarından biriydi. Çok büyük bir meydan okuma olurdu ancak yapabileceğimi biliyordum.

Asıl soru şuydu, bunu istiyor muydum?

Yeni bir iş, artık Shepherd için çalışmamak anlamına gelirdi. Bununla ilgili çok karışık hislerim vardı. Bir yandan, iş değiştirmeyi hayal etmek zordu. Shepherd ve benim belli bir rutinimiz vardı. Öte yandan da bu yeni fırsatın çok fazla potansiyeli vardı.

İşi alamama ihtimalim de vardı. Kadın yalnızca bir telefon görüşmesi istemişti. Resmi olmayan bir telefon görüşmesi.

Çoktan birkaç kez yanıt yazıp silmiştim. Sonuçta bir telefon görüşmesi taahhüt anlamına gelmezdi. Daha fazla bilgi almak için onunla konuşmamda yanlış bir şey yoktu.

Yine de önce Shepherd'la konuşmadan, görüşmeyi kabul etmeyi istemiyordum.

Shepherd ofisindeydi ve kapısı aralıktı. Günün geri kalanında programında hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktım, derin bir nefes alıp elbisemi düzelterek, ofisine doğru yürüdüm.

Kapıyı birkaç kez tıklattıktan sonra seslendim. "Hey. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdığında dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette."

Kapıyı arkamdan kapattım. İçeri girip, masasının diğer tarafına oturmamı izlerken yüzünde merak dolu bir ifade vardı.

"O kadar uzakta olman beni biraz hayal kırıklığına uğrattı."

Tanrım, neden bu kadar seksiydi ki? O küçük sırıtış. O gamzeler. O mükemmel çene ve leziz dudaklar. Sandalyesinde arkasına yaslandı, duruşu tamamen sakindi.

"Üzgünüm, ben sadece... Düşündüm ki biz şey olmalıyız..." Nasıl olmalıyız? Bu kesinlikle patron ve asistan arasında geçen, işi alakadar eden bir sorundu. Ancak şu anda ilişkimizin hangi aşamada olduğunu bilmesem de bu, kişisel ilişkimizi etkiliyordu. Bu konuya çalışanı olarak mı yaklaşmalıydım? Arkadaşı olarak mı? Şu anda birlikte yaşadığı ve yattığı kadın olarak mı?

Kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yolunda." Saçımı omzumun üzerinden geriye attım. "Bir iş teklifi için e-posta aldım. Bir hayır kurumu için yönetici direktörü pozisyonu. Yeni bir kurum olduğundan, orayı yönetecek birini arıyorlar ve bir şekilde beni bulmuşlar. E-posta sadece resmi olmayan bir telefon görüşmesine açık olup olmadığımı soruyor. Kim bilir, bu noktada yüz tane adayları bile olabilir, bu yüzden büyük ihtimalle bir sonraki tura kalamayacağım. Yine de önce sana söylemeden cevap vermeyi doğru bulmadım."

Doğrudan gözlerime baktı, ifadesi o kadar zor okunuyordu ki koltuğumda kıpırdanmama neden olmuştu, sanki karnımın içinde bir şeyler kanat çırpıyordu.

"Pozisyonla ilgileniyor musun?"

"Eh, evet. En azından işle ilgili daha fazlasını öğrenmekle ilgileniyorum."

"Öyleyse görüşmeyi kabul etmelisin."

Dudaklarım aralanırken gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Eğer istediğin buysa, evet."

Başımı eğip kucağımda duran ellerime baktım. Söylemek üzere olduğum şeyin ne kadar acemice olduğunu hissedebiliyordum. Açıkça bana destek olurken, benim somurtmamın ne kadar aptalca bir şey olduğunun farkındaydım. "Hepsi bu mu? Öylece gitmeme izin mi vereceksin?"

Başını hafifçe salladı ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Everly, sen sahip olduğum en iyi asistansın. Harikasın ve bir profesyonel olarak sana inanılmaz saygı duyuyorum. Seni kaybetmek istemem ama aynı zamanda gerçekçiyim, benim için sonsuza kadar çalışmayacağını biliyorum. Aldığın o e-posta beklenen bir şeydi. Harikasın ve iletişim kurduğun herkes bunun farkında. Eğer elde edeceğin fırsat bu değilse bile bir gün, başka bir fırsatla karşı karşıya kalacaksın. Ben de senin kariyerine engel olmayacağım. Bu işin, senin için en doğrusu olduğu ortaya çıkarsa o zaman senin için mutlu olmaktan başka bir şey yapmayacağım."

Gözyaşları. Aptalca, durdurulamaz gözyaşlarım burada, Shepherd'ın ofisinde otururken yüzümden aşağı akıyordu. Ani bir utanç dalgasıyla savaşarak onları uzaklaştırdım. "Vay canına. Bu çok... Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Gel buraya."

Masasının etrafında dolaşırken, gözlerine tam olarak bakamadım. Sandalyesini döndürüp beni kucağına aldı ve kollarını sıkıca etrafıma doladı.

Başımı omzuna yaslayarak, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Bu adam harikaydı ve ben de ona deli gibi âşıktım. Bir anlığına ona bunu söylemeyi düşündüm. Tam burada, ofisinde. Sahte nişanlım için hissettiğim çok gerçek hisleri itiraf edecektim.

Ama yapmadım. Bu çok güzel bir andı. Ya beni sevdiğini söyleyemezse? Her şey yolundayken ilişkimizi mahvetmek istemezdim.

Tamam, çoğunlukla yolundayken demek daha doğru olurdu.

"Sadece bana bir şey için söz ver," dedi.

Sırtımı dikleştirdim ve gözlerimden daha fazla gözyaşı aktı. "Ne?"

"Eğer yeni bir iş bulursan senin yerini alacak birini bulmama yardım edeceksin. Burada olgun olup profesyonel biri gibi davranmaya çalışıyorum ama aslında sensiz nasıl yaşayacağımdan pek emin değilim."

Aptal, küçük kalbim bu sözle bulutların üzerinde süzülmeye başladı. İşyerinde demek istediğini biliyordum. Tabii ki iş yerinde demek istemişti. Kelimenin tam anlamıyla bensiz yaşayamayacağını ya da her şeyi gerçeğe dönüştürmek istediğini söylememişti.

Sakin ol, Everly.

"Söz veriyorum. Sana harika birini bulacağım."

Çeneme dokundu ve yumuşak bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Teşekkür ederim."

Kucağından kayarak kalkıp elbisemi düzelttim. "İşe geri dönmeliyim."

"Bu akşam yemek yiyelim mi?" diye sordu. "İstediğin herhangi bir yerde."

"Gerçekten mi? Herhangi bir yer olur mu?"

"Kesinlikle. Seni ne mutlu ederdi?"

Bu akşam yemek yiyemezdik. Kız kardeşimle planlarım vardı ama onunla çıkmaya da karşı koyamazdım. "Genellikle Shoreline'da bir yere park edilmiş bir *taco* kamyonu var. Biraz zorlu bir yolculuk, sadece nakit kabul ediyorlar ve bazen sipariş vermene izin vermeyip sadece ne aldığınızı söylüyorlar. Ayrıca bir keresinde yemeğimin yanında bir diyet kola sipariş etmiştim ve teneke çiğ et gibi kokuyordu ki bu muhtemelen iyi değildi. Yine de kocaman bir *taco* tabağı beş dolar ve çok lezzetliler."

Bana gözlerini kırpmadan öylece baktı. Sessizce.

Kahkaha attım. "Şaka yapıyorum. Oraya daha önce gittim, gerçekten çok güzeldi ama yapamam, bu akşam kız kardeşimle yemek yiyeceğim."

Bir nefes vererek başını salladı. "Doğru. Kız kardeşinle akşam yemeğini unutmuşum. Peki yarın?"

"Yarın boşum."

Tekrar gülümsedi ve her zamanki gibi içim eridi. "Mükemmel. Bu bir randevu."

"Evet. Randevu."

Kapıya döndüm.

"Everly?"

"Evet?" Omzumun üzerinden baktım.

"Kimin için çalışacağını sorabilir miyim?"

"Cameron Whitbury."

Tek kaşını kaldırdı.

"Neden? Kadını tanıyor musun?"

İfadesi yumuşadı. "Kadın mı? Cameron kadın mı?"

"Onu hiç duymadın mı? Amerika'nın en zengin kadınlarından biri."

"Dünyadaki her zengin insanı tanımıyorum."

Ona sırıttım. "Zengin bir adamın, beni senden kaçırmaya çalışmasından mı korktun?"

Tekrar başını salladı ve bilgisayarına döndü. "Kardeşinle iyi eğlenceler."

"Eğleneceğim."

Kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissederek masama geri döndüm. Bu yeni işi alırsam ve artık burada çalışmazsam... ve Richard, Svetlana'dan ayrılırsa... Shepherd'ı bir daha görür müydüm?

Sahte nişanımız sona erdiğinde, eğer hâlâ burada çalışıyor olursam onu her gün görmeye nasıl dayanacaktım?

E-postayı tekrar açtım. Gerçekten ilgimi çekmişti. Belki bu iş yürümezdi -ve belki Shepherd'la da işler yürümezdi- ama ben

bir iyimserden başka bir şey değildim. Yanıtlamak için tıkladım, bu fırsat hakkında sohbet etmek istediğimi belirten samimi ve profesyonel bir yanıt yazdım, derin bir nefes alarak gönder butonuna bastım.

Bu sorun da en azından şu anlık çözüldüğü için kendimi biraz daha iyi hissettim. Bu işin sonunun nereye varacağını bekleyip görecektim. Hayatımda hâlâ çözülmesi gereken büyük bir sorun daha vardı ancak onu da bu gece bir kenara bırakacaktım.

Annie ve Miranda'nın evinde yediğim akşam yemeği muhteşemdi. Kız kardeşim, tam anlamıyla mükemmel biri olduğu için yemeğin de muhteşem olması şaşırtıcı değildi. Limon ve dereotuyla servis edilen ızgara somon, taze otlarla kavrulmuş sebzeler ve lezzetli bir Salishan Cellas marka beyaz şarap vardı.

Kendimi biraz bitkin hissediyordum ve boğazım gıdıklanıyor, öksürmeme neden oluyordu. Muhtemelen son zamanlarda her şeyin stresi birikmişti. Parti, yeni bir işin düşüncesi, Annie'ye yeni bir potansiyel bağışçı bulmaları gerektiği haberini nasıl vereceğimin endişesi. Faydası olur umuduyla bir bardak su içtim.

"Partideki fotoğrafları almak için sabırsızlanıyorum," dedi Miranda. "Sanırım fotoğraf kabinine on kere girdik."

"O dev kedi gözü gözlüklerine bayıldım," dedi Annie. "Siyah ve altın rengi olanlara."

Miranda gülerek, "Seni çok çekici gösteriyorlardı," dedi.

"Eğlenmenize sevindim," diye karşılık verdim. "Richard'ın yanlış kariyer tercihi yaptığını düşünüyorum. Bir parti planlayıcısı olmalıydı."

"Shepherd'ın çok iyi bir ailesi var," dedi Annie.

"Şaşırmış gibisin."

"Biraz şaşırdım. Shepherd hakkında bunca zaman boyunca bahsettiklerini düşününce, babasının bu kadar eğlenceli ve arkadaş canlısı olmasını beklemiyordum."

"Onunla ilk tanıştığımda ben de şaşırmıştım."

"Ayrıca dürüst olmak gerekirse Shepherd da beklediğim gibi değildi. Harika bir dansçı."

Shepherd'ın beni dans pistinde döndürüşünün anısı neredeyse iç geçirmeme sebep oluyordu. "Evet, öyle. Bu da başka bir sürprizdi."

"Eh, kesinlikle her zaman bahsettiğin gibi bir robot da değildi." Annie, Miranda'nın boşalan şarap kadehini yeniden doldurdu. "Harika bir kişiliği var gibi görünüyor."

Harika bir kişiliği var, sadece insanların görmesine izin vermiyor.

Öksürüğümü bastırdım -boğazımdaki o gıdıklanmanın neden gitmediğini anlamıyordum- ve şaraptan bir yudum aldım. Annie, kimsenin konuşmak istemediği bariz sorunu gündeme getirmem için bana mükemmel bir fırsat vermişti.

"Dinle Annie, seninle sperm donörü olayı hakkında konuşmam gerekiyor. Shepherd'dan bağışçınız olmasını isteyemem. Aslında senden, ona hiç sormamanı istemek zorundayım. Bu fikrin mükemmel gibi göründüğünü biliyorum ve Tanrım, onun ne kadar mükemmel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gönlünden geçen bağışçının o olduğunu biliyorum, gerçekten yardım etmek istiyorum ama yapamam. Bunun yanlış olduğunu hissediyorum."

Annie elini elimin üzerine koydu ve gülümsedi. "Sorun değil. Kesinlikle haklısın, Shepherd'dan bağışçımız olmasını isteyemeyiz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Nişan partisinde ikinizi bir arada gördükten sonra..." Sustu ve Miranda'ya baktı. "Merak etme. Başka birini bulacağız."

Uzun bir iç çektim. "Ah, çok şükür. Bekle. Bizi birlikte gördükten sonra mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Siz ikiniz, harika bir çiftsiniz."

"Sahte çift," diye düzelttim. Bir nevi. Öyle değil miydik?

"Everly, aranızda o kadar güçlü bir çekim var ki rol yapıyor olamazsınız."

Miranda başını salladı. "Sana nasıl baktığını gördün mü? O bakışın sahtelikle uzaktan yakından alakası yoktu."

Kız kardeşimi ve Miranda'yı severdim ama hiçbir zaman sırlarımı verdiğim kişiler onlar olmamıştı, özellikle de ilişkiler konusunda. Ya da seks. Şu anda da içimden Shepherd'la aramda olanları açıklamak gelmiyordu. Çünkü gerçek şuydu ki hiçbirinden emin değildim.

Bu yüzden yorumlarını umursamadım. "Birlikte iyi çalışıyoruz. Orada olduğunuz için tekrar teşekkürler. Ayrıca yeni bir donör bulmaya karar verdiğiniz için de."

"Evet, elbette," dedi Annie. "O mükemmel kişi dışarıda bir yerlerde. O adamı bulacağız."

"Ve siz gelmiş geçmiş en iyi iki anne olacaksınız."

Bir kadeh daha şarap teklifini geri çevirerek, yemek bittikten kısa bir süre sonra oradan ayrıldım. Neden bu kadar yorgundum ki? Tabii ki aklımda çok şey olduğundan ötürü böyle hissediyordum. Shepherd. İşim. En azından Annie'ye, artık Shepherd'dan donör olmasını isteyemeyeceğimi söyleme konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Bunu çok iyi karşıladıkları için rahatlamıştım. Yakında doğru kişiyi bulmalarını umuyordum.

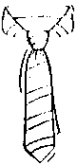
Eve giderken sadece bir şeyleri kontrol etmek için daireme uğradım. İçerideki hava bunaltıcıydı ve mobilyalar biraz

rozluydu. Bu da benim acı verici bir öksürük krizine kapılmama neden olmuştu. Gerçekten iyi hissetmiyordum. Diğer yandan ters giden hiçbir şey yoktu. Dairemi son bir kez gözden geçirdikten sonra ayrıldım ve eve gittim. Ya da en azından şimdilik evim olan yere.

Shepherd'ın dairesine döndüğümde garip bir aşinalık duygusu içime işledi. Burası artık kendi dairemden daha çok evim gibi hissettiriyordu. Muhtemelen son birkaç ayımı burada geçirdiğim için böyle hissediyordum. Sonuçta şu an yaşamakta olduğum yer burasıydı.

Ama Shepherd buradaydı ve kapıyı arkamdan kapattığımda, ev gibi hissettirenin *o* olduğunu fark etmiştim.

Muhtemelen başımı belaya sokacak bir şeyin içindeydim ama bu noktada, söz konusu bu adam olduğunda, hapı yuttuğumun farkındaydım.

28

SHEPHERD

Everly akşam için dışarı çıktığında, ben de eve gitmek yerine doğruca diğer daireme yöneldim. Zamanımı prova yaparak geçirdim. Yukarı çıkmaya karar verdiğimde zihnim daha berraktı. Rahatlamıştım.

İyi hissediyordum.

Svetlana'nın kanepemde uzanıyor olması bile beni rahatsız etmedi. Ona başımla selam verip, kendime bir bardak viski doldurmak için mutfağa gittim.

"Geçen geceki parti harikaydı," dedi.

Yaklaştığını duymamıştım ama tepki vermemeye çalıştım. "Öyleydi. Babam nerede?"

"Tatlı almaya gitti."

Ses tonundaki bir şey kafamın içinde bir uyarı çanı çalmasına sebep oldu. Babamla görüşmeye başladığından beri onunla ilk kez yalnız kaldığımızın farkına vararak şişenin kapağını kapattım. Everly'nin buraya taşınmasını sağlamak bu açıdan iyi sonuç vermişti.

"İyi akşamlar." Viskimi aldım ve ofisime gitmek için döndüm.

Kolunu mutfağın girişine doğru uzatarak yolumu kapattı. Gözlerinden alevler çıkıyordu -için için yanan bir arzunun ve öfkenin karışımıydı.

Yüzümü ifadesiz tutarak bakışlarına karşılık verdim. "Affedersin."

"Shepherd, neden ikimiz de burada olan biteni kabul etmiyoruz?"

"Yolumdan çekilmeye ne dersin?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nişanınızın bir maskaralıktan başka bir şey olmadığını biliyorum."

Cevap vermedim. Sadece viskimden bir yudum aldım.

"Oynadığımız bu oyundan sıkılmadın mı?" Kolunu indirerek bir adım attı.

Lanet olsun. Babamı *kullanıyordu.* Tabii ki kullanıyordu. Başından beri biliyordum.

"Sıkıldığım şey senin babamdan yararlanıyor olman."

"Ah, Shepherd, saçmalama. Öyle bir şey yapmıyorum. Benimle ciddi düşünmüyor. Onun için sadece kafasını dağıtan güzel bir kadınım."

"Düşünmüyor tabii, gerçi seni o şekilde gördüğünden şüpheliyim."

Yaklaştığında, ona herhangi bir zafer vermeyi reddederek olduğum yerde kaldım. Bu kadın, beni köşeye sıkıştıramayacaktı.

"Richard için endişelenme." Bir parmağını göğsümde gezdirdi.

"Ne için çabaladığını anlamıyorum. İntikam almak için babamı mı kullanıyorsun? Yoksa bunların hepsi beni geri kazanmak için çarpık bir girişim mi?"

Göğsümün üzerindeki parmaklarını açtı. "İkisinden de biraz."

Bileğini tuttum ve elini çektim. "Bana dokunma."

"Shepherd," diye mırıldandı. "Beni hâlâ istediğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Hayal mi görüyorsun?"

Aniden ileri gelerek kişisel alanımı işgal etti. "Mücadele etmeyi bırak."

Arkaya doğru çekildim, gerileyecektim ancak buzdolabına yaslandım. Viskim ellerimden kaydı ve cam kadeh yere düşerek parçalara ayrıldı. Vücudunu bana yaslarken, ensemi tuttu ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

"Svetlana? Shepherd?"

Babamın sesini duyunca geri çekildi. Bileğini tutup kendimden uzaklaştırarak, elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Babam birkaç metre ötede, elinde bir alışveriş poşetiyle duruyor ve kaşlarını çatmış bize bakıyordu. "Burada neler oluyor?"

"Baba-"

"Beni öptü," dedi Svetlana.

"Ne? Kendini resmen üzerime attın."

Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Nasıl böyle bir şey söylemeye cüret edersin? Öyle bir şey yapmadım."

"Evet, yaptın ve böyle yapmanı kesinlikle istemiyordum."

"Peki neden bana öyle şeyler söyledin?" diye sordu. "Sen berbat bir insansın, Shepherd Calloway. Babanla bir ilişkim olduğunu biliyorsun. Ona nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

Gözlerimi devirdim. "Sikerler ama artık. Bu kadar saçmalık yeter. Baba, Svetlana benim eski sevgilim. Onunla Hawaii'de tanıştığında, ondan ayrılışımın yarattığı darbeyi yumuşatmak için seyahatinin parasını ödemiştim."

Babamın gözleri genişledi, bakışları benimle Svetlana arasında gidip geliyordu. Sonunda onun üzerinde durdular. "Bu doğru mu?"

Aniden ileri gelerek kişisel alanımı işgal etti. "Mücadele et-meyi bırak."

Arkaya doğru çekildim, gerileyecektim ancak buzdolabına yaslandım. Viskim ellerimden kaydı ve cam kadeh yere düşerek parçalara ayrıldı. Vücudunu bana yaslarken, ensemi tuttu ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

"Svetlana? Shepherd?"

Babamın sesini duyunca geri çekildi. Bileğini tutup kendimden uzaklaştırarak, elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Babam birkaç metre ötede, elinde bir alışveriş poşetiyle duruyor ve kaşlarını çatmış bize bakıyordu. "Burada neler oluyor?"

"Baba-"

"Beni öptü," dedi Svetlana.

"Ne? Kendini resmen üzerime attın."

Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Nasıl böyle bir şey söylemeye cüret edersin? Öyle bir şey yapmadım."

"Evet, yaptın ve böyle yapmanı kesinlikle istemiyordum."

"Peki neden bana öyle şeyler söyledin?" diye sordu. "Sen berbat bir insansın, Shepherd Calloway. Babanla bir ilişkim olduğunu biliyorsun. Ona nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

Gözlerimi devirdim. "Sikerler ama artık. Bu kadar saçmalık yeter. Baba, Svetlana benim eski sevgilim. Onunla Hawaii'de tanıştığında, ondan ayrılışımın yarattığı darbeyi yumuşatmak için seyahatinin parasını ödemiştim."

Babamın gözleri genişledi, bakışları benimle Svetlana arasında gidip geliyordu. Sonunda onun üzerinde durdular. "Bu doğru mu?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, yüzünün rengi atmıştı. Onu bu zamana kadar ifşa etmediğim için hiçbir zaman ifşa etmeyeceğimi düşünmüş olmalıydı. "Açıklayabilirim."

"Bana yalan mı söyledin?" diye sordu babam.

"Düşündüğün gibi değil," dedi.

"Hayır, tam olarak düşündüğün gibi," dedim. "Onu terk ettim, bu yüzden benden intikam almak için seni kullanmaya karar verdi."

Svetlana kendisini çabucak toparladı. Hakkını vermeliydim ki bu işte iyiydi. Yüz hatları yumuşadı, omuzları gevşedi ve yüzündeki suçluluk duygusu kayboldu. "Shepherd ne yazık ki yanılıyor. Evet, o ve ben kısa bir süre çıktık ama gerçek şu ki Shepherd bitirdiğinde, ben zaten bitirmeye hazırdım. Aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini biliyordum. Seninle tanıştığımda ise her şey değişti. Senin farklı olduğunu biliyordum. Sen özeldin."

"O halde neden oğlumla çıktığın gerçeğini, benden saklama gereği duydun?"

"Beni reddetmenden korktum. Aranızdaki ilişkiyi fark ettiğimde her şey için çok geçti. Çoktan seninle birlikte olmak istediğime karar vermiştim bile. Sonra galada Shepherd'ı gördük ve beni tanımıyormuş gibi davrandı. Nedenini bilmesem de ona ayak uydurdum. Öğrendiğinde beni terk etmenden korktum."

Babam hassas biriydi ama tamamen aptal değildi. Ondan çok genç olan güzel kadınlar söz konusu olduğunda bile. Sırtını dikleştirdi. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, tabii ki. Richard, seni önemsiyorum. Asla seni incitecek bir şey yapmam."

"İlginç, özellikle de seni az önce oğlumu baştan çıkarmaya çalışırken yakaladığımı düşünürsek."

Şaşırmış numarası yaparak, "Bana asılan oydu," dedi.

Sert bakışlarımı ona çevirdim. "Dünyadaki son kadın olsaydın ve insanlığın kaderi türümüzün devamını sağlamak için bize bağlı olsaydı bile sana asılmazdım."

Babam derin bir nefes alarak boğazını temizledi. "Pekâlâ o zaman. Svetlana, seni tanımak güzeldi ama gitme vaktin geldi."

"Benim yerime, onun sözüne mi güveneceksin?" diye sordu. sesini yükseltmişti.

"Böyle bir durumda, kesinlikle evet," dedi babam.

Svetlana ellerini yumruk yaptı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bakışları birkaç defa babamla benim aramda gidip gelirken burun delikleri genişledi. Tek kelime bile etmeden diğer odaya geçti, eşyalarını aldı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Uzun bir nefes verdim ve tekrar dudaklarımı sildim. Siktir, iğrençti.

Babam bir şey söylemedi. Dönüp odasına gitti.

Siktir.

Olanları sindirmesi için ona biraz zaman vermeye karar vermiştim, bu yüzden o şirretin izlerini temizlemek için duşa girdim. Duştan çıktığımda giyindim ve kırık camları temizlemek için mutfağa geri döndüm. Sonra da iki kadeh viski doldurarak babamla yüzleşmeye gittim.

Aralık duran oda kapısını tıklattım. "Girebilir miyim?"

"Elbette."

Uzattığım viski kadehini alınca ben de yatağının köşesine oturdum.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

"Asıl anlamadığım şey neden yalan söylediğin. Neden bunu benden sakladın ki?"

Kadehimdeki kehribar renkli sıvıya baktım. "Onu galada seninle birlikte gördüğümde bir ödül alıyordun. O gece senin gecendi, mahvetmek istemedim."

"Ya sonra?"

"Hadi ama, baba. Hemen sonra hayatının en kötü finansal kriziyle karşı karşıya kalmanın yanı sıra, sana kanser teşhisi konduğu bombasını patlattın. Ethan ve ben de Svetlana'nın senin için başka bir kaçamak olduğunu düşündük. Belki de kendi ölümlülüğünle karşı karşıya olduğun gerçeğiyle başa çıkma tarzın böyleydi. Biz de olayları kendi akışına bırakmaya karar verdik. Daha önce genç kadınlarla kısa ilişkiler yaşamamış değilsin sonuçta."

İç geçirdi ve elindeki viski kadehini döndürdü. "Haklısın. Yaşadım."

"Onun, senin için doğru kadın olmadığını anlayacağını ve hepimizin yolumuza devam edeceğini umdum. Böylece incinmek zorunda kalmazdın."

"Beni korumaya çalışıyordun," dedi. Bu bir soru değildi.

"Evet."

"Onunla ilgili bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Görmezden geldim çünkü... şey, dürüst olalım çok güzeldi ve ben de bir aptalım. İşte buradayım, altmış üç yaşında ve benden otuz yaş küçük kadınları kovalıyorum."

"Sen aptal değilsin."

"Bu çok ironik. Hawaii'deki ilk günümde, flört etmeyi bırakmaya ve yalnız kalmanın daha iyi olduğuna karar vermiştim. Sanırım bu kararıma pek inanmamışım. Yirmi dört saat sonra Svetlana'yla tanıştım ve bu fikri hemen kafamdan attım."

"Pes etmene gerek yok. Ama eğer yanlış nedenlerle kadınlarla çıkıyorsan, yanlış kadınları kendine çekmeye devam edeceksin. İnan bana, bu konuda bir iki şey biliyorum."

Yavaşça başını sallayıp içkisinden bir yudum aldı. "Sanırım daha genç bir kadınla birlikte olmak, benim uzun yaşamamı sağlamayacak. Hatta tam aksine sebep olacak."

"Seninle bir hayatı paylaşmak istediği için birlikte olmak isteyen bir kadına ihtiyacın var. Kolunda dolaştırmaya uygun olduğu ve lüks içinde yaşamak istediği için değil."

Dudakları yukarı kıvrılarak sırıttı. "Everly gibi."

Mideme bir yumruk yeniş gibi oldum. Siktir. "Baba, Everly hakkında bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

Kahretsin. Hangi birinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Bunu itiraf etmek zorunda olmak mı, yoksa bilmeden eski sevgilimle çıktığını söylemek mi? "O benim asistanım."

"Bunu biliyorum."

"Hayır, demek istediğim şu, onunla galada tanıştığında o benim kız arkadaşım değildi. Svetlana'yı seninle görünce, Everly'yi flörtüm gibi davranması için çağırdım. Sonra sen taşındığında ise Everly'den oynadığımız oyuna devam etmesini istedim. Svetlana'nın bekâr olduğumu düşünmesini istememiştim."

Kaşları çatıldı. "Yani Everly'yle evlenmeyeceğinizi mi söylüyorsun?"

"Hayır, evlenmeyeceğiz."

"Ve gerçek bir çift değil misiniz? Sadece rol mü yapıyordunuz?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Evet."

Kıkırdadı. Az önce ona yalan söylediğimi söylemiştim ve bu onu güldürmüş müydü?

"Neye gülüyorsun?"

"Ah, oğlum." Viskisinin geri kalanını kafasına dikti. "Henüz anlamadıysan yakında anlarsın."

"Neyi anlayacağım?"

"Sen o kıza *âşıksın.*"

Rengimin attığını hissederek, kaskatı kesildim. Bu, isabetli bir tahmindi. Aslında hedef tahtasının tam ortasına isabet etmişti.

Tekrar kıkırdadı. "Belki ilişkiniz sahte olarak başladı ama artık gerçek. Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yok."

Sohbeti tekrar konuştuğumuz konuya yönlendirmek istedim. "Partiyi düzenlemene izin verdiğim için üzgünüm. Senin için iyi bir dikkat dağıtıcı olabileceğini düşünmüştüm."

"Üzülme. Kesinlikle haklısın, öyleydi. O partiyi organize ederken çok eğlendim. Hem Everly'yle gerçekten nişanlandığınızda, bir tane düzenlemek zorunda kalmayacağım."

"Baba-"

"İnkâr sana pek yakışmıyor, evlat. İnan bana, ona âşık olduğunu ne kadar çabuk kabul edersen her şey ikiniz için de o kadar iyi olacak."

Boğazımı temizledim. "Bunun için onu suçlama. Onun hatası değildi. Everly'yi ikna eden bendim. Eğer ona kızarsan kendini çok kötü hissedecek."

"Ona kızgın değilim ve bunu bilmesini sağlayacağım. Kızgın olmam gereken kişi sensin. En azından, yarım saat önce kızgındım ve keşke bana en başta doğruyu söyleseydin. Yine de Svetlana bir hataydı, bunu başından beri biliyordum."

"Üzgünüm, baba."

"Her şey yolunda. Toparlarım. Her zaman toparlarım."

Viskimi elimde tutmaya devam ederek ayağa kalktım. "İyi geceler."

"İyi geceler, oğlum."

Ofisime gidip oturdum ve içkimi yudumladım. Bitmişti. Artık Svetlana yoktu. Bu açıdan bakınca inanılmaz rahatlatıcıydı.

Peki ya bu, Everly ve benim için ne anlama geliyordu?

Ön kapının açılıp kapandığını duydum. Eve dönmüştü. Ayak sesleri yaklaşırken birkaç kez öksürdüğünü duydum.

Kapıyı iterek açtı. "Hey, selam."

Cildi solgun muydu yoksa sadece ışıktan mı öyle görünüyordu? "Merhaba. Yemek nasıldı?"

"İyiydi. Annie ile güzel bir konuşma yaptım." Döndü ve tekrar öksürdü.

Ayağa kalktım. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Bir şeyleri kontrol etmek için daireme uğradım, biraz tozluydu. Eminim başka bir şeyim yoktur." Tekrar öksürdü.

"Bu öksürük kulağa hiç hoş gelmiyor. Hadi seni yatağa götürelim."

"Ben iyiyim, gerçekten. Yatmak için erken."

İtirazlarına rağmen onu nazikçe yatak odasına yönlendirdim. İyi olduğu konusunda ısrar etmeye devam etti ama bana her geçen dakika daha da kötüleşiyormuş gibi görünüyordu. Teni solgun ve dokunduğumda ateşi var gibiydi. Giysilerini çıkarıp, pembe bir askılı ve bir şort giymesine yardım ettikten sonra yatmak için banyodaki işlerini tamamlamasını bekledim.

"Sabaha kadar iyi olacağımdan eminim." Tekrar öksürmek için duraksadı. "Belki de biraz uyumaya ihtiyacım vardır."

"Nasıl olacağını göreceğiz ama eğer hastaysan evde kalacaksın."

Yatağa girdi ve yorganı üzerine çekmesine yardım ettim.

"Ben hiç hasta olmam." Gözleri çoktan kapanmıştı.

Yatağın kenarına oturup, yüzüne düşen saçlarını geriye doğru ittim. "Eminim olmuyorsundur."

Cenin pozisyonunda kıvrıldığında kaşları gerginlikle kırıştı. Vücudu gevşeyip, nefes alışı düzelene kadar sırtında yavaşça daireler çizdim. Uyuduğundan emin olunca ben de yatmak için hazırlandım. Henüz erkendi ve yorgun değildim ancak durumu kötüleşirse veya bir şeye ihtiyacı olursa diye yanında kalmak istiyordum.

Babam ve Svetlana ile ilgili haberleri sonra verirdim. Bunun ardından ikimiz hakkında ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalacaktık.

29

SHEPHERD

Everly bütün gece öksürmüştü. Duş almak ve işe hazırlanmak için kalktığımda, işe geç kalmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu ama banyodan çıktığımda hâlâ yataktaydı.

Yatağın kenarına oturup sırtını okşadım. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," derken sesi çatladı.

"İyi değilsin. Hastasın."

Sanki vücudu beni haklı çıkarmak istercesine bir öksürük nöbetiyle daha sarsıldı. "Bu sadece alerji."

"Alerjin var mı?"

"Hayır ama ben asla hasta olmam."

Sırtını sıvazlamaya devam ettim. Bu, rahatlamasına yardımcı oluyor gibiydi. "Bugün evde kalıyorsun."

Yüzünü bana çevirirken inledi. "Evde kalamam. Daha önce hiç hastalık izni almadım."

"Evet, kalabilirsin. İşyerinde, senin iyileşmenden daha önemli hiçbir şey yok."

Ellerini yanağının altına sıkıştırarak bana zayıf bir gülümseme gönderdi. Etrafı kızarmış gözleriyle ve soluk yanaklarıyla bile çok sevimliydi.

"Tamam, şimdilik kalacağım ama bu öğleden sonra kendimi daha iyi hissedersem hemen-"

Parmağımı dudaklarına dokundurdum. "Hayır. Bugün, fiziksel ihtiyaçlar veya yemek dışında yataktan çıkmaya izniniz yok. Bunların haricinde, burada kalmanı istiyorum."

"Otoriter tavırların hoşuma gidiyor. Beni gün boyu yatakta tutma işini daha sık yapmalısın."

Everly ile yatakta geçen bir gün, kulağa cennet gibi geliyordu. "Bunu sen ciğerlerin çıkana kadar öksürmediğin zaman yapacağız."

"Öyle olsun. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Hayır, Everly. Bugün seni iş için aramayacağım. "Merak etme. İş hakkında düşünme. Sadece dinlen."

Başını salladığında alnından öptüm.

Ofise gitmeden önce ona kahvaltı, büyük bir bardak su ve bir kutu mendil getirdim. *Elektronik kitap okuyucusunu* ve diğer odada bıraktığı birkaç dergiyi buldum. Televizyonun uzaktan kumandasının onda olduğundan emin oldum. Keşke burada onunla kalabilseydim ama kaçıramayacağım toplantılarım vardı.

Dışarı çıkarken babamı mutfakta yakaladım.

"Günaydın. Dinle, Everly hasta. Mesafeni koru, şu anda hastalanmayı göze alamazsın. Bağışıklık sistemin zaten tehlike altında."

"O iyi mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Sadece öksürüyor. Dün gece teni sıcaktı ama ateşi olduğunu sanmıyorum. Onu daha sonra kontrol edeceğim ve eve erken gelmeye çalışacağım."

"Tamamdır. Teşekkürler, oğlum."

"Ayrıca baba, onunla Svetlana hakkında konuşma fırsatım olmadı."

"Bunu sana bırakıyorum," dedi. "Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Çorba falan götüreyim mi?"

"Belki daha sonra ona öğle yemeği götürürsün ama fazla yaklaşma ve üzerine öksürmesine izin verme. Hiçbir şeye de dokunma."

"Tamam. Dikkatli olacağım."

"Teşekkürler."

Ondan ayrılmak hiç hoşuma gitmiyordu ve babamın hastalanmasından endişeleniyordum. Radyasyon tedavileri bitmişti, durumu iyiye gidiyordu. Buna rağmen basit bir virüs, şu anda onun için ciddi olabilirdi. Temizlikçileri aramalı ve bugün her şeyi dezenfekte etmeleri için özel olarak gelmelerini sağlamalıydım.

İş, günün büyük bir bölümünde aklımı Everly'den uzaklaştıracak kadar yoğundu. Toplantılar ve konferans görüşmeleri arasında ona birkaç kez mesaj atmıştım. Bana iyi olduğuna ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığına dair güvence verse de eve, onun yanına dönmek için can atıyordum.

Boş masasının yanından geçerken, onu özlemenin verdiği acıyı hissettim. Bu çok tuhaftı. Onu daha bu sabah görmüştüm. Bu akşam eve gittiğimde de orada olacaktı.

Beni asıl rahatsız eden şey, hastalanıp bugünü evde geçirmesi değildi. Bir yol ayrımındaydık. Birlikte yaşama sebebimiz ortadan kalkmıştı. Svetlana artık yoktu ve muhtemelen, Everly artık benim için çalışmayacaktı. Başka birinin ona iş teklif etmesine hiç şaşırmamıştım. Harika biriydi. Cameron Whitbury'nin onu işe almaması çılgınlık olurdu. Hem Cameron olmasaydı muhtemelen başka birisi ona teklif götürecekti.

Ofisime girdim ve kapıyı kapattım. Oturup çenemi ovuşturdum. Babamın sözleri kafamda yankılanıyordu. *Sen o kıza âşıksın.*

Öyle miydim? Everly'ye âşık mı olmuştum?

Sorun şuydu ki daha önce hiç âşık olmamıştım. Bunu nasıl anlayacaktım?

Telefonumu alıp Ethan'ı aradım.

"Selam, Shep. Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda. Bir dakikan var mı?"

"Elbette."

Derin bir nefes aldım. "Birine âşık olduğunu nasıl anlarsın?"

"Ah. Bu... tamam, bunu beklemiyordum."

"Bu durum beynimi sikiyor, Ethan. İçten içe ölüyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bir fikrim yok."

Güldü. "Ölüyor falan değilsin, Shep."

"O kadar emin olma. Anneme çok benziyorum."

"Gerçekten benziyor musun?" diye sordu. "Başkalarının canını yakmayı seven biri değilsin. Duygularını tam olarak coşkulu bir şekilde yaşamadığını biliyorum. Babam gibi sarılan bir tip değilsin."

"Ya da senin gibi."

"Evet ya da benim gibi. Bazı şeyleri kendine saklıyorsun ama bir şeyler hissetmediğini de düşünmüyorum. Duygularını içinde tutmak, onlara sahip olmamakla aynı şey değildir. Bu konuyu açmana neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

"Babam dün gece mutfakta Svetlana'yı, üzerime atlamaya çalışırken yakaladı ve sonra ondan ayrıldı."

"Aman Tanrım. O nasıl?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, iyi. Svetlana'nın bana ulaşmak için onu kullandığının farkında değildi ama onun için doğru kişi olmadığını biliyordu. Sadece henüz bunu kendine itiraf etmemişti."

"Tanrıya şükür ki bitti. Ona hemen söylemeyerek, hata yaptığımızdan endişelenmeye başlamıştım."

Tekrar çenemi ovuşturdum. "Ben de."

"Demek şimdi, Everly hakkında ne yapacağını merak ediyorsun."

"Evet."

"Karmaşık olmak zorunda değil, Shep. Onunla olmak seni mutlu ediyor mu?"

"Evet, ediyor ama tabii ki karmaşık bir durum bu. Asistanımı yanıma taşınması ve kız arkadaşım gibi davranması için ikna ettim. Sonra da..."

"Sonra da rol yapmak o kadar da zor olmadı çünkü her şey gerçekmiş gibi gelmeye başladı."

"Aynen öyle."

"Asıl endişelendiğin şey ne? Everly'nin duygularının gerçek olmadığı mı? Rolünü çok iyi oynayıp, seni de buna ikna ettiği mi?"

Uzun bir nefes vererek masama baktım. Bunu itiraf etmek o kadar zordu ki yüksek sesle söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. "Korktuğum şey şu ki, birlikte olma nedenimiz ortadan kalktığında geriye gerçek olan hiçbir şey kalmayacak ve ben..."

"İncineceksin."

Boğazımı temizledim. "Evet."

"Aşkın olayı da bu. İncinme riskini göze almazsan birine asla seni sevecek kadar yaklaşma şansı veremezsin. Hem bence bunun için endişelenmene gerek yok. Sizi birlikte gören herkes, birbirinize deli olduğunuzu söyleyebilir."

"Evet. Tamam. Teşekkür ederim, Ethan."

"Ne zaman istersen. Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana haber ver. Ben de babamı arayıp bu akşam onu yemeğe davet edeceğim. Biriyle konuşmaya ihtiyacı olup olmadığına bir bakayım."

"İyi fikir. Buna memnun olacaktır."

Vedalaşıp telefonu kapattım. Bu konulara oldukça yabancıydım. Finansal risklerle karşı karşıya kalmış, büyük iş anlaşmaları yapmış ve milyonlarca hatta milyarlarca dolarla uğraşmıştım. Bunların hiçbiri beni şaşırtmamıştı. Tamamen soğukkanlı ve özgüvenli olmuştum. İnsanlar için dokunulmaz olandım.

Everly, içimi açıp gerçek beni tam anlamıyla görmüştü ve ya-
ğa çıkan sinirlerimin hassas uçlarını hissedebiliyordum. Ona ha-
lihazırda çok fazla güvenmiştim, şimdi neden endişeleniyordum?

Belki de Ethan haklıydı. Karmaşık olmak zorunda değil-
di. Onunla olmak, beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyordu.
Onunla vakit geçirmeyi seviyordum ve ayrıyken onu özlüyor-
dum. Beni güldürüyordu -ki bunu pek sık yapmazdım. Sanki
tüm katmanlarımı aşma gücüne sahipmiş gibi kim olduğumu ve
kalbimin içini görmüştü.

Ona gerçekten de âşıktım. Galadaki o geceden beri ona her gün biraz daha âşık olmuştum. Gözlerimi açtığımdan ve son birkaç yıldır birlikte çalıştığım inanılmaz kadını nihayet gördüğümden beri.

İşte böylece, ne yapacağıma karar vermiştim. Ondan kalmasını isteyecektim.

Buna karar verdikten sonra kendimi çok daha iyi hissetmiştim. Onunla konuşmak için eve koşmak istesem de yapacak daha çok işim vardı. Söyleyeceklerim bekleyebilirdi. Orada beni bekleyeceğini biliyordum. Üstelik sadece hasta olduğu için değildi. Çünkü bunu yüksek sesle itiraf etmemiş olsak da ikimiz de biliyorduk. O benimdi. Sadece bunu resmileştirmem gerekiyordu.

Bilgisayarımın kararan ekranını geri getirmek için tıkladım. Satış raporlarını inceledikten sonra buradan çıkabilirdim.

Everly onları henüz bana göndermemişti ama muhtemelen basılı kopyalar masasındaydı. Onu rahatsız etmek istemediğim için kendim kontrol etmeye karar verdim. Eğer bulamazsam onu arayabilirdim. Mecbur kalmadıkça iş hakkında düşünmesini istemiyordum.

Masası her zamanki gibi derli topluydu. Masanın üstünda bir şey yoktu, bu yüzden çekmeceleri kontrol ettim. İlk ikisinde

bir şey göremedim ama üçüncüyü açtığımda gözüme bir dosya ilişti. Etikette *Shepherd Calloway Donör Sözleşmesi* yazıyordu.

Donör sözleşmesi mi? Bu tuhaftı. Hayır kurumlarıyla ilgili bir şey miydi? Birkaç kuruluşa para bağışlamıştım ancak bunların hiçbiri sözleşme gerektirmemişti.

Klasörü açtım. Bu gerçekten de yasal bir belgeydi ve sadece ilk sayfada bile birkaç kez ismim geçiyordu. Aynı zamanda Everly'nin kız kardeşi ve eşinin de adı yazıyordu.

Dosyayı elime alıp daha dikkatli okudum. Ne olduğunu anladığımda ise midemde hastalıklı bir his belirdi. Bu Everly'nin kız kardeşinin, potansiyel çocuğunun biyolojik babası olmam için bir sperm donörü anlaşmasıydı.

Bana çocukla ilgili fotoğraflar ve güncellemeler vermeleri ya da hiçbir türlü teması kabul etmeme seçeneğim vardı. Eğer istersem kayıtların tamamen anonim kalması için mühürlenmesini sağlayabilirdim. Annie'nin yumurtalarını laboratuvarda döllemek amacıyla beş ejakülasyon örneği sağlamaktan başka hiçbir sorumluluğum olmayacağı yazılmıştı. Hiçbir mali destek veya ebeveynlik görevi beklenmiyordu.

Sözleşmeyi ofisime götürdüm ve masamın üzerine fırlattım. Everly bu yüzden teklifimi kabul etmiş olmalıydı. Benden, kız kardeşinin sperm donörü olmamı isteyebilmek için elinde koz olsun istemişti.

Neden bana söylememişti ki? Pazarlığın kendisine düşen tarafını yerine getirildikten sonra mı ortaya çıkarmayı bekliyordu?

Benimle sadece param için ya da benden bir şey istedikleri için birlikte olan birçok kadınla çıkmıştım ama Everly'nin farklı olduğunu düşünmüştüm. Paramı istemiyordu.

Ancak çok daha kişisel bir şey istiyordu.

Masamın üzerinde duran dosyaya bakarken, *keşke para olsaydı* diye düşündüm. Çünkü bu canımı çok daha fazla yakmıştı.

30

EVERLY

Güne zorlu bir başlangıcın ardından kendimi çok daha iyi hissediyordum. Sanırım Shepherd haklıydı, evde kalmam gerekiyordu. Sabahın çoğunu yatakta geçirmiştim ve Richard, öğle yemeği için bana biraz tavuk suyu çorbası getirmişti. Onu hasta etmek istemediğim için hemen odadan kovmuştum. Öğleden sonra ise uzun bir şekerleme yapmış ve tazelenmiş hissederek uyanmıştım.

Mikroplarımı evin her yerine yaymak istemediğimden yatak odasından ayrılmamıştım. Şimdiyse biraz enerji topladığım için yerimde duramıyordum. Yatakta oturdum, izleyecek bir şeyler bulmak için boş boş Netflix'te gezindim ve Shepherd'ın ne zaman eve döneceğini merak ettim.

Bir yemek programında karar kıldım. Evde biri varmış gibiydi ama Shepherd mı yoksa babası mı anlayamamıştım. Shepherd olmasını umut ediyordum. Gün boyunca beni kontrol etmek için mesaj atmıştı -ki bu çok tatlıydı; ne kadar meşgul olduğunu biliyordum- ama sabahtan beri onunla konuşmamıştım. Onu özlemiştim.

Kapıdan içeri baktı, ben de gülümseyerek televizyonu kapatmak için uzaktan kumandaya uzandım.

"Selam. Evde olmana sevindim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi. Hâlâ öksürüyorum ama sabahki kadar değil."

"Güzel." İçeri girdi ve bir yığın evrak bıraktı. Beden dilinde, beni ürperten bir şeyler vardı. Neden gözlerimin içine bakmıyordu?

"İş nasıldı?" diye sordum.

"Yoğun."

"Her şey yolunda mı?"

Tek kelime etmeden, bıraktığı evrak yığınının yanına gitti ve bir dosya çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Hayır."

Sesindeki soğukluk omuzlarımın gerilmesine ve midemde bir endişe düğümü oluşmasına neden olmuştu. Dosyaya uzandım, parmaklarım daha ona dokunmadan ne olduğunu anlamıştım.

Ah, olamaz.

"Satış raporlarının basılı kopyalarının sende olup olmadığını görmek için masana bakıyordum. Bunu buldum."

Açtım, sonra tekrar kapattım. Donör sözleşmesiydi. "Bunu sana vermeyecektim."

"Öyleyse neden sende?"

Derin bir nefes aldım. "Annie ve Miranda bir bebek sahibi olmak istiyorlar, senin de sperm donörü olmanı sağlayabileceğimi umuyorlardı. Onlara, soracağımı söyledim ama hiçbir şey için söz vermiş değildim."

"Pekâlâ, çok rahatladım, teşekkürler," diye çıkıştı. "Gerçi bu sözleşmeyi hazırlattıracak kadar sana güvenmiş gibiler."

"Sadece hazır olmak istediler. Ben de sana vermeyeceğimi söyledim."

"O zaman tekrar soracağım. Neden sende?"

"Şey, aslında sana verecektim ama yapamayacağıma karar verdim. Sana sormalarını hiç istememiştim. Bunun yanlış olduğunu hissettim ve onlara da dün gece söyledim."

Bakışlarımı kaçırdı. "Yani dün geceye kadar hâlâ vermeyi planlıyordun."

"Hayır, dün geceye kadar değil. Bir süre önce yapamayacağıma karar vermiştim. Aslında başından beri bu konuda karışık hislerim vardı ama sonra sen benden taşınmamı istedin ve ben de düşündüm ki-"

"Bana bir iyilik yapıp, karşılığında bir iyilik bekleyebileceğini düşündün."

Bir anlığına ona baktım. "Shepherd, bu senin fikrindi. Benden kız arkadaşın gibi davranmamı ve yanına taşınmamı istedin. Sinsice evine sızmış değilim."

"Ama benden sakladığın gizli bir amacın vardı."

"Bu, öylece patronuna sorabileceğin bir şey değil. *Hey, Bay Calloway, sizin için çalışmak harika ve tabii, servet avcısı bir şirret olan eski kız arkadaşınızdan kurtulmanıza yardım etmek için tüm hayatımı altüst ederim. Bu arada, kız kardeşimin genetik olarak mükemmel bebeği için sperm donörü olabilir misiniz? Teşekkürler, sabah işte görüşürüz.*"

"Doğru, çünkü ben senin sadece patronunum."

"Başta öyleydin. Hadi ama Shepherd, ne olacağını ikimiz de bilmiyorduk. Üç yıldır birlikte çalışıyoruz ama seni zar zor tanıyordum. Yani evet, ilk başta senin yanına taşınırsam bunu kız kardeşim için yapmanı istemek adına, iyi bir nedenim olacağını düşündüm. Asla sana emrivaki yapmayacak ya da seni bunun için suçlamaya çalışmayacaktım. Ayrıca dediğim gibi yapmamaya karar verdim. Onlara yeni bir donör bulmaları gerektiğini söyledim ve onlar da kabul ettiler."

"Babam dün gece Svetlana'yla ilişkisini bitirdi."

Dudaklarım aralandı ama boğazımdaki gıdıklanma geri gelmişti. Birkaç kez öksürmek için yan tarafa döndüm. "Öyle mi?"

"Ve ona her şeyi anlattım."

"O iyi mi? Nasıl karşıladı?"

Shepherd hâlâ bana bakmıyordu. "İyi."

"Emin misin? Düşünecek çok fazla şey olmalı."

"Onun iyi olduğunu söyledim. Ve şimdi bunun gerekçesi," derken ikimizi işaret etti. "Sona erdi."

Az önce tokat yemiş gibi irkildim. "Bu kadar mı? Gitmemi mi istiyorsun?"

Sesi buz gibiydi. "Çıktığım her kadın benden bir şey istedi. Her biri. Genellikle sadece paraydı."

"Shepherd, hayır-"

"İyileşene kadar kalabilirsin ama ben burada olmayacağım."

"Bekle. Çekip gitme. Lütfen."

Ancak o çoktan kapıdan çıkmıştı. Birkaç saniye sonra ön kapı o kadar sert bir şekilde kapandı ki sesini ta odadan duydum.

Yaşadığım şok, beni uzun bir süre hareketsiz bıraktı. Az önce neler olmuştu?

Sözleşmeyi topladım. Bu aptal şeyi yakmak istiyordum. En başta ona sormayı asla kabul etmemeliydim. Şimdi düşünüyordu ki...

Onu kullandığımı düşünüyordu. Svetlana'dan ya da çıktığı diğer servet avcılarından çok da farklı olmadığımı düşünüyordu.

Şok ve kırgınlığım hızla yerini kaynayan bir öfkeye bıraktı. Benim hakkımda düşündüğü bu muydu? Yaptığım her şeyin, spermini bağışlamayı kabul etmesi için onu memnun etmek için olduğunu mu? İstediğimi elde etmek için onunla yatacak kadar ileri gideceğimi mi?

Örtüleri kenara ittim. Burada kalmamın hiçbir yolu yoktu. Havasız, tozlu daireme geri dönecektim.

Parmağımdaki yüzük gözüme takıldı, aniden ağırlaşmıştı. Bu yüzükten nefret ediyordum. Çok büyük ve gösterişliydi, hiçbir

anlamı yoktu. Neden burada olduğuma dair aptalca, pahalı bir hatırlatıcıdan başka bir şey değildi.

Onu çıkardım ve yatağın üzerine fırlattım.

Birkaç kez burnumu çekip, öksürerek bir çantaya bir şeyler tıkıştırdım. Eşyalarımın geri kalanı için geri gelmem gerekecekti. Öfke beni körüklüyordu ama yıkımın yaklaştığını hissediyordum. Yakında beni ele geçirecek olan, gelgitli duygu dalgasını öngörebiliyordum.

Şimdilik, bir cankurtaran halatı gibi öfkeme sarıldım. Kıyafetlerimi bir çantaya doldurdum. Dolaptan elbiselerimi çıkardım. Çantayı arabama indirirken, gözlerime yaşlar hücum etti ama onları tuttum. Akmalarına izin vermeyi reddediyordum.

Toplayabildiğim kadarını topladıktan sonra evden ayrılmadan önce Richard'a bir not yazdım. Ona yalan söylediğim için üzgün olduğumu ve beni affedebileceğini umduğumu bilmesini istiyordum. O iyi bir adamdı. Yaptığım şeyin onu incittiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Notu Richard'ın odasındaki masanın üstüne koyduktan sonra oradan ayrıldım.

Apartmanın önüne geldiğimde gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. Ben ne yapmıştım? Bütün hayatımı yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

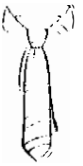
Nora ve Hazel bunun olacağını biliyorlardı. Beni o kadar iyi tanıyorlardı ki -patronuma vurulacağımı önceden tahmin etmişlerdi. Sadece vurulmakla kalmamıştım da bir uçurumun kenarından yuvarlanıp dibe vurmuştum. Şimdiyse dipte beni yakalayacak kimse olmadığını fark etmiştim.

Erkeklerle bazı boktan deneyimlerim olmuştu. Berbat ilk buluşmalar. Kötü biten birkaç ilişki. Hiçbirinde bu kadar yıkılmamıştım. Bir kez bile.

Çünkü hiçbirini Shepherd'ı sevdiğim kadar sevmemiştim.

Daireme girip eşyalarımı koltuğa fırlattım. Arabamda daha fazlası vardı ama onları daha sonra alırdım. Öksürmekten boğazım acıyordu ancak göğsümdeki ağrı daha da kötüydü. Ciğerlerimle hiçbir ilgisi yoktu, her şey kalbimle ilgiliydi.

Uçurumun dibindeki kayaların üzerinde tamamen kırılmış, milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

31

SHEPHERD

Alt kattaki dairemde uyumuştum ve sabah yukarı döndüğümde gittiğini biliyordum. Yalnızca iş için ayrılmamıştı. Eşyalarının yarısı yoktu, dün gece burada uyuduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Yatağın üzerindeki parıltı dikkatimi çekti. Sahte nişan yüzüğü, sanki özensizce bir kenara fırlatmış gibi buruşuk örtülerin üzerinde duruyordu. Olduğu yerden alıp başparmağımla işaret-parmağımın arasında sıkıştırdım. Bitmişti. O artık yoktu.

Siktir.

Bok gibi hissediyordum. Yüzüğü şifonyerimin üst çekmecesine koydum ve mutfağa gittim. Daha sabahın yedisi bile değildi ama kendime bir bardak viski doldurdum. Sonra da yıllardır yapmadığım bir şey yaptım.

İşe gitmemek için kendime izin verdim.

Amacım Everly'den kaçmak değildi fakat bunun da işin bir parçası olduğunu kabul edecek kadar cesurdum. Yine de bugün işe gittiğinden şüpheliydim. Muhtemelen istifa edecekti. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştım. Dün gece onu kaba bir şekilde kapı dışarı etmiştim. Benim için çalışmaya devam etmesini kesinlikle beklemiyordum.

Siktiğimin sarhoşu olmaktan başka bir şey yapamayacağım için evde kalmıştım.

Çok fazla şey hissediyordum. Kafamı karıştıran bir duygu karmaşasının içindeydim. Gecenin yarısını, ne yapacağım hakkındaki düşüncelerle boğuşarak geçirmiştim. Hata mı yapmıştım? Onu dinlemeli miydim? Kendimi sorgulamaktan bıkmıştım. Bu ben değildim. Ben kararlıydım, kesindim. Duyguların yoluma çıkmasına asla izin vermezdim.

Oysa artık duyguların içinde boğuluyordum. Bu yüzden o sikik şeyleri viskimde boğacaktım.

Saatler sonra -herhangi bir zaman kavramına sahip olamayacak kadar mahvolmuştum- babam ofisime bakmaya geldi. Başım masamın üzerinde, şişe dirseğimin yanındaydı.

"Shepherd? İyi misin? Neden işte değilsin?"

Başımı kaldırdım ve yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. "İzin günü."

"Ne oldu?"

Doğrulup ellerimi zaten dağınık olan saçlarımdan geçirdim ve biraz daha viski doldurdum. "Everly spermlerimi bağışlamamı istedi."

"Pardon?"

"Sözleşmesi falan hazırdı. Kız kardeşi için."

Kadehi elimden alıp, içmeme fırsat vermeden benden uzaklaştırdı. "Shep, anlayamıyorum."

"Önemli değil. O da diğerleri gibi." Kolumu masaya dayamak için öne doğru eğildim ama kolum masanın kenarından kaydı. Oturduğum yerde sallandım ancak kendimi toparlamayı başardım. "Farklı olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş."

Bir an için kısık gözlerle bana baktı. "Yakın zamanda yemek yedin mi sen?"

"Hayır. Yiyecekler alkolü emer."

"Aynen öyle." Derin bir nefes aldı. "Tamam, Shep. Burada kal. Geri döneceğim."

"Zahmet etme." Oda dönmeye başladı, bu yüzden başımı tekrar masaya koydum. "Ben iyiyim."

Cevap verip vermediğinden emin değildim. Yeniden gözlerimi açtığımda, gitmişti. Güzel. Merhametini istemiyordum.

Ama daha fazla viski almak için uzandığımda, o da gitmişti.

"Shepherd?"

Tek gözümü araladım. Oda hâlâ dönüyor muydu?

"Hey, Shep." Ses başka birine aitti. Burada kim vardı?

Neredeydim?

İçime derin bir nefes çekerek oturdum. Kuruyan gözlerimi kırpıştırarak açtım. Hâlâ masamdaydım. Başımı koluma yaslamış halde uyuyakalmış ya da bayılmış olmalıydım. Kolumda kırmızı bir iz vardı ve muhtemelen bir eşi de yüzümdeydi.

Hâlâ umurumda olmayacak kadar sarhoştum.

Odadaki insanlar görüş açıma girdi. Babam. Ona beni rahat bırakmasını söylememiş miydim? Ona bir şey için kızmıştım. Doğru... viskimi almıştı. Tam nereye koyduğunu soracaktım ki burada başka birilerinin daha olduğunu fark ettim.

Ethan ve Grant, babamın yanında duruyorlardı. İkisi de benzer düğmeli gömlekler ve pantolonlar giymişlerdi. İşten yeni çıkmış gibi görünüyorlardı. Grant kollarını kavuşturmuştu, Ethan ise elleri ceplerinde duruyordu.

"Bütün gün buradaydı," dedi babam.

"Bize haber verdiğin için teşekkürler," dedi Ethan.

"Ben akşam yemeğini hazırlarım," Bu defa konuşan Grant olmuştu. "Onu taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Beni *ihtiyaçlamanıza taşımam* yok," dedim. "Ben iyiyim."

"Belli oluyor." Ethan'ın sesi alay doluydu. "Babam ve ben halledebiliriz ama yine de önce ona yemek yedirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Aç değilim. İyiyim ben."

Ethan kıkırdadı. "İyi değilsin, sarhoşsun. Everly'yi arardım ama şu anda suratının bombok olmasının sebebinin, o olduğuna dair bir his var içimde."

"Neden bana anlatmadı ki?" diye sordum. Ya da en azından, demek istediğim buydu. Anlamlı bir şey söyleyemeyecek kadar çok geveliyordum.

"Bilmiyorum dostum ama hadi gel seni ayıltalım." Ethan bana biraz su uzattı. "Bunu iç, biz de midene biraz yemek sokalım. Bu arada berbat görünüyorsun."

Sudan büyük bir yudum aldım.

Yemek ve su düşüncelerimi netleştirmeye başlamıştı. Bu da tam olarak istemediğim şeydi ama kimse bir daha viskiye yaklaşmama izin vermedi.

Daha sonra çaresiz bir çocukmuşum gibi erkek kardeşim odama geçmeme yardım etti. Yatağa düştüm, kafam hâlâ tartışamayacağım kadar bulanıktı. Belli belirsiz, Ethan ve babamın konuştuğunun farkındaydım. Uyumama izin vermekle ilgili bir şey söylüyorlardı. Onları görmezden geldim. Sadece gözlerimi kapalı tuttum ve sarhoşluğun verdiği kayıtsızlığa teslim oldum.

Uyandığımda tamamen giyiniktim, yatağımda yüzüstü uzanıyordum. Ağzım kurumuştu, gözlerim çapaklanmıştı ve şiddetli bir baş ağrım vardı. Uzun zamandır bu kadar sarhoş olmamıştım.

Bu yüzden kendimi -ve hayatımı- sıkı kontrol altında tutma yı tercih ediyordum. Kendini koyuvermenin sonuçları asla buna değmezdi.

"Siktir." Elimi alnıma götürdüm. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da buraya nasıl geldiğim hakkında. En son hatırladığım şey, masamda oturmuş boğazımdan aşağı viski akıttığımdı.

Hayal meyal, yemek yediğimi hatırlar gibiydim. Ethan ve Grant'in burada olduğu hissine kapılmıştım ama belki de bunu hayal etmiştim.

İnleyerek kendimi yataktan kaldırdım. Bu çarşaflarda hâlâ Everly'nin çilek kokusu vardı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Banyo aynasında gördüğüm yansımam, içler acısıydı. Berbat görünüyordum.

Duş almamın yardımı dokunmuştu. Biri yatağımın yanına su ve *ağrı kesici* bırakmıştı, onları aldım. Suyun da yardımı dokundu. Fena halde susuz kalmıştım. Midem bulanıyordu ama bir şeyler yemem ya da en azından biraz kahve içmem gerektiğini düşünüyordum.

Işık gözlerimi kamaştırırken mutfağa ilerledim. Ethan ve Grant oturma odasında babamla kahve içiyorlardı. Aynı günde miydik? Yoksa geceyi burada mı geçirmişlerdi? Hâlâ saatin kaç olduğunu çözememiştim.

"Günaydın," dedi Ethan, sesi canlıydı.

"Aydı mı?" Beceriksizce kahve için uğraştım.

"Evet, bütün gece uyudun ama yine de oldukça berbat görünüyorsun."

Kendime bir kupa doldururken homurdandım. "Burada mı kaldın?"

"Evet."

Grant ayağa kalktı. "İşe gitmeliyim. Bunu halledebileceğinizden emin misiniz?"

Ethan başını salladı. "Evet, hallederiz. Akşam evde görüşürüz."

"Halledilecek bir şey yok," dedim.

Beni görmezden geldiler ve Grant ön kapıya doğru giderken omzumu sıktı.

Oturma odasına gidip koltuğa çöktüm. Everly'nin çirkin armut koltuğu hâlâ yerindeydi ve iğrenç sarı tüyleriyle benimle alay eder gibiydi.

Bakışlarımı Ethan'a çevirdim. "Senin de çalışman gerekmiyor mu?"

"İzin aldım."

"Neden?"

Sanki aptalca bir soru sormuşum gibi kaşlarını çattı. Parmağını aşağı yukarı hareket ettirerek beni işaret etti. "Bunun yüzünden."

Oturduğum yerde daha da çöküp kahvemden bir yudum aldım.

"Dün gece senden öğrenebildiğimiz tek şey Everly, sperm donörü olman ve servet avcıları hakkında biraz mırıldanmaktı," dedi Ethan. "Ne oldu?"

Onlara Everly'nin masasında bulduğum sözleşmeden bahsettim. Benden sperm bağışı yapmamı isteyebilmek için sahte kız arkadaşım olmayı nasıl kabul ettiğini -ve bu ayrıntıyı benden nasıl sakladığını anlattım.

"Sen de ondan ayrıldın," dedi Ethan.

"Hayır, ilişkimiz sahte olduğu için ondan ayrılamazdım. Ona anlaşmamızın bittiğini söyledim."

"Bu ondan ayrılmakla aynı şey."

Burun kemerimi sıkarak inledim. "Anlam bilimi tartışmak için mi buradasın?"

"Hayır, yardım etmek için buradayım, çünkü sikik bir haldesin."

Yanılmıyordu. Hayatımda ilk kez tamamen dağılmıştım ve bu acınası hissettirmişti. "Sadece çok içtim. Kahvemi bitirip ofise gideceğim."

"Bugün işe gitme," dedi babam.

"Dün zaten gitmedim, bugün gitmek zorundayım."

"Hayır, değilsin," diye karşılık verdi. "Kendine biraz zaman ver."

Parmak uçlarımla alnımı ovuşturdum. "Zamana ihtiyacım yok. Sadece biraz kafeine ve işe gitmeye ihtiyacım var."

"Shepherd." Babamın sesi alışılmadık derecede keskindi. Ondan bu tonu uzun zamandır duymamıştım. "Üzüldün ve bununla başa çıkmalısın, başını kuma gömüp hiç olmamış gibi davranmamalısın."

"Başa çıkılacak bir şey yok."

"Yine aynı şeyi yapıyor," dedi Ethan sanki ben burada oturmuyormuşum gibi.

"Biliyorum," dedi babam.

"Ne yapıyorum?"

Ethan, "Her şeyi bastırıyorsun," diye açıkladı. "Bunu yaptığını görebiliyorum. Sanki şimdiye kadar sahip olduğun her duyguyu ruhunun en derin, en karanlık girintilerine itiyorsun. Annem gittiğinde de aynı şeyi yaptın."

Cevap vermedim. Bakışlarımı, babam ve erkek kardeşim dışında her yerde tutarak kahvemden bir yudum aldım.

"Sağlıklı değil," diye devam etti. "Hadi, bizimle konuşabilirsin."

Konuşmak istemiyordum. Başka bir şeye, Everly dışında herhangi bir şeye odaklanabileceğim bir yere, işe gitmek istiyordum. Yönetmem gereken bir şirketim vardı. Sahte kız arkadaşım, bir sır sakladığı için incinmiş duygular içinde sürüklenemezdim.

"Konuşacak bir şey yok. Bir anlaşmamız vardı. Bitti."

"Everly'nin sana nasıl katlandığını bilmiyorum." Ethan gözlerini devirdi. "Grant, duygusal olarak bu kadar kıt olsaydı uzun zaman önce aklımı yitirirdim."

"Bana katlanmak zorunda değil, çünkü bitti."

"Ve belli ki bunda bir sorun yok ve sen iyisin." Ethan'ın sesi alaycıydı.

Derin bir nefes aldım. "Hayır, iyi değilim. Kendimi bok gibi hissediyorum, akşamdan kalma olduğum için değil. Ben ondan..." Duraksadım ve bir anlığına gözlerimi kapattım. "Ondan kalmasını isteyecektim ama çıktığım diğer kadınlardan hiçbir farkı olmadığı ortaya çıktı."

"Sen Everly ile *tanıştın* mı?" diye sordu Ethan. "Çünkü ben senin çıktığın kadınlardan birkaçıyla tanıştım. Hepsi... eh, Svetlana gibiydiler. Kusura bakma, baba."

"Sorun değil," dedi babam. "Daha akıllı olmalıydım."

"Babamın yaklaşık beş yıl önce kalp krizi geçirdiğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. "Sonradan şiddetli bir asit reflüsü olduğu ortaya çıktığı sefer mi?"

"Evet. O sırada kiminle çıkıyordun? Kadının adı neydi?"

O zamanları düşündüm. "Ava Sinclair."

"Peki, sen hastanede haber beklerken o neredeydi?"

Boğazımı temizledim. "Güzellik merkezindeydi ya da saçını yaptırıyordu, pek hatırlamıyorum."

"Peki ya Grant terfi aldığında ve babam onun için büyük bir parti verdiğinde, adı Megan gibi bir şey olan kadınla bir yıldır çıkmıyor muydun? Yine de partiye yalnız geldin."

"Onu hatırlıyorum," dedi babam. "Belli belirsiz."

"Evet, Megan'la yaklaşık bir yıldır çıkıyordum. Kredi kartımı kullanarak botoks yaptırdığı için benimle Grant'in partisine gelmemişti."

"Gördün mü?" Ethan öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Ben acil servisteyken Everly senin için geldi. Benimle hiç tanışmamıştı bile."

Bunu inkâr edemezdim. Gelmişti.

"Ayrıca tüm bu sahte kız arkadaş olayıyla da bunu çok daha ileriye taşıdı. Bunun kız kardeşi için bir bardağa boşalmanı sağlamaya yönelik, manyak bir komplo olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Ona güvendim," dedim. "Ona çok fazla şey konusunda güvendim ve bunu benden sakladı."

Ethan cevap vermek için ağzını açtı ama kapının çalmasıyla söyleyecekleri yarım kalmıştı

Babam ayağa kalktı. "Kim olduğuna bakacağım."

Bekledim ve babam kapıyı açarken dinlemeye çalıştım. Biraz sonra eve aldığı iki adamla birlikte döndü. Tanıdık görünüyorlardı ama tam olarak çıkaramamıştım.

Neden bana ters ters bakıyorlardı?

Babam boğazını temizledi. "Nakliyeciler. Everly'nin geri kalan eşyaları için buradalar."

Demek bu yüzden tanıdık geliyorlardı. Everly buraya taşındığında, nakliye için çağırdığı adamlardı.

Oflayarak başımı koltuğa yasladım. "Siktir."

"Ben hallederim," dedi babam.

Bütün viskiyi içtim mi?" diye sordum.

"Hayır ve bu noktada kahvene biraz karıştırman için izin ve-[illegible]rorum," dedi Ethan.

Nakliyecilerden biri geldi ve armut koltuğu aldı.

"Ona dikkat et," diye çıkıştım adama. "Bu, onun en sevdiği [illegible]sey."

Bana tekrar ters bir bakış attı.

Ethan sesini alçalttı. "Onlar Everly'nin arkadaşları mı?"

Başımı salladım. "Hayır, onlar sadece buraya taşındığında nakliye için çağırdığı adamlar. Genel olarak Everly'nin tanıştığı herkes, onun yeni en iyi arkadaşı olur, bu yüzden..."

"Elbette olurlar," dedi Ethan. "Everly çok hoş biri."

Ona bir bakış attım.

"Üzgünüm. Pek yardımı olmadı."

Ayağa kalktım ve onlar Everly'nin eşyalarını toplayıp, evimden çıkarırken nakliyecileri adım adım takip ettim. İkisi de benimle tek kelime konuşmadı. Babam mutfakta kahvaltı hazırlayan Ethan'a eşlik etti ve ben de eski sahte nişanlımın eşyalarını taşıyan adamlara çıkışarak deli gibi davrandım.

Bu ben değildim. Volta atmazdım. İnsanlara bağırmazdım. Yüksek sesle konuşarak göz korkutmazdım. İnsanların, istediğimi yapmaları için harekete geçmelerine neden olan benim sessizliğimdi. Kesin, disiplinli ve soğuktum.

Ya da Everly beni altüst etmeden önce öyleydim.

Nakliyeciler gittikten sonra Ethan daha fazla konuşmak istedi ama benim konuşacak bir şeyim kalmamıştı. İlgisi ve yardımı için ona teşekkür edip ofisime geri döndüm. Bir gün önce sarhoşken yarattığım pisliği temizledim.

Sonra işe koyuldum. Yaptığım buydu. Hayattaki amacım buydu.

Elimde kalan tek şey buydu.

32

EVERLY

"Everly?"

Kapının ardından Nora'nın sesini duydum, sonra da üç kez sertçe kapıya vurdu.

"Everly, orada mısın?"

"İçeri gelin."

Kapı açıldı ama Nora'yı göremedim. İçeride çok fazla kutu vardı. Nakliyeciler dün eşyalarımı bırakmıştı ve ben hâlâ herhangi bir şeyi kaldırmak için parmağımı bile kıpırdatmamıştım.

Kahverengi kutu yığınıma baktı. "Ever- Ah, Tanrım. Hazel, durum düşündüğümüzden daha kötü."

Nora, herhangi bir şeye dokunmaya korkuyormuş gibi parmak uçlarına basarak odaya girdi. Hazel hemen arkasındaydı. İkisi de daireme yüzlerindeki belli belirsiz korkulu ifadeyle baktılar.

"Sakın beni yargılamayın," dedim.

Bunu söylemem çok gülünçtü. Kesinlikle beni yargılamaları gerekiyordu. İki gece önce eve geldiğimden beri giydiğim eski bir pijamayla duruyordum. Saçlarım tepemde dağınık bir topuz halindeydi ve o sevimli bir şekilde dağınıklıktan söz etmiyordum. Günlerdir makyaj yapmamıştım ama bir şekilde yanaklarımda hâlâ rimel lekeleri vardı.

Ayrılık sonrası kendime acıma şenliğimin utanç verici kanıtlarıyla çevrilivdim. Sevdiğim iki tanesini bulana kadar her birinden birer ısırık aldığım bir kutu çikolata, yarısı çorbamsı bir karmaşaya dönüşmüş boş bir dondurma kabı... Bluetooth hoparlörümden sürekli hüzünlü aşk şarkısı çalıyordu. Spotify'da bir ayrılık sonrası çalma listesi bulmuştum. Artık şiir günlüğüm adını verdiğim, spiralli bir deftere de en az beş şiir yazmaya başlamıştım.

Nora, bir pizza kutusunun kapağını parmak uçlarıyla tuttu ve yüzünü buruşturarak içine baktı. "Everly Dalton, ne bu halin?"

"Ne zamandır evdesin?" diye sordu Hazel, tozlu kitaplığımın derinliklerinden çıkardığım bir yığın kişisel gelişim kitabına bakıyordu.

"Salı gecesi geri döndüm."

"Bütün bunları yetmiş iki saatten az bir sürede mi yaptın?" diye sordu. "Neden bizi daha önce aramadın?"

"Henüz sizinle yüzleşmeye hazır değildim."

"Ah, tatlım." Nora bir kutu pembe saç boyası aldı. "Gerçekten mi?"

"Kullanmadım."

"Tanrıya şükür." Omzunun üzerinden geriye fırlattı.

"Henüz değil. Kuaför randevumu bekliyorum."

Nora acı dolu bir ses çıkardı. "Hazel, rica etsem not alabilir misin? Everly'nin kuaför randevusunu iptal etmeyi unutmak istemiyorum."

Telefonunu çoktan çıkarmıştı. "İlgileniyorum. Hangi kuaför, Everly?"

"Kuaför randevumu iptal etmeyeceksin."

"Elbette edeceğim," dedi Nora. "Bu konuda sana güvenmiyorum ve ayrılık sonrası saçını kestirmene izin verirsem berbat

bir arkadaş olurum. Hazel aynı durumdayken berbat bir iş çı kardım ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

"O kâkülleri uzatmam bir yılımı aldı," dedi Hazel.

"Güven bana Everly, şimdi aceleyle saç modeli kararları ver menin zamanı değil. Bu işin sonu, sadece pişmanlıkla bakacağın bir sürü fotoğraf olacak ayrıca asla ama asla silinmemek üzere sosyal medyada olacaklar."

"Sosyal medyayı neredeyse hiç kullanmıyorum."

"Önemli değil," dedi. "Bak ne diyeceğim, saçını pembeye boyatmak istersen geçici bir şeyler yaparız, postiş ya da tebeşir gibi."

İnledim ve örgü battaniyemi omuzlarıma doladım. "Pembe umurumda değil."

"Tamam ama burada biraz ilerleme kaydetmemiz gerekiyor," dedi Nora. "Aksi takdirde, aylarca debelenme aşamasında kalacaksın."

"Üç günden az oldu," dedim. "Hâlâ debelenebilirim."

Kanepenin kenarına, ayağımın hemen yanına oturup bacağımı sıktı. "Evet, yapabilirsin ama hepimiz bu gece sarhoş olmak için dışarı çıkıyoruz. Belki biraz da temiz giysiler içinde debeleniriz."

"Hâlâ kuaförün adına ihtiyacım var," dedi Hazel.

Mırıldandım. "Capitol Hill'deki Red X."

Nora bacağımı ovuşturdu. "Bize ne olduğunu şimdi anlatmak ister misin, yoksa gidip bir şeyler içelim mi?"

"Henüz akşam olmadı," dedim.

"Bizim kim olduğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu. "*Bloody mary** ve *mimoza*lar** kahvaltıda tüketilmek için icat edildi."

* Votka, domates suyu ve çeşitli baharatlar ile hazırlanan alkollü bir kokteyl.

** Portakal suyu, portakal likörü ve şampanya ya da beyaz şarap ile hazırlanan alkollü bir

"İyi bir noktaya parmak bastın ama dün gece biraz şarap içtim ve daha fazla alkol için henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

Hazel boş şişeyi alırken, "Ne kadar şarap içtin?" diye sordu.

"Evet, onu içtim."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ama bardak kullanmadım."

"Ah, Tanrım," dedi Nora. "Tamam tatlım, bize ne olduğunu anlat."

Bir nefes aldım. "Shepherd, Annie'nin sperm donörü olmasını teklif etmemi istediğini öğrendi. Annie bana sözleşmeyi vermişti ve hâlâ masamda duruyordu. Onu buldu."

"Ah," dedi Nora. "Bekle bir dakika, ona bunu teklif etmemeye çoktan karar verdiğini sanıyordum."

"Verdim zaten. Bir süre önce."

"Tanrıya şükür. Bu kesinlikle çok garip olurdu."

"Katılıyorum," dedi Hazel.

"Biliyorum, garip olurdu. Hatta garipten daha kötü olurdu. Annie ve Miranda'ya çoktan söyledim. Onlar için sorun yok ama Shepherd öğrendi ve bu onu gerçekten üzdü. Sonra da Richard'ın Svetlana'dan ayrıldığını ve bunun birlikte olma nedenimizin sona erdiği anlamına geldiğini söyledi."

"Bunu yapmış olamaz," dedi Hazel.

Nora bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Ah, Shepherd."

"Yaptı. Kendimi daha iyi hissedene kadar kalabileceğimi ancak kendisinin evde olmayacağını söyledi. Açıklamaya çalışsam da çıktığı her kadının, onunla sadece bir şey istedikleri için birlikte olduğunu ve benim farklı olduğumu düşündüğünü söyledi. Sonra da gitti."

---

kokteyl.

"Sen de belli ki malzeme almak için alışverişe gittikten sonra buraya geldin." Nora bronzlaştırıcı losyon şişesini kaldırdı. "Lütfen bana, bunu henüz kullanmadığını söyle."

Ellerimi kaldırdım. "Avuçlarım turuncu mu görünüyor? Hayır. Önce peeling yapmam gerek."

"Ah, Everly," dedi Nora. "Tatlım, sen dağılmışsın."

"İnternet geçmişini kontrol edelim mi?" diye sordu Hazel.

Nora işaret etti. "Kesinlikle. Everly, son birkaç günlük geçmişte pornolardan başka bir şey olmasa iyi olur."

"Ne? Neden?"

Hazel telefonumu alıp müziği kapattı.

"Çünkü porno izlemen en azından işe yarayacak bir şey yaptığın anlamına gelir. Vücudun biraz orgazm endorfini kullanabilir."

"Pornoyu sevmiyorum bile."

"İyi bir kadın pornosu bulman gerekiyor. Bu konuda yardımcı olabilirim." Hazel'a döndü. "Google'da ne aramış?"

"Meditasyon inzivaları, kadınlar için yalnız seyahat, dünyanın en hüzünlü aşk şarkıları ve yumurtalık dondurma hizmetleri."

"Yumurtalık dondurmak mı?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir gün evlenirsem muhtemelen o zamana kadar doğurganlığımı kaybetmiş olacağım. Ya hâlâ çocuk istiyorsam ve o zamana kadar çocuk sahibi olamazsam?"

Nora pijama altını kaldırarak bacağını ovuşturdu. "Kadın, sen tıraş olmayı mı bıraktın?"

"Ne anlamı var ki? Vazgeçip, sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkûm olduğumu kabul edene kadar bitmeyen bir dizi korkunç randevuya devam edeceğim. Kendimi ıstıraptan kurtara-

bir ve bunu şimdi bırakabilirim. Yirmi yıl sonra tekrar deneyebilirim, o zaman da yumurtalıklarımı dondurduğum için çok memnun olurum."

"Tamam, bu kadar yeter." Nora ellerimi tuttu. "Dışarı çıkıyoruz. Kahvaltı için mimoza, öğle yemeği için martini ve sonra bilmiyorum, bunun bizi nereye götüreceğini göreceğiz ama seni evden çıkarıyoruz. Tabii ki sen duş aldıktan sonra."

"Dışarı çıkamam. Bu öğleden sonra bir telefon görüşmem var."

"Şimdiden mi?" diye sordu Hazel. "İşinden ayrıldın mı?"

"Hayır, muhtemelen kovulmuşumdur. Günlerdir oraya uğramadım. Ancak telefon görüşmesinin Shepherd'dan ayrılmakla hiçbir ilgisi yok. Sahte birlikteliğimiz bitince ayrılmış sayılıyor muyuz? Her neyse bir iş fırsatıyla ilgili bir e-posta aldım, bir telefon mülakatı isteyip istemediğimi sordular. Shepherd biliyordu. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmadan önce ona söylemiştim."

"Ne dedi?" diye sordu.

Örgü battaniyemin delikleriyle oynadım. "İyi bir fırsat gibi görünüyorsa değerlendirmem gerektiğini, beni kaybetmek istemediğini ama istediğim buysa beni destekleyeceğini söyledi."

Hazel ve Nora birbirlerine baktılar.

"Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey," dedi Nora. "Eğer bu öğleden sonra bir telefon mülakatın varsa seni temizlememiz gerekiyor."

"Neden ki? Telefonda görüşeceğim."

"Tabii eğer son dakikada bunun görüntülü bir telefon araması olduğunu öğrenmezsen ve normalde güzel olan yüzünü göstermek zorunda kalmazsan," dedi Nora.

Mantıklıydı. Cameron Whitbury beni böyle görürse, görüşme başlamadan biterdi. Üstelik şu anda yeni bir işe ihtiyacım varmış gibi görünüyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yeni bir iş. Artık Shepherd yoktu.

Hazel ve Nora iki yanıma oturabilmek için beni kıpırdatıyor. Sonra kollarını bana dolayıp ağlamama izin verdiler.

Kendimi daha kötü gösterdiğimi bile bile bir süre ağladım ama bu durumun içinden çıkmam gerektiğini biliyordum. Arkadaşlarım bana sarılıp saçlarımı okşadılar. Sakinleştiğimde, Hazel alnıma soğuk bir bez bastırırken, Nora bana su ve mendil getirdi.

Burnumu çekerek gözlerimi sildim. "Çocuklar, size söylemediğim bir kısım var."

"Ne o tatlım?" diye sordu Nora.

"İlişkimiz tamamen sahte değildi. Ona âşık oldum. Olmamam gerektiğini biliyorum ama oldum işte."

İkisi de tekrar kollarını etrafıma sardı.

"Biz bunu bir süre önce açıkça anlamıştık zaten," dedi Hazel.

Nora onayladığını mırıldanarak sırtımı ovuşturdu.

"Bunun olmasına neden izin verdim? Neden gidip beni sevmeyen birine âşık olmak zorundaydım? Daha akıllı olmalıydım."

"Shepherd bir pislik gibi davrandı ancak bu seni sevmediği anlamına gelmez," dedi Nora.

Eskiden orta sehpam olan şeyin üzerinde biriken pisliğe, kullanılmış bir mendil daha fırlattım. "Hımm, evet o anlama geliyor. Babası Svetlana'yı terk eder etmez beni kovdu."

Nora ve Hazel birbirlerine baktılar. Şu, *'gizlice iletişim kuruyoruz,'* şeklinde olan bakışlardan biriydi.

"Siz ikiniz şunu keser misiniz? Debelenmeyi bitirmedim."

"Görüşmenden sonra debelenmeye devam edebilirsin," dedi Nora. "Sen duşa gir. Biz burayı temizleyeceğiz. Sonra seni canlandırmak için biraz *brunch* ve kahve alacağız, böylece hazır olacaksın."

"Sen ve ben hâlâ mimoza içiyoruz, değil mi?" diye sordu Hazel.

Nora başını salladı. "Kesinlikle."

Başka bir peçete alıp burnumu sildim. "Tamam, kendime rakidüzen vereceğim ama sadece görüşme için. Sonra tekrar değerlendirmeye döneceğim."

"Ayrılık sonrası kendine acıma partisi, üç kişilik rezervasyonla bu gece için gündemde." Nora yaklaşıp beni kokladı. "Duştan sonra."

Hazel ve Nora ayağa kalkarak, koltuktan kalkmama yardım etmek için ellerimi tuttular. Aynaya bakmadan banyoya girdim ve duşu açtım. Hâlâ berbat hissediyordum. Göğsümdeki ağrı, geçmeyi reddediyordu ama burada kalbimin parçalarını toplayıp, tekrar birleştirmeme yardım edecek arkadaşlarımın olması paha biçilemezdi.

33

SHEPHERD

İncelemem gereken rapordan uzaklaşıp, e-postama geri döndüm. Nişan partisinin fotoğrafçısı, fotoğrafların bir linkini göndermişti. Onları çoktan görmüştüm. Karşı koyamamıştım. Bugün onlara zaten en az onlarca kez baktığımı düşünürsek, mazoşist olduğum bile söylenebilirdi.

Gülümseyen, ellerinde içkileriyle dans eden konukların samimi fotoğrafları vardı. Ethan ve Grant uyumlu fötr şapkalar takmış, şampanya kadehlerini kaldırıyorlardı. Babam dişlerinin arasına sıkıştırdığı purosu ve gülünç şapkasıyla daydı. Kız arkadaşlarıyla birlikte Everly, *Charlie'nin Melekleri*'nin yirmili yıllardaki bir versiyonu gibi poz veriyordu. Annie ve Miranda, Ethan ve Grant ile gülüyordu.

Babam ve Svetlana'nın fotoğraflarını özellikle atlamıştım. Beni hâlâ utandırıyorlardı.

Sonraki fotoğrafta ben ve Everly dans pistindeydik. Fotoğrafçı, onu elinden tutup döndürdüğüm sırada bir kolu başının üstündeyken çekmişti fotoğrafı. Elbisesinin püsküllleri etrafında dönüyordu ama dikkatleri üzerine çeken, yüzüydü. Parlak kırmızı dudakları, aynı şekilde parlak bir gülümsemeyle kusursuz dişlerini sergiliyordu.

Benim de ona bakarken gülümsediğim dikkatimden kaçmamıştı.

Fotoğraf kabini resimleri de bir o kadar kötüydü. Aptal aksesuarları yüzümüze doğru kaldırmıştık. Defalarca kabine girmiş ve gülmekten kendimizi alamamıştık.

Son fotoğrafımızda, onu kavramış ve dudaklarına sert bir öpücük kondurmuştum. O öpücükle ilgili hiçbir şey sahte görünmüyordu. Dudaklarımız birbirine yapışmış, altdudağı benimkilerin arasında kaybolmuştu. Vücudu gevşemişti, kolları bana karşı eriyormuş gibi aşağı sarkıyordu.

Erimişti de. Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordum.

Birisi kapıyı çaldı ve ofisimin kapısı açıldı. Dizüstü bilgisayarımı, işyerinde porno izleyen bir adamdan bile daha hızlı kapattım.

Nora içeri girdi, eli hâlâ kapı kolundaydı. "Bir dakikan var mı?"

Bu tuhaftı. Everly'nin arkadaşı neden buradaydı? Kaşlarım çatıldı. "Elbette."

Gelen sadece Nora değildi. Arkasından diğer arkadaşı Hazel da göründü. Nora'nın siyah saçları yukarıdan toplanmış, beyaz kolsuz bir bluz, ten rengi kısa bir pantolon ve topuklu ayakkabılar giymişti. Hazel ise belinde kuşağı olan lacivert bir elbise giymiş ve koyu çerçeveli bir gözlük takmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Nora, Hazel'ı içeri aldı ve kapıyı kapattı. Eyvah. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu Nora, masamın diğer tarafındaki iki sandalyeyi işaret etmişti.

"Lütfen."

Hazel sırtını dik tutarak oturdu. Bana bakışı ve okunması imkânsız ifadesi, kendimi laboratuvar deneyindeki bir denek gibi hissetmeme neden oldu.

Nora da yavaşça oturup, çantasını ayaklarının dibine bıraktı. "Shepherd, bir sorunumuz var."

Benim bir sorunum olduğunu biliyordum. Göğsümün tam ortasında, Everly adında bir sorundu. *Bizim* sorunumuz mu var dı? Beni Everly'nin yerine hırpalamaya mı gelmişlerdi?

"Biz derken?"

"Evet, biz," dedi Nora ve Hazel gözlüğünü düzeltmek zorun da kalacak kadar sert bir şekilde başını salladı. "Everly'nin şu anda nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, bütün yıllık izinlerini kullandı," dedim. "Neden? Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Ah, biz tam olarak nerede olduğunu biliyoruz," dedi Nora. "Miami'de."

Midemin derinliklerine bir korku saplandı. "Neden Miami'de?"

"Geçen haftaki telefon mülakatını hatırlıyor musun?" diye sordu Nora ve bir kez başımı salladım. "Görüşme iyi geçti. Aslında o kadar iyi geçti ki onu yüz yüze görüşmeye davet ettiler. Miami'ye. Bu sabah gitti."

Gözlerim genişledi. Miami mi? Florida'daki Miami mi? "Kahretsin."

"Aynen öyle," dedi Nora. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Everly için en iyisini istiyoruz," diye devam etti Hazel. "Onun için en iyisinin, Miami'ye taşınması olma ihtimali çok düşük."

Nora elini salladı. "Belki ama bundan şüpheliyim. Hazel ve ben, Everly Miami'ye gerçekten âşık olursa ve bu iş, hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsatsa en iyi arkadaşımızı kaybetmek yüzünden mahvolmayı göz ardı ederek onu destekleyeceğimiz konusunda anlaştık. Ne de olsa Miami ziyaret etmek için harika bir yer."

Ona bakakaldım, Everly'nin ülkenin diğer ucuna taşınması fikri karşısında hâlâ fazlasıyla şoktaydım, tek kelime edemiyordum.

"Ancak," diye devam etti Nora. "Bunun, onun için en iyisi olduğuna zerre kadar bile ikna olmadım."

"Ben de öyle," dedi Hazel.

Nora arkadaşını işaret etti. "Eğer Hazel bile benimle aynı fikirdeyse haklı olduğumu biliyorsundur. Bu işler böyledir. İş harika olabilir ama üçümüz de burada neyin gerçekten önemli olduğunu biliyoruz."

"Neyin?" Konuşmayı başardığımda sesim çatlamıştı.

"Sensin," dedi Nora gerçekçi bir ses tonuyla. "Sen, belli ki onun gerçek aşkısın ve bu dünyada, hayatının geri kalanını gerçek aşkıyla mutlu bir şekilde geçirmeyi hak eden biri varsa o da Everly'dir."

"Kesinlikle." Hazel onu onayladı.

"İnan bana, ben de senin kadar şaşkınım." Nora bacak bacak üstüne attı. "Ben gerçek aşka inanmıyorum ama Everly bunun için yaratılmış. O, peri masalındaki bir prenses gibidir. Flört konusundaki şansı felaket olan, aşırı iyimser bir gün ışığı prensesi."

Buna ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nora henüz bitirmemişti.

"Senin için basitleştirmeme izin ver, Shepherd. Bunu berbat ettin ve çok kötü bir şekilde batırdın. Buna rağmen hâlâ senin tarafındayım çünkü Everly seni tüm kalbiyle seviyor ve biraz Everly gibi yapmaya ve sendeki en iyiyi görmeye karar verdim. Bu yüzden yardım etmek için buradayız."

"Yardım mı?"

Hazel içini çekti. "Sana yardım etmek için, elbette."

"Bunu düzeltmen gerekiyor." dedi Nora.

"Bu neden benim hatam olsun ki?" diye sordum benim hatam olduğunu çok iyi bildiğim halde. Yani çoğu benim hatamdı.

Nora'nın kaşları çatıldı. "Bu ciddi bir soru muydu?"

Hazel ona baktı. "Ciddi olduğunu düşünüyorum."

"Belki ona çok sert davranmış olabilirim ama o da sperm donörü olayını benden sakladı."

"*Çok sert* demek yetersiz kalır," dedi Nora. "Bunu sana söylemesini gerçekten bekliyor muydun, özellikle de bunu yapmayacağına çoktan karar vermişken?"

"Bir kere bu, rahatsız edici bir konu," Hazel devam etti. "Senin onun patronu olman, durumu ayrıca garipleştirdi."

"Benden sakladığı gizli bir amacı vardı. Ona güvendim ve..." Sustum. Everly'ye güvendiğim tüm konulara girmek istemiyordum. Bunu yapmanın benim için ne kadar zor olduğuna da...

"Everly'yle ilişkine bakış açını değiştiren bir bilgiyi keşfettiğin için bir ihanet duygusu hissediyorsun," dedi Hazel.

"Evet, aynen öyle."

"Bu bilgiyi sindirmek için biraz zamana ve alana ihtiyaç duyman doğal," dedi Hazel.

"Ancak şimdi bunu düzeltip, kızımızı geri getirebilmen için kafanı kıçından çıkarmana ihtiyacımız var," dedi Nora.

"Affedersin?"

Nora içini çekti. "Shepherd, onu tanıyorsun. Onun ne kadar büyük bir kalbi olduğunu biliyorsun. Sevdiği insanlar için neredeyse her şeyi yapar."

Çenemi ovuşturdum, gözlerim masamdaydı. Everly'nin şimdiye kadar tanıştığım herkesten çok daha büyük bir kalbi vardı.

"Belki de senin hakkında yanılmışızdır," dedi Nora. "Yine de bir soruma cevap vermeni istiyorum."

"Ne?"

"Ona aşık mısın?"

"Evet." Cevap dilimden o kadar hızlı döküldü ki onlara itiraf ettiğim için şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Nora ve Hazel gülümseyerek birbirlerine baktılar.

"Biz de öyle düşünmüştük," dedi Nora. "Sizi nişan partisinde birlikte gören herkes bunu anlayabilirdi."

"Ayrıca başka bir iş için görüşmeyi kabul etmesini desteklemiş olman hem karakterini hem de ona olan hislerini gösteriyor," dedi Hazel.

Everly'nin en iyi iki arkadaşını dinlerken aklıma bir şey geldi. Söyledikleri bir şey değildi çünkü, Miami'deki görüşme dışında, bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylememişlerdi. Beni asıl etkileyen şey *söylemedikleriydi.*

Everly onlara gruptan bahsetmemişti.

Nasıl bildiğimden emin değildim. Everly, konuyu kendilerine saklamaları için onlara yemin ettirdiği için bu konudan kaçınıyor da olabilirlerdi ama konuşmalarını dinlediğimde, anlamadığını biliyordum. En iyi arkadaşlarına sırlarımı söylememişti. Onlarla her şeyini paylaşırdı -böyle dediğini hatırlıyordum- ancak bunu paylaşmamıştı.

Güvenime hiç ihanet etmemişti.

"Ah, siktir." Ayağa kalktım ve alışılmadık bir şekilde ofisimde volta atmaya başladım. "Onu dinlemek yerine ona gitmesini söyledim ve şimdi siktiğimin Miami'sinde bir görüşmede."

"Güzel, anlamaya başladı," dedi Nora.

"Ya işi alır ve giderse?" Kendi kendime mırıldanıyordum, artık arkadaşlarına aldırış etmiyordum. "Kahretsin, onu istemediğimi düşünüyor. Yaşadığımız şeyin gerçek olduğunu bilmiyor çünkü ona asla söylemedim."

"Bu iyi," dedi Hazel sessizce.

Nora, "Bir sonraki söyleyeceğini bekle," dedi.

"Miami'ye gitmem gerekiyor."

Nora parmağını kaldırdı. "İşte geldi."

"Ne zaman gittiğini söylemiştin?"

"Bu sabah," diye cevap verdi Hazel. "Onun için özel bir jet gönderdiler."

"Görüşmesi ne zaman?"

"Yarın," dedi Nora.

"Tanrıya şükür." Telefonumu almak için masama döndüm. Kişilerim arasında gezinmeye başladım. "Oraya gitmek için zamanım var."

Nora ayağa kalktı ve omzuma vurdu. "Aferin sana. İstersen seninle geliriz ama bunu tek başına halledebileceğini düşünüyorum."

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Evet. Teşekkürler."

Gittiler ama ben doğru kişiyi rehberimde bulmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki bunu fark etmemiştim. Sahip olabilecek olmama rağmen özel jetim yoktu. Ticari uçaklarda uçmaktan nefret ediyordum. Bu yüzden seyahat ederken uçak kiralamak daha kolay geliyordu.

Peki, adamın adı neydi? Her zaman düzenlemeleri Everly yapardı, bu yüzden onunla nadiren konuşurdum. Bu da onun bana bu kadar büyük bir iyilik yapması konusunda, muhtemelen şanssız olduğum anlamına geliyordu. Ona ödemeye razı olduğum meblağlara rağmen son dakika bir şehirlerarası uçuş zor bir görev olurdu.

Ancak Everly'yi tanıyorsa...

Sonunda onu buldum. Blue Streak Kiralama'nın sahibi Tom Nguyen. Bir mucize olmasını umarak aradım.

"Blue Streak Kiralama, ben Tom," diye cevap verdi.

"Tom, ben Shepherd Calloway. Yardımına ihtiyacım var."

"Peki..."

"Sanırım asistanım Everly Dalton'u tanıyorsun?"

"Elbette," dedi neredeyse gülümsediğini duyabiliyordum. Bu iyiye işaretti.

Derin bir nefes aldım. Yapacağım şeye pek güvenmiyordum ama denedim. "Ona âşığım ama aynı zamanda bir aptalım ve her şeyi batırdım. Şimdi de Miami'de başka bir iş için görüşme yapıyor ve benim yarın sabahtan önce oraya gitmem gerekiyor, yoksa onu sonsuza kadar kaybetme riskim var."

"Bu bir şaka mı?"

"Espri anlayışımla tanınmam, Bay Nguyen."

Kıkırdadı. "Haklısın. Yani Florida'ya bir son dakika uçuşuna ihtiyacın var."

"Evet."

"Sadece bir sorum var."

"Elbette."

"Everly de seni seviyor mu, yoksa bu yüzden başım belaya mı girecek?"

"Sevdiğini düşünüyorum. Yani öyle olmasını umuyorum. En iyi arkadaşları buradaydı, onun peşinden gitmem için beni ikna etmeye çalışıyorlardı."

"Nora ve Hazel mı? Eğer onlar senin tarafındalarsa yapacağım."

Nora ve Hazel'ı da nereden tanıyordu? Bu soruyu kafamdan attım. "Ne istersen ödeyeceğim."

"Standart ücret yeterli olacaktır, Bay Calloway," dedi. "Bunu Everly için yapıyorum. Eğer yakıt için ücret ödemem gerekmeseydi, bunu bedavaya yapardım."

34

EVERLY

Kalbim bir sinekkuşu gibi hızla çarpıyordu ve yüzüme çok fazla kan pompalıyordu. Yanaklarımın ateş gibi olmamasını dileyerek restoranın lobisinde durdum. Doğru kıyafeti giyip giymediğimi merak ediyordum. Rahatsızca kıpırdanmamaya veya kendimi yelpazelememeye çalışıyordum.

Nora, mükemmel bir iş görüşmesi için uygun kıyafeti seçmeme yardım etmişti. Havadar krem rengi bir bluz, diz hizasında kömür karası bir etek ve sarı-beyaz puantiyeli topuklu ayakkabılar giymiştim. Ayakkabı konusunda tereddüt etmiştim ama Nora ısrar etmişti. Kişiliğimi yansıttıklarını söylemişti ve Cameron Whitbury, sarı puantiyeli topuklular giyen bir kızı işe almak istemiyorsa bu, benim için doğru işin bu olmadığı anlamına geliyordu. En azından böyle söylemişti.

Garip bir şekilde, ne demek istediğini anlıyordum.

Şimdi buradaydım, Miami'de muhteşem bir restoranda iş görüşmemi beklerken, gerginlikten kusmak istiyordum. Belki bir de ayakkabılarımı değiştirmek.

Telefon görüşmesi iyi geçmişti. Neyse ki görüşme görüntülü şekilde olmamıştı ve bu iyi bir şeydi. Duştan, temiz giysilerden, güzel bir yemekten ve Nora'nın makyajıyla saç bakımından sonra bile hâlâ yeni terk edilmiş, tüm saçını kırptırıp pembeye boyamaya hazır bir kız gibi görünüyordum.

doğruyu söylemek gerekirse, öyleydim.

Yine de görüşme için kendimi toparlamıştım. Görüşme Cameron'la olmuştu ve bunu itiraf etmekten neredeyse nefret ediyordum ama gerçekten bir bağ kurmuştuk. Hiç iş görüşmesi gibi hissettirmemişti. Daha çok bir arkadaşla arayı kapatmak gibiydi. Bana vakıfla ilgili planlarından ve bir yöneticide ne aradığından bahsetmişti. Bana iş deneyimim ve gelecekteki hedeflerim hakkında sorular sormuş olmasına rağmen sohbetimizin havası rahat ve gündelikti.

Hemen o görüşmede, beni onunla Miami'de buluşmaya davet etmişti. Ben de kabul etmiştim.

Sonrasında yine umutsuzluğun derinliklerine düşmüş, bu sefer yakınacak yeni bir şey bulmuştum. Cameron Whitbury'den hoşlanmıştım ve kendimi bu işi kabul ederken görebiliyordum.

Endişem Nora ve Hazel'ın kafasını fazlasıyla karıştırmıştı. Pozisyonla ilgileniyordum, görüşme harikaydı. Neden beni kendi gözyaşlarımdan oluşan bir birikintide bulmuşlardı?

Gizlice işin bana göre olmadığını keşfetmeyi, Cameron'dan hoşlanmamayı ya da onu geri çevirmem için başka bir zorlayıcı neden olmasını umduğumu itiraf etmek zorunda kalmıştım.

Mantıklı mıydı? Azıcık bile değildi. Bu işten vazgeçmek, Shepherd'ın aniden aklını başına toplayıp, özür dileyeceği -tabii yerlere kapanıp biraz yalvarması gerekecekti- ve bana olan aşkını ilan edeceği anlamına gelmezdi. Bu, başka bir iş bulana kadar Shepherd için çalışmanın korkunç garipliğine katlanmak ya da bir süre işsiz kalmak zorunda kalacağım anlamına gelirdi.

Potansiyel tek sorun, işin konumuydu. Nora ve Hazel, Miami'deki bir sonraki görüşme için bana bir uçak -hem de özel bir uçak- ayarladıklarını söylediğimde çok sessizleşmişlerdi. Gitmememi söylememişler, ülkenin farklı taraflarında yaşamanın üçümüz için ne kadar zor olacağını hatırlatmamışlardı.

Kendilerini tuttukları için memnun olmuştum. Yüzlerimdeki endişeyi görmüş ve benim duyamadığımı düşündüklerinde, gizli gınlar gibi fısıldadıklarını duymuştum. Yine de fikrimi değiştirmeye çalışmamışlardı.

En azından henüz yapmamışlardı. İş oraya gelirse yaparlardı ama bu seçeneği kendi başıma keşfetmeme izin vermelerini takdir etmiştim.

Restoran görevlisi, üç kişilik bir grubu oturturken ben de eteğimi düzelttim. Buraya çok erken gelmiştim. Geç kalmamak iyi bir şeydi ama lobide yirmi dakika dikilmek beni biraz delirtiyordu.

Gerçek şuydu ki Miami'ye taşınmaya istekli olup olmadığımı bilmiyordum. Gerçekten hayatımı kökünden değiştirmek istiyor muydum? Nora ve Hazel'dan, Annie ve Miranda'dan uzağa taşınmayı istiyor muydum? Bir bebekleri olursa -ki bir şekilde bunun olacağından emindim- her doğum günü partisine, Küçükler Ligi maçlarına ve okul piyeslerine gelen havalı teyze olmam çok zor olurdu. Elimden geldiğince sık ziyaret etmek için eve uçardım ancak bu gerçekten ne sıklıkta gerçekleşirdi ki?

Hem bu, Shepherd ile yaşadığım her şeye kapıyı sonsuza kadar kapatmak anlamına gelirdi.

Derin bir nefes aldım. Şu anda Shepherd'ı düşünemezdim. Odaklanmam gereken tek şey, bu görüşmeyi yapmaktı.

Cameron lüks lobiye geldiğinde baş döndürücü görünüyordu. İnternette onun pek çok fotoğrafını görmüştüm ama fotoğraflar onun hakkını verememişlerdi. Gür kumral saçları ve burnunun üzerinde hafif çiller vardı. Kusursuz cildine ve elmacık kemiklerine sahip olmak için cinayet işleyebilirdim. Gözlerini öne çıkaran mavi kolsuz bir bluz, yüksek belli bir pantolon ve ölene kadar hasretini çekeceğim bir çift gümüş sivri burun ayakkabı giymişti.

Bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Everly?"

"Evet." Elimi uzattığımda sıktı. "Everly Dalton. Sizinle şahsen tanışmak çok güzel, Bayan Whitbury."

"Ben de tanıştığıma memnun oldum ve lütfen bana Cameron de." Ayaklarıma baktı. "Ayakkabılarına bayıldım."

Nora'ya şükürler olsun. "Teşekkürler."

"Oturmaya hazır mısınız, Bayan Whitbury?" diye sordu görevli kadın.

"Evet, teşekkürler."

Gördüğüm en iri adamlardan biri, birdenbire Cameron'ın arkasında belirince neredeyse nefesim kesilecekti. Boyu bir metre doksan sekiz santim civarında olmalıydı ama sevimli sarı topuklu ayakkabılarımdan neredeyse fırlamama neden olan, sadece onun boyu değildi. Adam neredeyse iki insan genişliğindeydi. Kocaman omuzlar, dar siyah tişörtünden dışarı fırlayan kalın dövmeli kollar. Uylukları ağaç gövdesi büyüklüğündeydi. Onu orada nasıl fark etmemiştim?

Monoton ve derin bir sesle, "Önden ben gideyim," dedi.

Cameron'ın yüz hatlarından anlık bir kızgınlık geçti. Adama önden gitmesini işaret etti, ardından ikimiz de onu takip ettik.

Görevli kadın bizi özel bir terasa götürdü. Adam elini uzatıp dışarı çıkmadan önce Cameron'a kaşlarını kaldırdı. Tüm alanı aradı. Ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama masanın altına, sandalyelerin altına ve parmaklığın üzerinden baktı.

"Temiz," dedikten sonra da kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturarak kenarda durdu.

Terasa çıktığımızda Cameron boğazını temizledi. "Üzgünüm. Jude benim... korumam."

"Sanırım senin gibi birinin bir korumaya ihtiyacı var," dedim.

Bir sandalye çekti. "Arkadaşlarım da öyle düşünüyor."

İkimiz de oturduktan sonra masanın altından ayak bileklerimi çaprazladım.

"Bu kadar kısa sürede gelebilmene sevindim," dedi Cameron. "Benimle yüz yüze görüşmek adına zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Elbette."

Garson gelip içki siparişlerimizi sordu. Mantıklı bir seçim yapıp bir bardak su sipariş etmek üzereydim ki ilk olarak Cameron konuştu.

"Mimoza?" diye sordu yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Ya da belki Bloody Mary olabilir?"

İçki mi? Evet, lütfen. "Mimoza kulağa harika geliyor."

İki mimoza söyledi ve garson içkilerimizle geri gelip kahvaltı siparişlerimizi alana kadar havadan sudan sohbet ettik.

"Vakıfla ilgili planlarımın ayrıntılarını sana zaten anlattım," diye başladı Cameron. "İşe büyük bir şevkle başlayacak ve hızlı bir şekilde ilerleyecek birine ihtiyacım var. Geçmişte farklı bir alanda çalıştığını biliyorum ancak aradığım becerilere ve kişiliğe sahipsin."

"Vay canına, teşekkür ederim."

"Ayrıca Shepherd Calloway için bu kadar uzun çalıştığına göre güçlü biri olmalısın."

İçimdeki ani duygu dalgalanmasını mimozamdan bir yudum alarak örttüm. "Shep- Bay Calloway'i tanıyor musunuz?"

"Hayır, hiç tanışmadık ama ünü ondan önce geliyor."

"Elbette öyle. Her ne kadar insanların düşündüğü gibi olmasa da."

Bir süre daha sohbet ettik. Garson kahvaltımızı getirdi, yediklerimizin çok lezzetli olduğunu inkâr edemezdim. Neyse ki Shepherd konusunun üzerinde durmadı. Vakıf ve vakfın nasıl

yapacağı hakkında daha fazla konuştuk. Bir yönetici direktörden beklediklerini anlatmıştı. Çoktan birkaç fikrim vardı ve konuşmak yerken beni dikkatle dinlemişti.

Bu fırsattan hoşlanmıştım. İçimi bir heyecan ve amaç duygusuyla doldurmuştu. Cameron'ı yüz yüzeyken, telefonda olduğundan daha çok sevmiştim ve bu sadece mimoza eşliğinde yapılan kahvaltımız yüzünden değildi. Sözünü sakınmıyordu ancak cana yakındı. İyi bir ilişkimiz vardı ve kendimi kolayca onun için çalışırken görebiliyordum.

Buna rağmen büyük bir sorun vardı.

"Seninle konuşmak istediğim tek bir konu var," dedim. "Taşınmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Miami çok güzel ve bu, kulağa harika bir fırsat gibi geliyor ama tüm hayatım Seattle'da."

"Geçen gün konuştuktan sonra bunun bir sorun olabileceğini düşündüm. Taşınmak istemiyorsan vakfın genel merkezini Seattle'da açmakta bir sorun görmüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Her gün şahsen orada olmam gerekmeyecek ve teknoloji de iletişimi kolaylaştırıyor. İşi istiyorsan Seattle'da ofis açacağız."

Kabul etmek, doğru olandı. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum. Bu, Shepherd'la ilgili değildi. Bu benimle ilgiliydi, uzanıp harika bir fırsat yakalamaktı.

"O halde işi istiyorum."

Cameron gülümsedi. "İsteyeceğini umuyordum."

Elimi göğsüme koyarak nefesimi verdim. "Bunun birdenbire olduğuna inanamıyorum. Gerçekten az önce beni işe mi aldın?"

"Kesinlikle aldım." Kadehini kaldırınca ben de onu takip ettim. "Dünyada biraz iyilik yapmak için."

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum. Bu, hayatım için önemli bir dönüm noktasıydı. Bunu hissedebiliyordum. Gelecek bir denbire umut dolu bir şekilde önümde uzanıyordu.

Haberi anlatmak için Shepherd'ı aramak istedim. Bir an için eve, onun evine dönmenin hayalini kurdum. Kapıdan girip onu beni beklerken bulurdum. Kollarına koşardım ve beni kaldırıp sımsıkı sarılırdı. Kulağıma benimle gurur duyduğunu fısıldardı.

İçkimi bitirdiğimde, yüzümdeki hüznü silmek için elimden gelenin en iyisini yaparak kadehimi masaya bıraktım.

"Affedersiniz efendim, oraya gidemezsiniz."

Restoranın içindeki kargaşa dikkatimi çekti. Bir adam aceleyle bulunduğumuz terasa doğru geliyordu, peşinde de restoran görevlisi olan kadın vardı.

İnanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Gelen kişi-

Jude, özellikle de boyunu göz önünde bulundurursak şaşırtıcı bir hızla hareket etti ve ben kimi gördüğümü anlayamadan kapıyı kapattı.

"Efendim, orası özel bir yemek alanı," dedi görevli içeriden. "Rezervasyonunuz yok."

"Everly."

Bu ses. Aman Tanrım, gerçekten oydu. Ayağa kalktım. "Shepherd?"

"Jude," dedi Cameron ses tonu rahatsız olmuş gibiydi. "Bırak gelsin."

Jude, Cameron'a sinirli bir bakış atsa da kenara çekildi.

Terasa çıkan adama baktım. Shepherd'dı. Yani bir nevi oydu çünkü, onu sadece barda çalarken böyle görmüştüm.

Düz bir tişört giymişti, bu seferki beyazdı. Kot. Takım elbise yok. Kravat yok. Dağınık saçlar. Sakalları bile normalden daha uzundu.

Biraz perişan ve fazlasıyla çekici görünüyordu.

"Böldüğüm için kusura bakmayın, Bayan Whitbury." Masaya yaklaştı ve Cameron'a elini uzattı. "Shepherd Calloway."

Elini sıkarak, "Cameron," diye karşılık verdi. Hem şaşırmış hem de biraz eğlenmiş görünüyordu.

"Senden Everly'ye işi teklif etmemeni istemem gerekiyor," dedi Shepherd. "En azından henüz değil. Beni yanlış anlama, kesinlikle onu işe almalısın. Onun kadar akıllı, nazik, çalışkan, gayretli ve yaptığı her şeyde tutkulu biriyle asla tanışamazsınız. Patronu -ya da sanırım eski patronu- olarak ona tüm kalbimle kesinlikle kefilim. Ancak bir erkek olarak sizden bana büyük bir iyilik yapmanızı ve önce onunla konuşmam için bana birkaç dakika vermenizi istiyorum."

"Üzgünüm Bay Calloway, Everly'ye pozisyonu çoktan teklif ettim. O da kabul etti."

Gözlerini yavaşça kapatırken yüzündeki bitkin ifade, ciğerlerimdeki nefesin boşalmasına sebep oldu.

Bir kez başını salladı sonra bana baktı. "Elbette. Olması gerektiği gibi."

Cameron çantasını aldı. "Şimdi hatırladım, katılmam gereken başka bir toplantı var. Everly, geldiğin için çok teşekkür ederim. Daha sonra bağlantı kurup ayrıntıları halledeceğiz. Bay Calloway, sizinle tanışmak güzeldi. Umarım ikiniz de Miami ziyaretinizden keyif alırsınız."

Önünde yürümesi için ona işaret eden Jude'a baktı. Bana gülümsedi sonra da arkasında şaşırtıcı bir zarafetle hareket eden dev, hantal korumasıyla birlikte gitti.

Onlar gittiğinde, "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Shepherd, burada ne yapıyorsun?"

"Everly, çok üzgünüm." Ağzımı kapattı sonra elini çenesinden aşağı kaydırdı. "Buraya geldiğimde ne diyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Nora ve Hazel."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Dün ofisime geldiler ve bir iş görüşmesi için Miami'ye gittiğini söylediler."

"Şu her şeye burnunu sokan küçük cadalozlar. Peki, bu restoranda olduğumu nereden bildin? Cameron'la nerede buluşacağımı onlar bilmiyorlardı."

İrkildi. "Bunu da onlar söyledi. Daha açık olmak gerekirse, Nora. E-posta şifreni tahmin etti."

"Kahretsin, değiştirmem gerektiğini biliyordum."

"Üzgünüm. Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca ve profesyonelliğe en aykırı şey. Ayrıca Cameron'a, ofisine bıraktığım tüm mesajları görmezden gelebileceğini söylemek isteyebilirsin."

"Onun ofisini de mi aradın?"

"Çaresizdim," dedi. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Aklımı kaybettim ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Blue Streak Kiralama'dan Tom Nguyen'i aradım. Bu arada sana selam söyledi."

Gülümsemeden edemedim. Tom çok kibar bir adamdı. "Ah, Tom'u severim."

"Şansıma, o da seninle aynı hisleri paylaşıyor."

Restorana bir göz attım ama kimse bizim burada olmamızı umursamıyor gibiydi. "Otursan iyi olur."

Cameron'ın sandalyesine oturunca ben de sandalyeme oturdum.

"Demek işi aldın," dedi.

"Aldım."

Bakışları masadaydı. "Bu... harika. Senin adına sevindim. Harika olacaksın."

"Shepherd, neden buradasın?"

Derin bir nefes aldı, göğsü o bembeyaz tişörtün altında inip kalkıyor ve darmadağınık saçları alnına düşüyordu. "Kararını vermeden önce seninle konuşma fırsatı bulacağımı umuyordum."

"Neden beni aramadın?"

"Biliyorum. Özür dilerim. Her şey için üzgünüm. Aramadım çünkü bunu yüz yüzeyken yapmam gerekiyordu."

"Neyi?"

Bakışlarını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Sana yaşananların sahte olmadığını anlatmayı. Benim için öyle değildi."

"Ne?"

"Seni seviyorum. Sanırım seni o lanet olası kırmızı elbiseyle o arabadan indiğin andan beri seviyorum. Sana her geçen gün biraz daha âşık oldum. Sana bunu yüzlerce kere söylemiş olmalıydım ama ben duygusal problemleri olan bir robotum."

Hafifçe güldüm. "Hayır, değilsin."

"Gerçekten öyleyim," dedi. "En başından beri sana olan ilgimle savaşıyordum. Yatakta birlikte uyuduğumuz ilk geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Zar zor uyudum, çünkü tek düşünebildiğim senin ne kadar güzel olduğundu. Ne kadar güzel koktuğun. Yıllarca seni gerçekten hiç görmeden, seninle nasıl çalıştığımı merak ettim. Aslında tam olarak nedenini biliyordum. Kendime seni görmek için izin vermemiştim. Benim için çalıştığın için değil, gerçi

bu da vardı ama asıl sebep içten içe bunu yaparsam aşırı [illegible] olacağımı bilmemdi. Bu da beni çok korkuttu."

Tekrar gözlerini kaçırdı ve çenesini ovuşturdu. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden kalbimi boğazımda atarken bekledim.

"Sözleşmeyi bulduğumda aşırı tepki gösterdiğim için üzgünüm. Seni dinlemeliydim."

Başımı salladım. "Ben de üzgünüm. Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim."

Masanın üzerinden uzanıp parmaklarıyla elimin arkasını okşadı. "İstemediğini biliyorum. Everly, her şey için teşekkürler. Senden hayatını benim için altüst etmeni istedim ve sen de yaptın. Beni başka bir şeye ikna etmek için yapmış olsan da bunu hayatındaki insanları çok önemsediğin için yaptın. Benim için bile yaptın ve ben, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Babama gösterdiğin nezaket için teşekkür ederim. Dünyama gelip, renk kattığın için teşekkür ederim. Belki bu aptalca gelebilir ama senin gün ışığın soğuk ruhumu ısıttı ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

"Shepherd, Miami'ye taşınmıyorum."

"Ne?"

"Veda etmeye çalışıyor gibisin ama ben burada kalmayacağım. Cameron'a taşınma konusunda emin olmadığımı söyledim. Vakfın merkezinin herhangi bir yerde olabileceğini söyledi. Seattle'da ofis açıyoruz."

Uzun bir süre bana baktı, ağzı hafif açık, kaşları çatılmıştı. Bir şey demeden ayağa kalkıp elimi tuttu ve beni yavaşça ayağa kaldırdı. Çenemi yukarı kaldırıp o muhteşem mavi gözleriyle bana baktı.

"Everly," dedi sesi yumuşak ve alçaktı. "Seni seviyorum. Lütfen eve gel."

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları sımsıkı kapattım. İçimden bir rahatlama aktı. Bunu söylemişti. Gerçekti. Shepherd Calloway beni seviyordu.

"Ben de seni seviyorum."

İşte oradaydı. O gülümseme. Mükemmel dişlerini gösteren ve sevimli gamzelerini ortaya çıkaran, hiç kimseye bahşetmediği gülümseme. Benim için sakladığı gülümseme.

Yanağımı okşayarak, "Veda etmeye çalışmıyordum," dedi. "Tam olarak değil. Bir B planı üzerinde çalışıyordum. Özel bir jet almanın ne kadar süreceğinden emin olmasam da bu kadar kolay kaçmana izin vermeyecektim."

Gülümsedim ve eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerine kapattı. Ona karşı eriyip kollarımı boynuna doladım. Beni güçlü kollarıyla sardı ve ayaklarımı yerden kesti.

"Tebrikler," diye fısıldadı kulağıma. "Seninle gurur duyuyorum."

35

EVERLY

Sophie'nin mükemmel olduğunu zaten biliyordum. Shepherd ve ben, yerimi alacak birkaç adayla daha görüşmüştük ama Sophie odaya girdiği andan itibaren onun doğru kişi olduğunu anlamıştım. Neden mi? Kendini tanıtırken, Shepherd gözünü kırpmayan korkunç bir robot gibi ona baktığında, duraksamamış olması çok şey anlatıyordu.

Bu sabah, Shepherd'ın bakışları altında hızla eziliveren bir adamla görüşme yapmıştık. O özür dileyip odadan çıkmadan önce sorulara bile geçememiştik. Elleri çok fazla titrediği için kapıyı bile zar zor açabilmişti ve geri dönmemişti.

Neredeyse Shepherd'a biraz kendisini tutmasını söyleyecektim. İyi adayları korkutup kaçırıyordu ama ben duruma iyi tarafından bakıyordum. Kimi işe alırsak alalım, o soğuk mavi gözlerle düzenli olarak yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bir iş görüşmesinde ona tepeden bakacak cesaretleri yoksa asla asistanı olarak kalamazlardı.

Sophie ise kendine hâkim olabiliyordu.

Koyu sarı bukleleri, şirin bir topuz ile başının tepesinde toplanmıştı ve kıvrımlı vücudunda harika görünen krem rengi bir hırkayla birlikte, zevkli mavi bir elbise giymişti. Hoş bir şekilde gülümsedi ve gözlüğünü hızla düzeltti.

Sanırım sana sorularımızın hepsi bu kadar," dedim. "Shepherd, eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Kızın özgeçmişini bana doğru itti, telefonunu aldı ve mesajlarını kontrol etmeye başladı.

Gözlerimi devirme dürtüme karşı koydum ama Sophie etkilenmişe benzemiyordu. Bana biraz şeyi hatırlatmıştı... -kendimi. *Hoş* ve *tatlı* olarak algılanan türden bir kız olduğunu hissettirmiştim, bu da insanların onu hafife almasına neden olurdu.

Ayrıca Shepherd Calloway ile baş edebilecek kişinin, o olacağını da hissediyordum.

Benimle sevgili olmak, onun kişiliğini değiştirmemişti. Hâlâ sabırlı ve ciddiydi. Hâlâ soğuk ve duygusuz görünüyordu, özellikle de işteyken. Shepherd'ı içeriden gören pek fazla insan yoktu. Bir basgitarı eline aldığında ortalığı yıkıp geçen, nadir gülümsemeleri dizlerimin bağını çözen ve göğsünde ısırık izleri bıraktığımda onları seven adamı çok kişi tanımazdı.

Şu anda o izlerden dört tane vardı. Bu sabah iyileştirmek için öperken saymıştım.

"Geldiğin için teşekkürler." Ayağa kalkıp Sophie'nin elini sıktım. "Yakında iletişime geçeceğiz."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Dalton," dedi. "Bay Calloway."

Shepherd'ın gözleri ona kaydı ama cevap vermedi. Ona hafifçe başını salladıktan sonra mesajlarına geri döndü.

Sophie gitmek için döndüğünde kapı hızla açıldı ve tam kafasına çarptı. Alnını tutarak geri sendeledi. Shepherd ayağa kalktı ve ben de kızı, dengesini sağlaması için omuzlarından tuttum.

"Ben çok üzgünüm." Gelen resepsiyonist Nina'ydı. "Bay Calloway'in ofisinde görüşme yapacağınızı sanıyordum. Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum. İyi misiniz?"

"Evet, iyiyim," dedi Sophie. Alnını ovuşturarken sesinde bir hüznü duyabiliyordum. "Muhtemelen benim hatam."

"Hayır, tamamen benim hatam." Nina, Shepherd'ın hâlâ burada olduğunu anlamış gibiydi. Gözleri ona takıldı ve yüzü soldu. "Ön tarafa dönmem gerekiyor. Pazarlama ekibi için başka bir toplantı odası bulacağım."

Nina hızla uzaklaştı. Ellerim hâlâ Sophie'nin omuzlarındaydı. Derin bir nefes aldığını ve omurgasını düzelttiğini hissettim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Evet." Bir adım attı ve döndü. "İyi olacağım. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkürler."

Biraz daha yaklaşıp sesimi fısıltı düzeyine indirdim. "Merak etme. Bu hiçbir şeyi mahvetmedi."

Bana parlak bir gülümseme sundu. "Teşekkürler."

"İletişime geçeceğiz."

Sophie gitti ve ben de topladığımız özgeçmişleri bir araya getirdim.

"Bu sonuncusuydu. Ne düşünüyorsun?"

"Sophie'yi işe alacağız."

Aynı fikirdeydim ama kararı bu kadar hızlı vermesine şaşırmıştım. "Gerçekten mi?"

"En bariz seçeneğimiz o. Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle katılıyorum, sadece bu kadar hızlı karar vermene şaşırdım."

"Deneyimli ve nitelikli. İyi bir görüşme yaptı ve sesinden nefret etmedim."

Güldüm. "Senin kriterin bu mu? Bu yüzden mi beni işe aldın? Sesimden nefret etmediğin için mi?"

Telefonunu cebine koyarken gözlerimin içine baktı. "Hayır. Sen iş için en iyisiydin *ve* sesinden de nefret etmemiştim."

Kollarımı beline doladım. Kapının açık olması ve oradan geçen herkesin görebilmesi önemli değildi. Aslında Steve tam orada kapının önünden geçerken durmuş ve bana dramatik bir şekilde göz kırpmıştı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Shepherd ile ilişkimiz bir sır değildi. Herkes birlikte olduğumuzu ve onun yanına taşındığımı biliyordu. İnsanlar muhtemelen ilişkimiz nedeniyle yeni bir işe girdiğimi düşünmüşlerdi ve bu hem doğru hem de yanlıştı. Gerçi ne düşündükleri pek de önemli değildi.

Shepherd'ın dudağının kenarında hafif bir sırıtış belirirken beni öpmek için eğildi. Altdudağını dişlerimin arasına aldım ve homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ısırdım.

Kulağıma, "Bunun için seni daha sonra çok fena becereceğim," diye mırıldadı.

"Söz mü?"

Miami'den döndüğümüzden beri son birkaç haftamız meşgul geçmişti. Bulduğumuz kişi hızla işlere ayak uydurana kadar hâlâ Shepherd için çalışıyordum. Cameron yeni girişimini hayata geçirmek için can atıyordu. Bu yüzden ofis yerlerini araştırıyor, mobilyaları fiyatlandırıyor ve bir ön bütçe hazırlıyordum.

Şükürler olsun ki bugün cumaydı. Shepherd'ın yeni asistanını bulmuş gibi görünüyorduk. Cameron'a gönderebileceğim birkaç ofis alanı seçeneğim vardı. Nora bana ofis dekoru fikirleri konusunda yardım ediyordu ve Hazel da potansiyel bir ofis asistanı konusunda öneride bulunmuştu.

İşler yoluna giriyordu.

İstemeden kollarımı indirdim ve geri çekildim. "Yapmam gereken birkaç şey daha var sonra da eve geçeceğim. Sen Ofis'e erken mi gideceksin?"

"Evet."

Gözlerime pek bakmadan bakışlarını kaçırmasıyla içimde muşacık bir his uyandırdı. Duygularını dışa vurduğu o enderi anlardan birisini yakalamıştım. Shepherd Calloway gergindi.

Kolunu sıktım. "Orada görüşürüz. Ayrıca her şey harika olacak."

Ofis her zamanki gibi tıklım tıklımdı. İlk sırada Dahlia Marlow vardı ve buğulu sesiyle kalabalığı büyülemişti. *Incognito*'nun rock müzikle ortamı salladığı aynı barın, ellili yaşlarının sonlarında country müzik söyleyen ve akustik gitar çalan bir kadın tarafından büyülenmiş olmasına bayılıyordum.

Hakkını vermek gerekirse, bu kadın harikaydı.

"Sana hâlâ inanmıyorum," dedi Nora. Dantelli kırmızı sutyenini ucundan kıyısından gösteren yırtık bir Jack Daniels tişörtü, eskitilmiş bir kot pantolon ve parlak siyah stilettolarla yanımda duruyordu. Her nasılsa Nora her durum için mükemmel giyinmeyi biliyordu. Buna köhne bir bardaki rock konseri de dahildi.

Hazel viskisini yudumladı. Burası tam olarak *martini* tarzı bir yer değildi, bu yüzden hepimiz buzsuz *Maker's Mark*'* seçmiştik. "Bize şaka yapmaya çalıştığını düşünüyorum."

Omzumu silktim. "Ne düşünürsen düşün. Göreceksin."

Geçen gün, Shepherd bana bir şey söylemeden ailesini konserine davet ettiğinde beni, babasını ve erkek kardeşini çok şaşırtmıştı. Daveti hakkında herhangi bir açıklama yapma zahmetine girmemişti. *Bu arada, bir grupta basgitar çalıyorum ve size bunu hiç söylemedim* falan demeyişti. Onlara sadece gelişigüzel bir şekilde cuma gecesi çalacağını ve isterlerse gelebileceklerini söylemişti.

Richard ve Ethan'a daha fazla ayrıntı vermiştim. Sonra da Shepherd, aynı gelişigüzel tavırla başka birini davet etmek istersem sorun olmadığını söylemişti.

* Bir viski markası.

Açıkçası bunu hemen kabul etmiştim. Ateşli basçımı arkadaşlarıma göstermek mi? Evet, kesinlikle buna vardım.

Bununla birlikte, gizli gitar sığınağı hâlâ bir sırdı. Sanırım ikimiz de bu şekilde kalmasından hoşlanıyorduk. Bazen orada buluşuyor ve tanışmıyormuşuz gibi gibi davranıyordık. En azından ben rol yapıyordum. Shepherd'ın rol yapmaktan anladığı, çoğunlukla tüm konuşmayı yapmama izin vermek ve ardından mevcut her yüzeyde beni mahvetmekti.

Buna bayılıyordum.

Richard kalabalığın arasından sıyrıldı, ardından Ethan ve Grant geldi. Shepherd'ın ağabeyi ve enişteşi, sanki Nora ve Hazel ile aynı şeyi, yani ne zaman bunun bir şaka olduğunu söyleyip şakaya onları da dahil edeceğimizi merak ediyormuş gibi şaşkın bir şekilde etraflarına bakındılar. Richard ise neredeyse bana çarpacaktı. Gözleri sahneye kilitlenmişti.

"Kim bu?" diye sordu, sesi etkilenmişe benziyordu.

"Dahlia Marlow," dedim. "O harika, değil mi?"

"İnanılmaz."

Eğer bir adamın gözlerinde, gerçekten yıldızlar veya yüzünün çevresinde beliren küçük kırmızı kalpler olabilseydi, Richard'da şu an bunlar olurdu. Her zaman duygularını belli ediyordu ama daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Sahnesinden sonra onu Dahlia ile tanıştırmamın bir yolu olup olmadığını merak ettim. Kadını pek tanımıyordum ama Shepherd'ı çalarken izlemeye geldiğim gecelerden birinde onunla sohbet etmiştim.

Annie ve Miranda, geldiklerinde herkes kadar şüpheci görünüyorlardı. Dahlia'yı izlemek dışında başka birinin varlığını fark edemeyecek kadar meşgul olan Richard dışında hepimiz selamlaşıp birbirimizi kucakladık.

Son şarkısı da bitince coşkulu alkışlara gülümsedi. Richard ıslık çaldı. Bana öyle geliyor olabilirdi ama bir an için ikisinin

gözleri buluşmuş gibi göründü. Dahlia'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve kalabalığa gülümseyerek el sallamaya devam etmeden önce duraksadı.

Bar sahibi ortaya çıktı ve sahnesi için ona teşekkür etti. Heyecandan karnım ağrıyordu. Bu, o andı.

"Ve şimdi de huzurlarınızda, *Incognito*," dedi.

Grup sahneye çıkarken kalabalık uğuldadı. Solist ve gitarist önden çıkarak yerlerini aldılar. Davulcu kalabalığa bagetlerini salladı ve bateri takımının arkasına oturdu.

Sonra da Shepherd geldi.

Güçlü kollarını gösteren koyu renk bir tişört ile şirin poposundan bir ısırık almak istememe neden bir kot pantolonla sahneye çıktı ve basgitarını aldı. Baştan aşağı karizmatik ve her zamanki gibi özgüvenliydi. Bununla hava atmıyordu. Shepherd'ın hava atmaya ihtiyacı yoktu. Gösterişli bir galada smokinle ya da köhne bir barın sahnesinde sıradan bir tişörtle... Burada olmasının sebebi dikkat çekmek değildi ve bu onu çok daha seksi yapıyordu.

"Vay canına," dedi Nora.

Askıyı omzunun üzerinden geçirip bas tellerine bastı. Burada olduğumuzu bilmesine rağmen bugün erken saatlerde yakaladığım o gerginliğin en ufak bir izini bile görmemiştim. Gözleri kalabalığı tarayıp sonunda beni buldu. Dudağının kenarı seğirdi ve göz kırptı.

Dizlerimin bağı çözüldü, ayakta kalabilmek için Ethan'a tutunmak zorunda kaldım. Aman Tanrım. Bu adam.

"Selam, Seattle," dedi solist mikrofona doğru. Kalabalık tekrar tezahürat yaptı. "Bu gece bizimle olduğunuz için teşekkürler."

Davulcunun yaptığı hızlı girişle ilk şarkılarına başladılar.

Richard oğluna bakarken adeta ışıldıyordu. Ethan ve Grant hâlâ şok olmuş görünüyorlardı ama gülümseyip, müziğe uyum sağlamaya başladılar.

Nora sahnedeki adamlara ağzı açık bakakaldı. "Bize söylemediğine inanamıyorum."

"Paylaşamazdım, benim sırrım değildi."

"Çok iyiler," dedi Hazel, kendini duyurabilmek için sesini yükseltmişti.

"Evet, öyleler," dedi Nora. "Davulcu mükemmel. Bekâr olup olmadığını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Hepsi evli. Üzgünüm."

"Lanet olsun," dedi Nora.

Onlar sahnede çalarken hep birlikte dans ettik, sallandık, alkışladık ve tezahürat yaptık. Hızlı şarkılar sırasında bağırıp yumruklarımızı havaya savurduk. Yavaş şarkılar çalarken, telefonlarımızın ışığını açıp çakmak gibi tuttuk. Shepherd'ın tüm kalbiyle çalmasını, müziğe kapılmasını ve ona en yakın insanların biraz daha yakınlaşmasına izin vermesini izledik.

Sahnelerini bitirdiklerinde kalabalık kükredi. Richard o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyordu ki Shepherd muhtemelen onu ta sahneden duymuştu. Gölgelerde kalmak yerine grubun geri kalanıyla birlikte öne çıktı. Kolunu havaya kaldırıp el salladı.

"Çok teşekkür ederiz," dedi solist. "Bir dahaki sefer görüşünceye dek hoşça kalın, iyi geceler."

Sahne ışıkları karardığında geriye sadece grup üyelerinin silüetleri kaldı. Hoparlörlerden müzik yükseldi ve sahnenin etrafındaki kalabalık dağılırken konuşma uğultusu arttı.

Richard dirseğime dokundu. Barın yakınında bir şeye -ya da birine- bakıyordu. "Bana bir dakika müsaade et."

Küçük bir masaya doğru ilerlediğinde, Dahlia döndü ve gülümsedi. El sıkıştılar ve Dahlia işaret ederek onu yanına

oturmaya davet etti. Richard oturduğunda havadaki kıvılcımları görebiliyordum. Birbirlerine gülümseme biçimleri, hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi.

İki tane yakışıklı, Nora ve Hazel ile sohbet etmeye başlatmıştı. Bu tür eğlenceli, gündelik flörtler Nora'nın kedinanesi gibiydi. Açıkça eğleniyordu. Hazel bile bununla ilgilenmiş görünüyordu. Bu durum, flörtleşmeyi bıraktığı günlerin bitip bitmediğini merak etmeme sebep olmuştu.

"Burada olmanıza sevindim," dedi Ethan, Annie'ye. "Grant ve benim sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Ne oldu?" diye sordu Annie.

Ethan ve Grant birbirlerine bakarak gülümsedi. "Bunun kişisel olduğunu biliyorum ama hâlâ donör arıyor musunuz diye merak ettik."

Annie'nin dudakları aralandı ve ona birkaç kez göz kırptı. "Arıyoruz."

"Grant ve ben bunun hakkında konuşuyorduk ve ben gönüllü olmak istiyorum," dedi Ethan. "Biz çocuk sahibi olmayacağımıza çoktan karar verdik. Bunu her zaman biliyorduk ama bunun iyi bir şey olacağını düşündük."

"Ayrıca peşinde olduğun şey fiziksel özelliklerse kendisi Shepherd'a çok benziyor," dedi Grant. "Üstelik Ethan harika bir mimar. Zeki ve sevecen, muhteşemliğinden bahsetmiyorum bile."

Ethan gülümseyerek başını salladı. "Dur artık."

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum. Burada durduğumu biliyorlardı ama bu an çok özel hissettirmişti. Sevinçten ciyaklayarak olayı mahvetmek istemedim.

"Israr yok," dedi Ethan. "Başka biriyle anlaşmaya karar verirseniz alınmam. Sadece bilmenizi istedim, eğer istediğiniz buysa

ben hazırım. İşe yararsa ve sizin için sorun olmazsa havalı amcalar olarak etrafında olmayı çok isteriz."

Annie'nin gözleri yaşlarla parladı. Miranda'ya baktı. "Bunu önce Miranda'yla konuşmadan sana cevap vermemeliyim ama bu harika bir teklif."

"Evet," dedi Miranda, Annie'nin kolunu tutarak. "Kabul ediyoruz."

"Emin misin?" diye sordu Annie.

"Eminim." Öne çıktı ve Ethan'ı kucakladı. "Teşekkür ederim. Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum. Teşekkür etmek yetmez."

Sonra bir baktım ki herkes birbirine sarılıyordu Grant, Annie'ye sarıldı. Yer değiştirdiler ve Ethan, Annie'ye sarıldı, Grant ise Miranda'yı kucakladı. Gözyaşları, benimki dahil herkesin gözlerini ıslatmıştı.

Özellikle benim.

Büyük bir aileye dönüşüyorduk. Belki tuhaf, biraz geleneksel olmayan ama yine de bir aileydi. Bir şekilde, bu onu daha da özel kılıyordu.

Shepherd kulisten çıktı, biraz terliydi ve saçları dağılmıştı. Tek kelime etmeden kollarını etrafıma dolayıp, yumuşak bir öpücükle dudaklarımı yakaladı.

Burnunu benimkine sürttü. "Hey, sen."

"Hey. Bu gece harikaydınız."

"Geldiğin için teşekkürler."

Kollarımı beline doladım ve ona gülümsedim. Çoğu insan için Shepherd Calloway, odaklanmış ve duygusuz bir iş insanıydı. Gerçek Shepherd'ı gören şanslı kız bendim. İçindeki adamı.

O adam tamamen benimdi.

EPİLOG

EVERLY

Sıradan bir geceydi. Hava güzeldi ve elim Shepherd'ın dirseğinde, Seattle Center arazisinde yürüyorduk. Sokağın yukarısındaki bir bistroda güzel bir akşam yemeği yemiştik. Süslü püslü bir yer değildi ama yemekler mükemmeldi. Gece çok güzel olduğu için biraz yürüyüş yapmaya karar vermiştik.

İnsanlar taş döşeli yolda geziniyorlar ve birkaçı hâlâ geniş çimenlerdeki battaniyelerin üzerinde uzanıyordu. Şehrin hafif uğultusu etrafımızı sardı ve sokak lambaları karanlıkta parıldadı.

Miami'den bu yana altı ay geçmişti. Yani Shepherd, o beş sihirli kelimeyi söylediğinden beri. İki değil. *Seni seviyorum* önemliydi tabii ama duymam gerekenlerin sadece yarısıydı. İkinci yarıdaki *lütfen eve gel* de aynı derecede anlamlıydı.

Eve gelmiştim ve o zamandan beri ayrı tek bir gece bile geçirmemiştik.

Bu sabahı, Annie ve Miranda'nın bebek partisini Richard ile *brunch*'ta planlayarak geçirmiştim. Ben yeni işime başladıktan kısa bir süre sonra başka bir yere taşınmıştı, finansal açıdan da toparlanma yolundaydı. Geçen hafta kendisine temiz bir sağlık raporu verilmişti. Resmî olarak kanseri yenmişti. Yine de dikkatli olması ve kendine iyi bakması gerekiyordu. Artık hayatında Dahlia da olduğu için her zamankinden daha sağlıklıydı.

Ofis'te tanıştıkları geceden beri çıkıyorlardı ve Richard'ı hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ethan'ın donörlüğü sayesinde Annie ve Miranda bir kız bebek bekliyordu. Bazı insanlar, çıktığınız adamın erkek kardeşinin, kız kardeşinizin bebek sahibi olabilmesi için ona sperm bağışlamasını tuhaf, hatta garip bulabilirdi. Bizim için hiç de garip değildi. Artık hepimiz bir aileydik. Bebekleri gelmiş geçmiş en iyi iki anne tarafından büyütülecek, hayatında iki harika amcası olacaktı. Henüz doğmamış olmasına rağmen şimdiden çok şanslı bir küçük kızdı.

Büyük gümüş kubbesindeki devasa fıskiyelerinden su akan çeşme, bu gece açıktı. Bir ışık halkası suyu aydınlatarak her şeyin parlamasını sağlıyordu.

İzlemek için durduk. Suyun yükselip alçalarak fışkırması, klasik müziğin ritmine göreydi.

"Çok güzel," dedim.

Shepherd sırtımda yavaşça daireler çizdi. "Öyle."

Müziğin melodisi yumuşadı ve fıskiyedeki su damla damla akmaya başladı. Zillerin ve üflemeli çalgıların yüksek sesi, suyu aniden tepeye doğru bir dere gibi fışkırttı. Gökyüzüne uzandı ve bir sis bulutu göndererek yere çarptı.

Islanamayacak kadar uzaktaydık ama yine de beni güldürmüştü.

"Everly," dedi Shepherd, sesi garip bir şekilde yumuşaktı.

"İzliyor muydun?" diye sordum. "Suyun ne kadar yükseldiğini gördün mü?"

Gözleri yan tarafa, tam tersi yöne kaydı.

"Ne?"

Dudağının kenarı seğirdi, gamzesi neredeyse ortaya çıkacaktı. Belimi hafifçe kavradı ve beni yavaşça döndürdü. "Bak."

Bir an için hiçbir şey görmedim. Sadece karanlıkla örtülmüş çimenlik alan vardı. Gece geç saatlerde piknik yapanlar bile toplanıp gitmiş gibiydi.

Bir figür ortaya çıktı, yere çömeldi ve duraksadı. Çakmağın küçücük alevi gibi bir kıvılcım gördüm. Sonra daha fazla kıvılcım ortaya çıktı.

Küçük ışık patlamaları büyüdü, kıvılcım tanelerine dönüştü ve her biri bir sonrakini aydınlattı. Hızla yayılarak yumuşak parıltılarıyla geceyi aydınlatıyorlardı. Büyük havai fişeklere benziyorlardı. Her biri çimlerin üzerine, bir sonrakini yakacak kadar yakın yerleştirilmişti. Parlak, yanıp sönen bir domino etkisi gibiydi.

Saniyeler içinde çimenlik gümüş ve altın kıvılcımlarla aydınlandı, ışıkları karanlıkta göz kırpar gibi yanıp sönüyordu.

Oluşan görüntüye bakarken, böyle bir şeyi kimin yaptığını ve nasıl buna tanık olacak kadar şanslı olduğumuzu merak ediyordum. Peki ya Shepherd, bakmam gereken zamanı nereden biliyordu? Işıkların bazı harfler oluşturduğunu fark ettim. Üç kelime.

Benimle evlenir misin?

Soru işareti bile vardı.

Ağzım açık bir şekilde Shepherd'a baktım, aniden konuşma yeteneğimi kaybetmiştim.

Dudakları o yürek eriten gülümsemeyle yukarı kıvrıldığında, yavaşça tek dizinin üstüne çöktü. Ellerimi tuttu, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

"Everly, tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahipsin. Senden onu bana vermeni istemek üzereyim, sonsuza kadar. Karşılığında sana verebileceğim tek şey benim ve bu, tamamen dürüst olmam gerekirse yeterli değil. Buna rağmen seni her zerremle, ruhumun her bir parçasıyla seviyorum. Benimle evlenir misin?"

"Evet, Shepherd. Evet. Aman Tanrım, evet."

Başka bir şey yapamadan -muhtemelen bir yüzüğü vardı ama ben pek sağlıklı düşünemiyordum- kollarımı ona doladım. Hâlâ tek dizinin üzerinde dururken beni aşağı çekti ve sarıldı. Yüzünü saçlarıma yaslayarak derin bir nefes aldı.

"Seni seviyorum, Everly," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum."

Burnumu çektim, gözlerimin kenarlarından yaşların süzülmesine izin verdim.

Uzun bir süre sonra ayağa kalkarak benim de kalkmama yardım etti. Ceketinin iç cebinden küçük bir kutu çıkarıp açtı. İçinde, etrafı minik pırlantalarla çevrelenmiş bir taşı olan pembe altından bir yüzük vardı. Büyük değildi, taktığım sahte nişan yüzüğüne hiç benzemiyordu ama güzeldi. Hatta mükemmeldi. Aslında-

"Shepherd, bu sahte yüzüğü aldığımızda denediğim yüzüğe benziyor."

Yüzüğü kutudan çıkarıp kaldırdı. "Bu zaten denediğin yüzük."

"Tıpkı ona benzer bir tane mi buldun?"

"Hayır, bu aynı yüzük. İzin verir misin?"

Elimi uzatarak başımı salladım. Yüzüğü parmağıma taktı.

"Hâlâ satışta olduğuna inanamıyorum."

Elimi tuttu ve başparmağını parmak boğumlarımda gezdirdi. "Aslında diğeriyle aynı zamanda aldım."

"Bunu biz rol yaparken mi aldın? İyi de neden?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu, anlık bir hevesti ve ben asla bir şeylere heveslenmem. Her zaman bir şeyleri uzun uzadıya düşünürüm. Buna rağmen o gün, bu yüzüğü parmağında gördüğümde almak zorunda hissettim. Ben de aldım."

"Teşekkür ederim. Bu mükemmel. Bu arada onlar maytap mıydı? Bunu nasıl yaptın?"

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı ve başıyla bahçeyi işaret etti. "Biraz yardım aldım."

Richard, patika üzerinde artık yanıp bitmiş olan maytapların yanında duruyordu. Elini salladı.

Ceketinin yakalarını tuttum ve daha da yaklaştım. "Sen biraz delisin, Shepherd Calloway."

"İçimdeki en iyi tarafı ortaya çıkarıyorsun."

Beni öptüğünde, kollarımı boynuna dolayıp güçlü tutuşunda eridim. Mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve onu öpmemi neredeyse zorlaştırıyordu. Gülümsememi durduramıyordum.

O da gülümsüyordu.

Görünen o ki gezegende gün ışığıma karşı koyabilen tek kişi Shepherd Calloway değildi. Kendini açması için sadece; servet avcısı eski bir kız arkadaş, krizdeki bir ebeveyn, sperm donörü arayan bir kız kardeş, sahte bir ilişki, garip bir yatak paylaşımı, saçma derecede kocaman bir elmas ve biraz çilekli şampuan gerekmişti.

Ah, evet. Şampuan meselesini biliyordum. Belki bir gün üretmeyi bırakırlar diye toplu olarak sipariş vermiştim.

Bir zamanlar lanetlendiğimi düşünmüştüm ancak sonsuza dek yaşayacağım mutluluk, başından beri oradaydı. Bulmak için geçtiğimiz yol virajlıydı, ikimizin de tahmin etmediği sürprizlerle doluydu. Yine de olayların başka türlü gelişeceğini hayal etmek imkânsızdı. Shepherd ve ben birbirimiz için yaratılmıştık. Artık hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik. Mutlu. Âşık.

Biraz da müstehcen.

Ne de olsa sahte olmayan yepyeni nişanlısı altdudağını ısırınca, adamın yırtıcı bir hayvan gibi hırlamasına kim karşı koyabilirdi ki? Bu kız değil.

BONUS EPILOG

CLAIRE KINGSLEY

BONUS EPİLOG

SHEPHERD

Sudan gelen serin esinti, tropik sıcağın yakıcılığını azaltıyordu. Güneş gözlüklerimi düzelttim ve içkimden bir yudum aldım. Tadı meyvemsiydi, gerçek bir hindistancevizi kabuğunda servis ediliyordu ve içinde küçük bir kokteyl şemsiyesi vardı. Çok saçma görünse de tadının iyi olduğunu itiraf etmeliydim.

Everly sevimli küçük ayaklarını dalgaların içine sokmuş, suyun kenarında dolaşıyordu. Sarı bikinisi -tabii ki sarıydı- güneşin öptüğü teninde harika görünüyordu. Omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. Güneş, Everly'nin yanında hiçbir şey değildi. Bu kadın bütün kahrolası dünyayı aydınlatıyordu.

Özellikle de benim dünyamı.

Yalnızca parmaklarını kıpırdattığı, kışkırtıcı bir el sallama hareketiyle biraz daha ilerledi, su ayak bileklerine sıçrayarak harika bir manzara sundu. Muazzam gökyüzüne dokunan kristal mavisi su. Soluk renk kumlar. Ve minicik bikinili kıçını bana sallayan karım.

Mükemmellik buydu.

Parmağımdaki yüzüğün hissi, düğünümüzün üzerinden bir hafta bile geçmemiş olmasına rağmen tanıdık geliyordu. Başparmağımla dokunup pürüzsüz metali hissederek, onu yüzükparmağımın etrafında döndürdüm. İyi hissettiriyordu. Ait olduğu yerdeydi.

Everly ile evlendiğimde pek bir şeyin değişmesini beklemiyordum. Neden değişecekti ki? Zaten birlikte yaşıyorduk. Evlilik yalnızca bir formaliteydi.

Buna rağmen bir şeyler değişmişti. Dostlarımızın ve ailelerimizin önünde durup yeminlerimizi ettiğimiz sırada bunu hissetmiştim. O anda kalbimin derinliklerinde değişimi hissetmiştim. Tam olarak adlandıramadığım bir şekilde ona bağlanmıştım ve tıpkı parmağımdaki yüzük gibi doğru hissettirmişti.

Yanımda titreyen telefonum yüzünden gözlerimi manzaradan ayırdım -kumsal harikaydı ama Tanrım, karımın vücudu çok leziz görünüyordu- ve mesajlarımı kontrol ettim.

Mesaj finans müdürüm Nolan'dan gelmişti. Yetişkin hayatımın ilk tatiline çıkarken tüm sorumluluğu ona bırakmıştım. Daha önce, bir günden fazla işten uzak kalmamıştım... hem de hiç. Everly, şirketi emin ellere bıraktığım konusunda ısrar ederek benden işi tamamen arkamda bırakmamı istemişti. Endişelenecek bir şeyim olmadığını ve birkaç hafta bensiz yaşayabileceklerini söylemişti. Haklıydı ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu.

Gelen mesajı okudum. Şöyle başlıyordu: *Bu mesaj sadece bilgilendirme amaçlıdır, yanıt vermenize gerek yoktur.* Yine de bir konferans görüşmesi planlamam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Zaten herkesi kontrol etmeliydim. Bir saatten fazla sürmezdi. Cevabımı yazmaya başladım.

Everly boğazını temizledi. Yaklaştığını fark etmemiştim.

Ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Yine çalışıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi onunla buluşturmak için başımı kaldırıp bakışlarımın yavaşça kıvrımlarında gezinmesine izin verdim.

"Çalıştığını görebiliyorum," dedi.

"Önemli bir şey değil. Sadece kısa bir mesaj. Belki daha sonra bir konferans görüşmesi."

Gözlerini devirdi. "Balayındayız. Gerçek bir izin yapmaya hakkın var."

"Zaten gerçek bir izindeyim."

"Daha sonra konferans görüşmesi derken kastettiğin neydi o zaman?"

Ona dik dik baktım, bakışlarım sertti. Bana meydan okuması fazlasıyla tahrik ediciydi.

Gözleri kısıldı ve dudakları küçük bir sırıtışla seğirdi. Sonra da telefonumu elimden alarak suya doğru koştu.

"Everly."

Ayağa kalktım ama o çoktan suyun kenarına gitmişti. Ayakları ıslak kuma bastığında durdu ve telefonumu okyanusa attı.

Ellerini birbirine sürterek geri yürüdü, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "İşte oldu."

"Telefonumu suya attın."

"Ne kadar da dikkatlisin, Shep." Kumun üzerine serdiğimiz büyük örtüye uzanmadan önce ayaklarındaki kumu havluyla sildi ve hemen yanına eliyle vurdu. "Şimdi gel de benimle rahatla."

Ona kaşlarımı çattım ama kızgın değildim. Geri döndüğümüzde yeni bir telefon alırdım ancak bunun acısını daha sonra onun kıçından çıkaracaktım.

Uzanıp çantasından telefonunu çıkardı.

"Sen neden mesajlarını kontrol ediyorsun?" diye sordum.

Şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. "Eh, birimizin telefonu olması gerekiyor ve seninki okyanusta."

Suyu işaret ettim. "Çünkü onu attın."

"Detaylara takılma. Hem ben çalışmıyorum."

"Nora mı?"

"Evet." Kaşları birleşti. "Onu aramamın bir sakıncası var mı? Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hiç sakıncası yok." Rahatlayarak saçma meyve şeyimden bir yudum daha aldım. En azından içinde iyi miktarda rom vardı.

Everly telefonuna doğru, "Merhaba tatlım," dedi. "Hayır sorun değil, tabii ki beni rahatsız etmiyorsun. Hazel ne yaptı?"

Uzun bir süre durup dinledi.

"Vay canına. Kesinlikle doğru olanı yapmışsın. Sophie'yi ara. Ben dönene kadar güven çemberindeki vekilim o."

Tek kaşımı kaldırdım. Everly yeni asistanımla arkadaş olmuştu -elbette olacaktı- ama onu Nora ve Hazel'la olan küçük çemberine almasının ne anlama geldiğinden emin değildim.

Beni ilgilendirmezdi. Sophie işinde yetenekliydi. Benim de tek umursadığım buydu.

"Bu iyi bir fikir," dedi Everly. "İyi olacağına eminim. Tamam, ben de seni seviyorum. Yapacağım. Haftaya görüşürüz."

Telefonu kapatıp tekrar çantasına attı.

"Her şey yolunda mı?"

"Sanırım. Hazel tarafında küçük bir kriz yaşanmış. O hiç... Hazel gibi davranmıyor. Nora ve Sophie bu işi halledecekler."

Uzanıp elimi karnının üzerinde, pürüzsüz teninde kaydırdım. "İyi. Çünkü bu bikiniyle ne kadar muhteşem görünsen de çıplakken daha iyi görünürsün."

Yanakları pembeleşti ve etrafına baktı. "Burada mı?"

"Burası özel bir ada. Tamamen yalnızız."

"Ya personeller hâlâ buradaysa?"

Yaklaştım ve göğsünü avuçladım. Meme ucunun ince sarı kumaştan sertleştiğini hissediyordum. "Onlar villada. Bizi kimse izlemiyor. Eğer izliyorlarsa da onları kovarım."

Yumuşakça güldü, ellerim vücudunun üzerinde dolaşırken gözleri kapandı. Onu yüzüstü çevirdim ve bikini üstünü açmak

için ipi çektim. Örtünün üzerine düşmesine izin verdiğinde, omzunun üzerinden bana bakıp altdudağını ısırdı.

Kıçını tokatladım ve nefesi kesildi. "Altını çıkar."

Tekrar yuvarlanarak bikini altını bacaklarından aşağı kaydırdı. Ayağıyla iterek son giysi parçasını da bir kenara attı.

"Aferin kızıma."

Bu cennetti, tam burası. Sıcak güneşin karımın güzel vücudunda parlayışı. Okyanus dalgalarının rahatlatıcı ritmi. Hafif esinti. Bu tatil olayının oldukça harika olduğu ortaya çıkmıştı. Onu kesinlikle tekrar buraya getirecektim.

Eğilip dudaklarını bir öpücükle yakaladım. Elimi onun lezzetli kıvrımlarında gezdirdim. Tırnaklarını göğsüme sürttü, hafif çizikleri kanımı kaynatıyordu.

Avuçlarını göğsüme doğru açarak beni itti. "Hâlâ giyiniksin."

Sırtüstü uzanarak dudaklarımda beliren hafif gülümsemeyle şortumu çıkarmasını izledim. Sikim sertti, onun için hazırdı ama onun oyalanışını izlemeyi seviyordum. Bir uyluğumu öptükten sonra yan tarafımı dürttü.

"Tanrım, bu kış. O kadar tatlı ki ısırmak istiyorum."

Onunla göz göze geldiğimizde ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi.

Kıkırdayarak kalçamın üzerinden öptü. Sonra dişlerini kıçımın sıkı etine geçirdi ve sertçe ısırdı.

İnledim. Siktir, bunu yapması hoşuma gidiyordu.

Eli ereksiyonuma doğru ilerledi ve üzerime eğilip tekrar kıçımı ısırırken elini iyice sıktı.

"Siktir," diye homurdandım. "O kıçını buraya getir."

Onu kuvvetli bir şekilde kaldırıp sırtüstü çevirerek, bacaklarının arasına tırmandım. Gözleri bir gülümsemeyle parladı ve yanakları pembeleşti. Kahretsin, onu çok seviyordum.

Ben içine girerken ellerini saçlarımın arasından geçirdi. Tanrım, bu am. Çok sıcak ve ıslaktı. İnleyerek dışarı doğru kaydım. Kalçaları hamlelerimi karşılamak için eğildiğinde sesli bir nefes verdi.

"Shepherd."

Adımı onun dudaklarından duymaya bayılıyordum. Eğilip tatlı ağzını öptüm. Tadı yaz gibiydi. Dişleri dudağımı yakaladı ve hafifçe sıyırarak benimle dalga geçer gibi ısırdı.

Tekrar hırlayarak içine daha sert girdim. Ellerini sırtımda gezdirip tırnaklarının tenimde sürüklenmesine izin verdi.

"Çok iyi hissettiriyorsun, bebeğim." Göğüslerinin göğsüme yaptığı hoş baskıyı hissederek boynunu öptüm.

"Daha sert," diye mırıldandı.

Tırnakları sırtıma gömüldüğünde adeta bir kıvılcım hayat bulmuş gibi keskin bir his doğrudan kasıklarıma doğru ilerledi. Kaslarım kasılırken hafifçe homurdandım, sert ve hızlı bir şekilde gidip geldim. Sert sikimi onun tatlı, ıslak amına tekrar ve tekrar ittim.

Yüzümü boynuna gömdüğümde etrafımı çilek kokusu sardı. Onu sertçe becerirken aletim derinlerine iniyordu. Sırtımı çiziyor ve her hamlemde kulağıma inliyordu.

Kadınlığı etrafımda sıcak ve sıkıydı, yaklaşan orgazmıyla nabız gibi atıyordu. Hayalarım sıkışırken, içimdeki sıcaklık ve gerginlik arttı.

Onu sertçe becermeye devam ederken kulağının dibinde homurdandım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviy... ahh..." Anı, aletimin etrafında titreşirken son sözü yarıda kesildi. Kalçalarını benim ritmime göre döndürüp sırtımı kavradı ve boşalırken inledi.

Bu rahatlamam için yeterliydi ama kendimi tuttum. Aletim derinliklerine gömülüyken onu derinden öptüm, dilim onunkinin üzerinde geziniyordu.

"Güzel mi?" diye sordum.

İçini çekti, gözleri geriye kaydı. "Çok güzel."

"Dizlerinin üzerine çök."

İçinden çıktım, sızlatan baskı neredeyse acı vericiydi. Dönüp dizlerinin üzerine çöktü ve sırtını büktü. Kıçına sıkı bir şaplak attım.

Kalçalarını tutup kendimi içeri ittiğimde, kükredi. Bu manzara muhteşemdi. Yuvarlak kıçı ellerimin arasında, saçları sırtına düşerken omzunun üzerinden dönüp bana baktı.

"Sıktır, çok seksisin," dedim

Kalçalarını sımsıkı tutarken ve sırtım tırnaklarının izini yanarken kendimi ona sert bir şekilde ittim. Kasların gerildi, parmaklarım tenine saplandı. İçimdeki gerilim hızla artmıştı. Patlamaya hazırdım.

Kendimi dışarı çıkaracak kadar geri çekildim ve aletimi tuttum. Ben sert uzunluğumu okşarken omzunun üzerinden izledi. Homurdanarak patladığımda aletim nabız gibi atıyordu. Onun tatlı kıçına sıcak gibi tıpkırdım. Her yerine gelirken, inleyerek kendimi okşamaya devam ettim.

Son bir kasılmanın ardından işim bitmişti.

Tekrar kükredi. "Bu eğlenceliydi."

Kalbim göğsümde kuş kuş atıyordu ve saf haz edici bir endorfin karışımı içimi kaplamıştı. Bir havlu alıp kıçındaki pisliği temizledim sonra da ona şaplak attığım pembe noktayı öpmek için eğildim.

"Ah, zavallı bebeğim, seni tırmaladım mı?" diye sordu. "Öpüp acısını almamı ister misin?"

Gülümseyerek büyük örtüye uzandım, o sırtımı öperken gözlerimi kapattım. Kıçımda beni ısırdığı noktayı bile öptü.

"Ah, burada bir iz bırakmışım."

Derin bir nefes aldım. "Bana zarar veremeyeceğini biliyorsun."

Sanki beni sınamak istercesine kıçıma şaplak attı.

Yuvarlanıp onu yakaladım ve üzerime çektim. Bana doğru eridi, bedeni benimkinin üzerine uzandı ve başı göğsüme yaslandı. Parmaklarımı sırtına uzatarak pürüzsüz teninde gezdirdim.

"Gelmiş geçmiş en iyi balayı," dedi.

Ona daha fazla katılamazdım.

Bu tatlı kız, soğuk ve izole hayatımı sıcak yaz güneşiyle yıkamıştı. Asistanım olarak onu takdir ediyor ve saygı duyuyordum ama bu çok daha fazlasıydı. *Ona âşıktım.* Ona kalbimin ve ruhumun her parçasıyla âşıktım ancak bunun yeterli olup olmadığından emin değildim. Onun şimdiye dek tanıştığım herkesten daha fazla sevgisi vardı ve ben, bir şekilde hayatının geri kalanını onun güneşinin tadını çıkararak geçirecek o şanslı adamdım.

SONSÖZ

Sevgili okuyucu,

Bu kitabın yazılışı oldukça zaman aldı.

Neredeyse iki yıl önce "beş büyük" yayınevinden birinin editörü, menajerimle benim hakkımda bir konuşma yapmış ve onlara bir kitap sunmak isteyip istemediğimi sormuştu. Book Boyfriend serisiyle yaptığım şeyi beğenmişlerdi ve bu doğrultuda bir şeyle ilgileniyorlardı.

Ne halt oluyor böyle, diye düşündüm! *Hadi bunun nereye gittiğini görelim.* Böylece sonunda bu kitaba dönüşecek olan konsepti buldum. Ana hatlarını çizdim ve ilk altı veya yedi bölümü yazdım.

Editör bu fikri sevdi ve bana bir kitap anlaşması teklif ettiler. Editörü kişisel düzeyde sevsem de olaya iş açısından bakmam gerekiyordu. Çeşitli nedenlerden dolayı onları geri çevirdim.

O zamanlar Miles ailesinin ilk birkaç kitabı üzerinde ve Lucy Score ile Bootleg Springs'in planlama aşamalarında çalışıyordum. Zaten çok dolu bir yayın takvimim vardı.

Bu yüzden Shepherd ve Everly beklemek zorunda kaldı.

Ben de bu yıl için takvimimi düzenlemeye başladığımda, bu kitabı gerçekten dahil etmek istedim. Biraz oraya biraz buraya eklemeler yaptım çünkü kendime engel olamadım. Karakterler

benimle konuşuyordu, ben de baştan sona seksi ve eğlenceli bir kitaba dalmak istedim.

Bir şeyleri dürttüm ve sıkıştırdım. Yoğun teslim tarihleriyle dolu yılın ilk yarısı için uygun bir program hazırlandı. En sonunda bu kitabı bitirebildiğim için ÇOK mutluyum.

Everly, keşfetmesi oldukça eğlenceli bir karakterdi. Bazen çok tatlı ya da hoş karakterler ayakaltı ediliyor. Fazla iyiler ve bu harika bir karakter eğrisi oluştursa da ben Everly'yi hiçbir zaman o şekilde görmedim. O parlak, gün ışığı parlaklığında bir iyimser ama aynı zamanda da zorlu bir kadın. Dürüst olalım, Shepherd Calloway ile baş etmek için de öyle olması gerekiyordu zaten.

Shepherd tamamen etrafındaki katmanlarla ilgiliydi. Dışarıdan sert ve soğuk. En iyi ihtimalle medeni ve kesinlikle arkadaş canlısı değil.

Buna rağmen bu dış görünüşün altında, çok daha fazlası vardı. Everly'nin o katmanları tek tek soymasını, içindeki adamı görmeye başlamasını izlemeye bayıldım.

Umarım Shepherd ve Everly'nin hikâyesini siz de beğenmişsinizdir. Seksi, eğlenceli ve yüzünüzde kocaman bir gülümseme bırakacak bir kitap yazmak için yola çıktım.

Ayrıca Hazel ve Nora'yı merak ediyorsanız kesinlikle her biri hakkında kitaplar yazmayı planlıyorum. Bununla birlikte sonradan fazlasıyla göreceğiniz bir karakterle de tanıştınız. Benden söylemesi.

Okuduğunuz için teşekkürler!

CK

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyenin hayata geçmesinde payı olan herkese çok teşekkür ederim.

Dağınık kısımları temizlediği için muhteşem editörüm Elayne'e,

Bu muhteşem kapağı yarattığı için Lori'ye,

Yoğun programlarının arasında, geri bildirimde bulunmak adına zaman ayırdıkları için beta okuyucularım Nikki ve Jodi'ye,

Bana bir kez daha denemem için harika bir konsept verdiği (Ve TÜM diğer şeyler) için David'e,

Beni aklımı kaçırmaktan alıkoyduğu için (Bu aslında onun iş tanımı) tek boynuzlu denizkızım, Özel Asistanların kraliçesi Nikki'ye,

Son olarak da sevginiz ve desteğiniz için tüm okuyucularıma,

Teşekkür ederim! Size bayılıyorum!